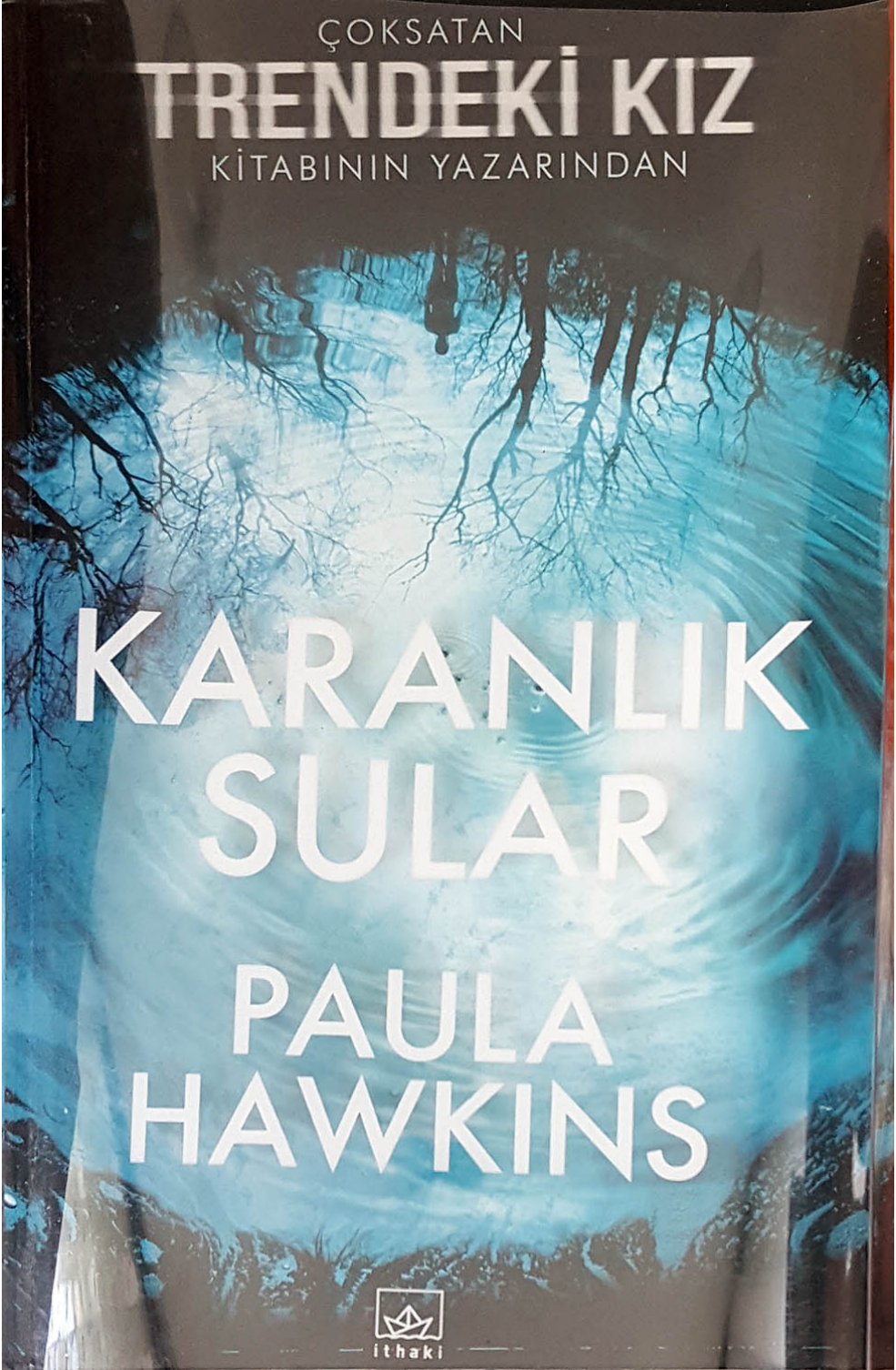
ÇOKSATAN

TRENDEKİ KIZ

KİTABININ YAZARINDAN

KARANLIK SULAR

PAULA HAWKINS

ithaki

Paula Hawkins

Kurguya el atmadan önce on beş yıl gazetecilik yaptı. Uluslararası bir çoksatan olan *Trendeki Kız*, elli ülkede kırktan fazla dilde yayımlandı. Dünya çapında 19 milyondan fazla satan *Trendeki Kız*, başrolünde Emily Blunt'ın oynadığı bir filme uyarlandı. Zimbabwe'de doğan Paula Hawkins, yaşamını Londra'da sürdürüyor.

Karanlık Sular yazarın ikinci romanıdır.

Karanlık Sular
Paula Hawkins

Orijinal Adı: *Into the Water*

İthaki Yayınları - *1211*

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Emre Aygün*
Kapak Tasarımı: *Richard Ogle/TW*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-666-8

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Aslıhan Kuzucan, 2017
© İthaki, 2017
© Paula Hawkins, 2017

Ön Kapak Fotoğraf © Getty Images

Arka Kapak Fotoğraf © Arcangel Images ve Getty Images

Extract taken from The Numbers Game, Dear Boy © Emily Berry and reprinted by permission of Faber & Faber.

Excerpt from HALLUCINATIONS by Oliver Sacks. Copyright © 2012, Oliver Sacks, used by permission of The Wylie Agency (UK) Limited.

Lyrics from Down by the Water by PJ Harvey reproduced by kind permission of Hot Head Music Ltd. All rights reserved.

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Paula Hawkins

KARANLIK SULAR

Çeviren
Aslıhan Kuzucan

Başa bela olan herkese...

İçimi açtığımda çok gençtim.

Bazı şeyleri unutmalısınız
Bazı şeylerse unutulmamalı
Ve hangisinin hangisi olduğu her zaman değişir

'The Numbers Game', Emily Berry

Artık anıların, Proust'un kilerinde sakladığı kekleri gibi sabit olmaktan ziyade, her hatırlama eyleminde dönüşüme uğradığını, parçalanıp tekrar birleştirildiğini ve yeniden sınıflandırıldığını biliyoruz.

Halüsinasyonlar, Oliver Sacks

Ölüm Göleti

Libby

"Bir kez daha! Bir kez daha!"

Adamlar onu bir kez daha bağladılar ama bu kez farklı bir yöntem denediler: sol başparmağı sağ ayak parmağına, sağ başparmağı ise sola. Beline de bir ip geçirdiler. Bu kez, onu suya kadar taşıdılar.

"N'olur," diye yalvarmaya başladı Libby. Karanlık ve soğuk suyla yüzleşebileceğinden emin değildi. Artık var olmayan bir eve, teyzesiyle birlikte ateşin önünde oturup birbirlerine hikâyeler anlattıkları zamanlara geri dönmek istiyordu. Kız yatağına geri dönmek ve yeniden küçük olmak, odunlardan tüten dumanı, gül kokusunu ve teyzesinin teninin tatlı sıcaklığını içine çekmek istiyordu.

"N'olur."

Dibe battı. Onu ikinci kez dışarı çektiklerinde dudakları çoktan mosmor olmuş, nefesi sonsuza kadar kesilmişti.

BİRİNCİ KISIM

2015

Jules

Bana söylemek istediğin bir şey vardı, değil mi? Ne söylemeye çalışıyordun? Bu konuşmadan çok uzun süre önce kopmuş gibi hissediyorum. Konsantre olmayı bıraktım. Başka bir şey düşünüyordum. İşleri nasıl yola koyacağımı. Seni dinlemiyordum işte. Böyle böyle, ipin ucunu kaçırmış oldum. Eh, artık dinliyorum seni. Bir de en önemli noktaları kaçırdığım fikrini aklımdan çıkarabilsem...

Bana haber vermeye geldiklerinde çok öfkelenmiştim. Başta rahatladım. Çünkü tam tren biletine bakıp işe gitmek üzere yola çıkacakken iki polis memuru kapının önünde birden belirince, insanın aklına en kötü ihtimaller dışında bir şey gelmiyor. Umursadığım insanlara –dostlarım, eski sevgilim, birlikte çalıştığım insanlar– bir şey oldu diye korkmuştum. Ama konu onlar değildi, sendin. Bir an rahatladım. Sonrasında neler olduğunu, senin ne yaptığını anlattılar. Seni suyun içinde bulduklarını söylediklerinde öfkeden deliye döndüm. Evet, öfkelendim ve korktum da.

Oraya vardığımda sana ne söyleyeceğimi, beni hiç umur-

samadan, beni üzmek için, beni korkutmak ve hayatımı mahvetmek için böyle bir şey yaptığını nereden bildiğimi düşünüp durdum. Dikkatimi çekmek; beni, bulunmamı istediğin yere sürüklemek istiyordun. İşte yaptın, Nel. Başardın. Hiçbir zaman dönmek istemediğim o yerdeyim. Şimdi kızınla ilgilenmek, yarattığın bu karmaşayı sonlandırmak zorundayım.

10 AĞUSTOS PAZARTESİ

Josh

Bir şeyler beni uyandırdı. Tuvalete gitmek için yataktan çıktığım sırada annemle babamın kapılarının açık olduğunu fark ettim. İçeri baktığımda annemin yatakta olmadığını gördüm. Babam ise her zamanki gibi horluyordu. Radyonun saati 4.08'i gösteriyordu. Annemin aşağıda olabileceğini düşündüm. Uyumakta sıkıntı çekiyordu. Aslında her ikisi de artık uyuyamaz oldu ama babamın aldığı ilaçlar öylesine güçlü ki, yatağının kenarında durup kulağına haykırsan bile uyanmaz.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek aşağı indim çünkü annem bazen uyuyakalmak için televizyonu açıp kilo vermenize ya da yerleri silmenize veya sebzeleri farklı farklı doğramanıza yarayan şu makinelerle ilgili sıkıcı reklamları izlerdi. Ama bu kez televizyon açık değildi ve annem koltukta yoktu. Demek ki dışarı çıkmıştı.

Bunu birkaç kez daha yapmıştı; en azından benim bildiğim kadarıyla. Her zaman herkesin nerede olduğunu takip edemem ya. Bu ilk kez olduğunda, aklını toplayabilmek için

yürüyüşe çıktığını söylemişti. Ama bir sabah uyandığımda onun evde olmadığını görmüş, pencereden dışarı bakmış ve arabasının da her zamanki yerinde olmadığını fark etmiştim.

Galiba nehir kenarında yürüyüşe gidiyor ya da Katie'nin mezarını ziyaret ediyor. Bunu ben de ara sıra yapıyorum ama elbette gecenin bir yarısı değil. Hava karanlıkken oraya gitmeye korkarım. Üstelik, gidersem kendimi tuhaf hissederim çünkü Katie'nin yaptığı da buydu: Gecenin bir yarısı kalkıp nehre gitmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Annemin aynı şeyi neden yaptığını anlıyorum: Artık Katie'ye en yakın oraya gittiğinde hissediyor. Bir de Katie'nin odasında oturduğunda; bazen bunu yaptığını da biliyorum. Katie'nin odası benim odamın hemen yanında ve annemin nasıl ağladığını duyabiliyorum.

Annemi beklemek için koltuğa oturdum ama uyuyakalmışım. Kapının sesini duyduğumda hava çoktan aydınlanmıştı. Şömine rafındaki saate baktığımda yediyi çeyrek geçtiğini gördüm. Annem içeri girdikten sonra kapıyı kapadı ve hemen üst kata çıktı.

Arkasından gittim. Yatak odasının önünde durup kapı aralığından içeri baktım. Annem yatağın babamın yattığı tarafında diz çökmüştü. Yüzü bütün mesafeyi koşmuş gibi kıpkırmızıydı. Nefes nefeseydi ve, "Alec, uyan. Uyan," diyor, bir yandan da babamı sarsıyordu. "Nel Abbott ölmüş," dedi. "Onu suyun içinde bulmuşlar. Kendini atmış."

Bir şey söylediğimi hatırlamıyorum ama bir gürültü çıkarmış olmalıyım ki annem dönüp bana baktı ve ayağa kalktı.

"Ah, Josh," dedi, bana doğru yürüyerek. "Ah, Josh." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bana sımsıkı sarıldı. Onu kendimden uzaklaştırdığımda hâlâ ağlıyordu ama yüzünde bir de tebessüm vardı. "Ah, tatlım," dedi.

Babam doğrulup yatağın içinde oturdu. Gözlerini ovuşturuyordu. Tamamen ayılması çok uzun sürerdi.

"Anlamıyorum. Ne zaman... Yani, dün gece mi olmuş? Sen nereden biliyorsun?"

"Süt almak için dışarı çıkmıştım," dedi annem. "Herkes... dükkândaki herkes onu konuşuyordu. Bu sabah bulmuşlar." Yatağa oturdu ve yeniden gözyaşlarına boğuldu. Babam ona sarılırken gözleri benim üzerimdeydi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Sen nereye gitmiştin ki?" diye sordum anneme. "Neredeydin?"

"Dükkâna gittim, Josh. Söyledim ya."

Yalan söylüyorsun, demek istedim. *Saatlerdir yoktun ve süt falan almaya da gitmedin.* Böyle söylemek istediysem de söyleyemedim çünkü annemle babam yatağın üzerinde oturmuş, birbirlerine bakıyor ve mutlu görünüyorlardı.

11 AĞUSTOS SALI

Jules

Hatırlıyorum. Karavanın arka koltuğundaki yerlerimizin arasına sınır çekmek için yastıkları üst üste dizmiştik. Yaz tatili için Beckford'a gidiyorduk. Sen yerinde duramıyordun ve çok heyecanlıydın. Bir an önce varmak için sabırsızlanıyordun. Beni ise araba tutmuştu ve kusmamaya çalışmakla meşguldüm.

Bunu yalnızca hatırlamıyor, aynı zamanda hissediyordum. Bu öğleden sonra midem aynı şekilde bulanmıştı. İhtiyar bir kadın gibi direksiyonun üzerine eğilmiş, hızlı ve kötü bir şekilde kullanıyordum arabayı. Dönemeçlere geldiğimde yolun ortasına doğru kayıyor, ani fren yapıyor, karşıdan gelen arabaları görünce kendimi abartılı bir şekilde toparlıyordum. Böyle zamanlarda, daracık yollarda giderken beyaz bir kamyonet üzerime doğru geldiğinde kapıldığım o hisler yeniden canlanıyordu. *Direksiyonu üzerine kıracağım, bunu yapacağım, yoluna çıkacağım*, diyordum. İstediğimden değil, buna mecbur olduğumdan. Sanki son anda hür irademi kaybedecektim. Uçurumun ya da peronun tam kenarın-

da dikilirken görünmez bir elin sizi kendine çektiğini hissetmek gibi. Ya kendimi bırakıverirsem? Ya öne doğru bir adım atarsam? Ya direksiyonu karşıdan gelen aracın üzerine kırarsam?

(Sonuçta sen ve ben, birbirimizden pek de farklı sayılmayız.)

O hissi dün gibi hatırlıyor olmam beni çok şaşırttı açıkçası. Neden sekiz yaşında başıma gelenleri kusursuz bir şekilde hatırlarken, önümüzdeki hafta müşteri değerlendirmesini yeniden planlamamız gerektiğini iş arkadaşlarıma söyleyip söylemediğimi bir türlü hatırlayamıyordum? Hatırlamak istediklerimi hatırlamadığım yetmiyormuş gibi, unutmaya çalıştıklarım da aklımdan çıkmıyor. Beckford'a yaklaştıkça, bu durum inkâr edilemez bir hal aldı. Geçmiş, çalılardan fırlayan serçeler gibi şaşırtıcı ve kaçınılmaz şekilde üzerime saldırıyordu.

Etrafımı saran bu inanılmaz yeşillik, tepedeki katırtırnağının parlak ve ekşi sarılığı beynimin içine işliyor, anılarımı birer birer canlandırıyordu: Ben dört beş yaşlarındayken, babam kucağında beni suya götürürken neşe içinde cıvıldayıp oynaşmam; senin, kayaların üzerinden nehre atlaman, her defasında daha da yukarı tırmanıp tekrar denemen. Dilimde güneş kreminin tadı, göletin kumlu kıyısında yaptığımız piknikler; Değirmen'den ağır ağır akan çamurlu suyun içindeki şişman kahverengi balıkları yakalamaya çalışmam. Atlayışlarından birini yanlış hesap edip eve bacağından kanlar akarak gelmen ve benim önümde ağlamak istemediğin için, babam yaranı temizlerken havluyu ısırman. Açık mavi bir askılı elbise giyen, çıplak ayaklarının tabanları, kahverenginin koyu ve paslı bir tonuna boyanmış, mutfakta kahvaltı için yulaf lapası hazırlayan annem. Nehir kıyısında oturmuş bir şeyler çizen babam.

Daha sonraları, biraz daha büyüdüğümüzde, üzerinde kot şort, tişörtünün içinde ise bikini üstün, akşam vakti, herhangi bir çocuk değil, *o* çocukla buluşmaya giden sen. Artık daha zayıf ve çelimsiz, oturma odasındaki koltukta uyuklayan annem; papazın tombul, soluk benizli, güneş şapkalı karısıyla uzun yürüyüşlere çıkan babam. Bir futbol maçı hatırlıyorum. Sıcak güneş suyun yüzeyine düşmüş, bütün gözler benim üzerimde; yaşlarımdan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırıyorum, bacağımda kan, kulaklarımda kahkaha. Sanki hâlâ duyabiliyorum. Ve tüm bu anılarımın arka fonunda akan suyun sesi.

O suyun öylesine derinlerine dalmıştım ki, vardığımı fark etmedim. Oradaydım işte, kasabanın tam merkezinde. Sanki gözlerimi kapamış, bir anda buraya ışınlanmıştım. Kenarına dört çekerlerin park ettiği daracık yollardan yavaş yavaş ilerlemiştim. Görüş alanımın bir kenarında bulanık bir pembe taş vardı. Kiliseye, eski köprüye doğru yol alıyordum. Artık dikkatimi toplamıştım. Gözlerimi önümdeki asfalttan ayırmıyor, ağaçlara ve nehre bakmamaya çalışıyordum. Görmemeye çalışsam da elimde değildi.

Arabayı kenara çekip kontağı kapattım. Başımı kaldırıp ağaçlara, yağmurdan sonra yosunla kaplanıp kayganlaşan hain taş basamaklara baktım. Bütün vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Gözümde şöyle bir sahne canlandı: asfalta vuran dondurucu yağmur; nehri ve gökyüzünü aydınlatmak için şimşekle rekabet eden yanıp sönen mavi ışıklar; telaşlı yüzlerin önünde oluşan nefes bulutları ve kadın bir polis memurunun yola çıkan basamaklara doğru götürdüğü, beti benzi atmış, tir tir titreyen küçük bir erkek çocuğu. Kadın, çocuğun elini sıkı sıkı tutmuş, sert bakan gözleri fal taşı gibi açılmış, başını yana çevirip birine sesleniyordu. O gece hissettiğim dehşeti ve merakı hâlâ hissedebiliyorum.

Söylediklerin hâlâ kulaklarımda: *Nasıl bir his acaba? Hayal edebiliyor musun? Annenin öldüğünü görmek nasıl bir şey?*

Gözlerimi kaçırdım. Arabayı çalıştırıp yeniden yola koyuldum. Köprüye girdiğimde yol dolambaçlı bir hal aldı. Bir yerden sapmam gerekiyordu. İlk soldan mı? Hayır, o değil, ikinci soldan. O eski, kocaman kahverengi taş cüssesiyle Değirmen'i tam karşımdaydı. Tenimde soğuk ve ıslak karıncalar dolaşıyor gibi oldu. Kalbim tehlikeli bir hızla çarpıyordu. Açık kapıdan içeri girerek dar yolda ilerledim.

Karşıma bir adam çıktı. Telefonuna bakıyordu. Üniformalı bir polisti. Akıllı bir hamleyle arabaya doğru ilerlediği sırada pencereyi açtım.

"Ben Jules," dedim. "Jules Abbott. Ben... kız kardeşiyim."

"Ah." Utanmış gibi bir hali vardı. "Evet. Tamam. Elbette. Bakın." Dönüp eve baktı. "Şu anda içeride kimse yok. Kız... yeğeniniz... burada değil. Nereye gittiğini bilmiyorum." Kemerindeki telsizi çıkardı.

Kapıyı açıp aşağı indim. "Eve girebilir miyim?" diye sordum. Senin eski odanın açık penceresine bakıyordum. Seni hâlâ orada, pervazda oturup ayaklarını dışarı sarkıtırken görebiliyordum. Baş döndürücü.

Polis tereddüt içindeydi. Bakışlarını kaçırıp telsizine bir şeyler fısıldadı. "Tamam, sorun yok. Girebilirsiniz."

Basamakları çıkarken gözüm hiçbir şey görmüyordu ama suyun sesini duyabiliyordum ve toprağın kokusunu alabiliyordum. Evin gölgesinde kalmış toprağın, ağaçların altındaki, güneş ışığının erişemediği noktalardaki toprağın ve çürüyen yaprakların buruk kokusunu. Tüm bu kokular, beni zamanda çok eskilere götürdü.

Ön kapıyı açarken bir yanım annemin bana mutfaktan seslenmesini bekliyordu. Hiç düşünmeden, yere sürten kapıyı kalçamla ittirmem gerektiğini biliyordum. Koridora

adım attım ve kapıyı arkamdan kapadım. Gözlerim karanlığa uyum sağlamaya çalışıyordu. Aniden yüzüme çarpan soğukla ürperdim.

Mutfaktaki meşe masa pencerenin altına doğru çekilmişti. Aynı masa mıydı bu? Benziyordu ama aynısı olamazdı. Ev, o zamandan bu zamana birçok kez el değiştirmişti. Emin olmak için altına girip seninle beraber masanın altına kazıdıklarımıza bakabilirdim ama fikri bile nabzımı yükseltmeye yetmişti.

Sabah güneşinin masaya nasıl vurduğunu ve yüzünü Aga'ya vererek sol tarafta oturulduğunda kusursuz çerçevesiyle eski köprünün nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Herkes bu manzaranın eşsiz olduğunu düşünse de aslında kimsenin gerçekten gördüğü yoktu. Pencereyi açıp dışarı sarkmaz, durduğu yerde paslanan çarka bakmazlardı. Suyun yüzeyinde raks eden güneş ışığından öteye de asla bakmaz, yeşile çalan siyah renginin içinde canlı ve ölüleriyle o suyun gerçekten ne olduğunu görmezlerdi.

Mutfaktan çıkıp holü ve merdivenleri de geçerek evin iyice iç kısımlarına girdim. Karşıma aniden nehre açılan devasa pencereler çıktı. Pencereleri açsam, hemen dibindeki geniş ahşap divan bir anda selin altında kalacak gibiydi.

Hatırlıyorum. Her yaz annemle birlikte sırtımıza birer yastık alarak pencere divanında otururduk. Ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın olurdu ve kucağımıza kitaplarımızı alırdık. Yanımıza aldığımız atıştırmalıklarımıza annem hiç dokunmazdı.

Divana bakamadım. Onu yeniden böyle görmek içimi acıtmıştı.

Duvar kâğıdı soyulmuş, altındaki çıplak tuğlalar açığa çıkmıştı. Dekorun senin elinden çıktığı belliydi: yerde doğuya özgü halılar, abanoz ağacından ağır mobilyalar, koca-

man kanepeler ve deri koltuklar, sayısız mum. Her yerde takıntılarından izler vardı: Millais'nin güzel ve huzurlu, gözleri ve ağzı açık, elinde çiçek tutan Ophelia'yı resmettiği devasa çerçeveli tablosu, Blake'in *Triple Hecate*'si, Goya'nın *Witches' Sabbath*'ı, *Drowning Dog*'u. En çok da zavallı köpeğin başını yükselen suyun üzerinde tutmaya çalıştığı bu tablodan nefret ediyorum.

Bir telefonun çaldığını duydum. Sanki evin altından geliyordu. Sesin peşinden gidip oturma odasından geçtim ve birkaç basamak aşağı indim. Galiba eskiden burada ıvır zıvırla dolu bir depo vardı. Evi su bastıktan sonra her şeyin üzeri kumla kaplanmış, ev adeta nehir yatağına dönmüştü.

Sonraları stüdyo olarak kullandığın odaya girdim. Kamera ekipmanı, ekranlar, standart lambalar, ışık kutuları, yazıcı, yere dağılmış kâğıtlar, kitaplar ve klasörlerle duvara yaslanmış dosya dolabı vardı. Bir de elbette fotoğraflar. Duvar kâğıdının her bir santimi çektiğin fotoğraflarla kaplıydı. Bilmeyen biri, senin bir köprü hayranı olduğunu düşünebilirdi: Golden Gate Köprüsü, Nanjing Yangtze Nehri Köprüsü, Prince Edward Viyadük'ü. Ama yakından baktığında konunun mühendislik harikası köprüler olmadığını fark ederdin. Bir daha baktığında, fotoğraflarda yalnızca köprüler değil, Beachy Head Uçurumu'nun, Aokigahara Ormanı'nın, Preikestolen Uçurumu'nun da olduğunu görürdün. Umutsuz insanların hayatlarına son verdiği çaresizlik katedralleri.

Girişin hemen karşısında Ölüm Göleti'nin fotoğrafları var. Defalarca, akla gelen her açıdan ve her bakış açısıyla çekilmiş fotoğraflar: kışın solgun ve buzluyken, uçurum siyah ve ıssızken ya da yazın ışıl ışıl kendi. Bereketli ve yeşil bir vaha gibi ya da gökyüzünü kaplayan fırtına bulutlarının altında donuk, zalim bir griye bürünmüşken. Defalarca, de-

falarca, defalarca. Fotoğraflar bir aradayken bulanıklaşıp insanın başını döndüren bir saldırıdan farksız hale geliyordu. Kendimi sanki *oradaymışım*, o yerdeymişim gibi hissettim. Sanki uçurumda dikilmiş, suya bakıyorum ve o korkunç gerilimi, kayıtsızlık arzusunu hissediyordum.

Nickie

Bazıları suya isteyerek atlarken, bazıları ise bunu istemiyordu. Nickie'ye sorulsaydı –ki kimse sormazdı çünkü kimse sormamıştı– Nel Abbott'ın suya dövüşerek girdiğini söylerdi. Ama kimse ona bir şey sormayacaktı ve kimse onu dinlemeyecekti, bu yüzden herhangi bir şey söylemesinin de hiçbir anlamı yoktu. Özellikle de polise. Geçmişte polisle başı belaya girmemiş olsaydı da onlara bu konudan bahsedemezdi. Bu çok riskliydi.

Nickie'nin marketin üzerinde tek odalı bir dairesi vardı. Bir mutfağı ve banyo denemeyecek kadar küçük bir banyosu vardı. Sözünü edecek, hayatına dair gösterecek hiçbir şeyi yoktu ama kasabaya bakan pencerenin hemen yanında rahat bir koltuğu vardı. Orada oturur, yemeğini orada yerdi. Hatta kimi zaman orada uyurdu çünkü bu günlerde pek uyuyamadığı için yatağa gitmeye gerek görmüyordu.

O koltukta oturup gelen geçeni izlerdi ve görmezse bile *hissederdi*. Mavi ışıklar köprünün üzerindeki yanıp sönmeye başlamadan önce de bir şeyler hissetmişti. İlk başta Nel Abbott olduğunu anlamamıştı. İnsanlar görüntünün cam gibi olduğunu düşünür ama o kadar basit değil. Nickie'nin tek bildiği, bir kez daha birinin yüzmek için suya girdiğiydi. Işıkları açmadan oturup izlemişti: Bir adam, köpekleriyle birlikte koşarak merdivenleri çıkmış, o sırada bir araba gel-

mişti. Bu, alışıldık bir polis arabası değil, koyu mavi, sıradan bir arabaydı. Gelenin Dedektif Sean Townsend olduğunu düşündü ve haklıydı da. Dedektif ve köpekli adam merdivenlerden aşağı indikten sonra diğer polisler de yanıp sönen ışıklarıyla çıkageldiler. Sirenlerini çalıştırmamışlardı. Anlamsız olurdu. Acele etmeleri gerekmiyordu.

Dün güneş doğduktan sonra süt ve gazete almaya gittiği sırada herkes bu konuyu konuşuyordu. Herkes, yine aynı şeyin gerçekleştiğini, bunun senenin ikinci vakası olduğunu söylüyordu. Ama ölen kişinin adını söylediklerinde, Nel Abbott dediklerinde, Nickie bu ikincinin birinciden çok farklı olduğunu anladı.

Gidip Sean Townsend ile konuşmak, her şeyi hemen anlatmak istemişti. Ama Townsend nazik bir genç adam olmasına rağmen, yine de bir polis memuruydu ve tıpkı babası gibi o da güvenilmez biriydi. Nickie'nin Sean'a karşı zaafı olmasaydı, tüm bunları da düşünmesine gerek kalmayacaktı. Sean da büyük bir trajedi yaşamıştı ve sonrasında olanları Tanrı biliyordu. Nickie'ye karşı her zaman çok nazik davranmıştı. Hatta tutuklandığı sırada Nickie'ye nazik davranan tek kişi o olmuştu.

Dürüst olması gerekirse bu ikinci tutuklanışıydı. Üzerinden bir süre geçmişti, altı ya da yedi yıl önceydi. İlk kez dolandırıcılıktan suçlu bulunduğunda işinden neredeyse vazgeçmişti. Elinde kalan birkaç müşterisi dışında Libby'ye, Mary'ye ve suyun bütün kadınlarına saygılarını sunmak için ara sıra uğrayan büyü meraklısı bir grup daha vardı. Yaz boyunca birkaç tarot falı bakmıştı. Müşterileri kimi zaman ondan bir yakınıyla ya da yüzücülerden biriyle temasa geçmesini istiyordu. Böylelikle uzun bir süre boyunca kimseden yardım dilenmedi.

Ama aldığı sosyal yardım ikinci kez kesilince, Nickie bu

yarı emeklilik halinden vazgeçmek zorunda kaldı. Kütüphanede gönüllü olarak çalışan çocuklardan birinin yardımıyla bir web sitesi kurdu ve yarım saati 15 sterline fal bakmaya başladı. Şu televizyonlara çıkan ve en fazla Nickie'nin kıçı kadar psişik güçleri olan Susie Morgan'a kıyasla epey ucuzdu. Morgan yirmi dakika için 29.99 sterlin istiyordu ve onunla değil, ancak 'psişik ekibinden' biriyle konuşabiliyordunuz.

Bir ticaret standartları yetkilisi 'Tüketici Koruma Kanunu uyarınca gerekli feragatnameleri sağlamadığı' gerekçesiyle polise bildirildiğinde, sitesi daha açılalı birkaç hafta olmuştu. Tüketici Koruma Kanunu'ymuş! Nickie feragatname sağlamak zorunda olduğunu bilmediğini dile getirdiğinde, polis de kanunların değiştiği söylemişti. Nickie bunu nereden bilecekti ki? Bu epey bir kahkahaya neden olmuştu. E sen bunu önceden görürdün sanıyorduk, Nickie! Sen yalnızca geleceği mi görebiliyorsun? Geçmişi göremiyor musun?

Gülmeyen tek kişi, o zamanlar sıradan bir polis memuru olan Dedektif Townsend'di. Nazik bir insan olduğu için bu kanun değişikliğinin yeni AB kurallarından kaynaklandığını anlatmıştı. AB kurallarıymış! Tüketici Koruma'ymış! Nickie ve onunla aynı işi yapan herkes büyücülük ve sahte medyumluktan dava edilmişti. Şimdi ise kendilerinin başı Avrupalı bürokratlarla beladaydı. Hayat böyle bir şeydi işte.

Böylece Nickie web sitesini kapattı, teknolojiye tövbe etti ve eski usule geri döndü ama pek müşterisi kalmamıştı.

Suyun içindekinin Nel olduğu gerçeği ona büyük bir şok yaşatmıştı, bunu kabul etmeliydi. Kendini kötü hissetmişti. *Vicdan azabı* değildi bu çünkü bir hata yapmış değildi. Yine de ona çok fazla şey anlatmış olabileceğini düşünüyordu. Her şeye rağmen, tüm bunları başlattığı için kimse onu

suçlayamazdı. Nel Abbott zaten ateşle oynuyordu; nehre ve sırlarına karşı takıntılıydı ve bu tür takıntıların sonu asla iyi bitmezdi. Hayır, Nickie hiçbir zaman Nel'e başını belaya sokmasını söylememişti. Yalnızca ona doğru yönü göstermişti. Üstelik onu uyarmamış da değildi. Sorun kimsenin onu dinlememesiydi. Nickie ona, kasabada yüzüne bakar bakmaz onu lanetleyecek erkekler olduğunu söylemişti. Her zaman da öyle olmuştu. Ama insanlar görmezlikten geldi, değil mi? Kimse, o nehrin suyunun eziyet görmüş kadınların, mutsuz kadınların kanı ve safrasıyla dolu olduğunu düşünmek istemiyordu. Her gün o suyu içiyorlardı.

Jules

Hiç değişmedin. Bunu bilmem gerekirdi. Aslında *biliyordum* da. Değirmen'i ve suyu çok severdin. Üstelik o kadınlara, yaptıklarına ve arkalarında bıraktıklarına karşı takıntılıydın. Şimdi de bu oldu. Dürüst olur musun, Nel? Gerçekten bu kadar ileri mi gittin?

Yukarı katta, yatak odasının kapısının önünde kararsız kalmıştım. Parmaklarım kapının tokmağındaydı. Derin bir nefes aldım. Bana söylenenlerin farkındaydım ama seni de tanıyordum ve onlara inanamazdım. Kapıyı açtığımda, o uzun boyun ve ince vücudunla orada dikiliyor olacağından, beni gördüğünde hiç sevinmeyeceğinden emindim.

Oda boştu. Az önce boşaltılmış gibi bir havası vardı. Sanki daha demin çıkıp kendine kahve yapmak için koşarak aşağıya inmiştin. Her an geri dönecektin. Havadaki parfümünü hâlâ alabiliyordum. Tatlı ve eski moda bir kokusu vardı. Annemin eskiden kullandıklarından birine benziyordu. Opium, belki de Yvresse.

"Nel?" Usulca adını söyledim. Bir sözle seni buraya çağırmak ister gibi. Ama bana cevap veren sessizlik oldu.

Holde yürüdükçe 'kendi odama' vardım. Eskiden orada uyurdum. Ailenin en küçüğü olarak evin de en küçük odası bana kalmıştı. Hatırladığımdan da küçük, karanlık ve kederliydi. Tek ve dağınık bir yataktan başka hiçbir şey yoktu.

İçerisi toprak gibi nem kokuyordu. Bu odada hiçbir zaman rahat uyuyamamıştım, hiçbir zaman rahat hissetmemiştim. Beni korkutmayı sevdiğin için bu çok da şaşırtıcı bir şey değildi. Duvarın diğer tarafında oturup tırnaklarınla duvar kâğıdını soyar, kan kırmızısı ojelerinle kapının arkasında semboller çizer, pencerenin buğusuna ölü kadınların isimlerini yazardın. Bir de suya sürüklenen cadıların ya da kendini uçurumdan kayaların üzerine bırakan umutsuz kadınların, ormanda saklanıp annesinin ölüme atlayışını izleyen korku içindeki küçük çocuğun hikâyesini anlatıp dururdun.

Bak bunu *hatırlamıyorum*. Elbette hatırlamıyorum. Küçük çocuğu izlediğim anımı hatırlamaya çalıştığımda, benim için bir şey ifade etmiyor: Bir rüya gibi tutarsız. Sen kulağıma fısıldıyorsun... Suyun kenarındaki dondurucu bir gecede böyle bir şey olmadı. Biz zaten oraya hiç kışın gitmedik ve suyun kenarında dondurucu bir gece de yaşanmadı. Ben hiçbir zaman, gecenin bir yarısı, köprüde korkmuş bir çocuk görmedim. Ben daha küçücük bir çocukken o saatte orada işim ne? Hayır, bu senin anlattığın hikâyelerden biriydi. Çocuğun ağaçların arasına çömelip ay ışığında geceliği kadar solgun görünen annesinin yüzüne baktığını bana sen anlattın. Başını kaldırıp baktığında, annesinin kollarını kanat gibi iki yana açıp sessizliğin içine kendini attıktan sonra kapkaranlık suya çarptığında dudaklarındaki çığlığın nasıl kesildiğini bana sen anlattın.

Annesinin ölümüne şahit olan bir çocuk gerçekten var mıydı, yoksa her şeyi sen mi uydurdun, bundan bile emin değilim.

Eski odamdan çıkıp seninkine doğru döndüm. Eskiden senin olan odaya. Görünüşe göre, artık kızına ait olan odaya. İçeride giysi ve kitaplardan oluşmuş bir kaos vardı. Yerde nemli bir havlu, komodinde ise pis fincanlar duruyordu.

Havadaki bayat sigara dumanı, pencere kenarındaki vazoda çürümüş zambakların berbat kokusu her yere yayılmıştı.

Hiç düşünmeden temizliğe başladım. Nevresim takımını düzeltip havluyu banyonun kaloriferine astım. Dizlerimin üzerine çöküp yatağın altındaki pis tabağı almaya çalışırken sesini duydum. Göğsüme bir hançer saplanmıştı sanki.

"Sen ne bok yediğini sanıyorsun?"

Jules

Ayağa kalktığımda dudaklarımda muzaffer bir tebessüm vardı çünkü biliyordum; hatalı olduklarını biliyordum, gerçekten gitmediğini biliyordum. Kapının eşiğinde duruyordun işte, odandan DEFOLUP gitmemi söylüyordun. On altı, on yedi yaşındaydın. Bileğimden tutup ojeli tırnaklarını etime geçirdin. *Defol GİT dedim, Julia. Şişko inek.*

Yüzümdeki tebessüm kaybolup gitti çünkü bu sen değildin. Karşımda duran kızındı ve senin gençliğine benziyordu. Eli belinde, öylece kapı eşiğinde duruyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu bir kez daha.

"Özür dilerim," dedim. "Ben Jules. Henüz tanışmadık ama ben senin teyzenim."

"Sana kim olduğunu sormadım," dedi, aptalmışım gibi gözlerime bakarak, "sana ne yaptığını sordum. Ne arıyorsun?" Gözleri yüzümü terk edip banyo kapısına yöneldi. Cevap vermeme fırsat kalmadan, "Polis aşağıda," dedi ve uzun bacaklarıyla koridoru adımladı. Parmak arası terlikler karo zemine çarpıyordu.

Aceleyle peşinden gittim.

"Lena," dedim, elimi koluna koyarken. Canı acımış gibi kolunu çekip arkasına döndü. "Çok üzgünüm."

Gözlerini yere indirip dokunduğum yeri ovuşturmaya başladı. Tırnaklarında eski mavi ojesinin izleri kalmıştı. Tır-

nak uçları bir cesedinkinden farksızdı. Gözlerime bakmadan başını salladı. "Polis seninle konuşmak istiyor," dedi.

Beklediğim gibi biri değildi. Galiba ben dağılmış, teselli arayan bir çocuk hayal etmiştim. Ama Lena öyle biri değildi. Çocuk değildi, on beş yaşındaydı ve bir yetişkin sayılırdı. Teselliye ise ihtiyacı var gibi görünmüyordu. En azından benden böyle bir şey beklemediği apaçıktı. Sonuçta o senin kızın.

Dedektifler mutfakta, masanın hemen yanında bekliyor, köprüyü seyrediyorlardı. Biri uzun boylu, sakallarına ak düşmüş bir adamdı. Yanındaki kadın ise ondan otuz santim kadar kısaydı.

Adam bir adım öne çıktı, elini uzattı, soluk gri gözleriyle yüzüme baktı. "Dedektif Sean Townsend," dedi. Ellerini uzattığında, ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Eli tenime karşı soğuk ve pürüzlü geldi. Çok daha yaşlı bir adama ait gibiydi. "Başınız sağ olsun."

Bu sözler kulağa çok tuhaf geliyordu. Dün haberi vermek için evime geldiklerinde de söylemişlerdi. Ben de neredeyse bu sözleri Lena'ya söylemiştim ama şimdi garipsiyordum. *Sağ* olsun. *O ölmedi ki*, demek istiyordum onlara. Ölemez. Nel'i tanımıyorsunuz. Nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz.

Dedektif Townsend yüzüme bakıyor, bir şeyler söylememi bekliyordu. Benden uzundu, bakışları öylesine keskindi ki, çok yaklaşırsam her yanım kesik içinde kalacak gibiydi. Adamın yüzüne bakmaya devam ederken, kadının da acımı paylaşan gözlerle beni izlediğini fark ettim.

"Dedektif Çavuş Erin Morgan," dedi. "Çok üzgünüm." Zeytin tenli, kahverengi gözlüydü. Karga kanadını andıran mavi siyah saçlarını toplamış olsa da, bazı bukleler şakaklarına ve kulak arkalarına dökülmüştü. Bu haliyle oldukça dağınık görünüyordu.

"Polisle bağlantınızı Dedektif Morgan sağlayacak," dedi Dedektif Townsend. "Soruşturmanın hangi aşamasında olduğumuzu size o haber verecek."

"Soruşturma mı açıldı?" diye sordum, şaşkın şaşkın.

Kadın başını evet anlamında sallayıp gülümsedikten sonra oturmamı işaret etti. İsteneni yaptım. Dedektifler karşıma oturdu. Dedektif Townsend yere bakıp sağ avucunu sol bileğine hızlı ve sarsıntılı hareketlerle sürttü: bir, iki, üç.

Konuşmaya başlayan Dedektif Morgan oldu. Sakin ve yatıştıran ses tonu, dudaklarından dökülen sözlerle örtüşmüyordu. "Ablanızın cesedi, dün sabahın erken saatlerinde köpeklerini dolaştıran bir adam tarafından nehir kenarında bulundu," dedi. Londra aksanıyla konuşuyordu ve sesi duman kadar yumuşaktı. "Ön kanıtlar, suyun içinde birkaç saat kaldığına işaret ediyor." Önce Dedektife, sonra tekrar bana baktı. "Üzerindeki giysiler duruyordu ve yaraları uçurumdan gölete düştüğü izlenimi yaratıyor."

"Sizce *düştü* mü?" diye sordum. Başımı çevirip benimle birlikte aşağıya inen ve mutfağın öteki tarafındaki tezgâha yaslanmış Lena'ya baktım. Siyah bir tayt giymişti ve ayakları çıplaktı. Keskin köprücük kemiklerinin ve küçük göğüslerinin üzerine gri bir hırka almıştı. Olan biten her şey çok normal ve banalmiş gibi bizi yok sayıyordu. Günlük rutinin bir parçasıymış gibi. Sağ elinde tuttuğu telefonunun ekranını başparmağıyla aşağı kaydırırken, sol kolunu daracık bedenine sarmıştı. Kolunun üst kısmı bileğim kadar bile geniş değildi. Somurtan ağzı geniş, kaşları koyuydu. Pis, sarı saçları yüzüne düşmüştü.

Onu izlediğimi hissetmiş olacak ki başını kaldırıp gözlerini bir an kocaman açtı. Bakışlarımı kaçırdım. Konuşmaya başladı. "*Sen* kendini attığını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi, dudağını kıvırarak. "Onu bu kadar mı tanımıyordun?"

Lena

Herkes bana bakıyordu ve ben haykırarak onlara evimizden çıkıp gitmelerini söylemek istiyordum. *Benim* evimden. Burası benim evim, bizim evimiz, asla onun olmayacak. *Julia Teyze.* Onu odamda, daha benimle tanışmamış olmasına rağmen eşyalarımı karıştırırken yakaladım. Nazik davranmaya çalışıp özür diledi. Sanki umurundaymış gibi...

İki gündür uyumuyorum ve ne onunla ne de herhangi biriyle konuşasım var. Onun yardımını ya da başsağlığı dilemesini de istemiyorum. *Onu tanımayan* insanların, anneme neler olduğuna dair ipe sapa gelmez teorilerini de dinlemek istemiyorum.

Çenemi kapalı tutmaya çalışsam da, muhtemelen uçurumdan düştüğünü söylediklerinde öfkelendim. Çünkü düşmedi, hayır. Anlamıyorlar. Bu sıradan bir kaza falan değildi, *bunu kendi yaptı.* Yani, belki artık bir önemi yok ama en azından herkesin gerçeği kabullenmesini istiyorum.

Onlara şöyle söyledim: "O düşmedi. Kendini attı."

Dedektiflerden kadın olanı neden böyle söylediğim konusunda salak salak sorular sormaya başladı. Annem depresyonda mıymış, işte, daha önce intihar girişiminde bulunmuş mu... Julia Teyze de sürekli, sanki ucubeymişim gibi kahverengi gözleriyle beni süzüp durdu.

Onlara şöyle söyledim: "Gölete, orada olanlara ve orada

ölenlere karşı takıntılıydı. Bunu biliyorsunuz. *O* bile biliyor," dedim, Julia'ya bakarak.

Ağzını açtı ama hemen sonra kapadı. Balık gibi. Bir yanım onlara her şeyi bir bir anlatmak istiyordu ama neye yarayacaktı ki? Anlayabileceklerini sanmıyorum.

Sean –resmi işler söz konusu olduğunda ona *Dedektif Townsend* diye hitap etmeliymişim– Julia'ya soru sormaya başladı: Annemle en son ne zaman konuşmuş? O sırada ruh hali nasılmış? Canını sıkan bir şey var mıymış? Julia Teyze orada oturup yalanlar söylemeye başladı.

"Onunla yıllardır konuşmadım," dedi. Bunu söylerken yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Aramız açıktı."

Ona baktığımı görebiliyordu ve onun sıktığını bildiğimin farkındaydı. Giderek daha da kızardıktan sonra benimle konuşarak dikkatleri benim üzerime çevirmeye çalıştı. "Lena, neden annenin kendisini attığını düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce uzun uzun yüzüne baktım. İçini okuyabildiğimi anlamasını istiyordum. "Bunu sormana şaşırdım," dedim. "İçinde hep bir ölüm arzusu taşıdığını söyleyen sen değil miydin?"

Başını iki yana sallayıp, "Hayır, hayır, ben öyle söylemedim..." dedi. *Yalancı.*

Kadın olan Dedektif, "bunun kasti bir fiil olduğunu gösterecek herhangi bir kanıta henüz rastlanmadığını" anlatmaya başladı. Herhangi bir not da bulamamışlardı.

Gülmeden edemedim. "Onun, ardında bir *not* bırakacağını mı sanıyorsunuz? Annem not falan bırakmaz. Bu çok yavan olurdu."

Julia başıyla onayladı. "Bu... doğru. Nel'in neden herkesin merak etmesini isteyebileceğini anlıyorum. Gizeme bayılırdı ve gizemin tam merkezinde olmak istemiştir."

O sırada onu tokatlamak istedim. *Aptal karı*, demek istedim, *bu senin de hatan.*

Kadın Dedektif huzursuzlanmaya başladı. Herkese birer bardak su koyup bir tanesini de elime tutuşturmaya çalıştı. Daha fazla dayanamayacaktım. Ağlamaya başlayacağımı hissettim ve bunu herkesin ortasında yapamazdım.

Odama çıkıp kapıyı kilitledim ve ağlamaya başladım. Yüzümü bir atkıya bastırıp elimden geldiğince sessiz bir şekilde ağladım. Boyun eğip parçalara ayrılmama izin vermemeye çalışıyordum çünkü bir kez başladım mı bir daha kendimi durduramayacakmış gibi hissediyordum.

Sözcüklerin zihnimi bulandırmamasına çalışmıştım ama aklımda dönüp duruyorlardı: Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, benim hatamdı. Yatak odamın kapısına bakarak, annemin iyi geceler dilemek için yanıma geldiği o pazar gecesini düşündüm. "Ne olursa olsun, seni çok sevdiğimi biliyorsun Lena, değil mi?" demişti. Sırtüstü yatıp kulaklıklarımı takmıştım ama annemin orada olduğunu biliyordum. Öylece dikildiğini ve beni izlediğini hissedebiliyordum. Mutsuzluğunu hissedebiliyordum ve bunu hak ettiğini hissettiğim için memnundum. Kalkıp ona sarılıp benim de onu sevdiğimi ve onun hatası olmadığını söylemek için her şeyi yapardım. Keşke her şeyin onun hatası olduğunu söylemeseydim. O suçluysa, ben de suçluydum.

Mark

Yılın o âna kadar yaşanan en sıcak günüydü ve Ölüm Göleti malum nedenlerle yasak bölge olduğu için, Mark yüzmek üzere nehrin yukarısına gitmişti. Nehir Wards kır evinin önünde genişliyor, su hızla akıyordu. Kıyıdaki pas renkli çakıl taşlarını okşayan su oldukça serindi, orta kısımlar ise derin ve nefesinizi kesecek kadar soğuktu. Hissettiğiniz şokla gülmenize neden olacak kadar soğuktu.

Ve Mark güldü de, bir kahkaha patlattı, aylardır ilk kez gülüyordu. Aylardır suya da girmiyordu. Nehir onun için bir zevk kaynağı olmaktan çıkıp bir dehşet yuvasına dönüşmüştü ama bugün eski düzenine geri dönmüştü. Bugün her şey yolundaydı. Daha hafif, zihni daha açık, vücudu daha sağlıklı bir şekilde uyandığı andan itibaren bugünün yüzmek için güzel bir gün olduğunu anlamıştı. Dün Nel Abbott'ı suyun içinde ölü bulmuşlardı. Bugün ise güzel bir gündü. Sırtından yük kalkmış gibi hissetmese bile şakaklarına baskı yapan, sağlığını, yaşamını tehdit eden bir mengene nihayet gevşemişti.

Eve kadın bir polis memuru gelmişti. Çok gençti ve tatlı tavırları, Mark üzerinde anlatmaması gerekenleri bile anlatma arzusu yaratmıştı. Adı Callie Bilmemne'ydi. Onu içeri davet edip gerçekleri anlattı. Nel Abbott'ı pazar akşamı pub'dan çıkarken gördüğünü söyledi. Pub'a gidiş nedeninin

Nel ile karşılaşmak olduğunu konusuna hiç girmedi. Bu önemli bir ayrıntı değildi. Aralarında çok kısa bir konuşma geçtiğini çünkü Nel'in acelesi olduğunu anlattı.

"Ne konuştunuz?" diye sordu polis memuru.

"Kızı Lena öğrencilerimden biridir. Geçen dönem ufak bir sorun yaşadık, disiplin sorunları falan. Eylülde yeniden İngilizce sınıfımda olacaktı. Onun için önemli bir yıl, orta öğretim sertifikası yılı. Ben de daha fazla sorun yaşamayacağımızdan emin olmak istedim."

Bir yere kadar doğruydu.

"Zamanı olmadığını, acil işleri olduğunu söyledi."

Bu da doğruydu ama *bütün gerçek* bunla sınırlı değildi. *Tek gerçek* bu değildi.

"Kızının okuldaki sorunlarını konuşacak zamanı yok muymuş?" diye sordu polis.

Mark omuzlarını silkti ve kederli bir gülümseme takındı. "Bazı anne babalar diğerlerine oranla daha ilgilidir," dedi.

"Pub'dan çıkıp nereye gitti? Arabasına mı bindi?"

Mark başını iki yana salladı. "Hayır, galiba evine gitti. O yöne doğru yürüyordu."

Polis memuru başını onaylarcasına salladı. "O geceden sonra onu bir daha görmediniz mi?" diye sordu. Mark başını iki yana salladı.

Bir kısmı doğru, bir kısmı yalandı ama polis duyduklarıyla yetinmişti. Üzerinde telefon numarası yazan bir kart bırakıp ekleyecek bir şeyi olursa, kendisini aramasını söyledi.

"Tamamdır," dedi Mark ve karizmatik bir şekilde gülümsedi. Kadının hafifçe irkildiğini görünce abartıp abartmadığını düşündü.

Artık suyun içindeydi ve nehir yatağına doğru dalıyordu. Bir yandan da parmaklarını yumuşak, alüvyonlu çamurda

gezdirdi. Vücudunu dertop edip bütün gücünü toplayarak kendini yüzeye doğru itti ve ciğerlerini havayla doldurdu.

Nehri özlemişti ama artık gitmeye hazırdı. Yeni bir iş araması gerekiyordu. İskoçya ya da daha uzak ülkeler de olabilirdi: Fransa ya da İtalya mesela. Nereden geldiğini ya da bu yolculuğu sırasında neler yaşadığını kimsenin bilmediği bir yer. Yeni bir başlangıç, temiz bir sayfa ve lekesiz bir geçmiş istiyordu.

Kıyıya vardığında mengenenin biraz daha sıktığını hissetti. Henüz kritik dönemi atlatmamıştı. Daha değil. Kız meselesi devam ediyordu. Uzun süredir sessizliğe gömülmüştü ve bu sessizliği şimdi bozacak gibi görünmüyor olsa da, her an sorun yaratabilirdi. Lena Abbott hakkında istediğinizi söyleyebilirdiniz ama o sadık biriydi ve sözünü tutardı. Belki artık annesinin zehirli etkisinden kurtulduğu için makul bir insana bile dönüşebilirdi.

Bir süre kıyıda oturdu. Başını öne eğmiş, nehrin şarkısını dinlerken güneşi omuzlarında hissediyordu. Sırtındaki suyla birlikte neşesi de buharlaşıp uçmuş, yerine başka bir şey bırakmıştı. Bu umut değildi kesinlikle ama en azından umudun mümkün olabileceğine dair bir önsezi olduğu söylenebilirdi.

Bir gürültü duyup başını kaldırdı. Biri geliyordu. Siluetini, yürüyüşünün işkence gibi yavaşlığını hemen tanımıştı. Kalp atışları hızlandı. Louise.

Louise

Bankta oturan bir adam vardı. Önce çıplak olduğunu sandı ama adam ayağa kalktığında üzerinde kısa, sıkı ve üzerine tam oturan bir mayo olduğunu gördü. Adamı, vücudunu fark ettiğini hissedip kızardı. Bu Bay Henderson'dı.

Onun yanına vardığında, adam beline bir havlu sarmış, tişörtünü giymişti. Louise'e doğru yürüyüp elini uzattı.

"Bayan Whittaker, nasılsınız?"

"Bana Louise deyin," dedi. "Lütfen."

Adam başını öne eğip belli belirsiz gülümsedi. "Louise. Nasılsınız?"

Louise de gülümsemeye çalıştı. "Bildiğiniz gibi." Ama bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. "Anlatıp duruyorlar işte. Beni de *dinliyorlar. Yas danışmanları* sana iyi ve kötü günler geçireceğini, bunu kabullenmen gerektiğini söyleyip duruyorlar."

Mark başıyla onaylasa da gözleri başka tarafa kaymıştı. Louise adamın yanaklarının nasıl kızardığını gördü. Utanmıştı.

Herkes utanıyordu. Louise hayatı mahvolmadan önce kederin ne tuhaf bir şey olduğunu, yas tutan kişinin yüz yüze geldiği insanların nasıl *zor* durumda kaldıklarını daha önce hiç fark etmemişti. İlk başta kabul edilmiş, saygı gösterilmiş ve geciktirilmişti. Ne var ki bir süre sonra sohbetleri,

kahkahaları ve normal hayatı aksatır olmuştu. Herkes yaşananları geride bırakmak, yaşamaya devam etmek istiyordu ve birden o insanların yoluna çıkıp ölen çocuğunuzun cesedini peşinizden sürükleyerek yollarını kesiyordunuz.

"Su nasıl?" diye sordu. Mark'ın yüzü iyiden iyiye kızarmıştı. Su, su, su; bu kasabada sudan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. "Soğuktur," dedi Louise, "herhalde."

Mark ıslak bir köpek gibi başını iki yana salladı. "*Brrrr!*" dedi ve haline güldü.

Aralarında sanki bir fil vardı ve Louise ona dikkat çekmeliymiş gibi hissediyordu.

"Lena'nın annesini duydunuz mu?" Sanki duymamış olması mümkünmüş gibi. Sanki bu kasabada olan biteni duymadan yaşamak mümkünmüş gibi.

"Evet. Korkunç. Tanrım, gerçekten korkunç. Büyük bir şok oldu." Sonra sessizleşti ama Louise'in karşılık vermediğini duyunca konuşmaya devam etti. "Eee... Yani, sizinle onun..." Bir anda susup arkasına, arabasına baktı. Zavallıcık, kaçmak için can atıyordu.

"Pek anlaşamazdık, bunu mu söyleyecektiniz?" dedi Louise. Boynundaki zincirle oynadı, ucundaki mavi kuşu ileri geri kaydırdı. "Evet, haklısınız. Ama yine de..."

Yine de demesi, elinden gelenin en iyisiydi. *Pek anlaşamazdık* ise kulağa saçma gelecek kadar hafif bir ifadeydi ama bunu söylemenin de bir anlamı yoktu. Bay Henderson, aralarındaki husumetin farkındaydı ve Louise'in nehrin kıyısında durup Nel Abbott'ın hazin sonuna üzülmüş gibi yapacak hali yoktu. Bunu yapamazdı, yapası gelmiyordu.

Yas danışmanlarını dinlerken boş konuştuklarını, hayatının sonuna kadar gün yüzü görmeyeceğini biliyordu ve yaklaşık son yirmi dört saattir yüzündeki zafer ifadesinin yüzüne yerleşmesini engellemekte zorlanıyordu.

"Çok korkunç, değil mi?" dedi Bay Henderson. "Ölüm şekli..."

Louise ciddiyetle başını salladı. "Belki o da böyle olsun isterdi. Belki de istediği *oldu*."

Mark kaşlarını çattı. "Sizce o... Sizce bilerek mi yaptı?"

Louise başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Elbette, elbette, nereden bileceksiniz?" Durdu. "En azından... en azından şimdi, tüm o yazdıkları yayımlanmayacak, değil mi? Gölet hakkında yazdığı o kitap... Henüz bitmemişti, değil mi? O halde yayımlanamaz da."

Louise sorgulayan gözlerle baktı. "Öyle mi dersiniz? Bence ölüm şekli sayesinde kitap daha çok okunur. Ölüm Göleti'nde ölen insanlarla ilgili kitap yazan bir kadın da o gölette boğuluyor. Bence bunu yayımlamak isteyen biri mutlaka çıkacaktır."

Mark korkmuş gibiydi. "Ama Lena... Lena kesinlikle... böyle bir şeyin olmasını istemez."

Louise omuzlarını silkti. "Kim bilir?" dedi. "Bence telif haklarını o alır." İç çekti. "Bay Henderson, ben artık döneyim." Mark'ın koluna dokununca Mark da elini elinin üzerine koydu.

"Çok üzüldüm, Bayan Whittaker," dedi. Louise zavallı adamın gözlerinin nasıl yaşardığını görünce üzüldü.

"Louise," dedi. "Bana Louise deyin. Biliyorum. Üzüldüğünüzü biliyorum."

Louise evine dönmek üzere yola koyuldu. Nehir yolunu yürümek saatlerini alıyordu –özellikle bu sıcakta– ama zaman öldürmek için daha iyi bir yol bulamamıştı. Yapacak hiçbir şeyi olmadığı söylenemezdi. Konuşması gereken emlakçılar, araştırması gereken okullar vardı. Nevresimleri çıkarmalı, bir gardırop dolusu giysiyi katlayıp kaldırmalıydı. İlgi

bekleyen bir de çocuk vardı. Belki yarın. Yarın her şeyi halledebilirdi ama bugün nehirde yürüdü ve kızını düşündü.

Bugün her gün yaptığını yaptı ve atlamış olabileceği işaretleri, kaygısızca görmezden geldiği tehlike işaretlerini gereksiz yere gözden geçirdi. Çocuğunun mutlu hayatında sefaletin kırıntılarını, izlerini arayıp durdu. Çünkü gerçek şu ki, Katie için hiç endişelenmemişlerdi. Katie zeki, yetenekli, dengeli ve çelik gibi iradesi olan bir kızdı. Ergenliğe yumuşak bir geçiş yapmış, bu dönemi olgunlukla karşılamıştı. Hatta Louise kızının anne babasına ihtiyaç duymadığını hissedip ara sıra üzülürdü. Hiçbir şey onu ürkütmüyordu: ne ödevleri, ne sevgiye muhtaç en yakın arkadaşının boğucu ilgisi, ne yetişkinliğe adım atarken büründüğü hızlı ve hatta şaşırtıcı güzelliği. Louise ergenlik dönemindeyken erkeklerin vücuduna baktığını fark ettiğinde yaşadığı o keskin utancı hatırlıyordu ama Katie'nin hiç umurunda olmamıştı. *Yeni nesil*, diye düşünmüştü Louise. Zamane kızları çok farklı.

Louise ile kocası Alec, Katie için değil, Josh için endişeleniyorlardı. Hep hassas ve kaygılı bir çocuk olan Josh bu sene değişmişti. Sanki canını sıkan bir şeyler vardı. İyiden iyiye kabuğuna çekilmiş, içine kapanmıştı. Okulda birinin onu rahatsız etmesinden, düşen notlarından, sabah uyandığındaki göz altı morluklarından korkuyorlardı.

Oğullarını gözleyip tökezlemesini beklerken, asıl tepetaklak olan kızları olmuştu ve bunu fark etmemiş, elinden tutamamışlardı. Vicdan azabı Louise'in boğazına bir taş gibi oturmuştu. Bu taşın onu boğmasını bekliyordu ama olmuyordu ve olmayacaktı da, nefes almaya devam etmek zorundaydı. Nefes almaya ve hatırlamaya.

Bir gece öncesi Katie oldukça sakindi. Josh arkadaşı Hugo'nun evinde kalacağı için ailenin akşam yemeği için

masaya üç ferdi oturmuştu. Ertesi gün okul olduğunda Josh'ın arkadaşında kalmasına izin vermezlerdi aslında ama onun için endişeleniyorlardı ve bir kerelik izin vermişlerdi. Böylelikle konuyu Katie'ye de açma fırsatını yakalamışlardı. Ona Josh'ın durumunu ve son zamanlarda nasıl gergin olduğunu fark edip etmediğini sordular.

"Muhtemelen önümüzdeki seneki büyük okul gözünü korkutmuştur," demişti Katie ama konuşurken anne babasına bakmıyor, gözlerini tabağından ayırmıyordu ve sesi belli belirsiz titriyordu.

"Düzelecektir," dedi Alec. "Sınıfının yarısı da oraya gidecek. Sen de öyle."

Louise, Alec'in bu sözleri karşısında kızının su bardağını biraz daha sıkı kavradığını fark etmişti. Zar zor yutkunduğunu, bir anlığına gözlerini kapadığını hatırlıyordu.

Bulaşıkları birlikte yıkamışlardı. Louise yıkıyor, Katie ise kuruluyordu çünkü bulaşık makinesi bozuktu. Louise, Katie'ye ödevleri varsa yapmasını, bulaşıkları tek başına da halledebileceğini söylese de Katie bütün ödevlerini yaptığını söylemişti. Louise kızının kurulamak üzere elindeki bulaşıkları aldığında gereğinden daha uzun bir süre annesine dokunduğunu hatırlıyordu.

Ne var ki Louise artık bunları gerçekten hatırlayıp hatırlamadığından bile şüpheliydi. Katie başını öne eğip tabağına bakmış mıydı? Gerçekten bardağını daha sıkı kavranmış, annesinin eline daha uzun süre dokunmuş muydu? Bunlara cevap vermek artık imkânsızdı. Louise'in hatırladıkları şüpheye ve yanlış yoruma açıktı. Kesin gözle baktıklarından aslında o kadar emin olmadığını fark etmesinin yaşattığı şokta mıydı, yoksa zihni Katie'nin ölümünden beri geçen günler ve haftalar boyunca kullandığı ilaçlar yüzünden bulanmış mıydı, artık bilmiyordu. Louise hapları peş peşe yu-

tuyor, avuç dolusu her ilaç saatler süren boş bir huzur sağlıyordu ve bu huzur yalnızca uyandığında yaşadığı kâbusa kadar sürüyordu. Bir süre sonra, kızının yokluğunu defalarca yeniden fark etme dehşetinin, birkaç saatlik unutkanlığa değmediği kanısına vardı.

İşte bundan emindi: Katie ona iyi geceler dilediğinde her zamanki gibi gülümsemiş ve öpmüştü. Yine, her zamanki gibi sarılmış ve, "İyi geceler," demişti.

Ne yapacağını bile bile bunu nasıl olmuştu da yapmıştı?

Louise gözlerinden akan yaşlar yüzünden önünü göremez olunca önündeki bandı fark etmedi. *Polis. Olay Yeri. Girilmez.* Tepeyi neredeyse yarılamıştı ve sırta doğru yaklaşıyordu. Nel Abbott'ın bastığı son toprak parçasını bozmamak için sola doğru keskin bir şekilde döndü.

Yokuşun tepesinde ağır ağır ilerledikten sonra inişe geçti. Ayakları acıyordu ve saçları terden kafasına yapışmıştı. Patikanın gölet kenarındaki yoğun ormanların arasında doğru kıvrıldığı yerde onu hoş bir gölge karşıladı. Birkaç kilometre sonra köprüye ulaşmıştı. Yola çıkan basamakları tırmandı. Sol taraftan genç bir kız grubu yaklaşıyordu. Gözleri, her zamanki gibi Katie'yi aradı, onun açık kahverengi saçlarını aradı ve kahkahasını duymaya çalıştı. Louise'in kalbi bir kez daha burulmuştu.

Kollarını birbirlerinin omuzlarına atıp sokularak yürüyen kızları seyretti. İç içe geçmiş yumuşacık bir et yığınını andırıyorlardı. Louise tam ortalarında Lena Abbott'ın olduğunu fark etti. Son birkaç aydır çok yalnız kalan Lena, şöhret ânını yaşıyordu. Ona da ilgiyle bakılacak, acınacak ve çok geçmeden o da dışlanacaktı.

Louise kızları bırakıp eve giden yokuşu çıkmaya başladı. Omuzlarını kamburlaştırıp başını yere eğdi ve kimseye görünmeden oradan uzaklaşmayı umdu. Lena Abbott'a

bakmak korkunç bir şeydi. Aklında korkunç görüntüler canlandırmıştı. Ama kız onu fark etti ve, "Louise! Bayan Whittaker! Lütfen bekleyin," diye seslendi.

Louise adımlarını sıklaştırsa da bacakları bitkindi ve kalbi eski bir balon gibi sönüktü. Oysa Lena genç ve güçlüydü.

"Bayan Whittaker, sizinle konuşmak istiyorum."

"Şimdi olmaz, Lena. Üzgünüm."

Lena elini Louise'in koluna koydu ama Louise kolunu çekti. Yüzüne bakamıyordu. "Çok üzgünüm. Şu anda seninle konuşamam."

Louise bir canavara dönüşmüştü. Annesiz bir çocuğu teselli etmeye yüksünen, ona bakarken, *Neden sen değil de o? Neden suyun içindeki sen değildin, Lena? Neden sen değildin? Neden benim Katie'mdi? Nazik, hassas, cömert, çalışkan, azimli... her açıdan senden daha iyi olan benim Katie'mdi sudaki? O hiçbir zaman suyun içinde olmamalıydı. Orada sen olmalıydın,* diye düşünmekten kendini alamayan bomboş bir yaratıktan başka bir şey değildi artık.

Ölüm Göleti, Danielle Abbott
(Yayımlanmamış)

Giriş

On yedi yaşımdayken kız kardeşimi boğulmaktan kurtardım.

Ama o gün, ister inanın ister inanmayın, her şeyin başladığı gün değildi.

Suya doğru çekilen, aktığı yere karşı iz bırakan, ilkel hisler besleyen insanlar vardır. Ben de onlardan biri olduğuma inanıyorum. Suya yakın olduğumda, özellikle de suya yakın olduğumda kendimi daha canlı hissediyorum. Yüzmeyi orada öğrendim, doğanın ve bedenimin tadını en neşeli, en zevkli şekilde çıkarmayı orada öğrendim.

2008'de Beckford'a taşındığımda, nehirde neredeyse her gün, yaz kış yüzerdim. Bazen kızım da yanımda olurdu, bazen de tek başıma giderdim. Buranın, bana heyecan veren bu yerin başkaları için korku ve dehşet verici olduğu fikri beni çok etkiliyordu.

On yedi yaşımdayken kız kardeşimi boğulmaktan kurtardım ama Beckford göletine olan takıntım çok daha eskiye dayanıyor. Annem ve babam çok hikâye anlatırdı. Özellikle de annem. Libby'nin trajik kaderini, Wards evindeki korkunç katliamı ve annesinin suya atlayışını gören çocuğun hikâyesini

de onun ağzından duymuştum. Bunları anneme tekrar tekrar anlattırırdım. Babamın itirazlarını ("Bu hikâyeler çocuklara uygun değil") ve annemin karşı çıkışını ("Elbette uygun! Bunlar yaşanmış olaylar") hâlâ hatırlarım.

Annem içimdeki fitili ateşlemişti. Kız kardeşimin suya girişinden, bir kamera alışımdan ya da yazmaya başlayışımdan çok uzun zaman önce, gün içinde saatlerce hayal kurar olmuştum. Bunun nasıl bir şey olduğunu, nasıl hissettirdiğini, o gün suyun Libby'ye ne kadar soğuk geldiğini düşünüp durdum.

Artık bir yetişkin olarak içimi yiyip bitiren sır, elbette kendi ailemin yaşadıkları. Aslında bunun bir sır olmaması gerekirdi ama oldu çünkü bütün iletişim çabalarıma rağmen kız kardeşim yıllar boyunca benimle konuşmadı. Bu sessiz kuyusunun içinde, onu gecenin bir yarısı nehre çekenin ne olduğunu hayal ettim ve eşsiz hayal gücüme rağmen başarısız oldum. Çünkü kız kardeşim coşkulu biri değildi ve böyle cesur bir girişimde bulunmazdı. Sinsi, kurnaz ve suyun kendisi kadar kinci olabilir ama ben hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum. Günün birinde bilir miyim, onu da bilmiyorum.

Kendimi, ailemi ve birbirimize anlattığımız hikâyeleri anlamaya çalıştığım süreç içerisinde bütün Beckford hikâyelerinden bir anlam çıkarmaya, Beckford'daki Ölüm Göleti'ne giren kadınların hayatlarının son anlarını kafamda hayal ettiğim gibi yazmaya karar verdim.

Göletin adının bir önemi var ama ne? Nehirdeki bir kıvrımdan daha fazlası değil. Bir dolambaç. Nehrin bütün dönemeçlerini ve sapaklarını, kabartılarını ve taşkınlarını, hayat verip aldığı noktaları izlerseniz, anlarsınız. Nehir hem soğuk hem de temizdir, hem durgun hem de kirlidir. Kıvrılarak ormanın içinden geçer ve yumuşacık Cheviot Dağları'na doğru yön değiştirdikten sonra Beckford'ın kuzeyinde yavaşlar. Ardından, Ölüm Göleti'nde bir süre dinlenir.

Burada cennet gibi bir manzara vardır: Meşe ağaçları pati-

kayı serinletir, kayın ve çınar ağaçları yamaç boyunca uzanır, güneyde ise eğimli ve kumlu bir kıyı vardır. Burası çocukların suda oynaması, kürek çekmek ve güneşli bir günde piknik yapmak için mükemmel bir noktadır.

Ama görünüşe aldanmamam gerek çünkü burası ölümcül bir yer. Karanlık ve durgun su içindekileri saklamayı iyi bilir: Ayağınıza dolanan, sizi dibe çeken yosunlar ve etinize batacak tırtıklı kayalar vardır. Yukarıda ise gri kayrak taşıyla örülü bir uçurum bulunur: Size meydan okur ve sizi kışkırtır.

Burası, yüzyıllar boyunca Libby Seeton'ın, Mary Marsh'ın, Anne Ward'un, Ginny Thomas'ın, Lauren Slater'ın, Katie Whittaker'ın ve isimsiz ve yüzü belirsiz daha pek çoğunun canını alan yer. Neden ve nasıl diye sormak, yaşamlarının ve ölümlerinin bize kendimiz hakkında neler söylediğini öğrenmek istiyordum. İnsanlar genelde bu soruları sormaktan kaçınır, susup her şeyi bastırırlar. Ama ben hiçbir zaman sessiz kalacak biri olmadım.

Hayatımı ve Beckford göletini kaleme aldığım bu çalışmama boğulmakla değil, yüzmekle başlamak istedim. Çünkü her şeyin çıkış noktası orası: cadıların yüzdürülmesi; suyla verilen zorlu sınav. Şu anda oturduğum noktadan iki kilometre bile uzakta olmayan huzur dolu bu güzel gölet, tüm o insanların getirildiği, bağlandığı ve nehre batmak ya da yüzmek üzere atıldıkları yer.

Bazıları kadınların suyun içine kendilerinden bir şeyler bıraktığını, bazıları ise suyun bu cadıların gücünün bir kısmına sahip çıktığını söyler. O zamandan bu zamana su, kıyılarına şanssız, umutsuz, mutsuz ve kayıp kadınları çekmeye devam ediyor. Kız kardeşleriyle birlikte yüzmek için buraya geliyorlar.

Erin

Beckford çok tuhaf bir yer. Çok güzel hatta kimi zaman nefes kesici ama aynı zamanda garip de. Sanki etrafını çevreleyen her şeyden kopuk, ıssız bir yer. Zaten her yerden kilometrelerce uzak; medeniyete ulaşabilmek için saatlerce araba kullanmanız gerek. Medeniyet derken, Newcastle'ı medeni bir yer olarak kabul edersek tabii, ki ben bundan pek emin değilim. Beckford çok tuhaf bir yer. Acayip insanlarla dolu ve kesinlikle ilginç bir geçmişi var. Tüm bunların ortasında ise bir nehir akıyor. En tuhafı da bu. Nereye dönerseniz dönün, hangi yöne giderseniz gidin, bir şekilde yolunuz yeniden nehre çıkıyor.

Dedektifle ilgili de rahatsız edici bir şeyler var. Adam buralı ve doğal olarak normal olmaması zaten beklenen bir şey. Onu dün sabah, Nel Abbott'ın cesedi sudan çıkarılırken ilk kez gördüğümde böyle düşündüm. Nehrin kıyısında duruyordu. Elleri kalçasında, başı öne eğikti. Biriyle konuşuyordu –konuştuğu kişinin doktor olduğunu sonradan öğrendim– ama uzaktan bakınca dua ediyor gibi görünüyordu. Ben de onun rahip olduğunu sandım. Koyu renk giysiler giymiş uzun boylu, ince bir adam. Fonda kapkaranlık su, arkasında kayrak taşlarıyla örülü uçurum, ayaklarının dibinde ise soluk ve huzurlu bir kadın.

Huzurlu değil elbet, cansız. Ama yüzü buruşmamıştı ya

da berbat halde de değildi. Vücudunun geri kalanına bakmazsanız, kırık bacaklarına ya da yamulan omurgasına örneğin, boğulduğunu sanırdınız.

Kendimi tanıttım ve hemen onda bir gariplik olduğunu sezdim; yaşarmış gözleri, hafifçe titremelerini bastırmak için avucunu bileğine bastırıp birbirine sürttüğü elleri. Bu, önceki gecenin içki sersemliğini yaşayan babamı hatırlattı. Böyle sabahlarda sessiz olmalı, başınızı öne eğmeliydiniz.

Zaten başımı öne eğmek her hâlükârda iyi bir fikir gibiydi. İş arkadaşımla yaşadığım sakıncalı ilişki yüzünden Londra'dan apar topar gönderilmem sonrasında, üç haftadan biraz daha kısa bir süredir kuzeydeydim. Dürüst olmak gerekirse, yapmak istediğim tek şey davalarımın üzerinde çalışmak ve bütün olanları unutmaktı. Bana sıkıcı işleri yükleyeceklerinden o kadar emindim ki, şüpheli bir ölüm dosyasını incelememi istediklerinde şaşkınlığımı gizleyemedim. Köpeklerini dolaştıran bir adamın nehirde bulduğu bir kadın cesedi. Kadının üzerinde günlük giysiler olduğu için nehre yüzmek üzere girmiş olamazdı. Dedektif hemen bana durumu açıkladı. "Hemen hemen kesinlikle uçurumdan atlamış olmalı," dedi. "Beckford Ölüm Göleti'nde."

Dedektif Townsend'e sorduğum ilk şey buydu. "Sizce kendini mi attı?"

Adam bir süre yüzüme baktı, *beni süzdü*. Daha sonra uçurumun tepesini işaret etti. "Oraya çıkalım," dedi, "bilişimciyle konuşalım ve bir şey bulup bulamadığını soralım; boğuşma izi, kan ya da silah. Cep telefonu iyi bir başlangıç olabilir çünkü üzerinden çıkmadı."

"Haklısınız." Oradan uzaklaşırken kadına bakıp ne kadar mutsuz, ne kadar düz ve sade olduğunu düşündüm.

"Adı Danielle Abbott," dedi Townsend. Sesi biraz yükselmişti. "Buralı. Yazar ve fotoğrafçı. Baya da başarılı. On

beş yaşında bir kızı var. Yani, sorunuza vereceğim cevap hayır, atlamış olduğunu sanmam."

Birlikte uçuruma tırmandık. Göletin yanındaki küçük kumsalı aşıp sağa doğru kıvrılan patikayı takip ediyorsunuz ve bir yığın ağaçtan sonra tepenin sırtına çıkan dik yokuşu tırmanıyorsunuz. Patika yer yer çamurluydu; çizmelerin nerede kayıp savrulduğunu, önceki ayak izlerini nasıl sildiğini görebiliyordum. Tepeye varınca patika keskin bir şekilde sola kıvrılıyor, ağaçlar sona eriyor ve yol, uçurumun tam kenarına varıyor. Oraya varınca mideme kramplar girdi.

"Tanrım."

Townsend başını hafifçe çevirip arkasına baktı. Biraz eğlenmiş gibi bir hali vardı. "Yükseklik korkunuz mu var?"

"Yanlış bir adım atıp düşerek ölmekten korkmak gibi oldukça mantıklı bir korkum var," dedim. "İnsan bir bariyer falan koymaz mı buraya? Burası pek güvenli sayılmaz."

Dedektif hiç cevap vermeden kararlı bir şekilde uçurumun kenarına doğru yürümeye devam etti. Aşağıdaki suya bakmamaya çalışıp karaçalılara tutunarak ilerledim.

Bilişimci –solgun yüzlü ve kıllıydı, hepsi her zaman böyle olurdu– pek işe yarar bir şey bulamamıştı.

"Kan yok, silah yok, boğuşmaya dair açık bir iz yok," dedi, omuz silkerek. "Yeni atılmış bir çöp bile yok. Ama kamerası zarar görmüş. SD kartı da yok."

"Kamerası mı?"

Kıllı adam bana doğru döndü. "İnanabiliyor musunuz? Üzerinde çalıştığı projenin bir parçası olarak harekete duyarlı bir kamera kurmuş."

"Neden?"

Omuzlarını silkti. "Buradaki insanları filme çekmek için... neyle uğraştıklarını görmek için belki. Bazen buralarda tuhaf tipler takılır çünkü buranın hikâyesi onlara çekici

görünür. Ya da belki uçurumdan atlayan birini filme çekmek istemiştir..." Yüzünü ekşitti.

"*Tanrım*. Ve biri kamerasına zarar mı vermiş? Bu... mantıksız."

Başıyla onayladı.

Townsend iç çekti, kollarını göğsünde birleştirdi. "Gerçekten de öyle. Buna rağmen herhangi bir anlam ifade etmiyor. Ekipmanı daha önce zarar görmüştü zaten. Projesini hakir gören çok kişi vardı. Aslında," uçurumun kenarına birkaç adım daha yaklaştığını görünce başım döndü, "en son olanlardan sonra kamerasını yeniledi mi, ondan da emin değilim." Aşağıya baktı. "Bir tane daha var, değil mi? Aşağıya bir yerlere koymuş. Onda bir şeyler var mı?"

"Hiç dokunulmamış gibi. Onu da getireceğiz ama..."

"Bir şey göstermeyecek."

Kıllı adam bir kez daha omuzlarını silkti. "Düşüşünü gösterebilir ama yine de burada olanları göremeyiz."

Aradan yirmi dört saat geçti ve uçurumda neler olduğuna dair hiçbir şey bulamadık. Nel Abbott'ın telefonu hiçbir yerden çıkmamıştı. Bu oldukça tuhaftı ama belki de yeterince tuhaf değildi. Kendini attıysa, önce telefonunu yok etmiş olabilir. Düştüyse, telefon hâlâ suyun içinde bir yerde, çamura batmış ya da sürüklenmiş olabilir. İtildiyse, elbette, onu iten kişi telefonunu almış olabilir ama uçurumda boğuşma olduğuna dair herhangi bir ize rastlanmadığı için, birinin telefonunu zorla elinden almış olma ihtimali de bir hayli düşük.

Jules'u (görüşüne göre *Julia DEĞİL*) teşhis için hastaneye götürdükten sonra geri dönerken yolumu kaybettim. Onu Değirmen'de bıraktım ve merkeze geri döndüğümü sandığım sırada kendimi bambaşka bir yerde buldum: Köprüyü

geçtikten sonra bir şekilde dönüvermiştim ve işte yeniden nehirdeydim. Söylemiştim ya, nereye dönerseniz dönün, kendinizi yeniden nehrin kıyısında buluyordunuz. Nereye gideceğimi kestirebilmek için telefonumu çıkardığım sırada köprüde yürüyen bir grup kız gördüm. Diğerlerinden bir karış daha uzun olan Lena, aralarından ayrılıp başka tarafa yürümeye başladı.

Arabadan inip Lena'nın peşine takıldım. Ona sormak istediğim, teyzesinin bahsettiği bir şey vardı ama yanına varamadan biriyle tartışmaya başladığını gördüm. Kırklarında bir kadındı bu. Lena'nın kadının kolunu tuttuğunu, kadının ise kolunu çekip kendini korumak istercesine ellerini yüzüne götürdüğünü gördüm. Sonrasında aniden ayrıldılar. Lena sola doğru, kadın ise doğrudan tepeye doğru yürümeye başladı. Ben Lena'nın arkasından gittim. Neler olup bittiğini bana anlatmak istemedi. Sorun olmadığı, tartışmadıkları, zaten tüm bunların beni ilgilendirmediği konusunda ısrarcıydı. Cesur bir performanstı ama yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu eve bırakmayı teklif ettim ama bana siktirip gitmemi söyledi.

Ben de öyle yaptım. Merkeze geri döndüm ve Townsend'e Jules Abbott'ın cesedi resmi olarak teşhis ettiğini söyledim.

Genel havaya uygun olarak, işin teşhis kısmı da tuhaftı. "Ağlamadı," dedim patrona. Patron, *Çok normal*, dercesine başını öne doğru eğdi. "Normal değildi," dedim. "Normal bir şok değildi bu. Çok tuhaftı."

Koltuğunda kıpırdandı. Merkezin arka kısmında bulunan küçücük bir ofisin içindeki masasında oturuyordu. Sanki ayağa kalksa başını tavana çarpacaktı. "Nasıl tuhaf?"

"Anlatması güç ama ses çıkarmadan konuşur gibi bir havası vardı. Sessiz hıçkırıklardan da söz etmiyorum. Çok tuhaftı. Dudakları bir şeyler söylüyor gibi kıpırdıyordu... ve

sadece bir şeyler söylemiyor, biriyle konuşuyordu. Sohbet ediyordu."

"Ama hiçbir şey duyamadınız, değil mi?"

"Evet."

Önündeki dizüstü bilgisayarının ekranına göz attıktan sonra yeniden bana döndü. "Bu kadar mı? Size bir şey söyledi mi? Başka bir şey, yararlı bir şey?"

"Bir bilezikten söz etti. Görünüşe göre Nel'in annesinden kalma bir bileziği varmış ve onu hiç çıkarmazmış. Ya da en azından Jules onu yıllar önce gördüğünde hâlâ bileğindeymiş."

Townsend bileğini kaşıyarak başını salladı.

"Kontrol ettim ama eşyalarının arasından çıkmadı. Yüzüğü dışında herhangi bir ziynet eşyasına rastlayamadım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, konuşmamızın sona ermiş olabileceğini düşündüm. Tam odadan çıkacağım sırada aniden, "Bu konuyu Lena'ya sorsanız iyi edersiniz," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, "ama benimle konuşmak istemedi." Ona köprüdeki karşılaşmamızdan söz ettim.

"O kadın," dedi. "Onu bir tarif eder misiniz?"

Ettim: Kırklarının başında gibiydi, hafif kiloluydu, koyu renk saçlıydı, sıcak havaya rağmen üzerinde uzun, kırmızı bir hırka vardı.

Townsend uzun bir süre yüzüme baktı.

"Size bir şey ifade etti mi?" diye sordum.

"Ah, evet," dedi, sıradan bir çocukmuşum gibi yüzüme bakarak. "Louise Whittaker."

"O kim?"

Kaşlarını çattı. "Olayın geçmişini bilmiyor musunuz?'

"Bilmiyorum," dedim. Buralı olan o olduğu için olayın

geçmişi hakkında bana bilgi vermesi gereken kişinin de o olduğunu belirtmek istedim.

İç çekti ve bilgisayarının tuşlarına basmaya başladı. "Tüm bunları biliyor olmanız gerekir. Dosyaları size vermiş olmalıydılar." Pahalı bir iBook ile değil de bir daktiloyla çalışıyormuş gibi tuşlara sert vuruyordu. "Nel Abbott'ın yazdıklarını da okumalısınız." Bana bakıp kaşlarını çattı. "Üzerinde çalıştığı projeden söz ediyorum. Beckford hakkında fotoğraflara ve hikâyelere yer veren bir kitap yazacaktı herhalde."

"Yerel tarih üzerine mi?"

Nefesini keskin bir şekilde verdi. "Öyle şeyler, evet. Nel Abbott'ın olayları yorumlayış şekliyle. Seçilmiş olaylara. Onun... *bakış açısıyla*. Dediğim gibi, buralıların büyük bir çoğunluğunun meraklısı olduğu bir konu değil. Zaten elimizde şimdiye kadar yazdıklarının kopyası var. Dedektiflerden biri size bir tanesini verir. Callie Buchan'dan isteyin. Onu ön tarafta bulabilirsiniz. Olay, yazdığı olaylardan bir tanesinin bu haziranda intihar eden Katie Whittaker ile ilgili olması. Katie, Lena Abbott'ın yakın bir arkadaşıydı ve Louise'in de Nel ile arası iyiydi. Daha sonra Nel'in projesi nedeniyle ayrı düştüler. Katie öldüğünde ise..."

"Louise onu suçladı," dedim. "Onu sorumlu tuttu."

Başıyla onayladı. "Evet, öyle oldu."

"O halde gidip Louise ile konuşsam iyi olacak."

"Hayır," dedi. Gözleri hâlâ ekrandaydı. "Ben halledeRim. Onu tanıyorum. Kızının ölümünde açılan soruşturmayı yürüten Dedektif bendim."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Beni henüz göndermediği için ben de konuşmaya başladım. "Katie'nin ölümünde başka birinin parmağı olduğuna dair herhangi bir şüphe var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Yoktu. İntihar etmesinde belli bir neden yoktu ama zaten genelde herhangi bir neden bulunmaz. En azından geride kalanlara bir anlam ifade eden nedenler. Ama vedalaştığı bir not bırakmış." Elini gözlerine götürdü. "Bir trajediydi işte."

"Yani bu sene nehirde iki kadın mı öldü?" dedim. "Birbirini tanıyan, birbiriyle bağlantılı iki kadın..." Dedektif hiçbir şey söylemedi, yüzüme de bakmadı. Beni dinlediğinden pek emin değildim. "Kaç kişi öldü orada? Yani, toplamda?"

"Ne zamandan beri?" diye sordu, başını yeniden iki yana sallayarak. "Ne kadar eskilere gitmek istersin?"

Dediğim gibi, çok tuhaftı.

Jules

Senden hep biraz korkmuşumdur. Bunu biliyordun, senden korkmam hoşuna gidiyordu, üzerimde güce sahip olmaktan zevk alıyordun. O yüzden, her şeye rağmen bu akşamüzeri senin için eğlenceli geçerdi.

Benden seni teşhis etmemi istediler; Lena gönüllü oldu ama ona olmaz dedikleri için teşhisi ben yapmak zorunda kaldım. Başka kimse yoktu. Seni görmek istemesem de görmek zorunda olduğumu biliyordum çünkü seni görmek hayal etmekten daha iyi olacaktı. İnsanın zihninde kurduğu dehşet, gerçekte *olduğundan* her zaman daha korkunçtur. Seni görmem gerekiyordu çünkü ikimizin de bildiği gibi, seni görene kadar öldüğüne inanamayacaktım.

Soğuk bir odanın ortasındaki bir sedyede yatıyordun ve üzerinde uçuk yeşil bir örtü vardı. Ameliyat önlüklü genç bir adam bana ve çavuşa bakıp başıyla selam verdi. Çavuş da aynı şekilde karşılık verdi. Üzerindeki örtüyü açmak için elini uzattığında nefesimi tuttum. Çocukluğumdan beri bu kadar korktuğumu hiç hatırlamıyorum.

Üzerime atlamanı bekliyordum.

Atlamadın. Hareketsiz ve güzeldin. Yüzün her zaman çok şey anlatırdı –neşenin ya da zehrin ifadeleri olurdu– ama şimdi hareketsizdin ve hiç iz yoktu. Hâlâ kendin gibiydin, hâlâ kusursuzdun. Sonra bir anda aydınlandım: Sen atlamıştın.

Sen mi atlamıştın?

Sen *atlamış mıydın?*

Bu kelimede ters bir şeyler vardı. Sen atlamazdın ki. Asla yapmazdın bunu. İmkânsız. Bana bunu *sen* söylemiştin. Uçurum yeterince yüksek değil, demiştin. Uçurumun zirvesinden suyun yüzeyine yalnızca elli beş metre var, atlayan kişi hayatta kalabilir, demiştin. Sen de öleceğinden emin olmak istediğini söylemiştin. Balıklama atlamak gerekirdi. Gerçekten ölmek istiyorsan atlamayacaktın, dalacaktın.

Gerçekten ölmek istemiyorsan, demiştin, neden dalasın? Turist gibi davranma. Kimse turistleri sevmez.

İnsanlar uçurumdan atlayıp hayatta kalabilirler ama bu illa hayatta kalacaklar demek değildir. İşte buradasın ve dalarak atlamadın. Çivileme atladın ve işte buradasın: Bacakların kırık, omurgan kırık, sen kırıksın. Bu ne anlama geliyor, Nel? Cesaretini mi kaybettin? (Bu hiç senlik değil.) Balıklama atlama, o güzelim yüzünü mahvetme fikrini kaldıramadın mı? (Sen zaten hep çok kibirliydin.) Bu çok anlamsız. Yapmayacağını söylediğin bir şeyi yapmak, kendinle ters düşmek hiç senlik hareketler değildir.

(Lena, burada herhangi bir sırrın söz konusu olmadığını söylemişti ama o nereden biliyor ki?)

Elini tuttuğumda yabancı gibi geldi, sadece soğuk olduğu için değil; şekli, verdiği his de yabancı gibiydi. Elini en son ne zaman tutmuştum? Belki de annemin cenazesinde sen benim elimi tutmuştun. Senden uzaklaşıp babama gittiğimi hatırlıyorum. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. (Ne bekliyordun?) Kalbim tıpkı bir oduna dönüşmüştü ve yas ritmiyle yavaşça çarpıyordu.

Biri konuştu. "Üzgünüm, dokunamazsınız."

Başımın üzerindeki ışık vızıldıyor, altındaki çelikte solgun ve gri görünen tenini aydınlatıyordu. Başparmağımı alnına koyup parmaklarımı yüzünün yanında gezdirdim.

"Lütfen ona dokunmayın." Çavuş Morgan tam arkamdaydı. Nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Yavaş ve sakin. Vızıldayan ışıkların sesini bastırmıştı.

"Eşyaları nerede?" diye sordum. "Giysileri, mücevherleri?"

"Adli tıp incelemesinden sonra," dedi Çavuş Morgan, "size gönderilecekler."

"Bileziği var mıydı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama üzerinden çıkan her şey size teslim edilecek."

"Bileziği olmalı," dedim sakince, Nel'e bakarak. "Akik klipsli, gümüş bir bilezik. Anneme aitti ve üzerinde baş harfleri yazıyordu. SJA. Sarah Jane. Hep onu takardı. Annem. Sonra da sen taktın." Çavuş yüzüme bakıyordu. "Yani, o taktı. Nel."

Daha sonra sana, incecik bileğine, akik klipsin üzerini kapladığı mavi damarlarına baktım. Sana yeniden dokunmak, tenini hissetmek istedim. Seni uyandıracağımdan emindim. Adını fısıldadım ve ürpermeni bekledim. Gözlerini açıp odanın içinde beni takip etmeni istedim. Belki de Uyuyan Güzel'de olduğu gibi seni öpmeliydim. Gülümsedim, bu fikirden nefret ederdin. Sen hiç prenses olmadın, prensini bekleyen pasif güzel kız olmadın. Sen başka bir şeydin. Karanlığın, kötü üvey annenin, kötü perinin, cadının tarafını tutardın.

Dedektifin gözlerini üzerimde hissedince, gülümsememe engel olmak için dudaklarımı sıktım. Gözlerim kuru, boğazım boştu. Sana fısıldadığımda hiç sesim çıkmadı.

"Bana ne söylemek istiyordun?"

Lena

Morga giren ben olmalıydım. Onun en yakını, ailesi benim. Onu seven kişi benim. Morga ben girmeliydim ama izin vermediler. Yalnız bırakıldım. Boş bir evin içinde oturup paket bitene kadar sigara içmekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu. Sigara almak için kasabanın marketine gittim. Oradaki şişman kadın bazen kimlik soruyor ama bugün sormayacağını biliyordum. Tam marketten çıkarken okuldaki sürtüklerin –Tanya, Ellie ve diğerleri– bana doğru geldiklerini gördüm.

Kusacak gibi hissettim. Başımı öne eğip arkama döndüm ve elimden geldiğinde hızlı yürümeye başladım ama beni gördüler. Seslenip bana yetişmek için koşmaya başladılar. Ne yapacaklarını bilmiyordum. Yanıma vardıklarında hepsi bana sarılmaya ve ne kadar üzüldüklerini söyleyip durmaya başladılar. Ellie yalandan birkaç damla gözyaşı dökme cesaretini bile gösterdi. Üzerime çullanmalarına, bana sarılıp saçlarımı düzeltmelerine izin verdim. Dokunulmak hoşuma gitmişti.

Köprünün üzerinde yürüdük. Wards evine gidip hap aldıktan sonra yüzmeyi planlıyorlardı. "Anma gibi, kutlama gibi olur," dedi Tanya. Geri zekâlı. Bugün kafayı bulmak ve o suda yüzmek istediğime gerçekten inanıyor muydu? Ne diyeceğime karar vermeye çalıştığım sırada Louise'i

gördüm. Harika bir tesadüftü bu. Hiçbir şey söylemeden yanlarından uzaklaşabilirdim ve hiçbir şey yapamazlardı.

İlk önce beni duymadığını sandım ama yanına vardığımda ağladığını ve yanımda olmak istemediğini fark ettim. Kolundan tuttum. Nedenini bilmiyorum ama kaçıp gitmesini, beni o üzülmüş taklidi yapan ama aslında yaşadığım dramdan mutlu olan akbaba sürtüklerin arasında bırakmasını istemiyordum. Louise parmaklarımı birer birer kaldırıp benden kaçmaya çalışıyor, "Üzgünüm Lena, şu anda seninle konuşamam. Seninle konuşamam," diyordu.

Ona bir şey söylemek istiyordum. Mesela: *Sen kızını kaybettin, ben de annemi. Artık ödeşmiş sayılmaz mıyız? Artık beni affedemez misin?*

Ama bir şey söylemedim. O sırada aptal polis kadın geldi ve tartıştığımızı sandı. Ben de ona nereye gitmesini söyledikten sonra eve tek başıma döndüm.

Eve geldiğimde Julia'nın çoktan dönmüş olacağını sanmıştım. Morga gidip örtüyü açmalarını izlemek ve onlara, evet, bu o, demek ne kadar zaman alabilirdi ki? Hayır, sanki Julia benim yapmak isteyeceğim gibi onunla oturmak, elini tutmak, onu teselli etmek isteyecekti.

Morga giden ben olmalıydım ama izin vermediler.

Sessizce yatağıma yattım. Müzik bile dinleyemiyorum çünkü her şeyin önceden görmediğim başka anlamları olduğunu hissediyorum. Şimdi bunlarla yüzleşmek çok zor. Sürekli ağlamak istemiyorum, göğsüm ve boğazım ağrıyor. En kötüsü de kimsenin bana yardım etmemesi. Bana yardım edecek kimse kalmadı. Ben de yatağıma yatıp ön kapının açıldığını duyana kadar art arda sigara içtim.

Bana seslenmedi ama mutfak dolaplarını açıp kapadığını, tavaları ve tencereleri tıngırdattığını duydum. Yanıma gelmesini bekledim ama en sonunda sıkıldım. Sigara

içmekten midem bulanmış, çok da acıkmıştım. Aşağıya indim.

Ocağın başında durmuş, tencereyi karıştırıyordu. Arkasına dönüp beni görünce olduğu yerde sıçradı. Biri sizi korkuttuğunda buna gülerdiniz ama bu farklıydı. Yüzündeki korku ifadesi geçmedi.

"Lena," dedi. "İyi misin?"

"Onu gördün mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve yere baktı. "Tıpkı... kendi gibiydi."

"Güzel," dedim. "Sevindim. Onu başka şekilde düşünmek..."

"Hayır, hayır. Bir şeyi yoktu." Ocağa geri döndü. "Spagetti bolonez sever misin?" diye sordu. "Ben... spagetti yapıyorum da."

Spagetti bolonez severim ama bunu ona söylemek istemediğim için cevap vermedim. Onun yerine, "Neden polise yalan söyledin?" diye sordum.

Keskin bir hareketle bana doğru dönünce elindeki ahşap kaşıktan yere kırmızı sos sıçradı.

"Ne demek istiyorsun, Lena? Ben yalan söylemedim."

"Hayır, söyledin. Annemle konuşmadığını, yıllardır herhangi bir iletişiminizin olmadığını söyledin."

"Olmadı çünkü." Yüzü ve boynu kıpkırmızı kesilmişti. Dudakları palyaço ağzı gibi aşağı kıvrıldı. Annemin sözünü ettiği o çirkinliği şimdi görmüştüm. "Nel ile *anlamlı* bir iletişimimiz olmadı. Ta ki..."

"Sana sık sık telefon ederdi."

"*Sık sık* değil. Ara sıra. Hiçbir şekilde konuşmadık."

"Evet, ne kadar çabalarsa çabalasın, onunla konuşmayı reddettiğini söylemişti."

"Lena, durum sandığından daha karmaşık."

"Nasıl karmaşık?" diye sordum. "Nasıl?" Gözlerini kaçırdı. "Bunun senin hatan olduğunu biliyorsun."

Kaşığı bırakıp bana doğru birkaç adım attı. Elleri kalçalarındaydı. Yüzünde, sınıftaki hareketleriniz karşısında ne kadar *hayal kırıklığına* uğradığını söyleyen bir öğretmen gibi endişeli bir ifade vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Neymiş benim hatam?"

"O seninle iletişime geçmek, seninle konuşmak istedi. Sana ihtiyacı–"

"Bana ihtiyacı falan yoktu. Nel'in bana hiçbir zaman ihtiyacı olmadı."

"Mutsuzdu!" dedim. "Bu hiç mi umurunda değildi?"

Bir adım geri attı. Tükürmüşüm gibi yüzünü sildi. "Neden mutsuzdu peki? Ben... Bana mutsuz olduğunu hiç söylemedi. Bana mutsuz olduğundan hiç söz etmedi."

"Ya söz etseydi, o zaman ne yapacaktın? Hiçbir şey! Her zamanki gibi hiçbir şey yapmayacaktın. Tıpkı annen öldüğünde, anneme berbat davrandığında yaptığın gibi. Taşındığımızda seni buraya davet ettiğinde ya da bu kez doğum günüm için gelmeni istediğinde cevap bile vermedin! Onu yok saydın, varlığını görmezden geldin. Senden başka kimsesi olmadığını bildiğin halde–"

"Sen vardın," dedi Julia. "Mutsuz olduğundan hiçbir zaman şüphelenmedim. Ben–"

"Mutsuzdu ama. Artık yüzmüyordu bile."

Julia çıt çıkarmadan durdu, bir şey dinliyormuş gibi başını pencereye doğru çevirdi. "Ne?" dedi ama bana bakmıyordu. Sanki başka birine ya da kendi yansımasına bakıyor gibi bir hali vardı. "Ne dedin sen?"

"Artık yüzmüyordu. Hayatım boyunca gölete ya da nehre gittiğine şahit oldum. Her gün. En sevdiği şey buydu. O bir yüzücüydü. Her gün hatta kışın bile, hava bok gibi soğuk olduğunda ve suyun yüzeyindeki buzu kırman gerektiğinde bile yüzmeye giderdi. Sonra bir anda kesti. O kadar mutsuzdu işte."

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece dikilip pencereden dışarı baktı. Birini arıyor gibiydi. "Biliyor musun... Lena, sence birini üzmüş olabilir mi? Ya da belki canını sıkan biri vardı ya da..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bana söylerdi. Beni uyarırdı."

"Emin misin?" diye sordu Julia. "Çünkü bildiğin gibi, Nel... annen... işini iyi bilen bir kadındı, değil mi? Yani, insanları nasıl sinirlendireceğini, nasıl rahatsız edeceğini iyi bilirdi."

"Hayır, yok öyle bir şey!" diye çıkıştım. Oysa bazen böyle şeyler yaptığı doğruydu ama sadece aptal insanlara, onu anlamayan insanlara karşı böyle davranırdı. "*Sen* onu hiç tanımıyordun, onu hiç anlamamıştın. Sen kıskanç bir sürtüksün. Gençken de öyleydin, şimdi de öylesin. Tanrım. Seninle konuşmam bile hata."

Açlıktan ölmeme rağmen evden çıktım. Oturup onunla yemek yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederdim. Aksi takdirde kendimi ihanet etmiş gibi hissedecektim. Annemi orada oturmuş, telefonla konuşurken ama hattın öteki ucundan cevap alamazken düşünüp durdum. Soğuk sürtük. Bir keresinde ona bu konuda sinirlenmiştim, Neden vazgeçmiyorsun? Neden onu unutmuyorsun? Belli ki bizi istemiyor, demiştim. Annem de, o benim kız kardeşim, tek ailem, demişti. Ben de, Peki ya ben? Ben ailen değil miyim? demiştim. Gülmüş, Sen aile değilsin. Sen aileden *fazlasısın*. Sen benim bir parçamsın, demişti.

Bir parçam kayıp gitmişti ve benim onu görmeme bile izin verilmemişti. Elini sıkıp onunla vedalaşmama ya da ne kadar üzgün olduğumu söylememe izin verilmemişti.

Jules

Arkasından gitmedim. Lena'ya yetişmek gibi bir isteğim yoktu. Ne istediğimi bilmiyordum. Ben de öndeki basamaklarda öylece durdum, kollarımın üst kısmını sıvazladım. Gözlerim çökmekte olan alacakaranlığa gitgide alışıyordu.

Ne istemediğimi biliyordum: Onunla yüzleşmek, herhangi bir şey duymak istemiyordum. *Benim hatam* mı? Nasıl benim hatam olabilir? Mutsuzsan da bana hiçbir zaman söylemedin. Söyleseydin seni dinlerdim. Nel, artık yüzmeye gitmediğini söyleseydin, o zaman bir sorun olduğunu anlardım. Yüzmek senin akıl sağlığın için çok önemliydi, bunu sen söylemiştin. Yüzmezsen mahvolurdun. Hiçbir gücün beni suya sokamadığı gibi, seni de hiçbir güç dışında tutamazdı.

Fakat bir şey seni suyun dışında tutmuştu. Tutmuş olmalıydı.

Bir anda kurt gibi acıktığımı hissettim ve deli gibi yemek yemek istedim. Yeniden içeri girdim ve kendime bir tabak spagetti bolonez aldım. Sonra bir tabak daha ve bir tabak daha. Yedim, yedim ve sonra kendimden iğrenip yukarı çıktım.

Banyoya girip dizlerimin üzerine çöktüm. Işıklar kapalıydı. Uzun zaman önce terk ettiğim bir alışkanlığımdı bu ama o kadar eskiydi ki kendimi iyi hissettirdi. Karanlığın

içinde öne eğildim. Kusarken yüzümdeki kan damarları patlayacak gibi oldu, gözlerim yaşardı. İçimde hiçbir şey kalmadığını hissedince ayağa kalktım, sifonu çektim ve yüzüme su çarparken aynada kendi yansımamdan kaçınmaya çalışsam da yansımam beni küvetin yüzeyinde karşıladı.

Suyun içinde oturmayalı yirmi seneyi geçmiştir. Boğulma tehlikesi atlattıktan sonra haftalarca yıkanmamıştım. En sonunda pis kokmaya başlayınca annem beni zorla duşa sokmuştu.

Gözlerimi kapayıp yüzüme yeniden su çarptım. Dışarıdaki yolda yavaşlayan bir arabanın sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Araba yeniden hızlanınca kalp atışlarım da normale döndü. "Kimse gelmiyor," dedim yüksek sesle. "Korkacak bir şey yok."

Lena henüz geri dönmemişti ve hem yabancı hem de tanıdık bu kasabada onu nerede bulacağımı bilmiyordum. Yatağa girdim ama uyumadım. Gözümü her kapadığımda mavi ve solgun yüzünü, lavanta rengi dudaklarını gördüm. Kafamda diş etlerinin ortaya çıktığını, ağzın kanla dolu olsa da gülümsediğini hayal ettim.

"*Kes şunu, Nel.*" Yine yüksek sesle konuşuyordum. Deli bir kadın gibi. "*Kes şunu.*"

Cevabını duymaya çalıştım ama cevabın sessizlik oldu. Bu sessizlik suyun sesiyle, nehir geçerken hareket eden evin gürültüsüyle kesildi. Karanlığın içinde el yordamıyla komodindeki telefonumu buldum ve sesli mesaj kutumu aradım. *Yeni mesajınız yok,* dedi elektronik ses, *yedi kayıtlı mesaj.*

En sonuncusu geçen salı, sabahın bir buçuğunda gelmişti. Sen ölmeden neredeyse bir hafta önce.

Julia, benim. Beni geri araman gerek. Lütfen, Julia. Çok önemli. Beni bir an önce araman gerek, tamam mı? Ben... eee... çok önemli. Tamam. Hoşçakal.

Mesajı tekrar dinlemek için 1'e bastım. Tekrar ve tekrar dinledim. Sesinin kısıklığını, belli belirsiz ama sinir eden Amerikan ve İngiliz İngilizcesi karışımı telaffuzunu, *seni* dinledim. Bana ne söylemeye çalışıyordun?

Mesajı gecenin bir yarısı bırakmıştın ve ben sabahın erken saatlerinde, telefonumun yanıp sönen beyaz ışığını gördüğümde yatakta dönerek mesajını dinledim. İlk iki kelimeni dinledim, *Julia, benim,* ve sonra kapadım. Yorgundum ve kendimi iyi hissetmiyordum. Sesini duymak istemiyordum. Mesajın geri kalanını daha sonra dinledim. Tuhaf gelmemişti ve merak uyandırdığını da söyleyemem. Sen hep böyleydin: İlgimi çekmek için gizemli mesajlar bırakırdın. Bunu yıllardır yapıyordun. Bir iki ay sonra yeniden aradığında ise herhangi bir krizin, sırrın ya da büyük bir olayın yaşanmadığını anlıyordum. Sen sadece dikkatimi çekmeye çalışıyordun. Bu bir oyundu.

Oyundu, öyle değil mi?

Mesajı defalarca dinledim. Artık her şeyi net bir şekilde duyduktan sonra aslında nefes nefese konuştuğunu, sesindeki alışılmadık yumuşaklığı, tereddüdü ve kararsızlığı nasıl olup da fark etmediğime şaşırdım.

Korkmuştun.

Neden korkmuştun? *Kimden* korkmuştun? Bu kasabada yaşayan, durup bakan ama baş sağlığı dilemeyen, yemek getirmeyen ya da çiçek yollamayan insanlardan mı? Nel, pek özlenmişe benzemiyorsun. Yoksa kendi tuhaf, soğuk, öfkeli, senin için ağlamayan, kanıt ya da neden olmaksınız kendini öldürdüğün konusunda ısrar eden kızından mı korkuyordun?

Yataktan çıkıp yan odaya, senin yatak odana süzüldüm. Kendimi aniden çocuk gibi hissetmiştim. Annemle babam uyurken, geceleri korktuğumda, hikâyelerinden birini din-

ledikten sonra kâbus gördüğümde de hep böyle yapardım. Kapıyı açıp içeri girdim.

Oda havasız ve sıcaktı. Dağınık yatağını görünce gözyaşlarına boğuldum.

Kenarına oturup yastığını aldım. Barut rengindeydi ve kenarları kan kırmızısıydı. Göğsüme bastırdım. Annemin doğum gününde buraya geldiğimizi dün gibi hatırlıyorum. Ona kahvaltı hazırlamıştık. O sıralar hastaydı ve biz de birbirimizle iyi geçinmeye çalışıyorduk. Bu ateşkesler uzun sürmezdi: Sen benim yakınlarımda olmandan bıkardın, ben de senin. Annemin yanına geçtiğimde, gözlerini kısıp küçümseyen ve aynı zamanda kırgın bakışlar atıp dururdun.

Seni anlayamıyordum ama o zamanlar bana bir yabancıysan, şu anda farklı bir dünyadan gelmiş gibisin. Şimdi senin evinde, senin eşyalarının arasında oturuyorum ve bana tanıdık gelen şey bu ev, sen değilsin. Ergenliğimizden beri, sen on yedi, ben ise on üç yaşına geldiğimizden beri seni tanımıyorum. O gece, bir odun parçasına saplanan balta gibi, biz de çatlayarak ikiye ayrıldık. Aramızda geniş ve derin bir yarık kaldı.

Ama altı yıl sonra sen o baltayı yeniden indirdin ve bizi sonsuza dek ayırdın. Annemizi henüz toprağa vermiştik. Birlikte, dondurucu bir kasım gecesinde bahçede sigara içiyorduk. Ben kederimden uyuşmuştum ama sen kahvaltıdan beri ilaç alıyordun ve konuşasın vardı. Bana Norveç'e, bir fiyordun altı yüz metre yukarısındaki Preikestolen uçurumuna gitmekten söz etmiştin. Seni dinlememeye çalışıyordum çünkü bunun ne olduğunu biliyordum ve bir şey duymak istemiyordum. Biri –babamızın bir arkadaşı– bize seslendi, "İyi misiniz kızlar?" Hafifçe geveleyerek konuşuyordu. "Kederinizi mi boğuyorsunuz?"

"Boğulmak, boğulmak, boğulmak..." diye tekrar ettin.

Sen de sarhoştun. Kapanan gözkapaklarının ardından bana bakıyordun. Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. "Ju-ulia," dedin, yavaşça ismimi ağzında uzatarak. "Hiç onu düşünüyor musun?"

Elini koluma koyunca kendimi geri çektim. "Neyi düşünüyor muyum?" Ayağa kalkmaya yeltenmiştim. Artık yanında olmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum.

"O geceyi. Bu konudan... kimseye söz ettin mi?"

Senden bir adım geri çekildim ama sen elimi tutup sıktın. "Hadi ama Julia... Dürüst ol. Bir parçan bundan hoşlanmış olmalı."

Sonrasında seninle konuşmayı bıraktım. Bu, kızına göre, *benim sana* karşı *berbat* davrandığım anlamına geliyormuş. Sen ve ben, hikâyelerimizi bambaşka anlatıyoruz, değil mi?

Seninle konuşmayı bıraktım ama bu, senin beni aramanı engellemedi. Tuhaf, kısa mesajlar bırakıyor, işinden ya da kızından, kazandığın bir ödül ya da övgüden söz ediyordun. Nerede ya da kiminle olduğunu hiç söylemiyordun. Yine de bazen arkadan müzik ya da trafik gürültüsü, bazen de sesler duyuyordum. Bazen mesajları siliyordum, bazen de kaydediyordum. Bazen o kadar çok dinliyordum ki, aradan yıllar geçtikten sonra bile kelimesi kelimesine hatırlıyordum.

Bazen esrarengiz davranıyordun, bazen öfkeli; eski hakaretleri tekrar edip duruyordun, uzun zamandır gömülmüş anlaşmazlıkları yeniden gündeme getiriyordun, sövüp sayıyordun. Ölüm arzusu! Bir keresinde, ânın hararetı sırasında, ölümcül takıntılarından bıktığımda seni ölüm arzun olmakla suçlamıştım. Ah, bunu nasıl da ısrarla gündeme getirip durmuştun!

Bazen içip içip ağlıyordun, annemizden, çocukluğumuzdan, kaybolan mutluluğumuzdan söz ediyordun. Bazen de

ayık, mutlu ve enerjik oluyordun. *Değirmen'e gelsene!* diye ısrar etmiştin bir keresinde. *Lütfen gel! Buraya bayılacaksın. Lütfen Julia, artık her şeyi geride bırakmanın zamanı geldi. İnat etme. Şimdi tam zamanı.* O zaman sinirleniyordum. *Tam zamanıymış!* Aramızdaki sorunları aşmanın tam zamanı olduğuna neden *sen* karar veriyorsun?

Tek istediğim yalnız kalmak, Beckford'ı unutmak, seni unutmaktı. Kendime bir hayat kurmuştum; elbette seninkinden daha küçüktü, nasıl olmasındı? Ama benimdi işte. İyi dostlar, ilişkiler, Londra'nın kuzeyinde, güzel bir banliyöde küçük bir daire. Sosyal hizmetlerde, bana amaç kazandıran bir iş; düşük maaşa ve uzun saatlere rağmen beni tüketen ve tatmin eden bir iş.

Yalnız kalmak istiyordum ama sen buna izin vermiyordun. Bazen yılda iki kez, bazen de ayda iki kez beni arıyordun: Beni altüst ediyor, dengemi bozuyor, huzursuz ediyordun. Her zaman yaptığın gibi. Bunlar, eskiden oynadığın oyunların yetişkin versiyonlarıydı. Ben hep bekledim. Cevap vereceğim o tek telefonu, gençken neden öyle davrandığını anlatacağın, beni nasıl üzdüğünü, ben üzülürken öylece buna izin verdiğini anlatacağın o telefonu bekledim. Bir yanım seninle konuşmak istiyordu ama önce üzgün olduğunu söyleyip af dilemen gerekiyordu. Ama bunu hiçbir zaman yapmadın ve ben hâlâ bekliyorum.

Yatağın kenarına doğru ilerleyip komodinin en üst çekmecesini çektim. İçinde boş kartpostallar –belki gittiğin yerlerden aldığın kartpostallar– kondomlar, kayganlaştırıcı, yanına *LS* harfleri işlenmiş eski tarz gümüş bir çakmak vardı. *LS*. Sevgilin miydi? Yeniden odaya göz gezdirdiğimde, bu evde hiç erkek fotoğrafı olmadığını fark ettim. Ne alt katta ne üst katta. Tabloların bile çoğunda kadınlar var. Bıraktığın mesajlarda işinden, evinden ve Lena'dan söz etmiş-

tin ama asla bir erkekten söz ettiğini duymadım. Erkekler senin için hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Bir tane vardı ama, değil mi? Uzun bir süre önce senin için önemli bir çocuk vardı. Ergenlikte geceleri evden gizlice kaçar, çamaşır odasının penceresinden dışarı atlayıp nehir kenarına gider, bileklerine kadar çamura gömülerek evin etrafını dönerdin. Kıyıyı ve patikayı geçtiğinde seni bekliyor olurdu. Robbie.

Robbie'yi, seninle ve Robbie'yi düşünmek, kemerli köprünün üzerinden büyük bir hızla geçmek gibiydi. Baş döndürücü. Robbie uzun boylu, geniş omuzlu ve sarışındı. Yüzünde hep alaycı bir gülümseme olurdu. Baktığı kızı baştan çıkarırdı. Robbie Cannon. Alfa, hep galip gelen. Her zaman Lynx ve seks kokardı. Hayvani ve kötüydü. Onu sevmiştin, öyle söylemiştin ama ben bunu hiç aşk olarak görmemiştim. Sen ve o ya dip dibeydiniz ya da birbirinize hakaretler yağdırıyordunuz; ortası yoktu. Huzur yoktu. Pek kahkaha da hatırlamıyorum. Ama ikinizin gölet kıyısında ayaklarınızı suya sokarak uzandığınızı hatırlıyorum. Bacaklarınız iç içe geçmişti, Robbie senin üzerindeydi ve omuzlarını kuma bastırıyordu.

O görüntüyle ilgili bir şey beni kızdırdı ve bir süredir hissetmediğim bir şeyi hissettirdi. Utanç. Gizli gizli sizi izlemenin pis ve gizli utancı, çözemediğim ve çözmek de istemediğim bir şeyle karıştı. Unutmaya çalıştım ama hatırlıyordum: Onu seninle zaman geçirirken ilk izleyişim değildi bu.

Bir anda keyfim kaçınca yatağından kalktım ve odanın içinde fotoğraflara bakarak gezinmeye başladım. Her yerde resimler vardı. Elbette. Şifonyerin üzerinde çerçeveli resimlerin vardı. Bronzlaşmıştın ve gülümsüyordun. Tokyo'da ve Buenos Aires'teydin. Kayak tatilinde ya da kumsaldaydın. Kollarında kızın vardı. Duvarlarda senin çektiğin çerçeve-

li dergi kapakları, *New York Times*'ın ön sayfasındaki bir hikâye ve tüm aldığın ödüller asılıydı. Bunlar başarının ve her konuda benden daha iyi olduğunun birer kanıtıydı. İş, güzellik, çocuk, hayat. Şimdi beni bir kez daha geçmiştin. Bunda bile sen kazanmıştım.

Yürürken bir fotoğraf beni aniden durdurdu. Seninle Lena'nın fotoğrafıydı. Lena artık bebek değil, küçük bir kızdı. Beş altı yaşında ya da daha büyük olabilir, çocuk yaşlarından anlamıyorum. Gülümsüyor, küçük beyaz dişlerini gösteriyordu ama bir tuhaflık var. Tüylerimi diken diken eden bir tuhaflık bu. Gözlerindeki, yüz ifadesindeki bir şey onu yırtıcı gibi gösteriyordu.

Ensemden yükselen nabzı, bu eski korkuyu hissedebiliyordum. Yatağa yattım ve suyu dinlememeye çalıştım ama evin üst katında ve pencereler kapalıyken bile suyun sesinden kaçılmıyordu. Duvarlara çarptığını, tuğlaların arasındaki çatlaklardan içeri sızdığını hissedebiliyordum. Tadı çamurlu ve pis, tenim ise nemliydi.

Evin bir yerlerinde, birinin güldüğünü duydum ve sesi sana benziyordu.

AĞUSTOS 1993

Jules

Annem bana yeni bir mayo aldı. Eski tarz, mavi beyaz pötikareli, 'destekli' bir şey. 1950'lerdeki Marilyn'in mayolarına benzetmeye çalışmışlar. Oysa ben şişman ve solgun benizliyim ve Norma Jean'e hiç benzemiyorum. Yine de giydim çünkü bunu bulmak için çok uğraştı. Benim gibi birine mayo bulmak kolay iş değildi.

Mavi bir şort ve xl beyaz bir tişört giydim. Nel, kot şortu ve boyundan bağlamalı bikinilisiyle çıkageldiğinde bana baktı ve, "Bu öğleden sonra nehre geliyor musun?" diye sordu. Ses tonundan beni istemediği çok belliydi. Daha sonra annemin gözlerine baktı ve, "Ben onun peşinden koşacak değilim, tamam mı? Ben orada arkadaşlarımla buluşacağım," dedi.

Annem, "Nel, biraz nazik ol," dedi.

Annem o sırada nekahet dönemindeydi ve en ufak bir esinti bile onu yere serebilirdi. Esmer teni, eski bir kâğıt gibi sararmıştı. Nel ve ben, 'Geçinmek' konusunda babamızdan sıkı talimatlar almıştık.

'Geçinmenin' bir kısmı da aktivitelere 'Katılmak'tı. Bu nedenle evet, nehre gidecektim. Herkes nehre giderdi, yapacak tek şey buydu. Gerçekten. Beckford kumsal gibi değildi. Eğlence yeri yoktu, oyun salonu yoktu, mini golf alanı bile yoktu. Su vardı. O kadar.

Yazın ilk haftalarıydı ve rutinler bir kez yerine oturduktan, herkes nereye ve hangi gruba ait olduğunu anladıktan, dışarıdan gelenlerle oralılar kaynaştıktan, dostluklar ve düşmanlıklar kurulduktan sonra insanlar nehir kıyısı boyunca gruplar oluşturmaya başladılar. Küçük çocuklar Değirmen'de suyun daha yavaş aktığı ve yakalanacak balığın çok olduğu güneyine doğru yüzmeye çalışıyorlardı. Asi çocuklar Wards evinde takılıyor, orada uyuşturucu alıp seks yapıyor, ruh çağırıp öfkeli ruhlarla iletişime geçmeye çalışıyorlardı. (Nel, yeterince iyi bakarsam Robert Ward'un kan izlerinin hâlâ duvarda olduğunu görebileceğimi söylemişti.) Ama en büyük kalabalık Ölüm Göleti'nde toplanandı. Çocuklar kayalarından üzerinden atlarken kızlar güneşlenirdi. Bir yandan müzik çalar, barbekü yapılırdı. Her zaman bira getiren birileri olurdu.

Ben evde, içeride, güneşten uzakta kalmayı tercih ederdim. Yatağımda yatıp bir şeyler okumayı ya da annemle iskambil oynamayı severdim ama benim için endişelenmesini istemiyordum. Endişelenecek daha önemli şeyleri vardı. Ona sosyal olabileceğimi, dost edinebileceğimi göstermek istiyordum. Diğerlerine 'Katılabileceğimi.'

Nel'in benim de nehre gelmemi istemediğini biliyordum. Ona kalırsa, ben evde ne kadar kalırsam ve arkadaşları beni ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Şekilsiz, utanç kaynağı: *Julia*, şişman, çirkin ve itici. Ben yanındayken, her zaman birkaç adım önden gider ya da on adım arkadan takip ederdi. Etrafımdaki bu huzursuzluğu, dikkat çekecek kadar

açıktı. Bir keresinde, ikimiz kasabadaki marketten birlikte çıktığımızda oralı çocuklardan birinin konuşmalarını işittim. "Evlatlık olsa gerek. Bu şişko sürtüğün Nel Abbott'ın gerçek kardeşi olmasına imkân yok." Bunu söyleyip güldüler. Teselli için Nel'e baktığımda gördüğüm tek şey utançtı.

O gün nehre tek başıma yürüdüm. Çantamın içinde havlu, kitap ve öğle yemeğiyle akşam yemeği arasında acıkma ihtimalime karşı diyet kola ve iki Snickers vardı. Midem ve sırtım ağrıyordu. Geri dönmek, tek başıma kalabildiğim küçük, serin, karanlık odamın mahremiyetine kavuşmak istiyordum. Orada kimse beni göremezdi.

Benden kısa süre sonra Nel'in arkadaşları da nehre gelmiş, göletin solundaki hilal şekilli küçük kumsala yerleşmişlerdi. Oturması en güzel yer orasıydı. Aşağı doğru eğimli olduğu için hem uzanıp hem de ayak parmaklarınızı suya sokabiliyordunuz. Üç kız vardı: İkisi oralıydı ve biri de Edinburgh'dan gelen Jenny'ydi. Fildişi renginde harika bir teni ve küt kesilmiş koyu renk saçları vardı. İskoç olmasına rağmen İngiliz İngilizcesiyle konuşuyordu ve çocuklar onu çaresizce tavlamaya çalışıyorlardı. Çünkü dedikoduya göre hâlâ bakireydi.

Elbette Robbie bu çocuklardan değildi. Onun gözü Nel'den başkasını görmüyordu. İki sene önce, Robbie on yedi, Nel ise on beş yaşındayken tanışmışlardı. Artık düzenli olarak yazları takılıyorlardı ama yılın geri kalan aylarında başkalarıyla özgürce görüşebiliyorlardı. Çünkü Nel olmadığında Robbie'nin ona sadık kalmasını beklemek hiç gerçekçi olmazdı. Boyu 1.82'ydi, yakışıklıydı, popülerdi, ragbi oynuyordu ve ailesi zengindi.

Nel, Robbie ile birlikteyken bazen bilekleri ya da kollarının üst kısmı morarırdı. Ne olduğunu sorduğumda gülüp, "Sence ne olmuş olabilir?" diye sorardı. Robbie bende tuhaf

hisler uyandırırdı ve onu gördüğümde gözlerimi ondan alamazdım. Bakmamaya çalışsam da kendime engel olamazdım. Sonra bir gün bunu fark etti ve o da bana bakmaya başladı. O ve Nel, bu konuda espriler yapıp dururdu. Bazen Robbie bana bakar, dudaklarını yalayıp gülerdi.

Gölete vardığımda çocuklar da oradaydı ama onlar öteki tarafta yüzüyor, kıyıya çıkıp birbirlerini kayalardan itiyordu. Gülüyor, küfür ediyor, birbirlerine ibne diyorlardı. Bu her zaman böyleydi: Kızlar oturup bekler, erkekler sıkılana kadar eğlenirdi. Daha sonra kızların yanına gelir, kızların bazen karşı koyduğu, bazen de koymadığı bir şeyler yaparlardı. Suya dalmaktan ve saçlarının ıslanmasından korkmayan, zoru ve oyunlarının sertliğini seven, erkek gibi olmakla onların arzu nesnesi olmak arasındaki ince çizgide gidip gelen Nel, o kızlardan ayrılırdı.

Ben elbette Nel'in arkadaşlarının yanına oturmadım. Havlumu ağaçların altına serip oturdum. Benim yaşlarımda bir kız grubu daha vardı ve biraz daha uzaktalardı. Bir tanesini eski yazlardan tanıyordum. Bana gülümseyince ben de aynı şekilde karşılık verdim. El salladım ama gözlerini kaçırdı.

Hava sıcaktı. Suya girmeyi düşündüm. Pürüzsüzlüğünün ve berraklığının tenimde nasıl bir his yaratacağını hayal edebiliyordum. Ayak parmaklarımın arasındaki sıcak çamurun vıcıklığını tahmin edebiliyordum. Sırtüstü suya uzandığımda gözkapaklarımda belirecek sıcak, turuncu ışığı görebiliyordum. Tişörtümü çıkardım ama serinlememe yetmedi. Jenny'nin beni izlediğini fark ettim. Yüzünü buruşturduktan sonra yere baktı çünkü yüzündeki tiksintiyi gördüğümü anlamıştı.

Onlara sırtımı döndüm, yan yatıp kitabımı açtım. *Gizli Tarih*'i okuyordum. Kitaptaki gibi birbirine sıkı sıkıya bağ-

lı, zeki bir arkadaş grubu istiyordum. Takip edebileceğim, beni koruyacak, uzun bacaklarıyla değil zekâsıyla dikkat çeken birini istiyordum. Fakat buralarda ya da Londra'daki okulumda böyle insanlar olsaydı benimle arkadaş olmak istemezlerdi. Aptal değildim ama kendimi de gösteremiyordum.

Nel ise gösteriyordu.

Nel, öğleden sonra nehre geldi. Arkadaşlarına seslendiğini duydum. Erkekler de bacaklarını sarkıtarak oturdukları, bir yandan da sigara içtikleri uçurumdan ona seslendiler. Başımı hafifçe arkaya çevirip soyunmasını ve yavaşça suya girmesini izledim. Vücuduna su sıçratarak bütün gözlerin üzerinde olmasının tadını çıkarıyordu.

Çocuklar ormandan geçerek uçurumdan aşağı indiler. Yüzüstü yatıp başımı hiç kaldırmadım. Gözlerimi kitabıma sabitlemiştim. Kelimeler bulanık görünüyordu. Keşke gelmeseydim, keşke kimse görmeden kaçabilseydim ama kimse görmeden yapabildiğim herhangi bir şey yoktu. Hiçbir şey. Biçimsiz beyaz cüssemle sıvışmam imkânsızdı.

Çocukların yanında bir futbol topu vardı ve top oynamaya başladılar. Pas istediklerini, topun suya çarptığını, ıslanan kızların kahkahalara boğulduğunu duyuyordum. Bacağımda bir acı hissettim. Top bana çarpmıştı. Herkes gülüyordu. Robbie elini kaldırıp topu almak için bana doğru koştu.

"Özür dilerim, özür dilerim," diyordu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Özür dilerim Julia, sana vurmak istemedim." Topu aldığında solgun ve soğuk hayvan yağı gibi mermerleşmiş etimdeki kırmızı, çamurlu lekeye baktığını gördüm. Birileri büyük bir hedefe dair bir şeyler söylemişti, evet. Ambar kapısını tutturamazsın ama bu kıçı ıskalayamazsın.

Kitabıma geri döndüm. Top, birkaç metre ötemdeki bir ağaca çarptığında birinin, "Özür dilerim," diye bağırdığını duydum. Onları duymazdan geldim ama bir kez daha ve bir kez daha aynısı oldu. Onlara doğru döndüğümde beni hedef aldıklarını gördüm. Talim yapıyorlardı. Kızların iki büklüm olmuşlardı. Kahkahalarına engel olamıyorlardı. Nel'in çığlıkları hepsini bastırıyordu.

Doğrulup oturdum ve karşı çıkmaya çalıştım. "Evet, *tamam*. Çok komikmiş. Artık kesin şunu. Hadi ama! Kesin dedim," diye bağırdım ama o sırada başka biri beni hedef almaya hazırlanıyordu. Top bana doğru geldi. Yüzümü korumak için kolumu kaldırdığımda top etime çarptı. Sert ve acıtan bir darbeydi bu. Gözlerim yaşlarla doldu. Zar zor ayağa kalktım. Daha küçük olan kızlar da olan biteni seyrediyordu. İçlerinden biri elini ağzına götürdü.

"Kesin şunu!" diye bağırdı. "Canını acıtıyorsunuz. Bacağı kanıyor."

Bacağıma baktığımda uyluk kemiğimden dizime doğru kan aktığını gördüm. Sorun bu değildi, hemen anlamıştım. Canımı acıttıkları falan yoktu. Karnıma giren kramplar, sırt ağrılarım... Hafta boyunca kendimi hiç olmadığım kadar sefil hissetmiştim. Yoğun bir şekilde kanıyordum. Lekelenme şeklinde değildi. Şortum da kan içindeydi. Ve bana bakıyorlardı. Hepsi bana bakıyordu. Kızlar artık gülmüyordu. Ağızları açık bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Hem korkmuş hem de epey eğlenmişlerdi. Nel ile göz göze geldiğimde bakışlarını kaçırdı. Sindiğini hissedebiliyordum. Rencide olmuştu. Benden utanmıştı. Büyük bir hızla tişörtümü giydim, havlumu belime bağladım ve topallayarak patika yoldan geri yürümeye başladım. Ben giderken çocukların güldüğünü duyabiliyordum.

O gece suya girdim. Aradan saatler geçmişti ve içki içmiştim. Alkolle olan ilk deneyimimdi. Başka şeyler de olmuştu tabii. Robbie beni arayıp bulmuştu, hem kendi hem de arkadaşlarının tavırları için benden özür dilemişti. Ne kadar üzgün olduğunu anlatmış, kolunu omuzlarıma atmış, utanmamam gerektiğini söylemişti.

Ama yine de Ölüm Göleti'ne gittim ve Nel beni dışarı çıkardı. Beni kıyıya doğru çekti ve ayağa kaldırdı. Yüzüme sert bir tokat attı. "Seni sürtük, seni aptal, şişko sürtük! Ne yaptın sen? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

2015

12 AĞUSTOS ÇARŞAMBA

Patrick

Wards evi neredeyse yüz yıldır Wards ailesine ait olmadığı gibi, Patrick'e da ait değildi. Aslında artık kimseye ait değildi. Patrick buranın muhtemelen yerel meclise bağlı olduğunu, yine de kimsenin herhangi bir hak talebinde bulunmadığını söylemişti. Ne olursa olsun anahtarı Patrick'te vardı ve bu sayede kendini oranın sahibi gibi hissediyordu. Cüzi elektrik ve su faturalarını ödüyordu. Eski kapı magandalar tarafından kırıldıktan birkaç sene sonra kilidi de değiştirmişti. Artık anahtarlar yalnızca onda ve oğlu Sean'daydı. Patrick evin temiz ve pak olmasına dikkat ediyordu.

Ama artık kapı bazen kilitlenmeden öylece bırakılır olmuştu. Dürüst olacaksa, Patrick kapıyı kilitleyip kilitlemediğinden artık emin olamıyordu. Son yıllardaki kafa karışıklığı içini öylesine soğuk bir dehşetle doldurmuştu ki, bununla yüzleşmeyi reddediyordu. Bazen kelimeleri ve isimleri unutuyor, hatırlaması zaman alıyordu. Eski anılar yeniden su yüzüne çıkıp huzurunu kaçırıyordu. Fazlasıyla renkli, rahatsız edici derecede gürültülüydüler. Görüş alanının kenarlarında gölgeler raks ediyordu.

Patrick her gün nehrin yukarı yakasına gidiyordu. Bu, rutininin bir parçasıydı: Erken kalkıyor, nehir boyunca kır evine doğru beş kilometre yürüyor, bazense bir iki saat balık tutuyordu. Bu günlerde bu rutini seyrekleşmişti. Bunun nedeni yalnızca yorgun olması ya da bacaklarının ağrıması değildi; içinden gelmiyordu. Eskiden zevk aldığı şeylerden artık zevk almaz olmuştu. Etrafı kolaçan etmeyi hâlâ seviyordu ve bacakları iyi olduğunda hâlâ kır evine kadar yürüyüp birkaç saat içinde geri dönebiliyordu. Bu sabah uyandığında sol baldırı şişmişti ve ağrıyordu. Damarı bir saatin tik takı gibi zonkluyordu. O da arabayla gitmeye karar verdi.

Yataktan zar zor çıktı, duş aldı, giyindi ve sonra arabasının hâlâ garajda olduğunu hatırlayıp öfkelendi. Önceki gün, öğleden sonra onu almayı unutmuştu. Kendi kendine söylenerek ve topallayarak avludan geçti ve gelinine onun arabasını ödünç alıp alamayacağını sordu.

Sean'ın karısı Helen mutfakta yerleri siliyordu. Okullar açık olsaydı şimdiye çoktan işe gitmiş olurdu. Okul müdürüydü ve her sabah yedi buçukta ofisinde olmaya özen gösterirdi. Ama tatilde bile geç saatlere kadar yatan biri değildi. Aylaklık onun doğasında yoktu.

"Erkencisin," dedi Patrick, mutfağa girerken. Helen gülümseyince göz kenarları kırıştı. Kısa, kahverengi saçlarındaki beyazlarla Helen, otuz altıdan daha yaşlı duruyordu. Daha yaşlı, diye düşündü Patrick, ve olması gerekenden daha yorgun.

"Uyuyamadım," dedi Helen.

"Ah, özür dilerim tatlım."

Helen omuzlarını silkti. "Yapabileceğin bir şey yok." Paspası kovanın içine koyup duvara yasladı. "Sana kahve yapayım mı, baba?" Ona artık böyle hitap ediyordu. Patrick başlarda bunu biraz yadırgadıysa da artık hoşuna gidiyor-

du. Helen'ın sesindeki şefkat içini ısıtıyordu. Patrick nehrin yukarısına gideceği için termosun içinde kahve götürmek istediğini söylemişti. "Göletin oralarda olmayacaksın, değil mi? Bence..."

Patrick başını iki yana salladı. "Hayır, tabii ki oralara gitmeyeceğim." Durdu. "Sean nasıl?"

Helen omuzlarını silkti. "Biliyorsun işte, pek bir şey anlatmaz o."

Sean ve Helen, Patrick'in bir zamanlar karısıyla paylaştığı evde yaşıyorlardı. Karısının ölümünden sonra ise Sean ve Patrick orada birlikte yaşamışlardı. Çok sonra, Sean evlendikten sonra avlunun karşısındaki eski ahırı elden geçirmişler ve Patrick oraya taşınmıştı. Sean buna karşı çıkmıştı ve Helen ile kendisinin oraya taşınması gerektiğini söylemişse de Patrick onu dinlememişti. Onların evde kalmasını istiyordu. Süreklilik hissini, üçünün kendi küçük topluluklarının içinde olma hissini, kasabanın hem bir parçası olmayı hem de ondan uzak durmayı seviyordu.

Kır evine vardığında, Patrick birinin oraya girdiğini hemen fark etti. Perdeler çekilmişti ve ön kapı hafifçe aralıktı. İçeriye girdiğinde yatağın dağınık olduğunu gördü. Yerde şarap lekeli boş kadehler, klozette ise kondom vardı. Kül tablası sarma sigara izmaritleriyle doluydu. Bir tanesini eline alıp koklayarak ot olup olmadığını anlamaya çalıştı ama soğuk kül kokusundan başka bir şey alamadı. Giysiler ve ıvır zıvırlar etrafa saçılmıştı. Tek bir mavi çorapla birkaç boncuk gördü. Her şeyi toplayıp bir torbanın içine tıktı. Yatağın çarşaflarını çıkardı, kadehleri lavaboda yıkadı, izmaritleri çöpe attı ve kapıyı arkasından dikkatlice kilitledi. Her şeyi arabaya taşıdı; çarşafları arka koltuğa, çöpleri bagaja, ıvır zıvırı da torpidoya koydu.

Arabayı kilitledikten sonra bir sigara yakıp nehir kenarına doğru yürüdü. Dumanı içine çektikçe bacağı ağrıyor, göğsü sıkışıyordu. Sıcak duman boğazını yaktı. Öksürdüğünde bitik ve kararmış ciğerlerindeki buruk tadın kazındığını hissedebildiğini düşündü. Kendini bir anda çok mutsuz hissetmişti. Bazen onu böyle bir ruh hali ele geçirir, öyle bir güçle yakasına yapışırdı ki kendini her şeyin bitmesini dilerken bulurdu. Her şeyin. Suya bakıp burnunu çekti. Boyun eğenlerden, kendini suyun içine bırakanlardan, her şeye boş verenlerden asla olmamıştı ama bazen kayıtsızlığın cazibesine kapılmak istediği oluyordu.

Eve geri döndüğünde kuşluk vakti olmuş, güneş gökyüzünde epey yükselmişti. Patrick, Helen'ın beslediği tekir kedinin tembel tembel avluda yürüdüğünü, mutfak penceresinin önündeki çiçeklikte biten biberiyeye doğru ilerlediğini gördü. Sırtı hafifçe eğrilmiş, karnı şişmişti. Hamileydi. Patrick'in bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti.

13 AĞUSTOS PERŞEMBE

Erin

Kısa süreliğine Newcastle'da kiraladığım boktan evimdeki boktan komşularım bu sabahın dördünde büyük bir kavgaya tutuşunca kalkıp koşuya çıkmaya karar verdim. Tam giyinmiş çıkıyordum ki, neden orada koşmak varken burada koşayım, diye düşündüm. Arabaya binip Beckford'a gittim, kilisenin önüne park edip nehre giden patikada ilerlemeye başladım.

İlk başta zorlandım. Göleti geçtiğinizde tepeye tırmanmanız, daha sonra tepenin öteki tarafındaki yokuşu inmeniz gerekiyor. Ama ardından zemin düzleştiğinde koşmak için harika bir yere dönüşüyor. Yaz güneşi yakmadan önce serin, sessiz, canlı ve bisikletsiz oluyor. Londra'nın içinde, Regent's Canal'da bisikletlilerden ve turistlerden sıyrılmaya çalışarak yaptığım koşudan dağlar kadar farklı.

Vadi, nehrin birkaç kilometre yukarısında genişliyor. Karşı taraftaki yeşil yamaç sakin sakin yürüyen koyunlarla dolu. Düz, çakıl taşlı, kaba ot ve her yerde biten karaçalıları saymazsam, oldukça çorak zeminde koşmaya başladım.

Başım önde, olanca hızımla koşuyordum. Ta ki birkaç kilometre sonra nehrin kenarından hafifçe geriye inşa edilmiş küçük bir kır evine varana dek. Etrafı huş ağaçlarıyla çevriliydi.

Nefeslenmek için hızımı yavaşlattım ve etrafa göz atmak için kır evine doğru yürüdüm. Issız bir yerdi burası ve görünüşe göre boştu ama terk edilmemişti. Perdeleri yarı çekilmişti. Üstelik pencereler de temizdi. İçeri baktığımda küçük bir oturma odası gördüm. İki yeşil koltuk ve aralarında sehpayla döşenmişti. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Ben de gölgelikli basamağa oturup suyumdan bir yudum aldım. Bacaklarımı öne doğru uzattım, bileklerimi gerdim. Nefesimin ve kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Kapı çerçevesinin en altına birinin bir mesaj yazdığını fark ettim: Çılgın Annie buradaydı. Bir de küçük bir kafatası çizilmişti.

Arkamdaki ağaçta kargalar kavga ediyordu ama bunun ve ara sıra meleyen koyunların dışında vadi oldukça sessiz ve el değmemişti. Tam bir şehir kızı olduğumu düşünürüm ama burası –bütün tuhaflığıyla– insanın içine işliyor.

Dedektif Townsend saat dokuzdan sonra hepimizi toplantıya çağırdı ama pek kalabalık değildik: kapı kapı dolaşan birkaç polis memuru, genç yardımcı dedektif Constable, Callie, kıllı bilişimci ve ben vardık. Townsend otopsi için bir adli tabiple görüşmüştü ve bize, büyük bir kısmını zaten beklediğimiz bulguları anlattı. Nel düşüş sırasında oluşan yaralardan ölmüştü. Ciğerlerinde su yoktu. Boğulmamıştı, suya çarptığında çoktan ölmüştü. Düşüşle açıklanamayacak hiçbir yarası yoktu. Alakasız bir yerde ya da birinin ona saldırdığını gösteren çiziği ya da morluğu yoktu. Kanında makul ölçüde alkole de rastlanmıştı. Üç dört kadeh içmiş olmalıydı.

Callie kapı kapı gezerken öğrendiklerini aktardı; zaten aktaracak çok fazla veri olduğu söylenemezdi. Nel'in pazar akşamı kısa bir süre pub'a uğradığını ve saat yedi gibi oradan ayrıldığını biliyoruz. En azından saat ona, yani Lena yatağa gidene kadar Değirmen'de kaldığını biliyoruz. Bu saatten sonra onu gören olmadı. Pek sevildiği söylenemese de onu bir süredir herhangi bir kavgada gören de olmamıştı. Beckford sakinleri onun tavırlarından hoşlanmıyorlardı. Başka bir yerden kasabalarına birinin gelmesini ve onların hikâyesini anlatmak istemesinden rahatsız olmuşlardı. Bundan kazancı ne olabilirdi ki?

Kıllı, Nel'in e-posta hesabını inceliyordu. Projesine adadığı ve insanlardan hikâyelerini göndermelerini istediği bir hesap açmıştı. Gönderilenlerin büyük bir çoğunluğu hakaretti. "Yine de internette kadınların başına gelenlerden daha kötü olduğunu söyleyemem," dedi, özür dilercesine omuzlarını silkerken. Sanki sanal dünyadaki her beyinsiz kadın düşmanından o sorumluymuş gibi. "Elbette takip edeceğiz ama..."

Kıllı'nın kanıtları aslında oldukça ilginçti. Bir kere, Jules Abbott'ın bir yalancı olduğunu göstermişti: Nel'in telefonu hâlâ ortada yoktu ama kayıtlar, telefonunu pek sık kullanmasa da son üç ayda ablasının onu *on bir* kez aradığını gösteriyordu. Aramaların çoğu bir dakikadan kısaydı. Bazen de iki ya da üç dakika sürmüştü. Hiçbiri çok uzun değildi ama hemen kapatılmamışlardı da.

Kıllı ölüm saatini belirlemeyi de başarmıştı. Kayalardaki kamera –zarar görmemiş olan– bir şeyler yakalamayı başarmıştı. Ayrıntılı bir görüntü değildi. Yalnızca karanlığın içinde ani ve bulanık bir hareket tespit edilmişti. Hareketin hemen ardından su sıçrıyordu. Kameranın saati sabahın iki otuz birini gösteriyordu ve o an, Nel'in suya girdiği andı.

Ama Kıllı en iyisini sona saklamıştı. "Zarar görmüş olan kameradan parmak izi almayı başardık," dedi. "Kayıtlarda uyuşan yok ama Beckford sakinlerinden gelip kendilerini aklamalarını isteyebiliriz, değil mi?"

Townsend, başını yavaşça salladı.

"Kameranın daha önce zarar gördüğünü biliyorum," diye devam etti Kıllı, omuzlarını silkerek, "bu nedenle bizi sonuca götürecek bir ayrıntı vermeyecek ama..."

"Olsun. Neler bulacağımıza bir bakalım. Bunu size bırakıyorum," dedi Townsend, bana bakarak. "Ben Julia Abbott ile şu telefon konuşmaları hakkında konuşacağım." Kollarını göğsünde birleştirip başını yukarı kaldırarak ayağa kalktı. "Bilginiz olsun," dedi kısık sesle, özür dilercesine, "bu sabah polis departmanıyla telefonda konuştum." Derin bir iç çektiğinde, hepimiz birbirimize baktık. Ne söyleyeceğini biliyorduk. "Otopsi sonuçları ve uçurumda boğuşma yaşandığına dair herhangi fiziksel kanıt bulunamaması göz önünde bulundurduğumda, bir intiharda ya da kazara ölümde *kaynak israfı* yapmamamız gerektiği konusunda uyarıldık." Kaynak israfı derken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Hâlâ yapacak işlerimiz olduğunu biliyorum ama hızlı ve etkin şekilde çalışmalıyız. Bu davada bize fazla zaman vermeyecekler."

Bu bir şok sayılmazdı. Göreve getirildiğim gün Dedektifle ne konuştuğumu düşündüm. *Hemen hemen kesinlikle uçurumdan atlamış olmalı.* Kimisi uçurumlardan atlıyor, kimisi kesin yargılara atlıyor. Kasabanın geçmişini bakınca hiç de şaşırtıcı değildi.

Yine de bundan hiç hoşlanmamıştım. Suyun içinde, birkaç ay aralıkla, üstelik birbirini tanıyan iki kadının bulunması canımı sıkmıştı. Bu iki olay birbiriyle hem yer hem de insan açısından bağlantılıydı. Lena ile bağlantılıydı: Lena birinin en

iyi arkadaşı, diğerinin ise kızıydı. Annesini canlı gören son ve bunun –yalnızca annesinin ölümünün değil, tüm sır perdesinin de– *Nel'in istediği şey* olduğu konusunda ısrar eden ilk kişiydi Lena. Bunlar, bir çocuk için epey ilginç iddialardı.

Merkezden çıkarken Dedektife bu düşündüklerimi söyledim. Bana ters gözlerle baktı. "Kızın aklından geçenleri Tanrı bilir," dedi. "Tüm bunları aklında oturtmaya çalışacak. O–" Durdu. Bize doğru yürüyen bir kadın vardı. Yürümekten ziyade salınıyordu. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. Havanın sıcak olmasına rağmen üzerinde siyah bir palto vardı. Gri saçlarında mora boyanmış kısımlar vardı ve tırnaklarına koyu renk bir oje sürmüştü. Yaşlı bir gotiğe benziyordu.

"Günaydın Nickie," dedi Townsend.

Kadın önce Dedektife, sonra bana baktı. Sarkık kaşlarının altındaki gözlerini kıstı.

"Hımm," diye mırıldandı. Muhtemelen bu insanları selamlara şekliydi. "Bir yere varıyor musun bari?"

"Neye dair bir yere varıyor muyum, Nickie?"

"Bunu kimin yaptığına dair!" diye çıkıştı, tükürür gibi. "Onu kimin ittiğine dair."

"Kimin *ittiğine* dair mi?" diye tekrarladım. "Danielle Abbott'tan mı bahsediyorsunuz? İşimize yarar bir bilginiz var mı, Bayan... ee..."

Nickie önce bana baktı, daha sonra Townsend'e döndü. "Bu kimin nesi?" diye sordu, başparmağını bana doğru sallayarak.

"Çavuş Morgan," dedi Townsend. "Nickie, bize söylemek istediğin bir şey var mı? Öteki geceyle ilgili?"

Nickie yine burnundan soludu. "Ben bir şey görmedim," diye homurdandı, "görseydim de senin gibiler beni dinlemez ki!"

Ayaklarını sürükleyerek yanımızdan geçip gitti. Güneşin aydınlattığı yolda kendi kendine söylenerek yürümeye devam etti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum Dedektife. "Resmi olarak konuşmamız gereken biri mi?"

"Ben olsam Nickie Sage'i pek ciddiye almam," diye cevap verdi Townsend, başını iki yana sallayarak. "Pek güvenilir biri değildir."

"Öyle mi?"

"'Psişik' biri olduğunu, ölülerle konuşabildiğini söylüyor. Daha önce onunla dolandırıcılık gibi konulardan başımız belaya girdi. Nehirde cadı avcıları tarafından öldürülmüş bir kadının soyundan geldiğini de iddia ediyor," diye ekledi soğuk bir şekilde. "Kadın zırdeli."

Jules

Kapı çaldığı sırada mutfaktaydım. Pencereden dışarı baktığımda Dedektif Townsend'in öndeki basamaklarda durmuş, pencerelere baktığını gördüm. Lena kapıya benden önce vardı. Kapıyı açıp, "Merhaba Sean," dedi.

Townsend, Lena'nın, dili dışarıda Rolling Stones tişörtünü ve kot şortunu fark etmiş, (fark etmiş olmalıydı) ince vücuduna hafifçe sürterek geçerek içeri girdi. Uzattığı elini geri çevirmedim. Avucu kuruydu ama teninde sağlıksız bir parlaklık vardı. Göz altlarındaki gri halkalar hemen fark ediliyordu. Lena düşmüş gözkapaklarının ardından onu izledi. Parmaklarını ağzına götürüp tırnağını yemeye başladı.

Dedektifi mutfağa götürdüğümde Lena da arkamızdan geldi. Biz Dedektifle birlikte masaya otururken Lena da tezgâha yaslandı. Bir ayak bileğini ötekinin üzerine koyduktan sonra duruşunu değiştirdi ve diğer bileğini öne getirdi.

Townsend ona bakmadı. Öksürdü, elini bileğine sürttü. "Otopsi tamamlandı," dedi yumuşak bir sesle. Önce Lena'ya, sonra bana baktı. "Nel darbenin etkisiyle hayatını kaybetmiş. Başka birinin müdahil olduğuna dair herhangi bir kanıt bulunamadı. Kanında alkole rastlandı." Sesini daha da yumuşattı. "Düşünme yetisini bozup dengesini şaşırtacak kadar."

Lena uzun uzun, sarsılarak iç çekti. Dedektif birleştirip masaya koyduğu ellerine bakıyordu.

"Ama... Nel, o uçurumda bastığı yere bir keçi gibi sağlam basardı," dedim. "Üstelik birkaç kadeh şarap onu çarpmaz. Nel, bir şişe şarabı–"

Başıyla onayladı. "Olabilir," dedi. "Ama o gece, uçurumun tepesinde–"

"Bu bir kaza değildi," dedi Lena, keskin bir tavırla.

"O *atlamış olamaz*," diye çıkıştım.

Lena gözlerini kısıp dudaklarını bükerek bana baktı. "*Sen* nereden biliyorsun?" diye sordu. Sonra dönüp Dedektife baktı. "Sana yalan söylediğini biliyor muydun? Annemle konuşmadığına dair sana yalan söyledi. Annem onu defalarca aramaya çalıştı ama o hiçbir zaman cevap vermedi. Hiçbir zaman geri aramadı, hiçbir zaman..." Durdu ve bana baktı. "O... Sen zaten neden buradasın ki? Seni burada istemiyorum." Mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından çarptı. Kısa bir süre sonra yatak odasının kapısı da çarpıldı.

Dedektif Townsend ile birlikte sessizce oturduk. Bana bu telefonları sormasını bekledim ama bir şey söylemedi. Gözleri kapanmıştı ve yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Nel'in bunu isteyerek yapmış olduğuna bu kadar ikna olmuş olması," dedim en sonunda, "size de tuhaf gelmiyor mu?"

Başını hafifçe yana yatırarak bana doğru döndü. Yine bir şey söylemedi.

"Bu soruşturmada hiç şüpheliniz yok mu? Yani... onun ölümü kimsenin umurunda değil gibi."

"Ama sizin umurunuzda, değil mi?" dedi sakince.

"Bu nasıl bir soru böyle?" Yüzümün ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. Nereye bağlayacağını biliyordum.

"Bayan Abbott," dedi. "Julia."

"Jules. Adım Jules." Kaçınılmaz olanı geciktirmek için Dedektifin hızını kesmeye çalışıyordum.

"Jules." Boğazını temizledi. "Lena'nın da söylediği gibi, siz bize yıllardır ablanızla konuşmadığınızı söylemenize rağmen, Nel'in telefon kayıtları sırf son üç ayda bile sizi on bir kez aradığını gösteriyor." Yüzüm utançtan yanıyordu. Gözlerimi kaçırdım. "*On bir* arama. Neden bize yalan söylediniz."

(*O her zaman yalan söyler,* diye mırıldandın kasvetle. *Her zaman. Her zaman masallar anlatır.*)

"*Yalan* söylemedim," dedim. "Onunla hiç konuşmadım. Lena'nın dediği gibi: Bana mesaj bırakıyordu ama ben cevap vermiyordum. Yani yalan söylemedim," diye tekrarladım. Kendi kendime bile zayıf olduğumu, onu kandırmaya çalıştığını hissettim. "Bakın, bunu size anlatmamı isteyemezsiniz çünkü başka birinin anlaması imkânsız. Nel ile yıllar öncesine dayanan sorunlarımız vardı ama bunun konuyla ilgisi yok."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Townsend. "Onla konuşmadıysanız ilgisi olup olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Ben sadece... Bakın," dedim, telefonumu uzatarak. "Alın. Kendiniz dinleyin." Ellerim titriyordu. Townsend telefona uzandığında onun elleri de titriyordu. Son mesajını dinledi.

"Neden onu geri aramadınız?" dedi, yüzünde hayal kırıklığını anımsatan bir ifadeyle. "Oldukça üzgün görünmüyor mu?"

"Hayır, ben... bilmiyorum. Her zamanki Nel işte. Bazen mutluydu, bazen mutsuz, bazen öfkeli olurdu, sık sık da sarhoş... bunun *bir anlamı yoktu.* Onu tanımıyorsunuz."

"Diğer çağrıları," diye sordu, sesinde daha belirgin bir tonlamayla. "Mesajlar hâlâ duruyor mu?"

Hepsi durmuyordu ama duranları dinledi. Telefonumu

öyle sıkı tutmuştu ki parmak eklemleri beyazlaştı. Bittiğinde telefonu bana geri verdi.

"Bunları silmeyin. Yeniden dinlememiz gerekebilir." Sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı. Hole doğru arkasından gittim.

Kapıya vardığımızda bana döndü. "Ona cevap vermemenizi," dedi, "tuhaf bulduğumu söylemeliyim. Sizinle neden bu kadar acil şekilde konuşmak istediğini merak etmemişsiniz."

"Sadece dikkat çekmek istediğini düşünmüştüm," dedim sakince. Arkasına döndü.

Kapıyı arkasından kapadıktan sonra hatırladım ve peşinden koştum.

"Dedektif Townsend," diye seslendim, "bir bilezik vardı. Annesinin bileziği. Nel hep onu takardı. Onu bulabildiniz mi?"

Bana dönüp başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bulamadık, hayır. Lena, Çavuş Morgan'a Nel'in bu bileziği sık sık taksa da her gün takmadığını söylemiş. Yine de," diye devam etti, başını eğerek, "bunu siz bilemezdiniz." Eve bir bakış attıktan sonra arabasına bindi ve yavaş yavaş geri çıktı.

Jules

En sonunda bütün hata bir şekilde bana yüklenmiş oldu. Sen gerçekten neymişsin, Nel. Öldün, muhtemelen öldürüldün ve herkes beni suçluyor. Ben burada bile değildim ki! Fevrileştim, onlu yaşlarıma geri döndüm. Onlara bağırmak istedim. *Bu nasıl benim hatam olabilir?*

Dedektif evden ayrıldıktan sonra ayaklarımı vura vura eve girdiğim sırada antredeki aynada kendimi gördüm. Sanki oradan bana bakanın sen (daha yaşlıydın ve pek güzel değildin ama sendin) olduğunu görünce şaşırdım. Göğsüm sıkıştı. Mutfağa gidip ağladım. Seni yüzüstü bıraktıysam, bunu nasıl yaptığımı bilmek istiyorum. Seni sevmemiş olabilirim ama bu şekilde terk edilmene, göz ardı edilmene göz yumamam. Biri seni incitti mi, bunu neden yaptı, öğrenmek istiyorum. Ona bunu ödetmek istiyorum. Tüm bunları bir sonuca ulaştırmak istiyorum. Belki böylece kulağıma nasıl *atlamadığını, atlamadığını, atlamadığını* fısıldamaktan vazgeçersin. Sana inanıyorum, tamam mı? Ve *(fısılda)* güvende olduğumu bilmek istiyorum. Bana zarar vermeyeceklerini bilmek istiyorum. Kanatlarımın altına almam gereken çocuğun –o masum çocuğun– başka bir şey olmadığını bilmek istiyorum. Tehlikeli bir şey olmadığını.

Lena'nın Dedektif Townsend'e nasıl baktığını, ona adıyla hitap ederkenki (adıyla mı?) ses tonunu, Dedektifin ona

bakışını aklımdan çıkaramıyordum. Lena'nın onlara bilezik hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyordum. Bana doğru gelmiyordu çünkü o bileziği hemen kendine almıştın. Onu ne kadar çok istediğimi bildiğin için bu kadar ısrarcı davranmış olman da mümkündü gerçi. O bileziği annemin eşyalarının arasında bulup taktığında seni babama şikâyet etmiştim (evet, yine masallar anlatıyordum). Neden *o* takıyor? diye sormuştum. *Neden olmasın?* diye cevap vermiştin. *Büyük olan benim.* Babam gittiğinde bileğine hayran hayran bakarak gülümsemiştin. *Bana tam oldu*, dedin. *Sence de öyle değil mi?* Önkolumdaki yağları sıktın. *Senin o tombul koluna olacağını sanmam.*

Gözlerimi sildim. Sen sürekli canımı böyle yakardın; zalimlik her zaman senin güçlü noktan olmuştu. Bedenimle, ne kadar yavaş olduğumla, ne kadar sıkıcı olduğumla ilgili yaptığın esprileri kaldırabiliyordum. Bazıları ise –*Hadi ama Julia, dürüst ol. Bir parçan da bundan hoşlanmadı mı?*– etimin derinlerine çengel gibi gömülüyor, yeni yaralar açmak istemediğim sürece de onarılmıyordu. Annemizi toprağa verdiğimiz gün kulağıma fısıldadığın o sonuncusu... Ah, o sözlerin yüzünden seni ellerimle boğabilirdim. Eğer *bana* bu kadarını yaptıysan, eğer böyle hissettirebildiysen, başka kimleri katil etmişsindir, kim bilir.

Evin iç kısımlarına dalıp çalışma odandaki kâğıtları karıştırmaya karar verdim. İşe sıradan şeylerle başladım. Duvardaki ahşap dosya dolaplarından senin ve Lena'nın tıbbi kayıtlarını içeren dosyaları aldım. Lena'nın baba isminin boş bırakıldığı doğum sertifikasına baktım. Elbette bunun böyle olacağını tahmin ediyordum. Bu senin gizemlerinden, içinde sakladığın sırlarından biriydi. Ama Lena'nın bile bilmemesi? (Babasının kim olduğunu senin bile bilmediğini düşünmüyor değilim.)

Brooklyn, Park Slope'taki Montessori Okulu'ndan, Beckford'daki ilk ve ortaokuldan alınan karneleri buldum. Tapular, hayat sigortası poliçesi (lehtar Lena), bankadaki hesap özeti, yatırım hesapları. Göreceli olarak düzenli bir hayata dair tüm sıradan ıvır zıvırlar. Sır ya da saklı bir gerçek içermiyordu.

Alttaki çekmecelerde 'projenle' ilgili dosyalar vardı: kutular dolusu çektiğin fotoğrafların ham baskıları, bazıları daktiloda bazıları mavi ve yeşil mürekkep kullanarak okunmaz yazınla yazılmış sayfalarca not, bir komplo teorisyeninin saçmalıklarını andıran üzeri ya da altı çizilmiş, büyük harfle yazılmış kelimeler. Ya da deli bir kadının. Diğer dosyalardan farklı olarak bunların hiçbiri düzenli değildi. Hepsi dağınık ve karmakarışıktı. Sanki biri bir şey ararken dosyaları karıştırmış gibiydi. Tüylerim diken diken oldu, ağzım kurumuştu. *Tabii ya,* polis karıştırmıştı. Bilgisayarın onlardaydı ama yine de bunu görmek istemiş olmalılardı. Belki de bir not aramışlardı.

İlk fotoğraf kutusuna şöyle bir göz attım. Çoğunluğu gölet, kaya ve küçük kumsalın fotoğraflarıydı. Bazılarının kenarlarına çözemediğim kodlar karalamıştın. Beckford'ın da fotoğrafları vardı: sokaklarının, güzel ve taşlı olanlarla çirkin ve yeni olan evlerinin fotoğrafları. Edward dönemine ait sayılabilecek yarı aralık ve pis perdeli, sıradan bir evin fotoğrafını defalarca çekmiştin. Kasaba merkezinin, köprünün, pub'ın, kilisenin, mezarlığın fotoğrafları da vardı. Libby Seeton'ın mezarının.

Zavallı Libby. Çocukken ona takıntılıydın. Ben o mutsuz ve zalim hikâyeden nefret ediyordum ama sen sürekli dinleyip durmaktan keyif alıyordun. Henüz bir çocuk olan ve cadılıkla suçlanan Libby'nin suya nasıl getirildiğini duymak istiyordun. *Neden?* diye sorduğunda annem, "Çünkü Libby

ile teyzesi otlara ve bitkilere dair çok şey biliyormuş. İlaç yapmayı biliyorlarmış," derdi. Bu çok salakça bir nedendi ama yetişkin hikâyeleri salakça zalimliklerle doluydu: Küçük çocuklar ten renkleri yanlış olduğu için okul kapılarından geri dönüyorlardı; insanlar yanlış tanrıya inandıkları için dövülüyor ya da öldürülüyordu. Daha sonra bunun ilaç yapmakla ilgili olmadığını, Libby'nin yaşlı bir adamı baştan çıkardığı (kelimenin anlamını da açıklamıştın), onu karısından ve çocuğundan ayırdığı için suya sürüklendiğini söylemiştin. Bu, onu senin gözünde küçük düşürmemişti. Bu, onun gücünü ortaya koyuyordu.

Küçükken, altı ya da yedi yaşındayken, gölete giderken annemin eski eteklerinden birini giymek için ısrar etmiştin. Eteği çenenin altına kadar çeksen de hep çamurun içinde sürünmüştü. Ben kumsalda oynarken sen kayalara tırmanıp suya atlamıştın. Libby olmuştun: *Baksana anne! Bak! Sence batacak mıyım, yoksa yüzecek miyim?*

Bunu yaptığını, yüzündeki heyecanı görebiliyorum. Seni izlerken annemin elini avucumda hissedebiliyorum. Sıcak kum taneleri parmaklarımın arasında. Bu çok anlamsız: Sen altı ya da yedi yaşındaysan, ben de iki ya da üç yaşımdayımdır. Bunu hatırlayabilmemin hiçbir yolu yok, değil mi?

Aklıma çekmecende bulduğum çakmak ve çakmağın üzerine oyulmuş baş harfler geldi. *LS.* Libby'nin L'si miydi? Nel, gerçekten mi? Üç yüz yıl önce ölmüş bir kıza, eşyalarına adının ve soyadının baş harflerini kazıyacak kadar mı takıntılıydın? Belki de takıntılı falan değildin. Belki de onu avucunda tutabiliyor olma fikri hoşuna gitmişti.

Dosyalara geri dönüp Libby hakkında daha fazla şey bulmaya çalıştım. Yazıcıdan çıkarılmış sayfaları ve fotoğrafları, eski gazete makalelerinin çıktılarını, dergilerden kesilmiş kupürleri, sayfaların kenarına köşesine çalakalem ve genel-

de okunamayacak şekilde yazdıklarını karıştırdım. Duyduğum ve duymadığım isimler vardı: Libby ve Mary, Anne ve Katie, Ginny ve Lauren. Lauren'ın üstünde ise, kalın siyah kalemle, *Beckford bir intihar noktası değildir. Beckford, sorun çıkaran kadınlardan kurtulma yeridir,* yazıyordu.

Ölüm Göleti

Libby, 1679

Dün, yarın demişlerdi. Yani bugündü. Uzun sürmeyeceğini biliyordu. Gelip onu suya götürecek, yüzdüreceklerdi. Gelmelerini istiyor, gelmelerini diliyor, sabırsızlanıyordu. Pis hissetmekten, kaşınan teninden bıkmıştı. Artık suyun leş gibi kokan yaralarına iyi gelmeyeceğini biliyordu. Mürver meyvesine ya da kadifeçiçeğine ihtiyacı vardı. En iyisinin hangisi olduğunu ya da artık hepsi için çok geç olup olmadığını bilmiyordu. May Teyze olsa bilirdi ama artık o yoktu. Sekiz ay önce onu asmışlardı.

Libby sudan hoşlanıyor, derinden korksa da nehri seviyordu. Şu anda su, onu donduracak kadar soğuktu ama en azından tenindeki böcekleri öldürürdü. Onu ilk yakaladıklarında tıraş etmişlerdi ama tüyleri biraz uzamıştı. Artık her yerde bir şeyler sürünüyor, deliklerinden içeri giriyorlardı. Onları kulaklarının içinde, göz kenarlarında ve bacak arasında hissediyordu. Kanayana kadar kaşınıyordu. Kan kokusunun, kendi kokusunun suyla birlikte gitmesi harika olacaktı.

Sabah geldiler. İki genç adam. Kaba elli, kaba ağızlı. Libby bu adamların yumruklarını daha önce de hissetmişti. Artık yumruk yoktu gerçi. Buna dikkat ediyorlardı çünkü onu or-

manda, ayrılmış bacaklarının arasında Şeytan'la gören adamın söylediklerini duymuşlardı. Gülüyorlar ve tokat atıyorlardı ama ondan korkuyorlardı da. Zaten bu günlerde pek hoş göründüğü de yoktu.

O, Libby'yi izleyecek miydi, izleyecekse ne düşünecekti, Libby merak ediyordu. Eskiden Libby'nin güzel olduğunu düşünürdü ama artık dişleri çürümüş, teni yarı ölüymüş gibi mosmor kesilmişti.

Onu Beckford'a, nehrin uçurumun etrafında keskince döndükten sonra yavaş ve derin akmaya başladığı yere götürdüler. Orada yüzecekti.

Mevsimlerden sonbahardı. Soğuk bir rüzgâr esiyordu ama güneş parlaktı ve Libby bu aydınlığın ortasında, kasabanın bütün erkek ve kadınlarının önünde çıplak olmaktan utanç duyuyordu. O güzelim Libby Seeton'ın halini görünce hissettikleri dehşetten ya da şaşkınlıktan nefes nefese kaldıklarını hissedebiliyordu.

Parlak ve taze kanının bileklerine hücum etmesi için yeterince kalın ve sert bir iple bağlanmıştı. Sadece kolları bağlıydı. Bacakları serbestti. Daha sonra beline de bir ip bağladılar. Böylece dibe batarsa, onu yeniden yüzeye çekebilirlerdi.

Onu nehrin kenarına götürdüklerinde arkasına döndü. Gözleri onu arıyordu. O sırada çocuklar, Libby'nin onları lanetlemek için döndüğünü düşünerek çığlık çığlığa bağırdılar. Adamlar onu suya doğru ittirdiler. Soğuk su nefesini kesti. Erkeklerden biri, elindeki sopayla onu sırtından bastırdı. Ta ki artık ayakta duramayana kadar. Suyun içinde kayboldu, karanlık suyun içinde.

Dibe battı.

Soğuktan öyle bir şok yaşamıştı ki, nerede olduğunu unutmuştu. Nefes almak için ağzını açtığında kara sular içine doldu. Öksürmeye başladı, debelendi, tekmeler savurdu ama den-

gesini kaybetmişti. Artık ayaklarının altındaki nehir yatağını hissedemiyordu.

İp iyice sıkılaştı, beline battı, derisini soydu.

Onu kıyıya çektiklerinde ağlıyordu.

"Bir kez daha!"

Biri, ikinci çilenin başlamasını istiyordu.

"Dibe battı!" diye bağırdı bir kadın. "O cadı falan değil, sadece bir çocuk."

"Bir kez daha! Bir kez daha!"

Adamlar, ikinci çilesini çekmek üzere onu bir kez daha bağladılar ama bu kez farklı bir yöntem denediler: sol başparmağı sağ ayak parmağına, sağ başparmağı ise sola. Beline de bir ip geçirdiler. Bu kez, onu suya kadar taşıdılar.

"N'olur," diye yalvarmaya başladı Libby. Karanlık ve soğukla bir kez daha yüzleşebileceğinden emin değildi. Artık var olmayan bir eve, teyzesiyle birlikte ateşin önünde oturup birbirlerine hikâyeler anlattıkları zamanlara geri dönmek istiyordu. Kız, evlerindeki yatağına geri dönmek ve yeniden küçük olmak, odunlardan tüten dumanı, gül kokusunu ve teyzesinin teninin tatlı sıcaklığını içine çekmek istiyordu.

"N'olur."

Dibe battı. Onu dışarı çektiklerinde dudakları çoktan mosmor olmuş, nefesi sonsuza kadar kesilmişti.

17 AĞUSTOS PAZARTESİ

Nickie

Nickie pencerenin kenarındaki sandalyesinde oturmuş, güneşin doğup tepelere çöken sabah sisini dağıtışını izliyordu. Bütün gece, sıcak ve kulağına bir şeyler söyleyip duran kız kardeşi yüzünden gözünü kırpmamıştı. Nickie sıcaktan hiç hoşlanmazdı. Soğuk havalar için yaratılmıştı: Babasının ailesi Hebridler'den gelmişti. Viking soyundandı. Anne tarafı ise cadı avcıları tarafından yüzyıllar önce İskoçya'nın doğusundan güneye sürülmüştü. Beckford'daki insanlar buna inanmayabilirlerdi, dudak büküp onu hor görebilirlerdi ama Nickie soyunun cadılardan geldiğini biliyordu. Sage ile Seeton arasındaki nesilden haberdardı.

Duş aldı, bir şeyler yedi ve saygın bir şekilde siyah giyindikten sonra önce gölete gitti. Patika boyunca yavaş yavaş ilerledi. Meşe ve kayın ağaçlarının sunduğu gölgeye minnettardı. Buna rağmen ter damlaları gözlerine giriyor, kuyruk sokumunda toplanıyordu. Güney taraftaki küçük kumsala vardığında sandaletlerini çıkarıp bileklerine kadar suya girdi. Eğilip yüzüne, boynuna ve kollarının üst kısmına su çarptı. Bir zamanlar uçurumun tepesine tırmanır, oradan

düşenlere, atlayanlara, itilenlere saygılarını sunardı ama bacakları artık onu yarı yolda bırakıyordu. O yüzücülere her ne söylemek istiyorsa, aşağıdan söylemek zorundaydı.

Nickie, Nel Abbott'ı ilk gördüğünde de hemen hemen aynı noktada duruyordu. Birkaç sene önceydi ve yine böyle gölete gelmiş, ayaklarını suya sokup serinlediği sırada uçurumun tepesinde bir kadın görmüştü. Kadın bir ileri bir geri yürümüştü. Sonra bir kez daha. Ve üçüncüsünde Nickie'nin avuçları kaşınmaya başlamıştı. Uğursuz bir şeyler oluyor, diye düşünmüştü. Kadının çömeldiğini, dizlerinin üzerinde durduğunu, sonra karın üstü sürünen bir yılan gibi kendini uçurumun kenarına ittiğini görmüştü. Kadın, kollarını aşağıya doğru sarkıtmıştı. Nickie'nin yüreği ağzına gelmişti, "Hey!" diye bağırmıştı. Kadın aşağı bakmış ve şaşırtıcı bir şekilde gülümseyip el sallamıştı.

Nickie bu olaydan sonra kadını birçok kez görür oldu. Gölette fotoğraf çekiyor, bir şeyler yazıp çiziyordu. Gece gündüz, her havada kadın uçurumdaydı. Penceresinden Nel'in gölete gittiğini görürdü. Gece yarıları, kar fırtınası sırasında, acı yağmur insanın derisini etinden sıyıracak kadar sert yağarken, kasabadan gölete yürüyüşünü izlediği olmuştu.

Bazen Nickie patikada onun yanından geçerdi ama Nel elindeki işe o kadar dalmış olurdu ki, bunu fark etmezdi bile. Bu Nickie'nin hoşuna giderdi. Kadının işine odaklanmasına, işinin onu tamamen içine çekmesine hayranlık duyardı. Nel'in nehre olan bağlılığını da seviyordu. Nickie de bir zamanlar sıcak yaz sabahlarında suya dalardı ama artık o günler geride kalmıştı. Ama Nel! Şafak sökerken ve alacakaranlıkta, kışın ve yazın sürekli yüzüyordu. Aslında şimdi düşündüğünde, birkaç haftadır Nel'i nehirde yüzerken görmediğini fark etti. Belki daha da uzun bir süre geçmişti.

Onu suda en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama kulağının dibinde gevezelik eden, aklını bulandıran kız kardeşi yüzünden hatırlayamadı.

Keşke çenesini kapasaydı.

Herkes Nickie'nin ailenin kara koyunu olduğunu düşünüyordu ama asıl kara koyun, kız kardeşi Jean'di. Çocukluk dönemi boyunca herkes Jeannie'nin ailenin gözbebeği olduğunu, söylenenleri her zaman yaptığını düşünürdü. Ama on yedi yaşına geldiğinde polis olmuştu. Polis! Tanrı aşkına, babaları madenciydi. Bu bir ihanetti, annesi öyle söylemişti. Bütün aileye, bütün topluluğa karşı bir ihanetti. Anne babası Jean ile konuşmayı kesmişti ve Nickie'nin de ona soğuk davranması bekleniyordu. Ama bunu nasıl yapacaktı ki? Jeannie onun kardeşiydi.

Onun sorunu boşboğazın teki olmasıydı. Ne zaman susacağını bilmiyordu. Polis teşkilatından ayrıldıktan ve Beckford'ı terk ettikten sonra Jean, Nickie'ye tüyler ürperten bir hikâye anlatmıştı. O zamandan beri Nickie, Patrick Townsend ile her karşılaştığında dilini ısırıyor, çamura tükürüyor, kendini korumak için her türlü duayı ediyordu.

Şimdiye kadar bunlar işe yaramıştı. Başına bir şey gelmemişti. Ama Jeannie için aynı şey söz konusu değildi. Patrick ve karısı ile yaşananlardan sonra sorunlar peşini bırakmamıştı. Jeannie, Edinburgh'a taşınıp işe yaramaz bir adamla evlenmişti ve on beş senelerini ölene kadar içmekle geçirmişlerdi. Ama Nickie onu hâlâ ara sıra görüyor ve onunla konuşuyordu. Son zamanlarda bu görüşmeler iyice sıklaşmıştı. Jeannie yine boşboğazlık etmeye başlamıştı. Gürültücü, bıktırıcı. Israrcı.

Son birkaç gecedir, Nel Abbott'ın ölümünden beri hiç olmadığı kadar gevezeydi. Jeannie, Nel'i tanısa severdi ve onda kendine benzettiği taraflar görürdü. Nickie de Nel'i

severdi. Sohbetlerini, konuşurken Nel'in onu *dinliyor oluşunu* severdi. Hikâyelerini dinlerdi ama uyarılarını dikkate almadı. Tıpkı Jeannie gibi, Nel de ne zaman susacağını bilmiyordu.

Bazen, mesela yoğun bir yağmurdan sonra nehir yükselir. Zapt edilemez şekilde toprağı içine çeker, döndürür ve kayıp bir şeyi ortaya çıkarır: bir kuzunun kemiklerini, bir çocuğun lastik çizmesinin tekini, alüvyona gömülmüş altın bir saati, gümüş zincirin ucundaki bir gözlüğü. Kırık klipsli bir bileziği. Bir bıçağı, olta kancasını, olta kurşununu. Çer çöpü. Bir anlamı olan ya da olmayan şeyleri. Bu her zaman böyle olur, nehir böyle bir şeydir. Nehir geçmişe doğru gidip bulduğu her şeyi alarak kıyıya, herkesin göreceği şekilde kusabilir ama insanlar bunu yapamaz. Kadınlar yapamaz. Sorular sormaya, dükkânlara ve publara küçük ilanlar asmaya başladığınızda, fotoğraf çekip gazetelere konuşmaya, cadılarla, kadınlarla ve kayıp ruhlarla ilgili sorular sormaya başladığınızda, aslında aradığınız cevaplar değil, beladır.

Nickie bunu bilmeliydi.

Ayaklarını kurulayıp sandaletlerini giydikten sonra aheste aheste patikadan geri yürümeye başladı. Basamakları çıkıp köprüye vardığında saat onu geçmişti ve vakit geldi sayılırdı. Markete girip bir kutu Coca Cola aldı ve kilisenin karşısındaki banka oturdu. İçeri girmeyecekti –kiliseler ona göre değildi– ama izlemek istiyordu. Yas tutanları, meraklıları ve yalancı ikiyüzlüleri izlemek istiyordu.

Banka yerleşip gözlerini kapadı –sadece bir anlığına, diye düşündü– ama gözlerini yeniden açtığında her şey başlamıştı. İşe yeni başlayan genç kadın polisin kasılarak yürüdüğünü, başını mirket gibi çevirip durduğunu gördü. O da insanları izleyenlerdendi. Nickie pub'ın sahibini ve karısını, barın arkasında çalışan genç kızı, okuldaki şişman ve

hırpani öğretmeni ve güneş gözlüğüyle gözlerini saklayan yakışıklı öğretmeni gördü. Whittakerların üçü de oradaydı. Sefalet tencereden çıkan buhar gibi tepelerinde tütüyordu. Baba kederden iki büklümdü, çocuk kendi gölgesinden korkuyordu ve başı yukarıda olan tek kişi anneydi. Bir grup genç kız kaz gibi ötüşüp duruyordu. Arkalarında ise bir adam vardı. Nickie'nin geçmişten hatırladığı çirkin bir yüzdü bu. Nickie onu tanıyordu ama bir türlü nereden tanıdığını çıkaramadı. Park yerine giren koyu mavi araba dikkatini dağıttı. Tüyleri diken diken oldu. Ensesine serin bir rüzgâr değmiş gibiydi. Önce kadını, Helen Townsend'i gördü. Kahverengi bir kuş kadar sadeydi. Arabanın arka koltuğundan indi. Kocası sürücü koltuğundan, ihtiyar Patrick ise bir kıdemli başçavuş kadar dimdik bir edayla yolcu koltuğundan indi. Patrick Townsend: aile babası, topluluğun direği, eski polis. Pislik. Nickie yere tükürdü ve duasını etti. İhtiyar adamın ona baktığını hissettiğinde, Jeannie yeniden kulağına fısıldadı. *Başka tarafa bak, Nic.*

Nickie kiliseye girenleri saydı, yarım saat sonra da çıkanları saydı. Kapıda bir karmaşa vardı. İnsanlar birbirine çarpıyor, itişiyorlardı. Sonrasında yakışıklı öğretmenle Lena Abbott arasında bir şeyler yaşandı. Birbirlerine keskin tavırlarla bir şeyler söylediler. Nickie olanları izlerken kadın polisin de aynısını yaptığını fark etti. Sean Townsend ise herkesi izleyip düzeni sağlıyordu. Ama gözden kaçan bir şey var gibiydi. O üçkâğıtçılık numaralarına benzer bir şey. Hani gözünüzü bir saniyeliğine toptan ayırdığınızda bütün oyunun değişmesi gibi.

Helen

Helen mutfaktaki masaya oturmuş, ses çıkarmadan ağlıyordu. Omuzları sarsılıyordu ve ellerini kucağında birleştirmişti. Sean durumu tamamen yanlış yorumladı.

"Gitmen gerekmiyor," dedi, elini dikkatli bir şekilde Helen'ın omzuna koyarken. "Gitmen için hiçbir neden yok."

"Gitmesi gerekiyor," dedi Patrick. "Helen'ın gitmesi gerekiyor. Senin de öyle. Biz bu topluluğun bir parçasıyız."

Helen başıyla onayladı ve el ayalarıyla gözyaşlarını sildi. "Elbette geleceğim," dedi, boğazını temizleyerek. "Elbette geleceğim."

Üzüldüğü şey cenaze değildi. Patrick bu sabah kedisini nehirde boğduğu için üzülmüştü. Kedi hamileydi, Patrick öyle söylemişti. Artan kedilere yetecek maddi güçleri yoktu. Baş ağrısından başka bir şeye neden olmayacaklardı. Haklıydı elbet ama bu teselli olmuyordu. Tekir kedi, vahşi olmasına rağmen Helen'ın evcil hayvanı olmaya başlamıştı. Her sabah avluda sessizce yürüyüşünü, yemek için ön kapıda dolaşmasını, biberiyelerin etrafında vızıldayan arıları aylak aylak patilemesini izlemeyi seviyordu. Bunları düşündükçe yeniden gözleri doldu.

Sean yukarı çıktıktan sonra, "Onu *boğmana* gerek yoktu. Onu veterinere götürüp uyutturabilirdim," dedi.

Patrick başını iki yana salladı. "Gerek yok," dedi sertçe. "En iyisini yaptım. Kaşla göz arasında oldu bitti."

Ama Helen, Patrick'in kollarındaki kedinin nasıl mücadele verdiğini doğrulayan derin izleri görmüştü. *Güzel,* diye düşündü. *Umarım canını çok yakmıştır.* Daha sonra kendini kötü hissetti çünkü elbette Patrick bunu zalim olduğu için yapmamıştı. "Şunlara bir bakayım," dedi, kolundaki izleri işaret ederek.

Patrick başını iki yana salladı. "Sorun değil."

"Hayır, enfeksiyon kapabilirsin. Gömleğine de kan bulaşacak."

Patrick'i mutfak masasına oturttu, çiziklerini temizledi ve yaraların üzerine antiseptik sürdükten sonra en kötü kesiklere yara bandı yapıştırdı. Tüm bunları yaparken, Patrick onun yüzünü seyrediyordu. Helen, Patrick'in biraz pişman olmuş olabileceğini düşündü çünkü işi bittiğinde elini öpüp, "Sen iyi bir kızsın," dedi.

Helen ayağa kalkık Patrick'in yanından ayrıldı ve eviyenin yanında durup ellerini tezgâha koyarak güneşte kavrulan taşlara baktı. Dudağını ısırdı.

Patrick iç çekti ve fısıldarcasına konuşmaya başladı. "Güzelim bak, bunun senin için zor olduğunun farkındayım. Çok iyi biliyorum. Ama oraya bir aile olarak gitmemiz gerek, değil mi? Sean'a destek olmalıyız. Bu meseleyi artık sonlandırmamız gerek."

Helen konuştuğu kelimeler yüzünden mi, yoksa ensesinde hissettiği nefesi yüzünden mi bilmiyordu ama tüyleri diken diken oldu. "Patrick," dedi, arkasına dönerek. "*Baba.* Seninle araba hakkında konuşmam gerek."

Sean gürültülü bir şekilde merdivenlerden ikişer ikişer iniyordu.

"Ne hakkında?"

"Boş ver," dedi Helen. Patrick kaşlarını çattı, Helen ise başını iki yana salladı. "Önemli değil."

Yukarı çıktı ve yüzünü yıkadıktan sonra genelde sadece okul toplantısında giydiği koyu gri pantolonunu giydi. Saçlarını tararken aynada kendiyle göz göze gelmemeye çalıştı. Korktuğunu kendi bile kabul etmek istemiyordu. Korktuğu şeyle yüzleşmek istemiyordu. Arabanın torpido gözünde açıklayamadığı ve açıklamasını duymak istediğinden de emin olmadığı birtakım şeyler bulmuştu. Hepsini alıp –aptalca ve çocukça bir şekilde– yatağının altına saklamıştı.

"Hazır mısın?" diye seslendi Sean, aşağı kattan. Helen derin bir nefes aldı. Kendini yansımasına; solgun ve temiz yüzüne, gri cam kadar berrak gözlerine bakmaya zorladı.

"Hazırım," dedi, kendi kendine.

Helen, Sean'ın arabasının arka koltuğuna oturdu. Patrick önde, oğlunun yanındaydı. Kimse konuşmuyordu ama Helen kocasının avucunu bileğine sürtmesinden gergin olduğunu anlamıştı. Canı yanacaktı tabii. Tüm bunlar –nehirdeki ölümler– onda ve babasında acılı hatıralar canlandırmıştı.

İlk köprüden geçerlerken, Helen yeşilimsi suya baktı ve onu hayatta kalmak için çırpınırken düşünmemeye çalıştı. Kedisini. Kedisini düşünüyordu.

Josh

Cenazeye gitmeden önce annemle kavga ettim. Aşağıya indiğimde antrede ruj sürüyordu. Üzerinde kırmızı bir üst vardı. Cenazeye bunla gelemezsin, bu saygısızlık, dedim. Kıkırdayıp mutfağa gitti ve sanki hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. Vazgeçmeyecektim çünkü daha fazla dikkat çekmememiz gerekiyordu. Polis de orada olacaktı; şüpheli bir şekilde ölenlerin cenazesine her zaman gelirlerdi. Zaten onlara yalan söylemek yeterince kötüydü. Annem de yalan söylemişti. Şimdi onu partiye gider gibi giyinmiş bir şekilde görürlerse ne düşüneceklerdi?

Ben de peşinden mutfağa girdim. Çay isteyip istemediğimi sordu, hayır dedim. Cenazeye gitmesine bile gerek olmadığını düşündüğümü söylediğimde, Neden olmasın, dedi. Onu sevmiyordun ki, dedim. Onu sevmediğini herkes biliyor. Can sıkıcı bir şekilde gülümsedi ve, Ah, biliyorlar, değil mi? dedi. Ben gidiyorum çünkü Lena'nın arkadaşıyım, dedim. O da, Hayır, değilsin, dedi. Babam aşağı indi ve, Öyle deme, Lou, dedi. Elbette arkadaşı. Sonra anneme sessizce bir şeyler söyledi ama ben duyamadım. Annem başıyla onaylayıp yukarı çıktı.

Babam bana istemediğim halde çay yaptı. İçmek zorunda kaldım.

"Sence polis de orada olacak mı?" diye sordum, cevabını bildiğim halde.

"Olur diye düşünüyorum. Bay Townsend Nel'i tanıyordu, değil mi? Kasabalıların büyük bir kısmı da, onu tanıyıp tanımadıklarına bakmaksızın, saygılarını sunmaya geleceklerdir. Durumun bizim için biraz karışık olduğunu... biliyorum ama birlikte gitmemiz en doğrusu değil mi?" Bir şey söylemedim. "Sen de Lena'yı görüp ne kadar üzüldüğünü söylemek istersin. Lena epey kötü hissediyor olmalı." Yine bir şey söylemedim. Saçlarımı karıştırmak için elini uzattı ama geri çekildim.

"Baba," dedim, "polis pazar gecesini ve bizim o sırada nerede olduğumuzu sormuştu ya?"

Başıyla onayladı ama o sırada arkama bakıp annemin bizi dinleyip dinlemediğini kontrole ettiğini fark ettim. "Olağandışı bir şey duymadığını söyledin, değil mi?" diye sordu. Başımla onayladım. "Gerçeği söyledin."

Bunu bir soru olarak mı söylemişti, yoksa sadece bir beyan mıydı, bilmiyorum.

Bir şeyler söylemek ve bunları yüksek sesle söylemek istedim. *Ya... Ya kötü bir şey yaptıysa?* demek istedim. Böylelikle babam bana ne kadar saçmaladığımı söyleyebilir, bana bağırıp, *Böyle bir şeyi aklından bile nasıl geçirebilirsin?* diyebilirdi.

"Annem markete gitmişti," dedim.

Aptalmışım gibi baktı. "Evet, biliyorum. O sabah süt almak için markete gitmişti. Josh... Ah! Şimdi oldu," dedi, arkama bakarak. "Şimdi oldu. Böyle daha iyi olmuş, değil mi?"

Annem kırmızı gömleğini çıkarıp siyah bir tane giymişti.

Böyle daha iyiydi ama yine de olacaklardan korkuyordum. Bir şey söylemesinden ya da seremoninin ortasında gülmesinden falan korkuyordum. Görüntüsünde canımı sıkan bir şey vardı. Mutlu gibi görünmüyordu ama... yüzünde bir kavgayı kazandığında babama bakıp, *A68'den gitsek*

daha hızlı varırdık demiştim sana, dediğindeki ifade vardı. Sanki bir konuda haklı çıkmıştı ve yüzündeki muzaffer bakışı silemiyordu.

Kiliseye vardığımızda etrafta bir sürü insan vardı. Bu, bana kendimi daha iyi hissettirdi. Bay Townsend'i gördüm. O da beni görmüş olmalıydı ama yanıma gelmedi ya da herhangi bir şey söylemedi. Yalnızca orada öylece dikilip etrafı seyrediyordu. Sonra durdu ve köprüde yürüyen Lena ile teyzesini seyretti. Lena gerçekten büyümüş gibi görünüyordu. Normalde olduğundan farklıydı. Hâlâ güzeldi. Yanımızdan geçerken beni görüp kederli bir ifadeyle gülümsedi. Gidip ona sarılmak istedim ama annem elimi o kadar sıkı tutuyordu ki, yanından ayrılamadım.

Annemin gülmesinden endişe etmem yersizmiş. Kiliseye girdiğimizde o kadar yüksek sesle ağlayıp hıçkırmaya başladı ki, herkes dönüp bize baktı. Bu davranışı işleri düzeltti mi, yoksa daha çok yokuşa mı sürdü, bilmiyordum.

Lena

Bu sabah kendimi mutlu hissettim. Yatağımda yatıyordum ve örtüyü açmıştım. Havanın ısınmakta olduğunu hissedebiliyordum. Güzel bir gün olacaktı. Annemin şarkı söylediğini duyabiliyordum. Sonra uyandım.

Yatak odamın kapısının arkasında giymeyi planladığım elbise asılıydı. Giysi annemindi. Lanvin'den almıştı. Bu elbiseyi giymeme hayatta izin vermezdi ama bugün umursayacağını sanmıyordum. Onu en son giyişinden sonra kuru temizlemeye vermediği için kokusu hâlâ üzerindeydi. Giydiğimde tenini tenimde hisseder gibi oldum.

Yıkandım, saçlarımı kurulayıp arkada topladım. Genelde açık bırakırım ama annem toplu seviyordu. Ona gözlerimi devirerek bakmamı istediğinde *totes sophis* derdi. Bileziğini aramak için odasına girmek istedim –oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum– ama yapamadım.

Öldüğünden beri odasına bir türlü girememiştim. Oraya en son geçen pazar, öğleden sonra girdim. Sıkılmış ve Katie'ye çok üzülmüştüm. Ot aramak için odasına girdim. Komodinde yoktu, ben de gardıroptaki paltosunun ceplerine bakmaya başladım çünkü bazen otu orada saklardı. O saatte eve gelmesini beklemiyordum. Annem beni yakaladığında sinirlenmedi, yalnızca üzüldü.

"Beni azarlayamazsın," dedim. "Ben senin *odanda* ot arıyorum. Bana kızamazsın. Kızarsan ikiyüzlüsün demektir."

"Hayır," dedi, "yetişkinim demektir."

"Aynı şey," dedim. Güldü.

"Evet, olabilir ama benim ot ve alkol içmeye iznim var, senin yok. Hem neden bir pazar öğleden sonrasını mahvetmek istiyorsun? Kendi başına üstelik? Biraz üzücü, değil mi?" Sonra konuşmaya devam etti. "Neden yüzmeye falan gitmiyorsun? Bir arkadaşını çağırmıyorsun?"

O sırada kendimi kaybettim çünkü Tanya ile Ellie'nin ve diğer sürtüklerin hakkımda söylediklerinin aynısını söylüyordu; mutsuz olduğumu, ezik olduğumu, beni seven tek kişi de intihar ettiği için hiç arkadaşım olmadığını. Bağırmaya başladım. "Ne arkadaşı? Arkadaşım yok ki, unuttun mu? En yakın arkadaşıma ne olduğunu unuttun mu?"

Bir anda sessizleşip kavga etmek istemediğinde ellerini kaldırdığı gibi kaldırdı. Ama geri çekilmedim, geri çekilmeyecektim. Hiçbir zaman yanımda olmadığını, beni sürekli yalnız başıma bıraktığını, uzak davranışlarıyla benim evde bile olmamı istemediğini hissettirdiğini yüzüne haykırdım. Başını iki yana sallıyor, "Bu doğru değil, bu doğru değil," diyordu. "Dalgın davrandıysam özür dilerim ama açıklayamayacağım bazı durumlar var. Yapmam gereken bir şey var ve bunun nasıl zor olduğunu anlatamam."

Ona karşı acımasız davrandım. "Bir şey *yapmana* gerek yok ki anne. Bana çenen kapalı tutacağına dair söz vermiştin. O yüzden bir şey yapmana gerek yok. Tanrım, zaten yapacağını yapmadın mı?"

"Lenie," dedi, "Lenie, lütfen. *Her şeyi* bilmiyorsun. Ben senin annenim, bana güvenmen gerek."

Sonra hiç anne gibi davranmadığına, hangi annenin evde ot bulundurduğuna, geceleri eve duyabileyim diye erkek getirdiğine dair ağzıma geleni söyledim. Eğer her şey başka türlü olsaydı, eğer Katie gibi benim başım belada olsaydı,

Louise'in ne yapacağını bileceğini, anne gibi davranacağını, bir şeyler yapıp bana yardım edeceğini söyledim. Elbette hepsi saçmalıktı çünkü annemin bir şey söylemesini istemeyen bendim. Bunu dile getirip zaten bana yardım etmeye çalıştığını da ekledi. Bağırmaya başladım. Her şeyin onun hatası olduğunu, gidip birine anlatırsa evden ayrılıp bir daha asla onunla konuşmayacağımı söyledim. Defalarca, *Yeteri kadar zarar verdin,* dedim. Ona söylediğim son şey, Katie'nin ölümünün onun hatası olduğuydu.

Jules

Cenazenin olduğu gün çok sıcaktı ve su ışıldıyordu. Hava boğucuydu ve nem yoğundu. Lena ile birlikte kiliseye yürüyorduk. O benim birkaç adım önümde yürüyordu ve giderek aramızdaki mesafe açıldı. Ben topuklu ayakkabılarla hızlı yürüyemiyorum ama o bu konuda hiç zorlanmıyor. Çok zarif, çok güzel ve on beş yaşından çok daha olgun duruyordu. Üzerinde göğsü korseli siyah bir krep elbise vardı. Sessizce yürürken çamurlu nehir de yanımızdan huysuz ve sakince kıvrılıyordu. Sıcak hava çürük kokuyordu.

Köprüye çıkan köşeden dönerken, kiliseye gelecekleri düşünüp korktum. Kimsenin gelmemesinden, Lena ile aramızda kimse olmaksızın oturmak zorunda kalmaktan korktum.

Başımı öne eğip yolu izledim. Bir ayağımı ötekinin önüne koyarken bozuk asfaltta tökezlememeye çalışıyordum. Gömleğim (Siyah ve sentetikti. Yakasında kurdele vardı ve bu havaya uygun değildi.) belime yapışmıştı. Gözlerim yaşarmaya başladı. *Maskaram akarsa da*, diye düşündüm, *hiç önemi yok. İnsanlar ağladığımı düşünürler.*

Lena henüz ağlamamıştı. Ya da en azından benim önümde ağlamamıştı. Bazen geceleri hıçkırdığını duyar gibi oluyordum ama kahvaltıya geldiğinde gözleri berrak ve tasasız görünüyor. Tek kelime etmeden eve girip çıkıyor. Odasın-

da sessizce konuştuğunu duyuyorum ama beni yok sayıyor. Yaklaştığımda benden kaçıyor, sorularıma tersleniyor, benden uzak durmaya çalışıyor. Benimle muhatap olmak istemiyor. (Annem öldükten sonra odama gelip benimle konuşmak istediğinde seni geri çevirmiştim. Aynı şey mi? Şimdi o da aynısını mı yapıyor? Bilemiyorum.)

Kilisenin bahçesine yaklaştığımız sırada bir kadının yolun karşısındaki bankta oturduğunu fark ettim. Çürük dişleriyle bana gülümsedi. Birinin kahkaha attığını sandım ama bu sendin ve zihnimdeydin.

Hakkında yazdığın, senin *sorun çıkaran* kadınlarından bazıları bu kilisenin bahçesinde gömülüydü. Hepiniz sorun çıkaranlardan mıydınız? Libby elbette öyleydi. On dört yaşındayken otuz dört yaşındaki bir adamı baştan çıkarmış, onu sevgi dolu karısından ve bebeğinden ayırmıştı. Libby, teyzesi cadı May Sheeton'ın ve çağırdıkları sayısız şeytanın yardımlarıyla zavallı, masum Matthew'u uygunsuz hareketlerle kandırmıştı. Gerçekten sorun çıkaran biriydi o. Mary Marsh'ın kürtaj yaptığı söylenirdi. Anne Ward katildi. Peki ya sen, Nel? Sen ne yapmıştın? Kimin başına bela oluyordun?

Libby kilisenin bahçesine gömülüydü. Onun ve diğerlerinin mezarlarının yerini biliyordun. Üzerinde ne yazdığını okuyabilmem için mezar taşlarının üzerindeki yosunları kazımıştın. Yosunların bir kısmını kendin için saklamıştın. Alıp yastığımın altına koyduktan sonra, bunu Libby'nin yaptığını söylemiştin. Geceleri nehir kıyısında yürüdüğünü söylemiştin. Dikkatlice dinlersem, teyzesi May'e seslendiğini, gelip onu kurtarmasını söylediği duyabilirmişim. Ama May hiçbir zaman gelmez, gelemez. O, mezarlıkta yatmıyor. İtiraf ettirdikten sonra onu kasaba meydanında asmışlar. Vücudunu kilise bahçesinin duvarlarının dışındaki orma-

na gömmüşler. Bir daha kalkamasın diye de bacaklarından çivilemişler.

Köprünün ortasına geldiğimizde, Lena bir saniyeliğine arkasına dönüp bana baktı. Yüzündeki ifade –sabırsız ve sanki biraz da acıyarak– o kadar sana benziyordu ki ürperdim. Yumruklarımı sıkıp dudağımı ısırdım: Ondan korkamam! O sadece bir çocuk.

Ayaklarım ağrıyordu. Saç çizgimdeki terin battığını hissettim. Gömleğimi yırtmak, tenimi yırtmak istedim. Kilisenin önündeki otoparkta toplanan küçük kalabalığı gördüm. Bize doğru dönmüş, yürüyüşümüzü izliyorlardı. Bir an taş duvarların üzerine çıksam nasıl olurdu diye düşündüm: Korkutucu olurdu, evet ama kısa bir süreliğine. Çamurun içine doğru kayıp suyun baş hizamı geçmesine izin verirdim. Üşümek, görünmez olmak beni çok rahatlatırdı.

İçeri girdiğimizde Lena ile yan yana (otuz santim arayla), sıranın önüne oturduk. Kilise doluydu. Arkamızda bir yerde bir kadın, kalbi kırılmış gibi hıçkırıp duruyordu. Papaz hayatın hakkında konuştu, başarılarını sıraladı, kızına olan bağlılığından söz etti. Arada benden de bahsetti. Ona tüm bu bilgileri ben verdiğim için konuşmasının üstünkörü olmasından şikâyet edemezdim. Belki ben de bir şeyler söyleyebilirdim ama sana, kendime ya da gerçeklere ihanet etmeden hakkında nasıl konuşurdum, bilmiyordum.

Tören başladığı gibi hemen bitti. Ne olduğunu anlayamadan Lena ayağa kalkmıştı bile. Koridor boyunca onu takip ettim. İnsanların dikkati cesaret verici olmak şöyle dursun, tehditkâr bir şekilde üzerimize çevrilmişti. Etrafımı saran yüzleri görmemeye çalışsam da başaramadım. Ağlayan kadının yüzü kırışmış ve kızarmıştı. Sean Townsend gözlerimin içine bakıyordu. Başı öne eğilmiş genç bir adam, ağzına götürdüğü yumruğunun ardından gülen bir ergen.

Sert bir adam. Aniden durunca arkamdaki kadın ayağıma bastı. "Özür dilerim, özür dilerim," diye geveledikten sonra yanımdan geçip gitti. Hareket edemedim, nefes alamadım, yutkunamadım. İç organlarım sıvılaşmıştı. Bu oydu.

Yaşlanmıştı, evet, çirkinleşmişti, güçten de düşmüştü ama kesinlikle oydu. Yüzüme bakmasını bekledim. Beni görünce iki şeyden birinin olacağına inanıyordum: Ya ağlayacaktım ya da ona saldıracaktım. Bekledim ama bana baktığı yoktu. Lena'ya bakıyor, onu büyük bir dikkatle izliyordu. Sıvılaşan iç organlarım, şimdi de buza dönmüştü.

Yoluma çıkanları iterek körü körüne arkasından gittim. Kenara çekildiğinde gözleri hâlâ Lena'nın üzerindeydi. Ayakkabılarını çıkarışını izliyordu. Erkekler Lena gibi kızları birçok şey için izlerler: arzudan, açlıktan, tiksintiden. Gözlerini göremiyordum ama buna gerek de yoktu. İçlerindekini biliyordum.

Ona doğru yürümeye başladım. Boğazımdan bir gürültü yükseliyordu. İnsanlar bana ya acıyarak ya da kafa karışıklığıyla bakıyordu. Nedeni umurumda değildi. Yanına gitmem gerekiyordu... Sonra aniden döndü ve uzaklaştı. Patikadan hızla yürüyüp otoparka çıktı. Durdum. Ciğerlerime hava dolmuş, adrenalinden başım dönmüştü. Büyük ve yeşil bir arabaya binip gitti.

"Jules? İyi misin?" Dedektif Morgan bir anda yanımda belirip elini koluma koydu.

"O adamı gördünüz mü?" diye sordum. "Onu gördünüz mü?"

"Hangi adamı?" dedi, etrafına bakarak. "Kimi?"

"O şiddet eğilimli bir adamdır," dedim.

Telaşlanmış gibiydi. "Jules nerede? Biri bir şey mi yaptı? Size bir şey mi söyledi?"

"Hayır, ben... hayır."

"Hangi adam, Jules? Kimden söz ediyorsunuz?"

Dilim kamışlarla düğümlenmiş, ağzım çamur dolmuştu. Ona anlatmak istedim. Ona, *Onu hatırlıyorum. Neler yapabileceğini biliyorum*, demek istedim.

"Kimi gördünüz?" diye sordu.

"Robbie," dedim en sonunda. "Robbie Cannon."

AĞUSTOS 1993

Jules

Unutmuşum. Futbol maçından önce başka bir şey olmuştu. Havlumla oturmuş, kitap okuyordum ve etrafta henüz kimse yoktu. O sırada siz geldiniz. Sen ve Robbie. Ağaçların altında olduğum için beni görmediniz. Sen suya koştun, o da arkandan geldi. Yüzdünüz, su sıçratıp öpüştünüz. Elini tutup seni suyun kenarına çekti. Üzerine çıktı, omuzlarını aşağı bastırdı, sırtını kamburlaştırıp kafasını kaldırdı. Beni gördü. Sizi izlediğimi. Ve gülümsedi.

Akşama doğru tek başıma eve döndüm. Pötikareli mayomu ve kot şortumu alıp lavaboya, soğuk suya yatırdım. Küveti doldurduktan sonra içine yattım ve, *Bu korkunç etimden asla kurtulamayacağım,* diye düşündüm.

Koca kız. Etli butlu. O bacaklar bir 747'yi bile taşıyabilir. İngiltere için forvet bile oynayabilir.

İşgal ettiğim yerler için fazla büyüktüm. Çok yer kaplıyordum. Küvetin dibine çöktüğümde, su küvetten taştı. İşte!

Odama döndüğümde örtülerin altına girip yattım. Sefaletten boğuluyordum. Kendime acıma duygum vicdan azabına karışmıştı çünkü annem hemen yan odamda yatıyor ve göğüs kanserinden ölüyordu. Benimse aklımdan tek geçen, hayatıma devam etmek istemediğim, bu şekilde yaşamak istemediğimdi.

Uyuyakaldım.

Babam beni uyandırdı. Yeni testler için annemi hastaneye götürmesi gerekiyordu. Gece şehirde kalacaklardı çünkü uzun bir gün olacaktı. Fırında yemek olduğunu ve istediğimde yememi söyledi.

Nel evdeydi, biliyordum çünkü yan odamdan gelen müzik sesini duymuştum. Bir süre sonra müzik durdu ve bazen kısılan, bazen de yükselen sesleri duydum. Arada inleme, homurdanma, keskin bir nefes gibi gürültüler de duyuluyordu. Yataktan çıktım, giyindim ve koridora çıktım. Işık açıktı ve Nel'in kapısı hafifçe aralıktı. Odası daha karanlıktı ama Nel'in bir şeyler söylediğini, onun adını fısıldadığını duyabiliyordum.

Nefes bile almaya korkarak bir adım daha attım. Kapı aralığından karanlıkta hareket eden vücutlarını gördüm. Gözlerimi alamıyordum ve gürültülü, yüksek bir ses duyana kadar onları izledim. Çocuk gülmeye başlayınca işlerinin bittiğini anladım.

Aşağı kattaki bütün ışıklar açıktı. Hepsini birer birer kapayıp mutfağa gittim ve buzdolabını açtım. Ne var ne yok diye bakarken gözüme tezgâhtaki votka ilişti. Şişe açılmış, yarısı bitmişti. Nel'i taklit ederek kadehin yarısını portakal suyuyla doldurduktan sonra votka ilave ettim. Şarap ve bira deneyimlerimden bildiğim pis, acı alkol tadına kendimi hazırlayarak bir yudum aldım ve hiç acı değil hatta şekerli bir tadı olduğunu düşündüm.

İlk kadehi bitirip ikincisini doldurdum. Yarattığı fiziksel hislerden memnundum: Midemden göğsüme yayılan sıcaklıktan, kanımın kaynamasından, bütün vücudumun gevşemesinden, öğleden sonranın sefaletinin azalmasından çok memnundum.

Oturma odasına gidip nehre baktım. Evin altından pürüzsüz siyah bir yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Daha önce görmediğim bir şeyi –sorunumun hiç de aşılamaz olmadığını– aniden görmeye başlamam çok şaşırtıcıydı. Bir anda aydınlanmıştım: Onarılmaya ihtiyacım yoktu, ben de akışkan olabilirdim. Tıpkı bu nehir gibi. Belki o kadar da zor olmazdı. Aç kalmam, daha çok hareket etmem (gizli gizli, kimse yokken) mümkün değil miydi? Tırtıldan kelebeğe dönüşmek, tanınmayacak kadar farklı biri olmak, böylece çirkin ve kanayan kızın unutulması mümkün değil miydi? Yepyeni biri olacaktım.

Biraz daha içki almak için mutfağa gittim.

Yukarıdan ayak sesleri geldi. Merdivenlere doğru yürüyüp aşağı inmeye başladı. Yeniden oturma odasına girdim, lambayı kapadım ve karanlığın içinde pencere kenarındaki koltuğa ayaklarımı altıma toplayarak gömüldüm.

Çocuğun mutfağa girdiğini gördüm. Buzdolabını... yo, hayır, buzluğu açtığını duydum. Buzluktan buz aldı. Sıvıdan çıkan sesi duydum. Yürüyüp gideceği sırada durdu ve geriye doğru bir adım attı.

"Julia? Sen misin?"

Tek kelime etmedim, nefes de almadım. Kimseyi görmek istemiyordum –hele onu, asla– ama duvardaki düğmeyi el yordamıyla bulup ışığı açtı. Üzerinde baksır dışında bir şey yoktu. Teni çok bronz, omuzları geniş, beli inceydi. Karnındaki tüyler şortunun içine doğru iniyordu. Gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu. Bana doğru yaklaştığında göz-

lerinin biraz donuk baktığını, aptal gibi, her zamankinden daha tembelce gülümsediğini fark ettim. "Neden karanlıkta oturuyorsun?" Kadehimi görünce daha da çok gülümsedi. "Votkanın azaldığını düşünmüştüm zaten..." Bana doğru yürüdü, kadehini kadehime çarptı, sonra yanıma oturdu ve bacağını ayağıma dayadı. Geriye doğru çekildim, ayağımı yere koydum ve kalkmaya hazırlandım. O sırada kolumdan tuttu.

"Hey, dur bir dakika," dedi. "Kaçma. Seninle konuşmak istiyorum. Senden öğleden sonra yaşananlar için özür dilemek istedim."

"Sorun değil," dedim. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Gözlerine bakamadım.

"Hayır, özür dilerim. O çocuklar itlik yaptılar. Gerçekten üzgünüm, tamam mı?"

Başımı evet dercesine salladım.

"Utanacak bir şey yok."

Sindim, bütün bedenim utanç içinde yanıyordu. İçimdeki küçük, aptal bir yanım kimsenin kanı görmemiş, ne olduğunu anlamamış olmasını umuyordu.

Kolumu sıktı, gözlerini kısarak bana baktı. "Julia, yüzünün çok güzel olduğunu biliyor musun?" Güldü. "Gerçekten öyle." Kolumu bırakıp kendi kolunu omzuma attı.

"Nel nerede?" diye sordum.

"Uyuyor," dedi. İçkisinden bir yudum alıp dudaklarını şapırdattı. "Onu biraz yordum galiba." Vücudumu kendine doğru çekti. "Daha önce hiç öpüştün mü, Julia?" diye sordu. "Beni öpmek ister misin?" Yüzümü yüzüne doğru çevirip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Sıcak ve ince dilinin ağzıma girdiğini hissettim. Kusmaktan korktum ama öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu görmek için ona engel olmadım. Kendimi geri çektiğimde gülümsedi. "Hoşuna

gitti mi?" diye sordu. Yüzüme çarpan sıcak nefesi sigara ve alkol kokuyordu. Beni yeniden öpünce, ben de hissetmem gereken her neyse hissetmeye çalışarak onu öptüm. Elini pijamamdan içeri soktu. Parmaklarının karın yağlarıma dokunup külotumdan içeri girdiğini hissedince utanarak geri çekildim.

"Hayır!" diye bağırdığımı sandım ama sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

"Sakin ol," dedi. "Endişelenme. Biraz kandan bir şey olmaz."

Sürekli ağladığım için sonrasında bana çok kızdı.

"Ah, hadi ama, o kadar acımış olamaz! Ağlama. Hadi Julia, ağlamayı kes. Sence de güzel değil miydi? Hoşuna gitmedi mi? Yeterince ıslanmıştın. Hadi Julia. Bir içki daha iç. İşte. Bir yudum al. Tanrım, kes şu ağlamayı! Lanet olsun. Bana minnettar olacağını sanmıştım."

2015

Sean

Helen ile babamı eve götürdüm ama ön kapıya vardığımız sırada kapının eşiğinden geçmek istemedim. Ara sıra tuhaf düşünceler benliğimi ele geçiriyor ve onlardan kurtulmaya çabalıyorum. Evin önünde öylece durdum. Karım ve babam içeriye girip sabırsızlıkla bana baktılar. Onlara yemeği bensiz yemelerini, merkeze geri dönmem gerektiğini söyledim.

Ben bir korkağım. Babama bundan çok daha fazlasını borçluyum. Bugün, özellikle bugün, onun yanında olmalıyım. Elbette Helen ona yardım edecek ama o bile babamın nasıl hissettiğini, kederinin derinliklerini anlayamaz. Ama ben onunla oturamadım, gözlerine bakamadım. Nedense, o ve ben, aklımız annemdeyken birbirimizin yüzüne hiç bakamayız zaten.

Arabayı alıp yola çıktım. Ama merkeze değil, kilisenin bahçesine gidiyordum. Annem yakılmıştı; orada gömülü değildi. Babam onun küllerini 'özel bir yere' götürmüştü. Bir gün beni oraya götüreceğini söylese de, oranın neresi ol-

duğunu hiçbir zaman tam olarak söylemedi. Hiçbir zaman oraya gitmedik. Bunu ora ara sıra sordum ama üzüldüğü için bir süre sonra sormayı bıraktım.

Kilisede ve mezarlıkta, dışarıda yavaşça topallayan ihtiyar Nickie Sage dışında kimse kalmamıştı. Arabayı bıraktım, taş duvarın etrafından kilisenin ardındaki ağaçlara doğru uzanan patikaya girdim. Nickie'nin yanına vardığımda, tek elini duvara dayamış, hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu. Aniden bana doğru döndü. Yüzü pespembe olmuştu ve boncuk boncuk terliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye hırıldadı. "Beni neden takip ediyorsun?"

Gülümsedim. "Seni niye *takip edeyim*? Arabadan gördüm ve yanına gelip selam vereyim dedim. İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." İyi görünmüyordu. Duvara yaslanıp gökyüzüne baktı. "Fırtına çıkacak."

Başımla onayladım. "Öyle görünüyor."

Başını arkaya attı. "Her şey bitti mi? Nel Abbott? Dosya kapandı mı? Tarihe karıştı mı?"

"Dosya kapanmadı," dedim.

"Henüz değil. Ama yakında kapanacak, değil mi?" Bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Her şey birbirine bağlı, değil mi?" Yüzünü tamamen bana doğru dönüp tombul işaret parmağıyla göğsümü dürttü. "Bu sonuncusu gibi değildi, biliyorsun, değil mi? Katie Whittaker gibi değildi. Annen gibiydi."

Geriye bir adım attım. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. "Bildiğin bir şeyler varsa bana anlatman gerek. Var mı? Nel Abbott'ın ölümüne dair bir şeyler biliyor musun?"

Homurdanarak arkasına döndü. Ne söylediğini anlayamadım.

Nefesim hızlandı, bütün vücudum yanmaya başladı. "Annemden bu şekilde söz edemezsin. Özellikle de bugün. Tanrım! Sen nasıl bir insansın?"

Elini bana doğru savurdu. "Ah, dinlemiyorsun. Sizin gibiler hiç dinlemez," dedi ve kendiyle konuşa konuşa, patikadan aşağıya doğru topallayarak inmeye devam etti. Ara sıra dengesini sağlamak için taş duvara yaslanıyordu.

Ona kızmıştım ama en çok da hassas noktamdan vurulmuş, neredeyse yaralanmış hissetmiştim. Birbirimizi yıllardır tanıyorduk ve ona karşı her zaman nazik davranmıştım. Yanlış yollara sapmıştı ama onun kötü biri olduğunu, zalim olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim.

Fikrimi değiştirmeden önce zar zor arabaya yürüdüm ve kasaba marketine doğru yola çıktım. Bir şişe Talisker aldım; çok içmese de babam Talisker'ı çok sever. Kaçıp gidişimi telafi etmek için daha sonra birer kadeh içebileceğimizi düşündüm. İkimizi mutfak masasına oturmuş, ortamıza şişeyi koymuş, kadehlerimizi kaldırırken görebiliyordum. Neye –kime– kaldıracaktık kadehlerimizi? Bunu düşünmek bile beni korkuttu. Elim titremeye başladı. Şişeyi açtım.

Viskinin kokusu ve göğsümü yakan alkolün sıcaklığı aklıma çocukluğumdaki ateşlenmelerimi, sanrılarımı, uyandığımda yatağın kenarında annemi buluşumu, annemin alnımdaki nemli saçları itişini, göğsüme Vicks sürüşünü getirdi. Hayatımda annemi hiç hatırlamadığım zamanlar da oldu ama son zamanlarda sık sık aklıma geliyor, özellikle de son birkaç gündür. Yüzü gözlerimin önüne geliyor; bazen gülümsüyor, bazen gülümsemiyor. Bazen bana doğru uzanıyor.

Fırtınanın başladığını fark etmedim bile. Uyuyakalmış olabilirim. Kendime geldiğimde, önümdeki yolun nehre dönüştüğünü gördüm. Gök gürültüsünün etkisiyle araba sal-

lanıyor gibiydi. Kontağı çevirdiğimde kucağımdaki viski şişesinin yalnızca üçte ikisinin dolu olduğunu fark ettim. Motoru yeniden durdurdum. Kulakları sağır eden yağmurun altında nefes alış verilerimi duyabiliyordum. Bir anlığına başka birinin daha nefes alıp verdiğini duyar gibi oldum. Arkama döndüğümde arabanın koltuğunda birini görecekmişim gibi gülünç bir fikre kapıldım. Bir an bundan o kadar emin oldum ki hareket etmeye korktum.

Yağmurda yürürsem ayılacağımı düşündüm. Arabanın kapısını açtım, korkuma rağmen arka koltuğu kontrol ettim ve aşağı indim. Daha anında sırılsıklam oldum ve önümü bile göremez hale geldim. Çatal şeklinde bir şimşeğin gökyüzünü aydınlattığı sırada köprüye doğru koşar adımlarla yürüyen Julia'yı gördüm. Sırılsıklamdı. Yeniden arabaya binerek selektör yaptım. Durdu. Yeniden selektör yapınca çekinerek bana doğru yürümeye başladı. Birkaç metre kala durdu. Pencereyi açıp seslendim.

Kapıyı açıp arabaya bindi. Üzerinde hâlâ cenaze giysileri vardı ama artık ıslanmış, küçücük bedenine yapışmıştı. Ama ayakkabılarını değiştirmişti. Çorabı kaçmıştı ve solgun teni dizinden küçük bir daire şeklinde görünüyordu. Bu epey şaşırtıcıydı çünkü onu şu ana kadar ne zaman görsem, vücudu tamamen örtülü olurdu ve erişilmezdi. Uzun kollu, yüksek yakalı giysiler giyerdi ama teni görünmezdi.

"Burada ne işin var?" diye sordum. Kucağımdaki viskiye baktı ama yorum yapmadı. Bunun yerine yüzümü kendine doğru çekip öptü. Tuhaftı, baş döndürücüydü. Dilindeki kan tadını aldım ve bir an karşı koyamadım. Hemen sonra sert bir şekilde kendimi geri çektim.

"Özür dilerim," dedi, dudaklarını silerken. Başını öne eğdi. "Çok özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

"Ben de," dedim. "Ben de bilmiyorum." İkimiz de saçma bir şekilde gülmeye başladık. İlk başta sinirden gülsek de daha sonra bütün kalbimizle, sanki bu öpücük dünyadaki en komik şakaymış gibi gülmeye başladık. Durduğumuzda ikimiz de yüzümüzdeki gözyaşlarını siliyorduk.

"Burada ne yapıyorsun, Julia?"

"Jules," dedi. "Lena'yı arıyordum. Nerede olduğunu bilmiyorum..." Gözüme farklı görünmüştü. Artık içine kapanık değil gibiydi. "Korkuyorum," dedi ve sanki utanmış gibi yeniden güldü. "Gerçekten korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

Boğazını temizleyip ıslak saçlarını yüzünden çekti.

"Neyden korkuyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Ben... Biliyorum, kulağa tuhaf gelecek ama cenazede bir adam vardı. Tanıdığım bir adam. Nel'in erkek arkadaşıydı."

"Öyle mi?"

"Yani... eski erkek arkadaşı. Çok uzun zaman önceydi. Ergenlik dönemindeyken. Bundan daha yakın bir süre içinde onunla görüştü mü, bilmiyorum." Yanakları al al olmuştu. "Telefon mesajlarında bana ondan hiç bahsetmedi. Ama cenazeye gelmiş. Bence... Nedenini açıklayamam ama bence Nel'e bir şey yapmış olabilir."

"Bir şey yapmış olabilir mi? Ölümüyle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yalvaran gözlerle bana baktı. "Elbette böyle bir şey söyleyemem ama o adamı bir soruşturman, Nel öldüğünde nerede olduğunu öğrenmen gerek."

Kafatasım uyuştu, adrenalin seviyem alkolü bastırmıştı. "Adamın adı ne? Kimden bahsediyorsun?"

"Robbie Cannon."

Bir an beynim durdu ama hemen sonra hatırladım.

"Cannon mı? Beckfordlı olan mı? Ailesinin oto galerisi var. Çok zenginler. Ondan mı söz ediyorsun?"

"Evet, ondan. Tanıyor musun?"

"Tanımıyorum ama onu hatırlıyorum."

"Hatırlıyor musun?"

"Okuldan. Bir üst dönemimdendi. Sporda başarılıydı. Kızlarla da arası iyiydi. Pek zeki sayılmazdı."

Başını öyle öne eğdi ki çenesi neredeyse göğsüne değecekti. "Okula burada gittiğini bilmiyordum," dedim.

"Evet," dedim. "Ben hep burada yaşadım. Sen beni hatırlamazsın ama ben seni hatırlıyorum. Seni ve ablanı da tabii."

"Ah," dedi. Yüzünü, kapanan bir kepenk gibi bana kapadı. Gitmeye hazırlanıyormuş gibi elini kapının tokmağına koydu.

"Dur," dedim. "Neden Cannon'ın ablanla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun? Bir şey mi söyledi? Bir şey mi yaptı? Ona karşı sert mi davranıyordu?"

Julia başını iki yana sallayıp uzaklara baktı. "Sadece tehlikeli biri olduğunu biliyorum. İyi biri değil. Onu gördüm... Onu Lena'ya bakarken gördüm."

"Lena'ya bakarken mi?"

"Evet, *bakarken*." Başını çevirdi ve en sonunda gözlerime baktı. "Ona bakışları hiç hoşuma gitmedi."

"Tamam," dedim. "Ben, eee... neler öğrenebilirim, bir bakayım."

"Teşekkürler."

Arabanın kapısını yeniden açmaya çalıştığında elimi koluna koydum. "Ben seni eve bırakırım," dedim.

Yeniden şişeye baktı ama bir şey söylemedi. "Olur."

Değirmen'e dönmek sadece birkaç dakika sürdü. Jules ara-

banın kapısını açana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Bir şey söylememeliydim ama söylemek istiyordum.

"Ona çok benziyorsun."

Şoka girmiş gibi bakıp hıçkırıkmış gibi bir kahkaha attı.

"Ben ona hiç benzemiyorum." Yanağındaki gözyaşını sildi. "Ben anti-Nel'im."

"Sanmıyorum," dedim ama çoktan uzaklaşmıştı bile.

Eve dönüşümü hatırlamıyorum.

Ölüm Göleti

Lauren, 1983

Lauren'ın bir hafta sonraki otuz ikinci doğum gününde Craster'a gideceklerdi. Sadece o ve Sean çünkü Patrick çalışacaktı. "Dünyada en sevdiğim yer orası," dedi oğluna. "Kalesi ve güzel bir kumsalı var. Bazen kayaların üzerindeki fokları görebilirsin. Kumsala ve kaleye gittikten sonra bir tütsülenmiş ürünler satan bir restoran bulup tam buğday ekmeği üzerinde çiroz yeriz. Harika!"

Sean yüzünü buruşturdu. "Ben Londra'ya gitmeyi tercih ederim," dedi. "Londra Kulesi'ni görüp dondurma yerim."

Annesi güldü ve, "Peki o zaman, öyle yapalım," dedi.

En sonunda iki planı da gerçekleştiremediler.

Kasım ayıydı, günler kısalmış ve sertleşmişti. Lauren'ın dikkati dağınıktı. Farklı davrandığının farkındaydı ama kendini engelleyemiyordu. Ailesiyle kahvaltı ederken bir anda teni kızarıyor, yüzü yanmaya başlıyordu. Kimse görmesin diye hep arkasına dönmek zorunda kalıyordu. Kocası onu öpmeye çalıştığında arkasına dönüyordu; başının bu hareketi kontrolünden çıkmış, reflekse dönüşmüştü ve kocasının dudakları ya yanağına ya da dudaklarının kenarını sıyırıyordu.

Doğum gününden üç gün önce fırtına çıktı. Gün boyu fır-

tına toplandı. Berbat bir rüzgâr vadiyi dövüyor, beyaz atlar gölet boyunca koşuyordu. Gece fırtına patladı, nehir kıyılara vurdu, ağaçlar nehrin yüzeyine devrildi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve bütün dünya sular altında kalmıştı.

Lauren'ın kocası ve oğlu mışıl mışıl uyuyordu ama Lauren uyanıktı. Aşağıdaki çalışma odasında, kocasının masasında oturmuştu. Kocasının sevdiği viskiden bir şişe dirseğinin dibindeydi. Bir kadeh içip not defterinden bir sayfa yırttı. Bir kadeh daha içti ve bir sayfa daha yırttı. Sayfa boştu. Hitap şekline bile karar veremiyordu; 'sevgili' çok ilgisiz görünüyordu, 'canım' ise koca bir yalandı. Şişe neredeyse boşalmıştı ve sayfa hâlâ bomboştu. Fırtınaya çıktı.

Kanı alkol, keder ve öfke yüklüydü. Gölete doğru yürüdü. Kasaba boştu, herkes fırtınaya hazırlanmıştı. Görünmeden ve rahatsız edilmeden tırmanmaya başladı ve çamurların arasından uçuruma çıktı. Bekledi. Birinin gelmesini bekledi, aşık olduğu adamın mucizevi bir şekilde onun ne yapmakta olduğunu anlamasını, çaresizliğini hissedip onu kendinden kurtarmaya gelmesini umdu. Ama telaşlı bir umutsuzlukla adını haykıran ses, duymak istediği kişiye ait değildi.

Cesur bir şekilde uçurumun tepesine çıktı, gözlerini kocaman açarak ileri doğru hareket etti.

Oğlunu görebilmesi, ağaçların ardında olduğunu bilmesi imkânsızdı.

Babasının bağırışlarına ve ön kapının çarpılmasına uyandığını, kalkıp aşağı kata koştuktan sonra fırtınanın içine çıplak ayak ve yalnızca incecik bir pamuklu kumaşın örttüğü zayıf bacaklarıyla daldığını bilmesi imkânsızdı.

Sean babasının arabaya bindiğini görüp annesine seslendi. Patrick bağırarak, oğluna eve geri dönmesini söyledi. Oğluna doğru koştu, kolunu sert bir şekilde tutup çekiştirdi ve onu eve

dönmeye zorladı. Ama çocuk yalvarmaya başlamıştı. "Lütfen, lütfen beni burada bırakma."

Patrick yumuşadı. Oğlunu alıp arabaya getirdi ve arka koltuğa oturttu. Korkuya kapılan ve neler olup bittiğini anlayamayan Sean oturduğu yere sinmişti. Gözlerini sıkı sıkı kapadı. Nehre doğru yola çıktılar. Babası arabayı köprüye park edip, "Bekle. Sen burada bekle," dedi. Ama hava karanlıktı ve arabanın çatısına vuran yağmur kurşundan farksızdı. Sean arabada başka birinin daha olduğunu hissetmeden duramıyordu, düzensiz nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Dışarı çıkıp koşmaya başladı. Taş basamakları bir çırpıda indi, karanlığın ve yağmurun içinde patikanın çamuruna bulanarak düşe kalka gölete doğru ilerledi.

Daha sonra okulda söylentiler yayılmaya başladı: Sean annesinin ölüme atlayışını gören çocuktu. Ama bu doğru değildi, hiçbir şey görmemişti. Gölete vardığında babası çoktan suya girmiş, yüzüyordu. Ne yapacağını bilmediği için geri dönüp ağaçların altına oturdu, kimse ona arkadan yaklaşamasın diye sırtını kalın bir ağaç gövdesine yasladı.

Sanki çok uzun süredir oradaydı. Çok sonra düşündüğünde, o sırada uyuyakalıp kalmadığını merak etti ama bütün o karanlık, gürültü ve korku söz konusuyken bu pek de olası görünmüyordu. Hatırlayabildiği tek şey, bir kadının geldiğiydi. Polis merkezinden Jeannie. Elinde bir battaniye ve fener vardı. Sean'ı köprüye götürüp şekerli çay vermişti. Birlikte babasını beklemişlerdi.

Daha sonra Jeannie onu evine götürmüş ve peynirli tost yapmıştı.

Ama Lauren'ın tüm bunları bilmesine imkân yoktu.

Erin

Cenazeden ayrılırken törene katılan insanların birçoğunun Sean Townsend'in babası olan ve kısacık tanıştırıldığım Patrick Townsend ile konuştuğunu fark ettim. Herkes onunla tokalaşıp şapka çıkarıyordu. Bu sırada Patrick Townsend ise resmi geçitteki bir tümgeneral gibi dikiliyordu. Sırtı dik, dudakları sıkıydı.

"Zavallı herif, değil mi?" dedim, yanımda duran polis memuruna. Polis memuru bana dönüp, az önce kayanın altından çıkmışım gibi baktı.

"Biraz saygılı ol," diye homurdandı ve bana sırtını döndü.

"Pardon?" dedim, ensesine doğru.

"O çok kıdemli bir polis memurudur," dedi polis şefi. "Ve duldur. Karısı burada, bu nehirde öldü." Yeniden yüzüme baktı ve pozisyonuma bakmaksızın, "Ona saygı göstersen iyi edersin," diye söylendi.

Kendimi geri zekâlı gibi hissetmiştim. Ama Nel Abbott'ın hikâyesindeki Sean'ın polis merkezindeki Sean olduğunu nereden bilebilirdim iki? Anne babasının adını bilmiyordum. Tanrı aşkına! Kimse bana bir şey söylemedi. Nel Abbott'ın yazdıklarını okuduğumda otuz yıldan daha uzun bir süre önce olmuş bitmiş bir intihar olayının ayrıntılarına *o kadar* dikkat etmemiştim. O sırada çok önemli görünmemişti.

Ciddiyim: Buradaki cesetlerin tümünü kim aklında tutabilir ki? *Midsomer Cinayetleri* gibi. Tek farkı; çamurun içine düşen ya da birbirlerinin başına sertçe vuran insanlar yerine kazara ölümler, intiharlar, grotesk tarihi ve kadın düşmanı boğma vakalarıydı.

İşten sonra şehre geri döndüm ama bazıları pub'a gitmeyi seçti. Patrick Townsend gafım sayesinde yabancı olduğum daha çok göze sokulmuştu. Zaten bu dosya artık kapanmamış mıydı? Etrafta takılmama gerek yoktu.

Kendimi, o aktörü daha önce hangi filmde gördüğünüzü hatırladığınızda ya da bir süredir canınızı sıkan puslu bir şey bir anda berraklaşınca olduğu gibi rahatlamış hissediyordum. Dedektifin tuhaflığı –yaşarmış gözleri, titreyen elleri, dalgınlığı– şimdi bir anlam kazanmıştı. Geçmişini bildiğinizde, her şey yerine oturuyordu. Ailesi, Jules'un ve Lena'nın şu anda çektiği acıların neredeyse aynısını çekmişti, aynı dehşeti, aynı şoku. Onun ailesi de nedenini sorgulayıp durmuştu.

Nel Abbott'ın, Lauren Townsend hakkında yazdığı bölümü bir kez daha okudum. Çok fazla şey anlatmıyor. Mutsuz bir eş olduğundan, başka birine aşık olduğundan söz ediyor. Kafasının başka yerde olduğundan, yitikliğinden... Belki de depresyondaydı. Kim bilebilir ki? Okuduklarım gerçeklerden değil, yalnızca Nel Abbott'ın geçmişi yorumlamasından ibaret. Başka birinin trajedisini alıp kendine aitmiş gibi yazmak tuhaf bir yetki olsa gerek.

Yazdıklarını yeniden okuduğumda, Sean'ın orada nasıl kalabildiğini anlamadım. Annesinin uçurumdan düşüşünü görmemiş bile olsa *oradaydı*. Bu insanda nelere yol açmaz ki? Herhalde yaşı küçüktü, diye düşündüm. Altı yedi yaşında falan mıydı? Çocuklar böyle travmaları zihninde engelleyebilir. Peki ya babası? Onu gördüm, her gün nehrin

kenarında yürüyor. Bir düşünsenize. Birini kaybettiğiniz bir yerde her gün yürüdüğünüzü düşünün. Ben böyle bir şey yapamazdım. Ama şu ana kadar kimseyi de kaybetmedim. Bunun nasıl bir keder olduğunu nereden bileceğim?

İKİNCİ KISIM

18 AĞUSTOS SALI

Louise

Louise'in kederi nehir gibiydi: durağan ve değişken. Dalgalanıyor, taşıyor, çekiliyor, akıyor; bazen soğuyor, kararıyor, derinleşiyor; bazen hızlanıyor ve köreliyordu. Louise'in suçluluk duygusu da sıvıydı. Zapt etmeye çalıştığında çatlaklardan içeri sızıyordu. İyi ve kötü günler geçirmişti.

Dün, Nel'in toprağa verilişini izlemek üzere kiliseye gitmişti. Aslında –bunu biliyor olmalıydı– onu gömmeyeceklerdi. Yine de yakılmak üzere krematoryuma gönderilişini izlemesi gerekiyordu. Bu onun iyi bir gün geçirmesini sağlamıştı. Duyguların dışa vurumu bile –tören boyunca kendini tutamayarak hıçkırıklara boğulmuştu– oldukça katartikti.

Ama bugün kötü bir gün olacaktı. Uyandığında içinde bir varlık değil, yokluk hissetmişti. İlk başta hissettiği sevinci ve kinci memnuniyeti çoktan azalmaya başlamıştı bile. Nel yanarak küle döndükten sonra, Louise'in elinde hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şey. Acısını ve kederini kimsenin üzerine atamazdı çünkü Nel gitmişti. Yasını götürebileceği tek yerin evi olmasından endişe ediyordu.

Kocasının ve oğlunun evi. Evet. Bugün kötü bir gün olacaktı ama bu kötülükle yüzleşmesi gerekiyordu. Kararını vermişti; yoluna devam etmeliydi. Çok geç olmadan buradan taşınmalılardı.

Louise ve kocası Alec haftalardır bunu tartışıyorlardı; o günlerde ettikleri harareti düşük, sessiz kavgalardandı. Alec yeni okul dönemi başlamadan taşınmanın en iyisi olduğunu düşünüyordu. Josh yeni okul yılına kimsenin onu tanımadığı tamamen yeni bir yerde başlamalıydı. Ablasının yokluğuyla her gün karşı karşıya gelmeyeceği bir yerde.

"Yani ablası hakkında hiç konuşmak zorunda kalmayacak mı?" diye sordu Louise.

"Ablası hakkında *bizimle* konuşacak," diye cevapladı Alec.

Mutfakta duruyorlardı. Sesleri gergin ve kısıktı. "Bu evi satıp her şeye yeni baştan başlamalıyız," dedi Alec. "Biliyorum," dedi, Louise'in itiraz etmek için ellerini kaldırdığını görünce. "Buranın onun evi olduğunu biliyorum." Sonra duraksadı, güneş lekeli kocaman ellerini tezgâha koydu. Sıkı sıkı tutunmuştu. "Lou, Josh için yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Sadece sen ve ben olsaydık..."

Sadece onlar olsaydı, diye düşünmüştü, Katie'nin peşinden suya doğru gidecek, bu konuyu kapayacaklardı. Yapabilecekler miydi? Louise, Alec'ten pek emin değildi. İnsanı eritip tüketen türdeki bir sevgiyi yalnızca anne babaların anlayabileceğini düşünürdü ama artık babalar konusunda tereddütlüydü. Elbette Alec de kederliydi ama Louise onun çaresizliği ya da nefreti de hissedip hissetmediği merak ediyordu.

Böylelikle, sarsılmaz sandığı evliliğinde fay hatları oluşmaya başlamıştı bile. Elbette böyle bir şey olacağını önceden bilemezdi. Şimdi ise her şey ortadaydı: Hiçbir evlilik böyle bir kaybın üstesinden gelemezdi. Katie'yi durdurama-

mış oldukları; daha da kötüsü, hiçbir şeyden şüphelenmemiş oldukları; yatağa gidip uyuduktan sonra sabah uyandıklarında Katie'nin yatağının boş olduğunu gördüklerinde nehre gitmiş olabileceğinin akıllarının ucundan bile geçmemiş olduğu gerçeği hep aralarında gezinecekti.

Louise için hiç umut yoktu, Alec için ise çok az vardı, Louise böyle düşünüyordu ama Josh farklıydı. Josh hayatının sonuna kadar ablasını her an özleyecekti ama mutlu olabilirdi: Olacaktı. Ablasını içinde taşıyacaktı ama çalışacak, seyahat edecek, âşık olacak ve yaşayacaktı da. Elindeki en iyi şans buradan, Beckford'dan, nehirden uzak olmaktı. Louise kocasının bu konuda haklı olduğunu biliyordu.

İçinde bir yerlerde bunu zaten biliyor, yalnızca yüzleşmek istemiyordu. Ama dün, cenazeden sonra oğlunu izlerken büyük bir korkuya kapılmıştı. Josh'ın yüzü zayıf ve gergindi. Çok kolay korkuya kapılıyordu. Yüksek sesler karşısında irkiliyor, kalabalığa girdiğinde korkmuş bir köpek gibi saklanıyordu. Erken çocukluk dönemlerine geri döner gibi sürekli annesine bakıyordu. On iki yaşındaki o bağımsız çocuk gitmiş, yerine korkmuş, ilgiye muhtaç küçük bir çocuk gelmişti. Onu buradan uzaklaştırmaları gerekiyordu.

Oysa burası Katie'nin ilk adımlarını attığı, ilk kelimelerini söylediği, saklambaç oynadığı, bahçede perendeler attığı, kardeşiyle dövüştüğü, sonrasında onu yatıştırdığı, güldüğü, şarkı söylediği, ağladığı, küfrettiği, kanadığı, okuldan her döndüğünde annesine sarıldığı yerdi.

Ama Louise kararını vermişti. Epey zor olsa da o da kızı gibi kararlı bir kadındı. Mutfak masasından kalkacak, merdivenlere gidecek, yukarı çıkacak, elini kapının koluna koyacak, itecek, kızının odasına son kez girecekti. Çünkü son kezmiş gibi hissediyordu. Burası son kez *onun* odasıydı. Bugünden sonra başka bir şey olacaktı.

Louise'in kalbi bir odun parçasından farksızdı; çarpmıyordu, yalnızca acı veriyor, yumuşak dokuya sürtünüyor, damarlarını ve kaslarını yırtıyor, göğsünü kanla dolduruyordu.

İyi günleri ve kötü günleri oluyordu.

Odayı bu şekilde bırakamazdı. Katie'nin eşyalarını toplamak, giysilerini valize yerleştirmek, resimlerini duvarlardan indirmek, onu silmek, göz önünden kaldırmak ve en kötüsü de burada artık başkalarını yaşayacağını düşünmek. Neye dokunacaklarını, nasıl ipuçları arayacaklarını, her şeyin ne kadar normal göründüğüne nasıl hayret edeceklerini, Katie'nin nasıl normal göründüğünü düşüneceklerini hayal etmek en kötüsüydü. *O mu?* Yok canım! Nehirde boğulan *o* olamaz!

Louise kararlıydı: Masadaki okul eşyalarını temizleyecek, bir zamanlar kızının avucunda tuttuğu kalemi alacaktı. Yatarken giydiği yumuşak, gri tişörtü katlayacak, yatağını toplayacaktı. Katie'nin en sevdiği teyzesinin on dördüncü yaş günü hediyesi olarak verdiği mavi küpeleri alıp takı kutusuna kaldıracaktı. Büyük, siyah valizi koridordaki dolabın üzerinden indirip giysileri içine dolduracaktı.

Bunları yapacaktı.

Odanın tam ortasında duruyor, bütün bunları aklında evirip çeviriyordu. O sırada arkasında bir ses duydu. Dönüp baktığında Josh'ın kapı aralığında durmuş, onu izlediğini gördü.

"Anne?" Hayalet gibi bembeyazdı ve kısık sesle konuşuyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey, tatlım. Sadece..." Josh'a doğru bir adım attı ama Josh geri çekildi.

"Sen... odasını şimdi mi temizleyeceksin?"

Louise başıyla onayladı. "Bir başlangıç yapacağım," dedi.

"Eşyalarını ne yapacaksın?" diye sordu, sesini biraz yükselterek. Boğuluyor gibiydi. "Başkalarına mı vereceksin?"

"Hayır, tatlım." Oğlunun yanına gidip alnındaki yumuşak saçları düzeltti. "Her şey bizde kalacak. Hiçbir şeyi vermeyeceğiz."

Josh endişeli görünüyordu. "Ama babamı beklemen gerekmez mi? Onun da burada olması gerekmez mi? Kendi başına yapmamalısın."

Louise oğluna gülümsedi. "Ben sadece bir başlangıç yapacağım," dedi, elinden geldiğince canlı görünmeye çalışarak. "Ben bu sabah Hugo'ya gideceğini sanıyordum, o yüzden..." Hugo, Josh'ın arkadaşıydı ve muhtemelen de tek gerçek arkadaşıydı. (Louise, Hugo'nun ve her şeyden uzaklaşmak istediğinde onu yanlarına alan Hugo'nun ailesinin varlığı için Tanrı'ya her gün şükrediyordu.)

"Gittim zaten ama telefonumu unuttuğum için geri döndüm." Annesinin görmesi için telefonunu kaldırdı.

"Tamam," dedi Louise. "Aferin sana. Öğle yemeğini orada mı yiyeceksin?"

Başıyla onayladı, gülümsemeye çalıştı ve gitti. Yatağa oturup dilediği gibi ağlamak için ön kapının çarpılışını bekledi.

Komodinde eski bir toka vardı. Esnemiş, ipe dönene kadar kullanılmıştı. Katie'nin koyu renkli, muhteşem saçları hâlâ üzerindeydi. Tokayı aldı, ellerinde evirip çevirdi, parmaklarına doladı. Göz hizasına doğru kaldırdı. Ayağa kalktı, makyaj masasına doğru yürüdü, kalp şekilli ve kalaylı takı kutusunu açıp tokayı için koydu. Bilezikleri ve küpeleriyle birlikte tokası da bu kutuda kalacaktı. Hiçbir şey atılmayacak, her şey kalacaktı. Burada değil ama başka bir yerde; bütün eşyaları onlarla birlikte seyahat edecekti. Katie'nin hiçbir parçası, ona dokunmuş hiçbir şey bir hayır kurumunun tozlu raflarında çürüyüp gitmeyecekti.

Louise'in boynunda, Katie'nin öldüğünde boynunda olan kolye vardı: ucunda küçük bir mavi kuş olan gümüş bir zincir. Katie'nin bu takıyı seçmiş olması Louise'in canını sıkmıştı. En sevdiği takının o olduğunu sanmıyordu. Louise ile Alec'in on üçüncü yaş gününde verdikleri ve Katie'nin bayıldığı beyaz altından küpeler gibi, Josh'ın Yunanistan'daki son tatillerinde ona (kendi parasıyla!) aldığı dostluk bileziği ('kardeşlik bileziği') gibi değildi. Louise, Katie'nin neden artık pek yakın olmadığı Lena'nın hediyesi olan ve kuşunda *sevgiyle* yazan (hiç Lena'nın tarzı değildi) kolyeyi seçtiğini çözemiyordu.

Başka takı takmamıştı. Üzerinde pantolonla yaz akşamı için fazla kalın ve cepleri taşla dolu bir ceket vardı. Sırt çantası da aynı şekilde doldurulmuştu. Onu bulduklarında etrafı çiçeklerle çevriliydi ve bazıları hâlâ avucundaydı. Tıpkı Ophelia gibi. Tıpkı Nel Abbott'ın duvarındaki resim gibi.

İnsanlar, Katie'ye olanlar yüzünden Nel Abbott'ı suçlamanın en iyi ihtimalle temelsiz, en kötü ihtimalle de gülünç ve zalimce olduğunu söylemişti. Gölet hakkında yazılar yazdı diye, gölet hakkında konuştu diye, orada fotoğraflar çekti, röportajlar verdi diye, yerel basında makaleleri yayımlandı diye konu hakkında BBC radyonun bir programında konuştu diye oraya 'intihar noktası' dedi diye pek kıymetli 'yüzücülerinden' muhteşemlermiş, birer romantik kahramanlarmış, seçtikleri yerde kolay bir ölüme kavuşmuş cesur kadınlarmış gibi bahsetti diye tüm bu olanlardan *onu* sorumlu tutmak olmazdı.

Ama Katie kendini yatak odasının kapısına asmamış, bileklerini kesmemiş ya da bir avuç ilaç da içmemişti. O göleti seçmişti. Gülünç olan bunu görmezden gelmek, bağlamı görmezden gelmek, bazı insanların –hassas ve genç insanların– ne kadar kolay etkilendiklerini görmezden gelmekti.

Ergenler –iyi, akıllı, nazik çocuklar– bu fikirlerle zehirlenirdi. Louise, Katie'nin bunu neden yaptığını anlamamıştı. Hiçbir zaman da anlamayacaktı ama bunu her şeyden bağımsız yapmadığını biliyordu.

İki seans gittiği yas danışmanı, ona bunun nedenini sorup durmamasını söylemişti. Bu soruya asla cevap veremeyeceğini, buna kimsenin cevap veremeyeceğini, birçok intihar vakasında tek bir neden olmadığını, hayatın o kadar basit olmadığını söylemişti. Umutsuzluk içindeki Louise, Katie'nin depresyon geçmişi olmadığını, okulda diğer çocuklar tarafından tartaklanmadığını (okulla konuşmuşlardı, e-postasını, Facebook'unu karıştırmış ama sevgiden başka bir şey bulamamışlardı) söylemişti. Güzel bir kızdı, dersleri iyiydi, hırslıydı, yetenekliydi. Mutsuz değildi. Bazen gözü dönerdi ve sık sık heyecana kapılırdı. Karamsardı. *On beş yaşındaydı.* En önemlisi de, kapalı bir kutu değildi. Başı belada olsaydı annesine söylerdi. Annesine her zaman her şeyi anlatırdı. "Benden hiçbir şey saklamaz," demişti Louise, danışmana. Sonra danışmanın gözlerini kaçırmasını izlemişti.

"Bütün anne babalar böyle düşünür," demişti adam, usulca. "Ve korkarım, bütün anne babalar yanılıyor."

Louise bundan sonra danışmana bir daha gitmemişti ama çoktan hasar almıştı. Bir çatlak açılmış, suçluluk duygusu bu çatlağın içine sızmaya başlamıştı. Önce sızıntı şeklinde olsa da sonrasında sele dönüşmüştü. Kızını tanımıyordu. Kolyenin canını bu kadar sıkmasının nedeni buydu. Sorun kolyenin Lena'dan gelmiş olması değil, kızının yaşamına dair bilmediği her şeyin bir simgesi olmasıydı. Bu konuyu düşündükçe kendini daha çok suçluyordu: çok meşgul olduğu, Josh'a çok fazla odaklandığı, çocuğunu tam anlamıyla koruyamadığı için...

Suçluluk duygusu bir deniz gibi yükseldikçe yükseliyordu ve başını suyun üzerinde tutmanın, boğulmamanın tek bir yolu vardı: bir neden bulmak, bir neden saptamak, İşte, demek, İşte sorun buydu. Kızı anlamsız bir seçim yapmıştı ama ceplerini taşla doldurmak, ellerine çiçekler almak; bu seçimin bir bağlamı vardı. Bağlam Nel Abbott tarafından sağlanmıştı.

Louise siyah valizi yatağın üzerine koyup gardırobu açtı ve Katie'nin giysilerini askılarından çıkarmaya başladı: parlak tişörtleri, yazlık elbiseleri, geçen kış boyunca giydiği şok edici pembelikteki kapüşonlu svetşörtü. Gözleri buğulandı ve yaşların akmaması için bir şey düşünmeye, akıl gözünü sabitleyebileceği bir resim bulmaya çalıştı ve Nel'in sudan çıkarılan kırıklar içindeki vücudunu düşündü. Bu, onu bir nebze avuttu.

Sean

Bağıran bir kadının sesiyle uyandım. Çaresiz, uzak bir sesti bu. Rüyamda görmüş olabileceğimi düşündüm ama kapının büyük bir gürültüyle, çok yakından, çok gerçek ve davetsiz bir şekilde çaldığını duyunca ayıldım. Ön kapıda biri vardı.

Çabucak giyindim ve aşağıya koştum. Mutfaktaki saate baktığımda gece yarısını henüz geçtiğini gördüm. Yarım saatten daha uzun uyumuş olamazdım. Kapı yumruklanmaya devam ediyordu. Bir kadının adımı söylediğini duydum. Bu sesi tanıyordum ama o an çıkaramadım. Kapıyı açtım.

"Bunu görüyor musun?" diye bağırıyordu Louise Whittaker. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Sana söylemiştim, Sean! Bir şeyler döndüğünü söylemiştim!" *Bunu* derken, reçeteli ilaçların konduğu şişelere benzeyen turuncu, plastik bir şişeyi kastediyordu. Şişenin yanında bir etiket, etiketin üzerinde ise bir isim vardı. Danielle Abbott. "Sana söylemiştim!" dedi bir kez daha. Der demez gözyaşlarına boğuldu. Onu içeri aldım ama çok geç kalmıştım. Mutfak kapısını kapamama kalmadan, babamın evindeki, üst katta bulunan yatak odasının ışığının yandığını gördüm.

Louise'in bana ne söylediğini anlamak biraz zamanımı almıştı. Kendini kaybetmişti. Cümleleri birbirine karışıyordu ve anlamsızdı. Edindiği bilgiyi ondan aşama aşama almam gerekti. Her aşamada yutkunuyordu, nefes nefeseydi

ve aynı zamanda öfkeliydi. En sonunda evi satışa çıkarmaya karar vermişlerdi. Adaylar gelmeden önce Katie'nin odasını temizlemek istemişti. Yabancıların odaya girip dolaşmasını, kızının eşyalarına dokunmasını istememişti. Öğleden sonra işe girişmişti. Katie'nin giysilerini toplarken turuncu şişeyi bulmuştu. Katie'nin en sevdiği yeşil paltoyu askıdan çıkardığı sırada bir tıkırtı duymuştu. Elini cebine soktuğunda bir şişe ilaç olduğunu görmüştü. Yaşadığı şok, şişenin üzerinde Nel'in adının yazılı olduğunu görünce ikiye katlanmıştı. Böyle bir hapı –Rimato– daha önce duymamıştı ama internetten araştırdığında bir tür zayıflama hapı olduğunu öğrenmişti. *Hapların İngiltere'de yasal satışı yok. ABD'de yürütülen araştırmalar, hapların depresyona ve intihara meyle yol açtığını göstermiş.*

"Gözünden kaçmış!" diye bağırdı. "Kanında bir şeye rastlanmadığını söylemiştin. Nel Abbott'ın bunla bir ilgisi olmadığını söylemiştin. Ama işte," dedi ve yumruğunu masaya vurdu. Şişe havaya zıpladı. "Bak! Kızıma hap veriyormuş. *Tehlikeli* haplar. Ve sen de o kadının bu işten sıyrılmasına göz yumdun."

Çok tuhaftı ama bunu bana her söylediğinde, bana her saldırdığında kendimi rahatlamış hissediyordum. Çünkü artık bir neden vardı. Nel, Katie'ye hap verdiyse, o halde bu noktaya dikkat çekebilir ve bak, işte bu yüzden olmuş, diyebilirdik. Parlak, mutlu bir genç kız hayatını işte bu yüzden kaybetti. İki kadın hayatını bu yüzden kaybetti.

Bu çok rahatlatıcıydı ama aynı zamanda yalandı da. Yalan olduğunu biliyordum. "Kan testleri negatif çıktı, Louise," dedim. "Şu şeyin... Rimato muydu? O hapın sistemde ne kadar süre kaldığını bilmiyorum. Rimato olup olmadığından bile emin değiliz ama..." Ayağa kalktım, mutfak çekmecesinden plastik bir sandviç torbası alıp açtım. Louise şi-

şeyi masadan alıp torbaya koydu. Torbanın ağzını kapadım. "Bunu öğrenebiliriz."

"O zaman anlarız," dedi, nefes almaya çalışarak.

Bunu hiçbir zaman bilemeyecektik. Sisteminde herhangi bir ilaca rastlansa bile, gözden kaçırılmış bir şey olsa da, bize kesin bir sonuç vermeyecekti.

"Çok geç olduğunu biliyorum," diyordu Louise, "ama ortaya çıkmasını istiyorum. Herkesin Nel Abbott'ın yaptıklarını öğrenmesini istiyorum. Tanrım, diğer kızlara da hap vermiş olabilir. Bu konuda karınla konuşmalısın. Müdür olduğu için birinin bu boku okulda sattığını bilmesi gerek. Dolapları aramalısın..."

"Louise," yanına oturdum, "sakin ol. Elbette bunu ciddiye alacağız –kesinlikle– ama bu şişenin Katie'nin eline nasıl geçtiğini öğrenemeyiz. Nel Abbott bu hapları kendi kullanmak için almış da olabilir..."

"Ne olmuş yani? Ne demeye çalışıyorsun? Katie'nin hapları çaldığını mı? Sean, böyle bir şeyi söylemeye nasıl cüret edebilirsin? Onu tanıyordun..."

Mutfak kapısı gıcırdadı –özellikle yağmurdan sonra yapışıyor– ve açıldı. Gelen Helen'dı. Eşofman altı ve tişörtüyle hırpani görünüyordu. Saçlarını taramamıştı. "Neler oluyor? Louise, ne oldu?"

Louise başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi. Elleriyle yüzünü gizledi.

Ayağa kalkıp Helen ile konuştum. "Sen yat," dedim, kısık sesle. "Endişelenecek bir şey yok."

"Ama–"

"Biraz Louise ile sohbet etmen lazım. Sorun yok. Sen yukarı çık."

"Pekâlâ," dedi temkinli bir şekilde. Mutfak masamızda sessizce hıçkıran kadına baktı. "Madem eminsin..."

"Eminim."

Helen sessizce mutfaktan çıktıktan sonra kapıyı da arkasından kapadı. Louise gözlerini sildi. Tuhaf gözlerle bana bakıyordu. Herhalde Helen'ın az önce nerede olduğunu merak etmişti. Bunu açıklayabilirdim: Helen pek iyi uyuyamıyor. Babam da uykusuzluk çekiyor. Bazen birlikte oturuyorlar, bulmaca çözüyorlar, radyo dinliyorlar. Tüm bunları açıklayabilirdim ama bu bile gözüme çok yorucu göründü. Ben de, "Katie'nin bir şey çalmış olduğunu sanmıyorum, Louise. Elbette sanmıyorum. Ama belki de... Bilmiyorum, dalgınlıkla almış olabilir. Merak etmiş olabilir. Paltonun cebinden mı çıktı dedin? Belki de cebine koyduktan sonra unutmuştur."

"Kızım insanların evindeki eşyaları almazdı," diye cevapladı Louise, sert bir dille. Başımla onayladım. Bu konuyu tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Yarın ilk iş o hapları araştıracağım. Laboratuvara göndereceğim ve Katie'nin kan testlerine bir kez daha bakacağız. Louise, gözümden kaçan bir şey olmuşsa..."

Başını iki yana salladı. "Bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Onu geri getirmeyeceğini biliyorum," dedi usulca. "Yalnızca benim işime yarayacak. Anlamama yarayacak."

"Anlıyorum. Elbette anlıyorum. Seni eve götürmemi ister misin?" diye sordum. "Arabanı sabah getirebilirim."

Başını yeniden iki yana salladı ve keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim," dedi. "Teşekkürler."

O gittikten sonra teşekkürlerinin –mesnetsiz ve hak edilmemiş– yankısı, sessizliğin içinde çınladı. Acınacak haldeydim ve Helen'ın merdivenlerdeki ayak seslerine minnettardım. Yalnız kalmak zorunda olmadığım için minnettardım.

"Neler oluyor?" diye sordu, mutfağa girerken. Yüzü sol-

gun ve çok yorgundu. Gözlerinin altı çökmüştü. Masaya oturup elimi tuttu. "Louise'in burada ne işi vardı?"

"Bir şeyler bulmuş," dedim. "Katie'nin başına gelenleri aydınlatabileceğini düşündüğü bir şey."

"Ah, Tanrım, Sean. Neymiş o?"

Ofladım. "Ben... muhtemelen bunun ayrıntılarını henüz vermemeliyim." Başıyla onaylayıp elimi sıktı. "Okulda en son ne zaman öğrenciler üzerinde hap yakaladın?"

Kaşlarını çattı. "Watson'ın –Iain– denen küçük pislik üzerinden dönem sonunda marihuana çıkmıştı ama ondan önce... ah, bir süredir hiçbir şey yoktu. Ama çok uzun bir süre değildi bu. Sanırım martta Liam Markham olayı olmuştu."

"Onlar haptı, değil mi?"

"Evet, ekstazi ya da ekstazi gibi görünen bir şey ve Rohypnol. Çocuk uzaklaştırma aldı."

İlgilendiğim tarzda bir şey olmamasına rağmen bunu az çok hatırlamıştım. "O zamandan beri bir ilerleme kaydedilmedi mi? Zayıflama hapı falan bulamadınız mı?"

Kaşını kaldırdı. "Hayır. Yasadışı hiçbir şey bulamadık. Kızlardan bazıları mavi olanlardan içiyor. Neydi onların adı? Alli, galiba. Reçetesiz satılıyor ama on sekiz yaşından küçüklere satılmaması gerektiğini düşünüyorum." Yüzünü ekşitti. "Bu hap, midede korkunç bir gaz yapıyor ama belli ki uyluk boşluğu için bu bedele razılar."

"Ne boşluğu?"

Helen gözlerini devirdi. "Uyluk boşluğu! Hepsi, üst kısmı birleşmeyen incecik bacaklara sahip olmak istiyor. Sean, dürüst olmak gerekirse bazen senin başka bir gezegende yaşadığını düşünüyorum." Yeniden elimi sıktı. "Bazen ben de orada seninle yaşamak istiyorum."

Uzun süredir ilk kez birlikte yatağa gittik ama ona dokunamadım. Yaptıklarımdan sonra ona dokunamazdım.

19 AĞUSTOS ÇARŞAMBA

Erin

Kıllı bilişimcinin Nel Abbott'ın e-postasının spam dosyasındaki zayıflama haplarının faturasını bulması yaklaşık beş dakika sürdü. Anlayabildiği kadarıyla Nel, haplardan bir kez almıştı. Tabii eğer artık kullanılmayan başka bir e-posta hesabı daha yoksa.

"Tuhaf, değil mi?" dedi, polis memurlarından adını öğrenmeye tenezzül etmediğim yaşlıca biri. "Çok zayıf bir kadındı. Bunlara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Şişman olan kız kardeşiydi."

"Jules mu?" dedim. "O şişman değil."

"Ah, evet, artık değil ama onu eskiden görmeliydiniz." Gülmeye başladı. "Dana gibiydi."

Çok çekici.

Sean bana haplardan bahsettiğinden beri Katie Whittaker'ı araştırıyordum. *Neden* sorusu çok geniş bir soru olsa da –ki genelde öyledir– her şey apaçık ortadaydı. Anne babası hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Öğretmenleri aklı-

nın pek başında olmadığını, her zamankinden daha çok içine kapanmış olabileceğini söylemişlerdi, tehlikeli görünen hiçbir şey yoktu. Kan tahlilleri temiz çıkmıştı. Daha önce kendine zarar da vermemişti.

Tek sorun –ki pek önemli sayılmazdı– en yakın arkadaşı Lena Abbott ile sözüm ona arasının açılmış olmasıydı. Katie'nin okul arkadaşlarından birkaçı, Lena ile Katie'nin bir konuda anlaşmazlığa düştüğünden söz etmişti. Katie'nin annesi Louise, iki arkadaşın artık birbiriyle daha seyrek görüştüğünü ama kavga ettiklerini düşünmediğini söylemişti. Eğer böyle bir kavga söz konusu olsaydı, Katie bundan annesine söz ederdi. Geçmişte kavga ettikleri olmuştu –ergenlik çağındaki kızlar böyle şeyler yaparlardı– ve Katie her zaman bu kavgalarından annesine söz etmişti. Eninde sonunda hep öpüşüp barışmışlardı. Bir kavgadan sonra Lena kendini öyle kötü hissetmişti ki Katie'ye bir kolye vermişti.

Oysa bu okul arkadaşları –Tanya Bilmemne ve Ellie Bilmemne– aralarında büyük bir sorun olduğunu ama sorunun ne olduğuna dair bir fikirlerinin olmadığını söylemişti. Tüm bildikleri, Katie ölmeden bir ay kadar önce onun ve Lena'nın, kızların 'kötü bir tartışma' dedikleri türden bir kavgaya tutuşmaları ve onları öğretmenlerinin ayırmış olmasıydı. Lena her şeyi hararetli bir şekilde inkar etmiş, Tanya ile Ellie'nin ona taktıklarını ve başına bela açmaya çalıştıklarını iddia etmişti. Louise'in bu kavgadan hiçbir zaman haberdar olmadığı kesindi. Kavgayı ayıran öğretmen –Mark Henderson– bunun tam anlamıyla bir tartışma bile olmadığını, şakalaştıklarını ileri sürmüştü. Çok gürültü çıktığı için iki arkadaşa sessiz olmalarını söylemişti. Hepsi bu kadardı.

Katie'nin dosyasını okurken bu kavgayı üstünkörü okumuştum ama sürekli aynı yer geri dönüp durdum. Bir yerde bir tuhaflık vardı. Genç kızlar şakalaşmak için kavga eder-

ler miydi? Bu daha çok erkek çocuklarının şakalaşma biçimidir. Belki de kabul ettiğimden daha cinsiyetçiyimdir ama o kızların –güzeller, özgüvenliler, özellikle Katie oldukça iyi giyimli– fotoğraflarına baktığımda bana pek şakacıktan dövüşecek tipleri varmış gibi gelmedi.

Arabamı Değirmen'in önüne park ettiğim sırada bir gürültü duydum ve başımı kaldırıp baktım. Lena üst kattaki pencerelerden birinden dışarı sarkmıştı ve elinde sigara vardı.

"Merhaba Lena," diye seslendim. Bir şey söylemedi ama kasıtlı olarak hedef alıp izmariti bana doğru fırlattı. Daha sonra içeri girdi ve pencereyi sertçe kapadı. Ben şakacıktan dövüşme fikrine hiç inanmıyorum: Lena Abbott'ın dövüştüğünde, gerçekten dövüştüğüne inanıyorum.

Jules gergin bir şekilde beni içeri alırken arkamda ne olup bittiğine baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Korkunç görünüyordu: Bitkin, gri gözleri kızarmış, saçları pisti.

"Uyuyamıyorum," dedi usulca. "Bir türlü uykuya dalamıyorum."

Mutfağa doğru ayaklarını sürüyerek gitti, su ısıtıcının düğmesine bastı ve masaya yığıldı. Bana, üç hafta önce ikizlerini doğuran kız kardeşimi hatırlatmıştı; kafasını kaldıracak gücü yoktu.

"Belki de doktora gitseniz iyi olur. İlaç yazar," dedim ama başını iki yana salladı.

"Çok derin uyumak istemiyorum," dedi, gözlerini kocaman açarak. Bu, ona manik bir görüntü vermişti. "Tetikte olmalıyım."

Komadaki hastaların bile daha tetikte göründüğünü söylemek istediysem de sustum.

"Şu merak ettiğiniz Robbie Cannon," dedim. Aniden irkil-

di ve tırnağını yemeye başladı. "Onu biraz araştırdık. Şiddet eğilimi olduğu konusunda haklıymışsınız; aile içi şiddet nedeniyle birkaç kez suçlu bulunmuş ama başka şeyler de var. Ne var ki ablanızın ölümünde onun parmağı yok. Gateshead'e gittim –orada yaşıyormuş– ve onunla biraz sohbet ettim. Nel'in öldüğü gece oğlunu görmek için Manchester'a gitmiş. Nel'i yıllardır görmediğini ama yerel bir gazetede öldüğünü okuyunca son görev için buraya gelmeye karar vermiş. Ona sorular sormamıza çok şaşırmışa benziyordu."

"O..." Sesi fısıltıdan çok az yüksekti. "Benden söz etti mi? Ya da Lena'dan?"

"Hayır, söz etmedi. Neden sordunuz? Buraya mı geldi?" Jules'un kapıyı açarkenki tereddütlü halini, sanki birini arıyormuş gibi arkama bakmasını düşündüm.

"Hayır. Yani geldiğini sanmıyorum. Bilmiyorum."

Bu konu hakkında ağzından daha fazla laf alamadım. Ondan korktuğu çok açıktı ama nedenini söylemiyordu. Tatmin olmamıştım ama konuşacak başka bir konu olduğu için bu konuyu orada kapatmaya karar verdim.

"Bu biraz zor," dedim. "Korkarım bu evi bir kez daha aramamız gerekiyor."

Korku içinde bana baktı. "Neden? Bir şey mi buldunuz? Ne oldu?"

Ona haplardan söz ettim.

"Ah, Tanrım." Gözlerini sımsıkı kapadı ve başını öne eğdi. Yorgunluktan dolayı tepkileri yavaşlamış olabilirdi ama şoka girmiş gibi bir hali de yoktu.

"Geçen sene kasım ayının on sekizinde bir Amerikan web sitesinden almış. Başka bir şey daha aldığına dair herhangi bir kayıt bulamadık ama emin olmak için..."

"Pekâlâ," dedi. "Elbette." Parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

"Bu öğleden sonra birkaç polis memuru gelecek. Sizin için sorun olmaz, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Madem bunu yapmak zorundasınız... hapları ne zaman almış dediniz?"

"Kasımın on sekizinde," dedim, notlarımı kontrol ederek. "Neden?"

"Şey... o gün yıldönümü. Annemizin ölüm yıldönümü. Bu biraz... ah, bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Bu biraz tuhaf çünkü Nel genelde beni o gün ararda ama geçen sene aramamıştı. Sonradan acil bir apandisit ameliyatı için hastanede olduğunu öğrendim. Bu şekilde hastaneye kaldırılmışken zamanını, zayıflama hapı almakla geçirmesini aklım almıyor. Ayın on sekizi olduğundan emin misiniz?"

Polis merkezine geri döndüğümde Kıllı ile e-postasını bir kez daha kontrol ettik. Tarih konusunda yanılmamıştım.

"Cep telefonundan almış olabilir," dedi Callie. "Hastane gerçekten çok sıkıcı olur."

Ama Kıllı başını iki yana salladı. "Hayır, IP adresini kontrol ettim. Haplar saat 17.04'te, Değirmen'deki yönlendiriciyi kullanan bir bilgisayardan satın alınmış. Alışverişi evin içindeki ya da yakınlarındaki biri yapmış olmalı. Hastaneye kaçta gittiğini biliyor musun?"

Bilmiyordum ama öğrenmesi zor olmadı. Nel Abbott kız kardeşinin de dediği gibi, acil bir apandisit ameliyatı için 18 Kasım'da sabaha karşı hastaneye yatmıştı. Bütün gün hastanede kalmış, geceyi de orada geçirmişti.

Hapları Nel satın almış olamazdı. Başka biri, onun evinde ve onun kartını kullanarak almış olmalıydı.

"Lena," dedim Sean'a. "Lena olmalı."

Asık suratıyla başını salladı. "Onunla konuşmamız gerekecek."

"Bunu şimdi yapmak ister misin?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"En iyi zaman şimdi," dedi. "En iyi zaman, çocuğun annesini kaybetmesinden hemen sonrası. Tanrım, her şey çok karmaşık."

Ve her şey daha da karmaşık bir hal almak üzereydi. Ofise gitmek için yolda olduğumuz sırada büyük bir heyecana kapılan Callie tarafından durdurulduk.

"Parmak izleri!" dedi nefes nefese. "Uyuştular. Yani, tam olarak uyuştuklarını söyleyemem çünkü parmak izini aldığımız herhangi birine ait değil. Ama–"

"Ama ne?" diye çıkıştı Dedektif.

"Aklı çalışan biri hap şişesinin üzerindeki parmak izlerine bakıp kameradaki izlerle kıyaslamaya karar verdi. Hani, şu hasar görmüş olan kameradakiyle."

"Evet, hasar gören kamerayı hatırlıyorum," diye cevapladı Sean.

"Tamam, onlar uyuştu. Hemen söyleyeyim, izler Nel Abbott'a ait değil. Katie Whittaker'a da. Her iki nesneye de başka biri dokunmuş."

"Louise," dedi Sean. "Louise olmalı. Louise Whittaker."

Mark

Dedektif geldiği sırada Mark valizinin fermuarını kapamakla meşguldü. Bu kez farklı bir Dedektif gelmişti. O da kadındı, biraz daha yaşlıydı ve pek güzel sayılmazdı.

"Çavuş Erin Morgan," dedi, elini sıkarak. "Sizinle konuşmak istiyordum."

Mark onu içeri davet etmedi. Ev darmadağındı ve kendi de pek konuksever bir ruh halinde değildi.

"Tatile çıkacağım, eşyalarımı topluyorum," dedi. "Nişanlımı almak için bu akşam Edinburgh'a gideceğim. Birkaç günlüğüne İspanya'da olacağız."

"Uzun sürmez," dedi Çavuş Morgan. Mark'ın arkasına, evin içine baktı.

Mark ön kapıyı kapayınca basamaklarda konuşmaya başladılar.

Yine Nel Abbott hakkında konuşacaklarını varsaymıştı. Sonuçta o, Nel'i canlı görmüş son kişilerden biriydi. Onu pub'ın önünde görmüştü ve kısa bir süre sohbet etmişlerdi. Daha sonra Nel, Değirmen'e doğru gitmişti. O konuşmaya hazırdı ama buna hazır değildi.

"Bu konuyu çoktan kapadığınızı biliyorum ama açıklığa kavuşturmak istediğimiz birkaç nokta var," dedi kadın, "Katie Whittaker'ı ölüme götüren olaylarla ilgili."

Mark nabzının hızlandığını hissetti. "Ne... neyle ilgili?"

"Katie'nin ölümünden yaklaşık bir ay önce, Lena Abbott ile Katie'nin arasındaki bir tartışmaya müdahale ettiğinizi biliyorum."

Mark'ın boğazı kurumuştu. Zar zor yutkundu. "O bir tartışma değildi," dedi. Güneşten korunmak için elini gözlerine siper etti. "Neden... affedersiniz, bu neden yeniden gündeme geldi böyle? Katie'nin ölümü bir intihardı. Ben–"

"Evet," diyerek sözünü kesti çavuş, "evet, intihardı ve hâlâ da öyle. Yine de Katie'nin ölümüne ilişkin, daha önce bilmediğimiz ve daha derinlemesine bir soruşturma gerektirebilecek bazı... eee, şartlar olabileceğini fark ettik."

Mark aniden arkasına döndü ve ön kapıyı öylesine sert itti ki antreye adım attığı sırada geri sekip çarptı. Kafatasındaki mengene iyice sıkışıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Güneşten kurtulması gerekmişti.

"Bay Henderson? İyi misiniz?"

"İyiyim." Gözleri antrenin karanlığına alışıyordu. Yeniden dönüp çavuşa baktı. "İyiyim. Biraz başım ağrıyor, hepsi bu. Güneşin parıltısı–"

"Bir bardak su içmek ister misiniz?" dedi Çavuş Morgan, gülümseyerek.

"Hayır," diye cevap verdi Mark, konuşurken ne kadar huysuz göründüğünü fark ederek. "Hayır, iyiyim ben."

Sessizlik oldu. "Tartışmadan söz ediyorduk, Bay Henderson. Lena ile Katie arasındaki."

Mark başını iki yana salladı. "O bir tartışma değildi... Bunu polise de söylemiştim. Onları *ayırmam* falan gerekmedi. Hayır... En azından söylendiği şekilde ayırmadım. Katie ve Lena çok yakınlardı. Çabucak heyecanlanıp hararetli konuşabiliyorlardı. O yaştaki çoğu kızda –o yaştaki çoğu çocukta– olduğu gibi."

Ön basamakta ve hâlâ güneş ışığının altında dikilen ça-

vuş, artık yüzü olmayan bir siluetten, bir gölgeden farksızdı. Mark onu böyle görmeyi tercih ediyordu.

"Katie'nin öğretmenlerinden biri, ölümünden önceki birkaç hafta boyunca aklının pek başında olmadığını ve içine her zamankinden daha çok kapandığını söyledi. Siz de onu böyle mi hatırlıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Mark. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Hayır, sanmıyorum. Değiştiğini sanmıyorum. Ben olağandışı bir şey fark etmedim. Hiçbir şey sezmedim. Biz –hiçbirimiz– bir şey sezmedik."

Çavuş, Mark'ın alçak ve gergin bir sesle konuştuğunu fark etti. "Bütün bu konuları yeniden açtığım için üzgünüm," dedi. "Ne kadar korkunç olduğunu–"

"Ne kadar korkunç olduğunu anladığınızı sanmıyorum. O kızı her gün görürdüm. Genç, neşeli ve... O en iyi öğrencilerimden biriydi. Hepimiz ona çok... düşkündük." *Düşkün* sözcüğünde takılır gibi oldu.

"Çok üzgünüm, gerçekten. Ama gün ışığına kavuşan bazı gerçekler var ve bizim bunları araştırmamız gerekiyor."

Mark başıyla onayladı. Kulaklarında zonklayan kanın gürültüsü içinde çavuşun sesini duymaya çalışıyordu. Bütün vücudu buz kesmişti. Sanki biri üzerine benzin boca etmiş gibiydi.

"Bay Henderson, Katie'nin Rimato adında bir uyuşturucu kullanmış olabileceğinden şüpheleniyoruz. Böyle bir şey duymuş muydunuz?"

Mark çavuşa baktı. Artık gözlerini görmek, ifadesini okumak istiyordu. "Hayır... Ben... Ben hiçbir şey kullanmadığını söylediklerini sanıyordum. Polis o sırada öyle söylemişti. Rimato mu? Neymiş o? Acaba... bir uyuşturucu hap mı?"

Morgan, başını iki yana salladı. "Zayıflama hapı," dedi.

"Katie şişman değildi ki," dedi Mark, bu söylediğinin ne kadar saçma olduğunun farkına vararak. "Gerçi bu konuları hep konuşurlar, değil mi? Ergenlik çağındaki kızlar. Kiloları hakkında konuşurlar. Hatta sadece ergenlik çağındakiler değil. Yetişkin kadınlar da. Nişanlım sürekli kilosu hakkında konuşup durur."

Doğruydu ama *tamamen doğru değildi*. Çünkü nişanlısı artık nişanlısı değildi, artık kilosu hakkında ona sızlanıp durmuyordu, Málaga'ya gitmek için gelip onu almasını falan da beklemiyordu. Birkaç ay önce gönderdiği son e-postasında onun mahvolmasını dilemiş, ona davranışlarını asla affetmeyeceğini söylemişti.

Mark ona bu kadar korkunç ne yapmış olabilirdi? Gerçekten berbat bir adamsa, soğuk, zalim, duygusuz bir adamsa, nişanlısını dışarıdan iyi görünmek için kullanmış olabilirdi. Sonuçta bu onun çıkarınaydı. Ama o kötü bir adam değildi. Sadece sevdiğinde bütün benliğiyle seviyordu. Bunun neresi yanlıştı ki?

Çavuş oradan ayrıldıktan sonra evin içinde gezinmeye başladı. Çekmeceleri açtı, kitap sayfalarını karıştırıp bir şeyler aradı. Bulamayacağını çok iyi bildiği bir şeyi arıyordu. Yaz dönümünden sonraki gece, öfkeye ve korkuya kapılıp arka bahçede ateş yakmış, kartları, mektupları ve o kitabı içine atmıştı. Diğer hediyeleri de. Şimdi arka pencereden baktığında onun bütün izlerini yok ettiği o kavrulmuş bir parça toprağı hâlâ görebiliyordu.

Oturma odasındaki çalışma masasının çekmecesini çektiğinde ne göreceğini biliyordu çünkü bunu ilk kez yapmıyordu. Bazen korku, bazen de keder içinde, gözden kaçırdığı bir şeyi arayıp durmuştu. Ama ilk gece yeterince dikkatli araştırmıştı.

Okul müdürünün ofisinde fotoğraflar olduğunu biliyordu. Bir dosya vardı. Artık kapanmış olsa da hâlâ orada duruyordu. Yönetici odasını açacak anahtar onda vardı ve nereye bakacağını çok iyi biliyordu. Bir şey istiyordu, yanında götürecek bir şeye *ihtiyacı* vardı. Fasa fiso bir iş değildi bu, çok önemliydi, bunu hissediyordu. Çünkü gelecek bir anda belirsizleşmişti. Şu ana kadar bunu hiç düşünmemişti ama anahtarı sokup arka kapıyı kilitlediğinde bunu son kez yaptığı hissine kapılmıştı. Belki bir daha asla geri dönmeyecekti. Belki artık ortadan kaybolmanın, her şeye yeni baştan başlamanın zamanı gelmişti.

Okula gitti ve arabasını boş otoparka park etti. Bazen Helen Townsend okul tatilleri sırasında çalışmaya devam ederdi ama bugün arabası ortalıkta yoktu. Mark tek başınaydı. Binaya girdi ve öğretmenler odasını geçip Helen'ın ofisine vardı. Kapısı kapalıydı ama kapı kolunu zorladığında kilitli olmadığını fark etti.

Kapıyı iterek açtı, halı temizleyicinin kimyasal kokusu ciğerlerine doldu. Dosya dolabına doğru yürüyüp en üstteki çekmecesi açtı. İçi boşaltılmıştı ve altındaki çekmece de kilitliydi. Birinin her şeyi yeni baştan düzenlediğini fark edince hayal kırıklığına uğradı. Aslında tam olarak nereye bakmasını gerektiğini bilmiyordu. Belki de buraya boşuna gelmişti. Hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için koridora çıktı –yalnızdı, kırmızı Vauxhall'u hâlâ otoparktaki tek araçtı– ve ofise geri döndü. Hiçbir şeyi bozmamaya özen göstererek Helen'ın masasının çekmecelerini birer birer açıp dosya dolabının anahtarlarını aradı. Onları bulamasa da başka bir şey bulmuştu: Helen'ın üzerinde düşünemeyeceği bir takıydı bu. Mark'ın gözüne oldukça tanıdık görünmüştü. Akik klipsli gümüş bir bilezik. Üzerine *SJA* harfleri kazınmıştı.

Oturup uzun uzun bileziğe baktı. Ne anlama geldiğine, neden *o çekmecede* olduğuna akıl sır erdiremiyordu. Hiçbir anlamı yoktu. Bir anlamı olamazdı. Mark bileziği yerine koyup araştırmasını sonlandırarak arabasına döndü. Anahtarı kontağa soktuğu sırada o bileziği en son ne zaman gördüğünü bir anda hatırladı. Pub'ın önündeyken Nel'in bileğinde görmüştü. Daha sonra Nel Değirmen'e doğru yürümüş, Mark da arkasından bakmıştı. Ama ondan önce, henüz yanından ayrılmadan önce, konuştukları sırada Nel bileğindeki bir şeyle oynayıp durmuştu. Yeniden Helen'ın ofisine gitti, çekmeceyi açtı, bileziği alıp cebine koydu. Bu sırada biri ona bunun nedenini sorsa, hiçbir şeyi açıklayamayacağını düşündü.

Sanki derin sulardaymış, sanki kendini kurtarmak için bir şeye ulaşmaya, herhangi bir şeye ulaşmaya çalışıyor gibi hissediyordu. Sanki can simidine ulaşmaya çalışırken eline yosunlar gelmiş ve can havliyle onlara tutunmuştu.

Erin

Biz vardığımızda çocuk –Josh– evin önünde, nöbetteki küçük bir asker gibi bekliyordu. Yüzü solgundu ve temkinli görünüyordu. Bana şüpheci gözlerle bakarken çavuşa nazikçe selam verdi. Elinde tuttuğu İsviçre çakısını açıp kaparken parmakları bıçağın üzerinde gergin bir şekilde gidip geliyordu.

"Annen evde mi, Josh?" diye sordu Sean. Josh başını evet anlamında salladı.

"Neden bizimle bir kez daha konuşmak istiyorsunuz?" diye sordu Josh. Sesi aniden tizleşmişti. Boğazını temizledi.

"Birkaç şeyi kontrol etmemiz gerek," dedi Sean. "Endişelenecek bir şey yok."

"Yatağındaydı," dedi Josh, Sean'dan vazgeçip bana bakarak. "O gece. Annem uyuyordu. Hepimiz uyuyorduk."

"Hangi gece?" diye sordum. "Hangi gece, Josh?"

Yüzü kızardı, ellerine baktı ve bıçağıyla oynadı. O, nasıl yalan söyleyeceğini henüz öğrenememiş küçük bir çocuktu.

Annesi arkasından kapıyı açtı. Önce bana, sonra Sean'a baktı ve içini çekti. Parmaklarıyla kaşlarının üzerini ovuşturdu. Yüzü açık çay rengindeydi. Oğluna doğru döndüğü sırada sırtının yaşlı bir kadın gibi kamburlaştığını gördüm. Oğlunu yanına çağırıp usulca konuştu.

"Ya benimle de konuşmak isterlerse?" diye sorduğunu duydum Josh'ın.

Annesi oğlunun omuzlarını sıkıca tuttu. "İstemezler tatlım," dedi. "Sen gidebilirsin."

Josh bıçağını kapayıp pantolonunun cebine koyarken gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Gülümsedim ama tepki vermeden hızla patikadan yürümeye başladı. Annesi arkamızdan kapıyı kapatmadan önce dönüp bir kez bana baktı.

Louise ile Sean'ın arkasından aydınlık bir oturma odasına geçtim. Oturma odası, evi pürüzsüz bir şekilde bahçeye kavuşturan ufacık, modern bir seraya açılıyordu. Serayı da geçip bahçeye çıktık. Çimlerin üzerinde ahşap bir kümes vardı. Siyah beyaz ispenç horozları ve altın renkli tavuklar yemek bulmak için etrafı eşeleyip duruyordu. Louise divana oturmamızı işaret ettikten sonra kendi de hemen karşıdaki koltuğa, yavaş ve dikkatli bir şekilde yerleşti. Sanki yarası yeni yeni iyileşmeye başladığı için daha fazla zarar vermekten korkar gibi bir hali vardı.

"Pekâlâ," dedi, başını hafifçe kaldırıp Sean'a bakarak. "Bana ne söyleyeceksiniz?"

Sean yeni kan testlerinin orijinal olanlarla aynı sonucu verdiğini anlattı: Katie'nin sisteminde uyuşturucuya rastlanmamıştı.

Louise anlatılanları başını iki yana sallayarak dinliyordu. İnanmamıştı. "Ama bu tür uyuşturucuların sistemde ne kadar süre kaldığını bilmiyorsun, değil mi? Ya da etkilerinin ortaya çıkmasının ya da silinmesinin ne kadar sürdüğünü? Sean, bunu göz ardı edemezsin–"

"Bizim bir şeyi göz ardı ettiğimiz yok, Louise," dedi sakince. "Ben sana yalnızca ne bulduğumuzdan söz ediyorum."

"Elbette... peki, elbette birine –bir çocuğa– yasadışı ilaç temin etmek her hâlükârda bir suç, değil mi? Biliyorum..." Alt dudağını ısırdı. "Onu *cezalandırmak* için artık çok geç, biliyorum ama bu gerçeğin açığa çıkması gerekmez mi? Ne yaptığının açığa çıkması gerekmez mi?"

Sean hiçbir şey söylemedi. Boğazımı temizledim ve konuşmaya başladığımda, Louise bana baktı.

"Bayan Whittaker, hapların ne zaman satın alındığına baktığımızda, Nel'in almamış olduğu ortaya çıkıyor. Her ne kadar kullanılan kredi kartı ona ait olsa da–"

"Ne demek istiyorsunuz yani?" Sesi öfke içinde yükselmişti. "Şimdi de Katie'nin onun kredi kartını çaldığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır, hayır," dedim. "Öyle bir şey söylemiyoruz..."

Kimi ima ettiğimi anladığında yüz ifadesi bir anda değişti. "Lena," dedi, arkasına yaslanarak. "Lena yaptı."

Sean bizim de henüz emin olmadığımızı ama Lena'yı kesinlikle soruşturacağımızı anlattı. Hatta öğleden sonra polis merkezine gelmesi gerekiyordu. Louise'e, Katie'nin eşyaları arasında önemli herhangi bir şey daha bulup bulmadığını sordu. Louise soruyu açık bir şekilde geçiştirdi. "Görmüyor musun? Hapları, burayı ve Katie'nin Abbottların fotoğraflarla ve hikâyelerle çevrili evinde çok zaman geçirmesini birbiriyle ilişkilendiriyorsun ve..." Bir anda sustu. Kendi bile anlattığı hikâyeye inanmamıştı. Haklı olsaydı ve o haplar kızını depresyona sokmuş olsaydı bile, hiçbiri Louise'in bunları farkına varmamış olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti.

Ben elbette böyle bir şey söylemedim çünkü sormak zorunda olduğum soru yeterince zordu. Louise görüşmemizin sona erdiğini ve artık gideceğimizi düşünüp ayaklanmaya çalıştığı sırada onu durdurmak zorunda kaldım.

"Size sormamız gereken bir şey daha var," dedim.

"Evet?" Ayakta dikiliyordu ve kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Parmak izinizi almamız için hazır olup olmadığınızı merak ediyorduk," dedim dikkatlice.

Açıklamama izin vermeden sözümü kesti. "Ne için? Neden?"

Sean huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Louise, bana verdiğin hap şişesindeki parmak izleriyle Nel Abbott'ın kameralarındaki parmak izleri birbiriyle uyuşuyor. Bunun nedenini bulmamız gerek. Hepsi bu."

Louise yerine oturdu. "Muhtemelen Nel'e aittir," dedi. "Sizce de öyle değil mi?"

"Nel'e ait değiller," diye cevapladım. "Kontrol ettik. Kızınıza da ait değiller."

Bunu duyunca irkildi. "Elbette Katie'ye de ait değiller. Katie kamerayla ne yapmış olabilir ki?" Dudaklarını büktü, boynundaki zincire dokundu, küçük mavi kuşu ileri geri hareket ettirdi. Derin bir iç çekti. "Elbette bana aitler," dedi. "Bana aitler."

Kızının ölümünden üç gün sonra olduğunu anlattı bize. "Nel Abbott'ın evine gittim. Ben... İçinde bulunduğum durumu anlayabileceğinizi sanmıyorum ama en azından deneyebilirsiniz. Ön kapısını çaldım ama dışarı çıkmadı. Vazgeçmeyecektim. Orada kaldım, kapıya vurmaya ve ona seslenmeye devam ettim. En sonunda," dedi, yüzüne dökülen saçları arkaya atarak, "kapıyı Lena açtı. Hıçkırarak ağlıyordu. Kendini kaybetmişti. Büyük bir olaydı." Gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi. "Ona bir şeyler söyledim. Şimdi dönüp baktığımda biraz zalimce konuşmuş olabileceğimi düşünüyorum ama..."

"Ne gibi şeyler söylediniz?" diye sordum.

"Ben... ayrıntıları çok hatırlamıyorum." Soğukkanlılığını kaybetmeye başlıyordu. Nefes alış verişleri hızlanmıştı. Koltuğunu öylesine sıkı tutmuştu ki, esmer elleri sararmıştı. "Nel beni duymuş olmalı. Dışarı çıkıp bana onları rahat bırakmamı söyledi. Dedi ki..." Louise kısık kısık güldü,

"*başınız sağ olsun* dedi. Ama bunun ne onunla ne de kızıyla ilgisi vardı. Lena yere çökmüştü, hatırlıyorum. Tıpkı... tıpkı bir hayvan gibi ses çıkarıyordu. Yaralı bir hayvan gibi." Devam etmeden önce soluklanmak için durdu. "Nel ile tartıştık. Şiddetli bir kavgaydı." Sean'a yarım yamalak gülümsedi. "Şaşırdın mı? Daha önce duymamış mıydın? Nel'in sana bundan bahsetmiş olduğunu düşünmüştüm ya da en azından Lena'nın. Evet, ben... ona vurmadım ama saldırdım. Beni engellemeye çalıştı. Ona kameradaki görüntüleri görmek istediğimi söyledim. Ben... aslında görmek istemiyordum. Asıl istediğim şey... Katlanamıyordum..."

Louise gözyaşlarına hâkim olamadı.

Taze bir yasın sancılarını çeken birini öylece izlemek korkunç bir şeydir; kötü, davetsiz bir misafirmiş gibi hissettirir. Bir başkasının özelini ihlalden başka bir şey değildir. Ama bunu sürekli yapıyoruz, yapmak zorunda kalıyoruz. Elimizden yalnızca bununla mücadele etmeyi öğrenmek geliyor. Sean bununla başını eğerek ve sessiz kalarak baş ediyor; bense dikkatimi dağıtarak. Çimenleri eşeleyen tavukları seyrettim. Kitap raflarına baktım, önemli çağdaş romanlara ve savaş tarihi kitaplarına baktım; şöminenin üzerindeki çerçevelenmiş fotoğrafları inceledim. Düğün fotoğrafı, aile fotoğrafı, bebek fotoğrafı. Tek bir bebek vardı. Mavi giysili, küçük bir erkek çocuğuydu. Katie'nin fotoğrafı neredeydi? Çocuğunuzun fotoğrafını gurur köşenizden kaldırıp çekmeceye koymanın nasıl bir duygu olduğunu hayal etmeye çalıştım. Sean'a baktığımda başının artık öne eğik olmadığını, ters ters bana baktığını gördüm. Odada tıkır tıkır bir ses olduğunu fark ettim. Ses benden geliyordu; elimdeki kalemi not defterime çarpıyordum. Bilerek yapmıyordum bunu. Her yerim titriyordu.

Bana çok uzun gelen bir sürenin ardından Louise yeni-

den konuştu. "Çocuğumu gören son kişinin *Nel* olmasına katlanamıyordum. Bana herhangi bir görüntü olmadığını, kameranın çalışmadığını, çalışsaydı bile uçurumun tepesinde olduğu için... onu kaydedemeyeceğini söyledi." Oldukça derin bir iç çekti. Omuzlarından dizlerine kadar bütün bedeni ürpermişti. "Ona inanmadım. Riske atamazdım. Ya kızımın o yapayalnız, korkmuş halini bütün dünyaya gösterirse?" Durdu ve derin bir nefes aldı. "Ona söyledim... Lena size tüm bunları anlattı, değil mi? Ona, yaptıklarının bedelini ödediğini görene kadar rahat bir nefes almayacağımı söyledim. Sonra oradan ayrıldım. Uçuruma gidip kameranın SD kartını çıkarmaya çalıştım ama beceremedim. Yuvasından kırarak çıkarmaya çalıştım ama tırnağım kırıldı." Sol elini kaldırdı; işaret parmağının tırnağı kısacık kalmış, bükülmüştü. "Kamerayı birkaç kez tekmeledim ve taşla ezdim. Sonra eve döndüm."

Erin

Biz çıkarken Josh da evin karşısındaki kaldırımda oturuyordu. Arabaya doğru yürüyüşümüzü izledi. Biz elli metre kadar uzaklaştıktan sonra hızlıca yolun öteki tarafına geçerek evin içinde kayboldu. Dedektif kendi dünyasına daldığı için hiçbir şey fark etmedi. "*Yaptıklarının bedelini ödediğini görene kadar rahat bir nefes almayacak mıymış?*" diye tekrarladım, arabaya vardığımızda. "Bu size de tehdit gibi gelmedi mi?"

Sean o tanıdık ve boş ifadesiyle bana baktı. Aklının orada olmadığına işaret eden, sinir bozucu bir ifadeydi bu. Hiçbir şey söylemedi.

"Yani, Lena'nın bize bundan hiç bahsetmemiş olması tuhaf değil mi? Ya Josh'ın söyledikleri? Hepsinin o sırada uyuyor olduğuna dair söyledikleri? O kadar bariz bir yalandı ki..."

Başını hafifçe salladı. "Evet. öyle görünüyor. Ama yas tutan çocukların anlattığı masallara pek önem vermemiz gerektiğini düşünmüyorum," dedi sakince. "Ne hissettiğini, ne hayal ettiğini ya da ne söylemesi gerektiği ve gerekmediği konusunda ne düşündüğünü bilemeyiz. Annesinin Nel Abbott'a karşı kin beslediğini bildiğimizin farkında. Bence annesinin suçlanacağından, ondan ayrılacağından korkuyor. Zaten ne kadar çok şey kaybettiğini unutmamak

gerek." Durdu. "Lena'ya gelince... Louise'in söylediği gibi kendini kaybetmiş bir durumdaysa, olanları tam olarak hatırlamıyor bile olabilir. Kendi kederi dışında pek az şeyi hatırlıyordur."

Bense Louise'in, Lena'nın o günkü halini tasvir edişiyle, bizim tanıştığımız o her zaman suskun, ara sıra hırçınlaşan kızı bağdaştıramıyordum. Arkadaşının ölümü karşısında verdiğin tepki bu denli abartılı ve içgüdüselken annesinin ölümüne verdiği tepkinin *kontrollü* oluşunu çok garipsemiştim. Lena'nın, Louise'in kederinden ve onun Nel'i, Katie'nin ölümünden sorumlu tutuşundan çok etkilendiği için en sonunda buna kendi de inanmış olması mümkün müydü? Tüylerim diken diken oldu. Pek olası görünmese de ya Lena da Louise gibi Katie'nin ölümünden annesini sorumlu tuttuysa? Ya bu konuda bir şey yapmaya karar verdiyse?

Lena

Neden yetişkinler hep yanlış soruları sorarlar? Haplar. Hepsi haplardan söz edip duruyor. O salak zayıflama haplarından. Hapları o kadar uzun zaman önce satın aldım ki aldığımı bile unutmuşum. Şimdi de HAPLARIN HER ŞEYİN CEVABI olduğuna inanıyorlar. Benim de *uygun bir yetişkin* olan Julia ile polis merkezine gitmem gerekti. Uygun yetişkinmiş. Buna çok güldüm. Bu özel durum için akla gelecek en uygunsuz yetişkindir oysa.

Beni polis merkezinin arka tarafındaki bir odaya götürdüler. Burası televizyonda gösterilenlere benzemiyordu, sıradan bir ofisti. Hepimiz masaya oturduk ve soruların büyük bir kısmını o kadın –Çavuş Morgan– sordu. Sean da soru sordu ama asıl konuşan kadındı.

Gerçekleri anlattım. Hapları annemin kartıyla satın aldım çünkü Katie benden rica etmişti ve ikimizin de bu hapların zararlı olduğunu bilmiyorduk. Ya da ben bilmiyordum. Katie biliyorduysa da bana hiçbir şey söylemedi.

"Hapların Katie'nin hayatının son günlerindeki olumsuz ruh haline katkıda bulunmuş olabileceği," dedi Çavuş Morgan, "seni pek endişelendirmişe benzemiyor."

Neredeyse dilimi ısıracaktım. "Evet," dedim, "bu konu beni endişelendirmedi. Katie'nin bu yaptığının nedeni haplar değil."

"Ne peki?"

Bu konunun balıklama atlayacağını bilmeliydim, o yüzden konuşmaya devam ettim. "Çok almamıştı bile. Birkaç tane, muhtemelen dört ya da beşten çok değildir. Hapları sayın," dedim Sean'a. "Siparişin otuz beşlik olduğuna eminim. Sayın."

"Sayacağız," dedi. Daha sonra, "Haplardan başkasına verdin mi?" diye sordu. Başımı iki yana salladım ama bunla yetinmedi. "Lena, bu önemli."

"Önemli olduğunu biliyorum," dedim. "Ben o haplardan sadece bir kez satın aldım. Bir arkadaşım için iyilik yapmıştım. Hepsi bu. Gerçekten."

Arkasına yaslandı. "Pekâlâ," dedi. "Katie'nin neden hap almaya ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalışıyorum." Önce bana, sonra cevabı biliyor olabilirmiş gibi Julia'ya baktı. "Şişman değildi ki."

"Zayıf da sayılmazdı," dedim. Julia homurtuyla kahkaha arasında tuhaf bir ses çıkardı. Yüzüne baktığımda, benden *nefret* ediyormuş gibi baktı.

"İnsanlar ona bunu söylemiş miydi?" diye sordu Çavuş Morgan. "Okulda? Kilosu hakkında yorum yapıyorlar mıydı?"

"Tanrım!" Öfkelenmemek çok zordu. "Hayır. Katie'yi okulda rahatsız eden yoktu. Size bir şey söyleyeyim mi? Bana sürekli sıska sürtük deyip dururdu. Benimle dalga geçerdi çünkü..." Sean bana baktığı için utanmıştım ama cümleye bir kere başlamıştım, sonunu getirmem gerekiyordu. "Çünkü göğüslerim yok. O da bana sıska sürtük derdi ve bazen ben de ona şişko inek derdim. İkimiz de *bunları ciddi söylemiyorduk.*"

Anlamadılar. Ne zaman anlamışlar ki! Sorun her şeyi tam olarak anlatamamamdı. Bazen ben bile anlayamıyor-

dum çünkü Katie zayıf olmadığı halde bunu dert etmiyordu. Diğerleri gibi bu konuda hiç konuşmuyordu. Benim hiç denemem gerekmedi ama Amy, Ellie ve Tanya düşük karbonhidratlı yiyecekler, diyet, kusma ya da her ne boksa, her yöntemi denemişlerdi. Ama Katie'nin umurunda değildi. Göğüslerinin olmasını *seviyordu*. Vücudunu seviyordu ya da en azından alışmıştı. Sonra –gerçekten tam olarak bilmiyorum– Instagram'da biri ya da okuldaki ayının teki aptalca bir yorum yaptı ve Katie tuhaflaştı. İşte o zaman benden o hapları istedi. Ama haplar elime geçtiğinde konuyu çoktan kapamış gibiydi. Zaten bir işe yaramadıklarını söyledi.

Görüşmenin sona erdiğini düşündüm. Söylemek istediklerimi söylediğimi sanıyordum. O sırada Çavuş Morgan tamamen farklı bir konu açtı ve bana Katie'nin ölümünün ertesinde Louise ile karşılaştığım gün hakkında sorular sormaya başladı. Ben de, evet, *tabii ki* o günü hatırlıyorum, falan dedim. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Hâlâ düşündükçe üzülürüm.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedim. "Louise o gün çok tuhaftı."

Başıyla onayladıktan sonra –dürüst ve endişeli bir şekilde– "Louise annene 'Nel'in yaptıklarının ödediğini görene kadar rahat bir nefes almayacağını' söylediğinde ne düşündün? Sence ne demek istedi?" diye sordu.

O sırada kendimi kaybettim. "*Bir şey* demek istemedi, aptal kadın."

"Lena." Sean bana bakıyordu. "Konuşma tarzına dikkat et lütfen."

"Özür dilerim ama Tanrı aşkına! Louise'in kızı yeni ölmüştü, ne söylediğini bile bilmiyordu. Çıldırmıştı."

Gitmeye hazırdım ama Sean kalmamı istedi. "Ama kalmak zorunda değilim, değil mi? Tutuklanmadım, değil mi?"

"Hayır Lena, tabii ki tutuklanmadın," dedi.

Onunla konuştum çünkü o beni anlıyordu. "Bak, Louise ciddi değildi. Aklını kaçırmış gibiydi. Delirmişti. O zamanı hatırlıyorsun, değil mi? Ne halde olduğunu hatırlıyor musun? Yani, elbette ağzına geleni söylüyordu. Bunu hepimiz yapıyorduk. Bence hepimiz Katie'nin ölümünden sonra biraz delirdik. Ama –Tanrı aşkına– Louise anneme zarar vermedi. Dürüst olmak gerekirse, o gün silahı ya da bıçağı olsaydı, belki de verirdi. Ama vermedi."

Bütün gerçekleri anlatmak istedim ama bunu yapmadım. Kadın olan Dedektife anlatmak istemiyordum. Julia'ya bile anlatmak istemiyordum ama Sean'a anlatabilirdim. Ama anlatamadım. Bu ihanet olurdu. Tüm yaptıklarımdan sonra şimdi Katie'ye ihanet edemezdim. Ben de söyleyebileceğim her şeyi söyledim. "Louise anneme hiçbir şey yapmadı, tamam mı? Yapmadı. Annem kendi seçimini yaptı."

Gitmek için ayağa kalktım ama Çavuş Morgan'ın soruları henüz bitmemişti. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanki söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmamıştı. Sonra, "Bana tuhaf görünen ne, biliyor musun, Lena? Katie'nin ve annenin bunu neden yaptığını merak bile etmiyorsun. Biri bu şekilde öldüğünde herkes *neden* diye sorar. Neden yaptı? Yaşamak için onca nedeni varken neden hayatına son verdi? Ama sen bunu sormuyorsun. Aklıma gelen tek neden –*tek neden*– bunu zaten biliyor olman."

Sean ağzımı açmama fırsat vermeden beni kolumdan tutup odadan dışarı çıkardı.

Lena

Julia beni eve götürmek istedi ama ona yürümek istediğimi söyledim. Doğru değildi ama a) arabada onunla yalnız kalmak istememiştim ve b) yolun karşısında bisikletiyle daireler çizen Josh'ı görmüştüm ve beni beklediğini anlamıştım.

"N'aber, Josh?" dedim, yanıma geldiğinde. Dokuz ya da on yaşındayken insanlara merhaba yerine "N'aber?" demeye başlamıştı. Katie ve ben bunu ona sürekli hatırlatırdık. Genelde gülerdi ama bu kez gülmedi. Korkmuş gibi bir hali vardı. "Sorun ne, Josh? Ne oldu?"

"Sana ne sordular?" dedi, o fısıldayan konuşmasıyla.

"Bir şey yok, endişelenme. Katie'nin kullandığı bazı haplar bulmuşlar ve onların –yani hapların– şeyle... olanlarla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorlar. Yanıldıkları apaçık. Endişelenme." Ona sarıldım ama hiç huyu olmadığı halde geri çekildi. Genelde sarılmak ya da elimi tutmak için eline geçen her fırsatı değerlendirir.

"Annem hakkında soru sordular mı?" dedi.

"Hayır. Yani, evet, sayılır. Biraz. Neden?"

"Bilmiyorum," dedi ama bana bakmıyordu.

"Neden, Josh?"

"Bence anlatmalıyız," dedi.

Ilık yağmurun ilk damlalarını kollarımda hissedince

gökyüzüne baktım. Hava karanlıktı, fırtına yaklaşıyordu. "Hayır, Josh," dedim. "Hayır. Anlatmayacağız."

"Lena, anlatmamız gerek."

"Hayır!" dedim yeniden. Kolunu istediğimden daha sert bir şekilde tutunca kuyruğuna basılmış yavru köpek gibi acı içinde bağırdı. "Biz bir söz verdik. *Sen* bir söz verdin." Başını iki yana sallayınca tırnaklarımı koluna geçirdim.

Ağlamaya başladı. "Ama bunun artık ne faydası var ki?"

Kolunu bırakıp ellerimi omuzlarına koydum ve yüzüme bakması için onu zorladım. "Söz sözdür Josh. Ciddiyim. Kimseye anlatmayacaksın."

Bir yerde haklıydı, bunun hiçbir faydası yoktu. Bir işe yaramayacaktı. Ama yine de ona ihanet edemezdim. Katie'yi öğrenirlerse, sonrasında neler olduğuna dair sorular soracaklardı ve annemle birlikte ne yaptığımızı kimsenin bilmesini istemiyordum. Ne yaptığımızı ve ne yapmadığımızı.

Josh'ı bu şekilde bırakmak istemiyordum ve eve gitmek de istemiyordum. Ben de kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarıldım ve elini tuttum. "Hadi," dedim. "Benle gel. Yapabileceğimiz bir şey var. Bizi daha iyi hissettirecek." Kıpkırmızı kesildi. Gülmeye başladım. "Öyle bir şey değil, seni pis çocuk!" O da güldü ve yüzündeki gözyaşlarını sildi.

Şehrin güneyine doğru yürüdük. Josh bisikletini yanımda yavaş yavaş itiyordu. Etrafta kimse yoktu ve yağmur gittikçe daha da kuvvetleniyordu. Josh'ın ara sıra bana baktığını hissedebiliyordum çünkü tişörtüm artık içimi tamamen gösteriyordu ve sütyen de takmamıştım. Kollarımı göğsümde birleştirince yeniden kızardı. Gülümsedim ve bir şey söylemedim. Hatta Mark'ın yoluna girene kadar tek kelime etmedik. Josh, "Burada ne işimiz var?" diye sordu. Sırıttım.

Mark'ın kapısına geldiğimizde, "Lena, burada ne işimiz var?" diye sordu, bir kez daha. Yine korkuya kapılmış gi-

biydi ama heyecanlıydı da. Adrenalinin bütün benliğimi doldurduğunu, başımı döndürüp midemi bulandırdığını hissedebiliyordum.

"Bu," dedim. Çalıların altında bir taş alıp evinin önündeki büyük pencereye fırlattım. Taş küçük bir delik açarak içeri düştü.

"Lena!" diye bağırdı Josh. Bizi gören olup olmadığını kontrol etmek için endişe içinde etrafına bakındı. Kimse yoktu. Sırıtarak bir taş daha aldım ve aynı şeyi bir kez daha yaptım. Bu kez pencere çatladı ve tuzla buz oldu. "Hadi," dedim ve ona da bir taş verdim. İkimiz birlikte evin etrafını dolaştık. Nefretten başımız dönmüş gibiydi. Gülüyor, bağırıyor, o pisliğe aklımıza gelen her türlü isimle sesleniyorduk.

Ölüm Göleti

Katie, 2015

Nehre giderken ara sıra durup taş ya da tuğla parçası topluyor, hepsini sırt çantasına dolduruyordu. Hava soğuktu, henüz aydınlanmamıştı ama arkasına dönüp denize doğru baksa ufuktaki griliği görebilirdi. Oysa o, bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

İlk başta hızlı adımlarla tepenin aşağısına, şehrin merkezine doğru yürüdü. Evinden uzaklaşmak istiyordu. Doğrudan nehre yönelmedi; son kez büyüdüğü yerde yürümek, ilkokulunun yanından geçmek (çocukluğuna dair anılarının onu durdurmasından korktuğu için okuluna bakmaya cesaret edemedi), gece olduğu için kepenkleri kapalı olan kasaba marketinin önünden geçmek, babasının ona kriket oynamayı öğretmeye çalışıp beceremediği yeşil alandan geçmek istiyordu. Arkadaşlarının evinin önünden geçti.

Seward Yolu'nda ziyaret edilecek özel bir ev vardı ama oraya yürümeye cesaret edemediği için başka bir ev seçti. Yol, eski şehre doğru yeniden eğimli bir hal alınca yükü ağırlaştı. Bu nedenle adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Üzerini sarmaşık güllerin kapladığı taş evlerin arasındaki yollar daracıktı.

Kiliseyi geçip kuzeye doğru yürümeye devam ettikten sonra,

yol sağa doğru keskin bir şekilde kıvrıldı. Nehrin öteki yakasına geçerken bir an kemerli yolda durup suya baktı. Yağlı ve kaygan su, taşların üzerinden hızla akıp gidiyordu. Eski değirmenin, elli yıldır dönmeyen ve çürümeye yüz tutmuş değirmen çarkının hantal cüssesini görebiliyor ya da belki de yalnızca hayal ediyordu. İçeride uyuyan kızı düşündü ve soğuktan moraran ellerini titrememeleri için köprünün korkuluklarına koydu.

Dik taş basamaklardan nehir kenarındaki patikaya indi. İstese, bu yoldan İskoçya'ya kadar yürüyebilirdi. Geçen sene, geçen yaz bunu zaten yapmıştı. Altı kişilerdi, çadırları ve uyku tulumları vardı ve üç günde hedefe ulaşmışlardı. Geceleyin nehrin kıyısında kamp kurmuş, ay ışığında kaçak şarap içip birbirlerine nehir hikâyeleri –Libby'nin, Anne'in ve diğerlerinin– anlatmışlardı. O zamanlar, o kadınların yürüdükleri bu yolu bir gün kendisinin yürüyeceğini, kaderinin onların kaderine benzeyeceğini bilemezdi.

Ölüm Göleti'ne giden köprüye yarım kilometre kadar kalmıştı. Adımları daha da yavaşlamıştı. Sırtındaki çanta çok ağırdı. Sert taşlar omurgasına batıyordu. Biraz ağlamıştı. Ne kadar uğraşsa da annesini ve bunun dünyadaki en kötü şey olduğunu düşünüp durmasına engel olamıyordu.

Nehir kenarındaki kayın ağaçlarının yarattığı gölgeliğin altından geçerken etraf o kadar karanlıktı ki, kendi adımlarını bile göremiyordu. Bu onun için oldukça rahatlatıcıydı. Aklından, çantası da dâhil her şeyini bir yana koyup orada bir süre oturmak geçti ama yapamayacağını biliyordu. Çünkü yaparsa güneş doğacaktı ve çok geç olacaktı. Hiçbir şey değişmemiş olacaktı ve şafak sökmeden uyanıp herkes uykudayken evden ayrılmayı bekleyeceği bir günü daha yaşamak zorunda kalacaktı. O yüzden, yürümeye devam.

Ağaçların bittiği yere varana dek yürümeye devam etti. Patikadan geçti ve kıyıya vardığında tökezledi. Yine yürümeye devam etti ve suya doğru yürüdü.

Jules

Hikâyeler uyduruyordun. Tarihi baştan yazıyor, gerçekleri kendi bakış açına göre baştan anlatıyordun.

(Kibir, Nel. Bu lanet *kibir.*)

Libby Sheeton'a ne olduğunu bilmiyorsun ve öldüğünde Katie'nin aklından neler geçtiğini de kesinlikle bilmiyorsun. Notların bunu açıkça ortaya koyuyor:

> *Yaz dönümü gecesi Katie Whittaker Ölüm Göleti'ne gitti. Adımları, göletin güney kıyısındaki kumsalda bulundu. Üzerinde yeşil, pamuk bir elbise, boynunda sıradan bir zincir vardı. Zincirin ucundaki kuşun üzerinde 'sevgiyle' yazıyordu. Sırtında, tuğla ve taşlarla dolu bir çanta vardı. Ölümünden sonra yapılan testlerde Katie'nin ayık ve temiz olduğu ortaya çıktı.*
>
> *Katie geçmişinde ne akıl hastalığı yaşamış, ne de kendine zarar vermişti. İyi bir öğrenci olmuştu. Güzel ve popülerdi. Polis okulda rahatsız edildiğine dair ne gerçek hayatta ne de sosyal medyada herhangi bir kanıt bulmuştu.*
>
> *Katie iyi bir evden ve iyi bir aileden geliyordu. Katie seviliyordu.*

Çalışma odanın zeminine bağdaş kurmuş oturuyordum. Akşama doğruydu ve havanın kasveti içinde kâğıtlarını ka-

rıştırıyor, cevap arıyordum. *Bir şey* arıyordum. Notların düzensiz ve karman çormandı, kenar boşluğuna karaladıkların okunaklı değildi, kelimelerin altını kırmızıyla ya da üzerini siyahla çizmiştin. Aralarında fotoğraflar da vardı. Ucuz bir karton dosyanın içinde kalitesiz bir fotoğraf kâğıdına bastığın çıktıları buldum: Katie ile Lena'nın fotoğrafları vardı. İki küçük kız kameraya sırıtıyordu. Surat asmıyor, poz vermiyor, masum görünüyorlardı. Snapchat çağı henüz başlamamıştı. Göletin kenarına çiçekler, notlar, oyuncak ayılar ve ıvır zıvırlar bırakılmıştı. Göletin kenarındaki kumda ayak izleri vardı. Ona ait olduğunu sanmıyorum. Katie'nin *gerçek* ayak izleri değildir, öyle değil mi? Hayır, senin yorumun, senin yeniden canlandırman olmalı. Onun ayak izlerini takip ettin, değil mi? Yürüdüğü yerlere yürüdün, nasıl bir his olduğuna dair beslediğin merak duygusunu bastıramadın.

Sen hep böyleydin. Daha gençken işin fiziksel boyutuna, kemiklerine, iç organlarına hayranlık duyardın. Sorular sorup dururdun: Acır mı? Ne kadar sürer? Yüksekten atlayıp suya çarpmak nasıl bir his? Kemiklerinin kırıldığını hisseder misin? İşin geri kalan kısmını pek düşünmüyor gibiydin: Bir insan uçurumun tepesine neden çıkar ya da kumsalın kenarına neden gider? Onları teşvik eden nedir?

Dosyanın arkasında, üzerinde adının yazdığı bir zarf vardı. Zarfın içinde, titrek elle yazılmış çizgili bir kâğıt vardı:

Dün seni gördüğümde söylediklerimde ciddiydim. Kızımın trajedisinin senin o korkunç 'projenin' bir parçasına dönüşmesini istemiyorum. Bundan para kazanacak olmanı tiksindirici buluyor olmam, tek neden değil. Seni ÇOK SORUMSUZ bulduğumu ve Katie'nin ölümünün BUNUN KANITI olduğunu sana defalarca söyledim. İçinde biraz olsun şefkat varsa, bu yaptığına bir son ve-

rir, yazdıklarının, bastıklarının, söylediklerinin ve yaptıklarının birtakım sonuçlar doğurduğunu kabul edersin. Beni dinlemeni beklemiyorum; geçmişte beni dinlediğine dair hiçbir belirti göstermedin. Ama bu yolda devam edersen, günün birinde birinin sana kendini dinleteceğinden hiç şüphem yok.

Altında imza yoktu ama Katie'nin annesinden geldiği çok açıktı. Seni uyarmıştı ve sadece bir kez değil. Polis merkezinde, Dedektifin Lena'ya Katie'nin ölümünden hemen sonra olan bir olay hakkında sorduğu soruyu duydum. Seni nasıl tehdit ettiğini ve neden sana bedelini ödeteceğini söylediğini soruyordu. Bana söylemek istediğin bu muydu? Ondan korkuyor muydun? Peşine düşeceğini mi düşünüyordun?

Gözü dönmüş, acıdan delirmiş, peşine düşmüş bir kadın fikri çok korkunçtu, beni korkuttu. Artık burada olmak, eşyalarının arasında olmak istemiyordum. Ayağa kalktığım sırada ev sanki hareket etti, bir tekne gibi yan yattı. Nehrin değirmenin çarkına çarptığını, onu döndürdüğünü hissedebiliyordum. Su, suç ortağı yosunların genişlettiği çatlaklardan içeri sızıyordu.

Tek elimi dosya dolabına koyup merdivenlerden yukarı çıktım ve oturma odasına girdim. Sessizlik kulaklarımda çınlıyordu. Bir an öylece dikildim. Gözlerim parlak ışığa alışmaya çalışıyordu. Tam o anda pencere önündeki divanda birini gördüğümden emindim. Tam benim oturduğum yerde oturuyordu. Hemen sonra kayboluverdi ama kalbim kaburgalarımı zorluyordu, saçlarım diken diken olmuştu. Biri hâlâ buradaydı ya da gelip gitmişti. Ya da gelmek üzereydi.

Nefes alış verişlerim hızlandı ve sığlaştı. Koşar adımlar-

la, bıraktığım gibi hâlâ sürgülü duran ön kapıya koştum. Ama mutfaktan tuhaf bir koku geliyordu –farklı ve tatlıydı, parfüme benziyordu– ve mutfak penceresi ardına kadar açıktı. Onu açtığımı hiç hatırlamıyordum.

Buzdolabına gidip neredeyse hiçbir zaman yapmadığım bir şeyi yaptım. Kendime bir içki aldım: soğuk, sert bir votka. Bir kadeh koyup hızlıca içtim. Boğazımdan mideme kadar yandığımı hissettim. Sonra bir kadeh daha koydum.

Başım dönüyordu. Destek almak için mutfak masasına yaslandım. Bir gözüm dışarıdaydı. Sanırım Lena'yı bekliyordum. Yeniden ortadan kaybolmuştu ve eve bırakılmayı da reddetmişti. Bir yanım buna minnettardı; onunla aynı çatı altında olmak istemiyordum. Kendi kendime bunun nedenini başka bir kıza zayıflama hapı temin ettiği, onu vücudundan utandırdığı için kızgın olmama bağlıyordum ama aslında kadın Dedektifin söylediklerinden korkuyordum. Lena'nın merak etmediğini çünkü zaten bildiğini söylemişti. Yukarıdaki fotoğraftaki yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Keskin dişlerini göstererek bir yırtıcı gibi gülümsemişti. Lena ne biliyordu?

Çalışma odasına geri dönüp yeniden yere oturdum. Bulduğum notları toplayıp hepsini yeniden düzenledim. Sıraya koymaya çalışıyordum. Yazdıklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Katie ile Lena'nın fotoğrafına geldiğimde durdum. Fotoğrafın üzerinde, Lena'nın çenesinin tam altında mürekkep lekesi vardı. Fotoğrafı elimde çevirdim. Arka tarafına tek bir satır yazmıştın. Yüksek sesle okudum: *Bazen sorun çıkaran kadınlar kendi çarelerine bakarlar.*

Oda bir anda kararadı. Başımı kaldırıp baktığımda çığlığım boğazımda düğümlendi. Onu duymamıştım, ön kapının açıldığını ya da oturma odasına giren ayak seslerini duymamıştım. Bir anda karşıma çıkmıştı. Kapının eşiğinde

duruyor, ışığı engelliyordu. Oturduğum yerden anladığım kadarıyla bu gölge Nel'e aitti. Sonra gölge odanın içine girdi ve Lena'yı gördüm. Yüzünde çamur vardı, elleri pisti ve saçları dağınıktı.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu. Yerinde duramıyordu. Hiper ve manik görünüyordu.

"Konuşmuyorum, sadece–"

"Hayır, konuşuyordun," diyerek kıkırdadı. "Seni duydum. Kiminle..." Aniden sustu, fotoğrafı fark ettiğinde dudaklarındaki kıvrım yok oldu. "O fotoğrafla ne yapıyorsun sen?"

"Sadece okuyordum... İstedim ki..." Kelimelerin ağzımdan dökülmesini beklemeden tepemde dikilmeye başladı. Korkmuştum. Üzerime saldırıp fotoğrafı elimden aldı.

"Bununla ne yapıyorsun?" Titriyordu, dişleri birbirine çarpıyordu ve yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Zar zor ayağa kalktım. "Bu seni ilgilendirmez!" Arkasına döndü, Katie'nin fotoğrafını masaya koydu ve avucuyla düzeltti. "Bunu yapma hakkını kendinde nasıl görüyorsun?" diye sordu, arkasına dönüp yüzüme bakarak. Sesi titriyordu. "Eşyalarını nasıl karıştırır, nasıl dokunursun? Sana bu izni kim verdi?"

Bana doğru yaklaşırken votka kadehimi tekmeledi. Kadeh uçup duvara çarptı ve parçalandı. Lena yanımda diz çöktü, düzenlediğim notları toplamaya başladı. "Bunlara dokunamazsın!" Adeta öfke kusuyordu. "Bunlar seni ilgilendirmez!"

"Lena," dedim, "yapma."

Acıdan nefesi kesilerek keskin bir hareketle geri çekildi. Cam kırığı elini kesmişti ve kanıyordu. Bir yığın kâğıdı alıp göğsüne bastırdı.

"Gel buraya," dedim, kâğıtları almaya çalışarak. "Elin kanıyor."

"Benden uzak dur!" Kâğıtları masanın üzerine yığdı. Gözüm, en üstteki kâğıda düşen kan izine ve altında yazanlara takıldı: koyu harflerle *Giriş* yazıyordu, hemen altında: *On yedi yaşımdayken kız kardeşimi boğulmaktan kurtardım.*

İçimde histerik bir kahkahanın yükseldiğini hissettim. Öyle gürültülü bir şekilde güldüm ki, Lena sıçradı ve şaşkınlık içinde bana baktı. Güzel yüzündeki öfkeli ifadeye, parmaklarından yere damlayan kana bakarak daha da çok güldüm. Gözlerim yaşarana, görüşümü buğulandırıp kendimi suyun içine batmış gibi hissettirene kadar güldüm.

AĞUSTOS 1993

Jules

Robbie beni pencere kenarındaki divanda bıraktı. Votkanın geri kalanını içtim. Daha önce hiç sarhoş olmadığım için duygu geçişlerinin bu kadar hızlı olduğunu bilmiyordum. Mutluluktan çaresizliğe düşüyor, sürekli iniş çıkış yaşıyordum. Umut bir anda kaybolmuştu ve dünya kasvetliydi. Doğru düşünemiyordum ama sanki düşünce akışım anlamlı gibi geliyordu. Nehir orada. Nehri takip et.

Bahçedeki dar yoldan tökezleyerek nehrin kıyısına doğru yürürken ne istediğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Körlemesine yürüyordum; gece, hiç olmadığı kadar siyahtı, ay yoktu ve sessizdi. Nehir bile sakindi. Yanımdan akıp gidip pürüzsüz, sürtünmesiz ve donuk bir şeydi. Korkmuyordum. Ne hissediyordum peki? Aşağılanmış, utanmış. Suçlu. Ona baktım, onu izledim, o seninleyken onu izledim ve o beni gördü.

Değirmen'den gölete olan mesafe birkaç kilometre kadardı. Yürümek epey zamanımı almış olmalı. En iyi zamanlarımda bile hızlı hareket edemezdim. Şimdi ise karanlıkta

ve bu ruh halinde hızım iyice düşmüştü. Sen sanırım beni takip etmedin ama eninde sonunda geldin.

O sırada suya girmiştim bile. Önce bileklerimi, sonra dizlerimi saran soğukluğu hatırlıyorum. Sonra usulca karaltının içine batmıştım. Soğuk geçmişti, bütün vücudum boğazıma kadar yanıyordu. Artık geri dönüşü yoktu ve kimse beni göremezdi. Saklanmıştım, gözden kayboluyordum, fazla yer kaplamıyordum ve hatta hiç yer kaplamıyordum.

Sıcaklık, içimde vızıldayarak dağıldı ve soğuk geri döndü. Tenim değil ama etim ve kemiklerim kurşun gibi ağırlaşmıştı. Yorgundum, kıyıya dönmek çok uzun bir yol gibi görünüyordu. Bunu başarabileceğimden emin değildim. Bacaklarımı savurup durdum ama dibe ulaşamadım. Ben de bir süre kendimi sırtüstü sulara bırakmayı, kimse tarafından rahatsız edilmeden ve görünmeden öylece yüzmeyi düşündüm.

Sürükleniyordum. Su yüzümü kaplamıştı ve kadın saçını andıran yumuşak bir şey bedenime değdi. Göğsüm eziliyor gibi hissettim. Nefes nefese kaldım, su yutuyordum. Uzaklarda bir yerlerden bir kadının çığlık attığını duydum. *Libby,* demiştin, *onu duyabilirsin, bazı geceler yalvarışlarını duyabilirsin.* Tepinmeye başladım ama bir şey kaburgalarımı sıkıyordu. Elini saçlarımda hissettim. Ani ve keskindi. Beni derinlere doğru çekti. Yalnızca cadılar suyun yüzeyinde kalabilir.

Elbette bağıran Libby değil, sendin. Elin başımdaydı ve beni dibe itiyordun. Senden kurtulmaya çalışıyordum. Beni dibe mi itiyordun, yoksa dışarı mı çekiyordun? Giysilerimden yakaladın, tenime yapıştın, Robbie'nin bacaklarımda bıraktığı izlere uyumlu olarak kollarımı ve ensemi tırmaladın.

En sonunda kıyıya ulaşmıştık. Dizlerimin üzerinde nefes

almaya çalışıyordum. Sen yanı başımda dikilmiş, bana bağırıyordun. "Seni aptal, şişko sürtük! Ne yapıyordun sen? Ne bok yemeye çalışıyorsun?" Sonra dizlerinin üzerine çöktün, bana sarıldın ve o sırada üzerimdeki alkol kokusunu alarak yeniden bağırmaya başladın. "Sen daha *on üç* yaşındasın, Julia! İçki içemezsin... Ne yapıyordun sen öyle?" Kemikli parmaklarını kollarıma batırdın ve beni sertçe sarstın. "Bunu neden yapıyorsun? Neden? Bana zarar vermek için mi? Annem ve babam bana sinirlensinler diye mi? Tanrım, Julia, ben sana ne yaptım ki?"

Beni eve götürdün, üst kata çıkarıp banyoya soktun. Banyoya girmek istemedim ama beni itekledin, zorla giysilerimi çıkarıp sıcak suya soktun. Sıcaklığa rağmen titremelerime engel olamıyordum. Küvete yatmak istemedim. Kambur bir şekilde oturdum. Karnım sıkışmıştı ve rahatsızdım. Sen de o sırada sıcak suyu ellerinle her yerime boca ediyordun. "Tanrım, Julia. Sen küçük bir kızsın. Böyle..." Doğru kelimeleri bulamıyor gibiydin. Yüzümü bir bezle sildin. Gülümsedin. Nazik olmaya çalışıyordun. "Tamam. Tamam, Julia. Tamam. Sana bağırdığım için özür dilerim. Sana zarar verdiği için de üzgünüm. Ama ne bekliyordun ki Julia? Gerçekten ne bekliyordun?"

Bana banyo yaptırmana izin verdim. Ellerin gölette olduklarından çok daha yumuşaktı. O gece olanlar hakkında nasıl o kadar sakin kalabildiğini merak etmiştim. Çok daha fazla öfkeleneceğini zannetmiştim. Sadece bana öfkelenmeni değil, benim adıma da öfkelenmeni. Sanırım ben fazla tepki vermiştim ya da sen bu konuda pek düşünmek istememiştin.

Olan bitenleri annemle babama anlatmamam için bana söz verdirdin. "Bana söz ver, Julia. Onlara anlatmayacaksın, kimseye anlatmayacaksın. Tamam mı? Hiçbir zaman. Bu

konuda konuşamayız, anlaştık mı? Çünkü... Çünkü hepimizin başı belaya girer. Tamam mı? Bu konuda konuşma. Konuşmazsak, hiçbir şey olmamış gibi olur. Hiçbir şey olmadı, tamam mı? Hiçbir şey olmadı. Bana söz ver. Bana söz ver, Julia. Kimseye bundan bahsetmeyeceksin."

Ben sözümü tuttum. Sen tutmadın.

2015

Helen

Helen süpermarkete giderken bisiklete binen Josh Whittaker'ın yanından geçti. Josh'ın üstü başı sırılsıklam olmuştu ve giysileri çamur içindeydi. Helen arabayı yavaşlatıp pencereyi açtı.

"İyi misin?" diye seslendi. Josh ona el sallayıp dişlerini gösterdi. Helen bunun başarısız bir gülümseme çabası olduğunu düşündü. Arabayı yavaşça kullanmaya devam ederken dikiz aynasından onu seyretti. Josh aylar aylak sallanıyor, gidonu bir oraya bir buraya çeviriyor, ara sıra pedalların üzerinde ayağa kalkarak arkasını kontrol ediyordu.

Her zaman tuhaf bir çocuk olmuştu. Kısa süre önce yaşadığı trajedi ise her şeyi daha çok kızıştırmıştı. Patrick, Katie'nin ölümünden sonra onu birkaç kez balığa götürmüştü; Louise ile Alec'e iyilik yapmak, kendilerine zaman ayırmalarını sağlamak istemişti. Saatlerce nehirde beraber olmalarına rağmen Patrick'in söylediğine göre çocuk doğru düzgün tek kelime etmemişti.

"Onu buradan uzaklaştırmalılar," dedi Patrick. "Buradan taşınmalılar."

"Sen taşınmadın," diye cevapladı Helen, usulca. Patrick başını evet anlamında salladı.

"Benimki farklı," dedi Patrick. "Benim kalmam gerekiyordu. Yapacak işlerim vardı."

Patrick emekliye ayrıldıktan sonra Helen ve Sean için orada kalmaya devam etmişti. Onlar *için* değildi belki ama onlara yakın olmak içindi çünkü onlardan başka kimsesi yoktu: onlar, ev ve nehir. Ama zaman akıp gidiyordu. Kimse hiçbir şey söylemiyordu çünkü onlar böyle bir aileydi ama Patrick iyi değildi.

Helen geceleri devamlı öksürdüğünü duyuyor, sabahları hareket ederken ne kadar acı çektiğini görüyordu. En kötüsü de tüm bunların tek nedeninin fiziksel olmadığını bilmekti. Patrick hayatı boyunca zehir gibi bir adam olsa da artık unutkanlık başlamıştı ve bazen her şeyi birbirine karıştırıyordu. Helen'ın arabasını alıyor, daha sonra nerede bıraktığını unutuyordu ya da bazen arabayı geri getirdiğinde içi ıvır zıvır dolu oluyordu. Tıpkı önceki gün yaptığı gibi. Çöpleri nereden buluyordu? İncik boncuğu nereden alıyordu? Hatıra mıydı bunlar? Sormamıştı ve bilmek de istemiyordu. Onun için korkuyordu.

Tamamen dürüst davranması gerekirse, kendi için de korkuyordu. Son zamanlarda darmadağın hissediyordu. Dengesiz ve mantıksızdı. Bazen delirmek üzere olduğunu düşünüyordu. Sanki kontrolü kaybediyordu.

Kendinde değil gibiydi. Helen pratik, mantıklı ve kararlı bir kadındı. Seçeneklerini dikkatlice düşünmeden harekete geçmezdi. Kayınpederi ona sol beyinli derdi. Ama son zamanlarda kendinde değil gibiydi. Geçen yıl yaşananlar bütün huzurunu bozmuş, onu yoldan çıkarmıştı. Artık hayatına dair sorgulamaya kapalı olarak gördüklerini bile sorgular olmuştu: evliliği, aile hayatı hatta işindeki becerisi.

Her şey Sean ile başlamıştı. Önce ondan şüphelenmeye başlamıştı, sonra Patrick sayesinde şüphelerinde haksız olmadığını görmüştü. Geçen sonbahar, Helen kocasının –o güçlü, kararlı, ahlakı sorgulanmayacak kocasının– hiç de onun tanıdığı gibi olmadığını fark etmişti. Kendini paramparça olmuş hissediyordu. Mantığı ve kararlılığı onu terk edip gitmişti. Ne yapacaktı? Terk mi etmeliydi? Evinden ve sorumluluklarından vaz mı geçmeliydi? Ültimatom mu vermeliydi? Ağlamalı mı yoksa tatlı dille onu kandırmalı mıydı? Onu cezalandırmalı mıydı? Peki nasıl cezalandırmalıydı? En sevdiği gömleklerini mi kesmeliydi? Oltalarını mı kırmalıydı? Yoksa kitaplarını avluda yakmalı mıydı?

Tüm bunlar mantıksız ya da cüretkâr ya da yalnızca gülünç görünüyordu. O da akıl danışmak için Patrick ile konuşmuştu. Patrick onu evde kalmaya ikna etmişti. Sean'ın aklının başına geldiğini, sadakatsizliğinden pişman olduğunu, kendini affettirmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. "O sırada," demişti Patrick, "benim evimde kalmak istersen, bunu anlayışla karşılayacaktır. Ben de öyle. Kendine biraz zaman ayırmak sana iyi gelecektir. Üstelik Sean'ın neyi kaybetmek üzere olduğunu anlaması için de faydalı olacaktır." Yaklaşık bir yıl sonra Helen hâlâ çoğu gece kayınpederinin evindeki boş odada kalıyordu.

Bilindiği üzere Sean'ın *hatası*, her şeyin yalnızca başlangıcıydı. Helen, Patrick'in evine taşındıktan sonra korkunç derecelere varan bir uykusuzluk sorunuyla karşı karşıya kalmıştı: İnsanı takatsiz bırakan, kaygı bozukluğu yaratan bir uyanıklık cehennemi gibiydi. Aynı sorunu kayınpederinin de yaşadığını keşfetmişti. Patrick de uyuyamıyordu ve söylediğine göre bu sorunu yıllardır yaşıyordu. İkisi de sürekli uykusuzdu. Birlikte ayaklanıyor, kitap okuyor, bulmaca çözüyor, candan bir sessizlik içinde oturuyorlardı.

Ara sıra, Patrick biraz viski içtiğinde çenesi düşüyordu. Dedektiflik hayatından, kasabanın eskiden nasıl bir yer olduğundan söz ediyordu. Anlattığı bazı şeyler Helen'ı rahatsız ediyordu. Nehre dair hikâyeler, eski söylentiler, uzun süre önce toprağa gömülmüş ama artık oradan çıkarılıp canlandırılmış ve Nel Abbott'ın gerçekmiş gibi herkese yaydığı kötü masallar. Aileleri hakkında hikâyeler, yaralayıcı şeyler. Bunlar yalan dolan, iftira olmalıydı elbette, değil mi? Patrick tüm bu söylenenlerin onurlarını lekelemeyeceğini, mahkemelere kadar taşınmayacağını söylüyordu. "Nel'in yalanları gün ışığı görmeyecek. Ben icabına bakacağım," demişti.

Ama sorun bu değildi. Patrick'in söylediğine göre sorun, Nel'in Sean'a ve aileye çoktan verdiği zarardı. "Eğer Nel, Sean'ın kafasını bu hikâyelerle doldurmasaydı, onu kim olduğundan ve nereden geldiğinden şüphe ettirmeseydi, Sean böyle mi davranırdı sence? Sean değişti, öyle değil mi tatlım? Buna neden olan Nel'dir." Helen, Patrick'in haklı olmasından ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmamasından korkuyordu ama Patrick her şeyin düzeleceğini söylemişti. Bunun da icabına bakacaktı. Sohbetleri bitince Helen'ın elini sıkıyor, onu dinlediği için teşekkür ediyor, alnından öpüp, "Sen çok iyi bir kızsın," diyordu.

Her şey bir süreliğine iyiye gitmişti ama daha sonra yeniden kötüledi. Tam Helen arka arkaya birkaç saatten fazla uyumayı başardığında, kocasına eskisi gibi gülümsediğini fark ettiğinde, ailesinin eski dengesine kavuştuğunu hissettiğinde Katie Whittaker öldü.

Katie Whittaker okulun yıldızıydı, çalışkan ve nazik bir öğrenciydi, sorunsuz bir çocuktu. Başına gelenler şok ediciydi ve anlaması güçtü. Katie Whittaker'ı ihmal etmişti. Hepsi etmişti: anne babası, öğretmenleri, bütün toplum.

Mutlu Katie'nin yardıma ihtiyacı olduğunu, aslında hiç de mutlu olmadığını fark etmemişlerdi. Helen evdeki sorunlarıyla mahvolmuşken, uykusuzlukla boğuşurken ve kendinden şüphe etmeye başlamışken görevlerinden birini unutmuştu.

Helen süpermarkete vardığında yağmur durmuştu. Güneş çıkmıştı ve asfalttan buhar yükseliyor, beraberinde toprak kokusu getiriyordu. Helen listesini bulmak için çantasını karıştırdı: Akşam yemeği için et, sebze ve bakliyat alacaktı. Zeytinyağına, kahveye ve bulaşık makinesi için deterjana ihtiyaçları vardı.

Konserve ürün reyonunda durup en lezzetli bulduğu doğranmış domates markasını bulmaya çalıştığı sırada bir kadının ona doğru yaklaştığını fark etti ve söz konusu kadının Louise olduğunu anlayınca dehşete kapıldı.

Louise boş bakışlarla yavaşça Helen'a doğru yürürken kocaman ve neredeyse boş bir alışveriş arabasını ittiriyordu. Helen telaşa kapıldı ve kendi alışveriş arabasını bırakarak hızla otoparka koştu. Louise'in arabası oradan ayrılana kadar da kendi arabasının içinde saklandı.

Kendini aptal gibi ve utanmış hissediyordu. Böyle bir insan olmadığını biliyordu. Bir yıl önce olsa böyle kaba bir davranış sergilemezdi. Louise ile konuşur, elini sıkar, kocasının ve oğlunun nasıl olduğunu sorardı. Onurlu davranırdı.

Helen kendinde değil gibiydi. Son zamanlarda aklına gelen şeyleri, bu davranışlarını nasıl açıklayabilirdi? Tüm bu suçluluk hissi, bu şüpheleri onu yiyip bitiriyordu. Onu değiştiriyor, yoldan çıkarıyordu. Eskisi gibi değildi artık. Kötüye gittiğini, deri değiştirircesine süründüğünü fark ediyordu. Alttan çıkan çiğlikten, kokusundan hoşlanmamıştı. Onu zayıf hissettiriyor, korkutuyordu.

Sean

Annem öldükten sonra günlerce konuşmadım. Tek kelime etmedim. Babam böyle olduğunu söylüyor. O zamanları pek hatırlamasam da babamın ben bağırana kadar sol elimi alevin üzerinde tutarak sessizliğime son verişini dün gibi hatırlıyorum. Zalimceydi ama etkiliydi de. Sonrasında çakmağın bende kalmasına izin vermişti. (O çakmağı yıllarca sakladım, hep üzerimde taşıdım ama kısa süre önce kaybettim ve nerede kaybettiğimi hatırlamıyorum.)

Keder ve şok herkesi farklı şekilde etkiler. Kötü haberlere kahkahayla, umursamazlıkla, öfkeyle ve korkuyla tepki verenleri gördüm. Jules'un cenaze sonrasında arabadaki öpücüğü şehvetten değil kederden, bir şey, mutsuzluktan başka herhangi bir şey hissetme isteğindendi. Çocukkenki sessizliğim muhtemelen şokun, travmanın bir sonucuydu. Kız kardeşini kaybetmek, anneyi ya da babayı kaybetmek gibi olmayabilir ama Josh Whittaker'ın ablasına çok yakın olduğunu bildiğim için onu yargılamak, söylediklerinde ve davranışlarında çok anlam aramak istemiyorum.

Erin telefon etti ve şehrin güneydoğusundaki bir evde sorun çıktığını söyledi. Bir komşu aramış ve eve geldiğinde pencerelerin kırık olduğunu, genç bir çocuğun olay yerinden bisikletle ayrıldığını gördüğünü söylemiş. Ev mahalledeki okulun öğretmenlerinden birine aitmiş. Çocuğun

–koyu renk saçlıymış, üzerinde sarı bir tişört varmış ve kırmızı bir bisiklete biniyormuş– Josh olduğundan kesinlikle emindim.

Onu bulmak kolay oldu. Köprünün duvarına oturmuş, bisikletini de duvara yaslamıştı. Giysileri sırılsıklamdı ve bacakları çamur içindeydi. Beni görünce kaçmadı. Tam tersine, beni selamlarken oldukça rahat ve her zamanki gibi nazikti. "Tünaydın, Bay Townsend."

Ona iyi olup olmadığını sordum. "Üşüteceksin," dedim, ıslak giysilerini işaret ederek. Yarım yamalak gülümsedi.

"İyiyim ben," dedi.

"Josh," dedim, "bu öğleden sonra bisikletinle Seward Yolu'na gittin mi?" Başını evet anlamında salladı. "Bay Henderson'ın evinin yanından geçmedin, değil mi?"

Alt dudağını ısırdı, yumuşak kahverengi gözleri faltaşı gibi açıldı. "Anneme söylemeyin, Bay Townsend. Lütfen anneme söylemeyin. Onun zaten derdi başından aşkın." Boğazım düğümlendi, gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Küçücük bir çocuktu ve çok savunmasız görünüyordu. Yanında diz çöktüm.

"Josh! Ne yapıyordun sen orada? Yanında başka biri daha var mıydı? Senden büyük çocuklar mesela?" diye sordum umutla.

Başını iki yana salladı ama yüzüme bakmadı. "Sadece ben vardım."

"Gerçekten mi? Emin misin?" Gözlerini kaçırdı. "Çünkü daha önce seni Lena ile polis merkezinin önünde konuşurken gördüm. Bunun onunla ilgisi yok, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı. Sesinde acılı, aşağılayıcı bir tizlik vardı. "Hayır, sadece ben vardım. Sadece ben. Penceresine taş attım. O... *piçin* penceresine taş attım." 'Piç' kelimesi dikkatlice vurgulamıştı. Sanki bu kelimeyi ilk kez deniyor gibiydi.

"Bunu neden yaptın?"

Gözlerime baktı, alt dudağı titriyordu. "Çünkü bunu hak etmişti," dedi. "Çünkü ondan nefret ediyorum."

Ağlamaya başladı.

"Hadi," dedim, bisikletini alarak. "Seni eve götüreceğim." Ama gidonlarını tuttu.

"Hayır!" dedi hıçkırarak, "Götüremezsin. Annemin bunu duymasını istemiyorum. Ya da babamın. Bunu öğrenmemeliler, öğrenemezler..."

"Josh," dedim eğilerek. Elimi bisikletin eyerine koydum. "Sorun yok. O kadar kötü değil. Halledeceğiz. Gerçekten. Dünyanın sonu değil ya."

Bunu duyunca inlemeye başladı. "Anlamıyorsun. Annem beni asla affetmeyecek..."

"Elbette affedecek!" Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Tabii ki biraz kızacak ama sen *korkunç* bir şey yapmadın, kimseyi incitmedin..."

Omuzları titredi. "Bay Townsend, beni anlamıyorsunuz. Ne yaptığımı anlamıyorsunuz."

Sonunda onu polis merkezine geri götürdüm. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Onu eve götürmeme izin vermiyordu ve ben de onu bu durumdayken yol kenarında bırakamazdım. Onu ofise bıraktım ve bir fincan çay yaptım. Sonra Callie'yi bisküvi almaya yolladım.

"Onu sorgulayamazsınız efendim," dedi Callie, telaşa kapılarak. "Yanında bir yetişkin olmadan olmaz."

"Onu *sorgulamıyorum*," diye cevap verdim, hırçın bir şekilde. "Korkmuş ve henüz eve gitmek istemiyor."

Bu cümleler bana bir anımı hatırlatmıştı: *Korkmuş ve eve gitmek istemiyor.* Josh'tan daha küçüktüm, altı yaşımdaydım ve bir kadın polis elimi tutuyordu. Anılarımın hangilerinin

gerçek olduğunu bilemiyorum. Birçok kaynaktan o zamana dair birçok hikâye duymuştum ve şimdi anılarla mitleri birbirinden ayırmak çok zor. Ama bu anımda titriyordum ve korkmuştum. Yanımda bir kadın polis vardı. İri yarı ve rahatlatıcıydı. Beni korumak için kalçasına yakın tutuyordu. O sırada erkekler başımın dibimde konuşuyorlardı. "Korkmuş ve eve gitmek istemiyor," dedi kadın polis.

"Onu götürebilir misin, Jeannie?" dedi babam. "Onu yanında götürebilir misin?" Adı buydu. Jeannie. Kadın polis memuru Sage.

Telefonum çalınca kendime geldim.

"Efendim?" Arayan Erin'di. "Öteki taraftaki komşu, bir kızın karşı yöne doğru koştuğunu görmüş. Onlu yaşlarında bir kızmış. Uzun saçlıymış, üzerinde kot şort ve beyaz bir tişört varmış."

"Lena. Tabii ya."

"Evet, bana da öyle geldi. Gidip onu almamı ister misiniz?"

"Onu bugünlük rahat bırak," dedim. "Yeterince başı ağrıdı. Ev sahibine... Henderson'a ulaşmayı başardın mı?"

"Henüz değil. Bütün gün aradım ama hemen telesekretere düşüyor. Onunla daha önce konuştuğumda bana Edinburgh'daki bir nişanlıdan bahsetmişti ama onun numarası bende yok. Çoktan uçağa binmiş bile olabilirler."

Çayı Josh'a götürdüm. "Bak," dedim, "annen ve babanla konuşmamız gerek. Burada ve iyi olduğunu onlara bildirmeliyim, tamam mı? Onlara şimdilik herhangi bir ayrıntı vermeyeceğim. Sadece üzgün olduğunu ve sohbet etmek için seni buraya getirdiğimi söyleyeceğim. Anlaştık mı?" Başını evet anlamında salladı. "Sonra bana neden üzgün olduğunu anlatırsın ve biraz bu konuda konuşuruz." Yeniden

başını evet anlamında salladı. "Ama bir yerden sonra evle ilgili konuyu bana anlatmak gerekecek."

Josh çayını yudumlarken ara sıra hıçkırıyordu. Az önceki duygu patlamasının etkileri henüz tam olarak geçmemişti. Elleriyle fincanı sıkı sıkı kavradı, bana söylemek istediklerini anlatabilmek için doğru kelimeleri ararken dudakları kıpırdadı.

En sonunda yüzüme baktı. "Ne yaparsam yapayım," dedi, "biri bana kızacak." Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, aslında bu doğru değil. Doğru olanı yaparsam herkes bana kızacak. Yanlış olanı yaparsam kızmayacaklar. Böyle olmamalı, değil mi?"

"Hayır," dedim, "olmamalı. Bu konuda yanıldığını düşünüyorum. Doğru olanı yaptığında kimse sana kızmayacak. Belki bir iki kişi kızar ama yaptığın doğruysa bazılarımız bunu fark edecek ve sana minnettar olacak."

Yeniden dudağını ısırdı. "Sorun şu ki," dedi, sesi yine titriyordu, "iş işten çoktan geçti. Çok geç kaldım. Artık doğru olanı yapmak için çok geç."

Bir kez daha ağlamaya başladı ama bu kez önceki gibi değildi. İnlemiyor ya da telaşa kapılmıyordu. Bu kez her şeyini, bütün umudunu kaybetmiş gibi ağlıyordu. Çaresizdi ve ben buna dayanamıyordum.

"Josh, annenle babanı buraya çağırmalıyım," dedim ama koluma yapıştı.

"Lütfen, Bay Townsend. Lütfen."

"Sana yardım etmek istiyorum, Josh. Bunu gerçekten istiyorum. Lütfen seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle."

(Başka birinin mutfağında oturmuş, peynirli tost yediğim o günü hatırladım. Jeannie oradaydı, yanıma oturmuştu. *Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın, tatlım? Lütfen anlat.* Anlatmadım. Tek kelime etmedim.)

Ama Josh konuşmaya hazırdı. Gözlerini silip sümkürdü. Öksürdü ve sandalyesinde daha dik oturdu. "Bay Henderson ile ilgili," dedi. "Bay Henderson ve Katie ile."

20 AĞUSTOS PERŞEMBE

Lena

Her şey şaka olarak başladı. Bay Henderson ile olan şey. Bir oyundu. Daha önce de biyoloji öğretmeni Bay Friar'a ve yüzme antrenörü Bay Mackintosh'a da oynamıştık. Amaç yüzlerini kızartmaktı. Sırayla denedik. İkimizden biri başlayacaktı ve eğer başaramazsa sıra bir sonrakine geçecekti. İstediğinizi yapabilirdiniz ve istediğiniz zaman yapabilirdik. Tek kural diğer kişinin de orada olmasıydı. Aksi takdirde doğrulamak imkânsız olurdu. Oyuna başka kimseyi dâhil etmedik. Bu ben ve Katie arasındaydı. Kimin fikri olduğunu tam olarak hatırlamıyorum bile.

İlk ben başladım. Friar'a gittim ve yaklaşık otuz saniyemi aldı. Masasına gittim, gülümsedim, o homeostazla ilgili bir şey anlatırken dudağımı ısırdım ve gömleğim biraz açılana kadar eğildim. Bingo! Mackintosh biraz daha zorladı çünkü bizi mayoyla görmeye alışkın olduğu için tenimin bir kısmını görmek onu delirtmeyecekti. Ama Katie, onun sevdiğini bildiğimiz kungfu filmlerinden tatlı, çekingen ve biraz da utanmış şekilde bahsederken nihayet amacına ulaştı.

Bay Henderson ise bambaşka bir hikâyeydi. Önce Katie başladı çünkü Bay Mac ile olan raundu kazanmıştı. Ders bitene kadar bekledi. Ben son derece yavaş bir şekilde kitaplarımı toplarken, o da Bay Henderson'ın masasına gitti, hafifçe öne eğildi ve konuşmaya başladı ama Bay Henderson sandalyesini aniden itip ayağa kalktı ve geri çekildi. Katie isteksizce oyuna devam etti. Sınıftan çıkacağımız sırada Bay Henderson bize öfkelenmiş gibi baktı. Aynı oyunu ben denediğimde ise esnedi. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Dibinde durdum, gülümsedim, saçlarımla ve boynumla oynadım, alt dudağımı ısırdım ve o *esnedi*. Hem de bariz bir şekilde. Sanki onu sıkmışım gibi.

Bunu aklımdan çıkaramıyordum. Bir hiçmişim gibi bakışlarını, bana karşı en ufak bir ilgisi yokmuş gibi davranmasını unutamıyordum. Oyuna devam etmek istemedim. Ona karşı oynamak eğlenceli değildi. Pislik gibi davranıyordu. "Sence öyle mi?" diye sordu Katie. Ben de öyle olduğunu söyledim. Katie de, boş verelim o zaman, dedi. Hepsi bu kadardı.

Kuralları bozduğunu çok sonra, aylar sonra öğrendim. Neler olduğundan haberim yoktu. Sevgililer gününde Josh hayatımda duyduğum en komik hikâyeyle çıkageldiğinde Katie'ye küçük bir kalp resmi yolladım. *Yeni sevgilini duydum*, yazdım. *KW & MH sonsuza dek*. Beş saniye sonra gelen cevapta SİL BUNU. CİDDİYİM. SİL. yazıyordu. Ne oldu be? diye bir mesaj yolladım. Cevap gecikmedi. ŞİMDİ SİLMEZSEN YEMİN EDERİM SENİNLE BİR DAHA ASLA KONUŞMAM. *Tanrım*, diye geçirdim içimden. *Sakin ol*.

Ertesi sabah derste beni görmezden geldi. Merhaba bile demedi. Dışarı çıkarken kolundan tuttum.

"Katie? Neler oluyor?" Beni sürükleyerek tuvalete götürdü. Bana, sanki ben çocukmuşum da o bir yetişkinmiş gibi baktı. "Bunu neden yaptın?"

Tuvaletin en dibinde, pencerenin altında duruyorduk. "Josh beni görmeye geldi," dedim. "Seni ve Bay Henderson'ı otoparka el ele görmüş..." Gülmeye başladım.

Katie gülmedi. Benden uzaklaşıp lavabonun önünde durdu ve yansımasına baktı. "*Ne?*" Çantasından rimel çıkardı. "*Tam olarak* ne söyledi?" Sesi tuhaftı. Öfkeli değildi, üzgün de değildi. Sanki korkmuştu.

"Seni okuldan sonra beklemiş ve Henderson ile el ele görmüş..." Yeniden gülmeye başladım. "Tanrım, abartılacak bir şey yok. Gelip beni görmek istediği için hikâyeler uydurup durdu işte. Sevgililer günüydü ya..."

Katie, gözlerini sıkı sıkı kapadı. "Tanrım! Sen narsistin tekisin," dedi sakince. "Her hareketi kendine yoruyorsun."

Tokat yemişe döndüm. "Ne?" Ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Tanıdığım Katie bu değildi. Rimeli lavaboya düşürdüğü sırada hâlâ ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Lavabonun kenarına tutunup ağlamaya başladı.

"Katie..." Elimi omzuna koyduğumda iyice hıçkırıklara boğuldu. Sarıldım. "Ah, Tanrım, sorun ne? Ne oldu?"

"Her şeyin," diyerek burnunu çekti, "çok değiştiğini görmüyor musun? Fark etmedin mi, Lenie?"

Elbette fark etmiştim. Katie bir süredir değişmişti. Mesafeli davranıyordu. Sürekli meşguldü. Ödevi olduğu için okuldan sonra birlikte takılamıyorduk ya da annesiyle alışverişe gittiği için benimle sinemaya gelemiyordu ya da Josh'a bakması gerektiği için o gece dışarı çıkamamıştı. Başka açılardan da çok değişmişti. Okulda sakin davranır olmuştu. Artık sigara içmiyordu. Rejime başlamıştı. Söylediklerimden sıkılıyormuş, düşünecek daha önemli şeyleri varmış gibi sohbetleri yarıda kesiyordu.

Elbette tüm bunları fark etmiştim. İncinmiştim. Ama bir şey *söylemeyecektim*. Birine incindiğinizi göstermek, yapa-

bileceğiniz en kötü şey değil midir? Zayıf ya da ilgiye aç görünmek istemiyordum çünkü kimse etrafında böyle birini istemezdi. "Ben... Bilmiyorum, K, benden *sıkıldığını* falan düşünmüştüm." Bunu duyunca daha da çok ağlamaya başladı. Ona sarıldım.

"Sıkılmadım," dedi. "Senden sıkılmadım. Ama sana söyleyemezdim, kimseye söyleyemezdim..." Aniden gözyaşlarına boğuldu ve kollarımın arasından sıyrıldı. Tuvaletin öteki ucuna doğru yürüdü, diz çöktü, sonra bana doğru emekleyerek bütün bölmelerin altını kontrol etti.

"Katie? Ne yapıyorsun sen?"

Anlamam biraz zaman aldı. O derece hiçbir şeyin farkında değildim. "Aman *Tanrım*," dedim, Katie yeniden ayağa kalkarken. "Sen... yani demek istediğin..." Fısıltıyla konuşmaya başladım, "bir şey mi oluyor?" Bir şey söylemeden boş boş gözlerime baktı. O an doğru olduğunu anladım. "Lanet olsun. Lanet olsun! Bu olamaz... Bu delilik. Bunu yapamazsın. *Yapamazsın*, Katie. Bir şey *olmadan* buna bir son vermen gerek."

Yüzüme aptalmışım gibi, sanki halime üzülüyormuş gibi baktı. "Lena, oldu bile." Yarım yamalak gülümserken yüzündeki yaşları sildi. "Kasımdan beri *oluyor*."

Polise bunlardan hiç bahsetmedim. Onları ilgilendirmezdi.

Akşam Julia ile birlikte mutfakta yemek yerken polisler eve geldi. Düzeltiyorum: Sadece ben yemek yiyordum. Julia her zamanki gibi tabağındaki yemekle oynayıp duruyordu. Annem onun başkalarının yanında yemek yemekten hoşlanmadığını söylemişti. Bu şişmanlık zamanlarından kalma bir alışkanlıktı. İkimiz de konuşmuyorduk. Ben dün eve gelip onu annemin eşyalarıyla bulduğumdan beri hiç konuşmamıştık. Bu yüzden kapı çalınca sevindim.

Gelenlerin Sean ve Çavuş Morgan –artık birlikte çok zaman geçirdiğimiz için ona *Erin* demem gerekiyordu– olduğunu görünce, konunun kırılan pencereler olduğunu düşündüm. Gerçi ikisinin birden gelmesi biraz abartılı görünüyordu. Hemen ellerimi havaya kaldırdım.

"Hasarı ödeyeceğim," dedim. "Artık ödeyebilecek param var, değil mi?" Julia onun için bir hayal kırıklığıymışım gibi dudak büktü. Ayağa kalktı ve bir şey yememiş olmasına rağmen sofrayı toplamaya başladı.

Sean, Julia'nin sandalyesini alıp benim yanıma çekti. "O konuyu sonra konuşuruz," dedi. Yüzünde mutsuz ve ciddi bir ifade vardı. "Önce Mark Henderson hakkında konuşmamız gerek."

Buz kesmiştim. Midem, kötü bir şey olacağını biliyormuşum gibi allak bullak oldu. Biliyorlardı. Hem mahvolmuş hem de rahatlamıştım ama renk vermemek ve masum görünmek için elimden geleni yaptım. "Evet," dedim. "Biliyorum. Camlarını kırdım."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Erin.

"Çünkü sıkılmıştım. Çünkü o pisliğin teki. Çünkü–"

"Bu kadarı yeter, Lena!" diye sözümü kesti Sean. "Oyun oynamayı bırak. Gerçekten sinirlenmişe benziyordu. "Konumuz bu değil, biliyorsun." Tek kelime etmeden pencereden dışarı baktım. "Josh Whittaker ile konuştuk," dedi ve midem yeniden allak bullak oldu. Galiba en başından beri Josh'ın çenesini kapalı tutamayacağını biliyordum ama Henderson'ın pencerelerini kırmanın onu en azından bir nebze memnun edebileceğini ummuştum. "Lena? Beni dinliyor musun?" Sean sandalyesinde öne doğru uzanmıştı. Ellerinin biraz titrediğini fark ettim. "Josh, Mark Henderson hakkında çok ciddi suçlamalarda bulundu. Katie Whittaker ölmeden önce, aylardır onunla bir ilişki –cinsel bir ilişki– içinde olduğunu söyledi."

"Saçmalık bu!" dedim ve gülmeye çalıştım. "Bu büyük bir saçmalık." Herkes bana bakıyordu ve yüzümün kıpkırmızı olmasını engellemem imkânsızdı. "Saçmalık," dedim bir kez daha.

"Lena, Josh neden böyle bir hikâye uydursun ki?" diye sordu Sean. "Katie'nn kardeşi neden böyle bir hikâyeyle çıkagelsin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bilmiyorum ama bu doğru değil." Masaya bakıyor, bir neden bulmaya çalışıyordum ama yüzüm gittikçe daha fazla kızarıyordu.

"Lena," dedi Erin, "gerçekleri söylemediğin apaçık ortada. Böyle bir konuda neden yalan söylediğini anlayamıyorum. Arkadaşını bu şekilde kullanmış bir adamı neden korumaya çalışıyorsun?"

"Ah, başlayacağım ama..."

"Ne?" diye sordu, dibime kadar girerek. "Neye başlayacaksın?" Tavırlarında, bana yaklaşmasında ve yüz ifadesinde bende ona tokat atma isteği yaratan bir şey vardı.

"Onu *kullanmadı*. Katie çocuk değildi!"

Kendinden epey hoşnut görünüyordu. Onu daha da çok tokatlamak istedim ama o konuşmaya devam etti. "Onu kullanmadıysa, o halde ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? Kıskandın mı yoksa?"

"Bence bu kadarı yeter," dedi Julia ama kimse onu dinlemedi.

Erin sürekli konuşuyor, sürekli beni zorluyordu. "Onu kendine mi istiyordun? Katie'den daha güzel olduğunu düşündüğün için bütün ilginin sende olmasını istiyordun ve bu yüzden çok kızdın, öyle değil mi?"

O an kendimi kaybettim. Çenesini kapamazsa ona vuracağımı hissettim. "Ondan nefret ediyordum, seni aptal sürtük. Ondan nefret ediyordum çünkü Katie'yi benden çaldı."

Herkes bir an sessizleşti. İlk konuşan Sean, "Onu senden çaldı mı? Bunu nasıl yaptı, Lena?"

Elimde değildi. Çok yorulmuştum ve zaten her şeyi öğreneceklerdi. Zaten Josh gidip her şeyi anlatmıştı. Ama en büyük neden, artık yalan söylemekten çok yorulmuş olmamdı. Ben de mutfakta oturup Katie'ye ihanet ettim.

Ona söz vermiştim. Tartıştıktan, Katie bana ayrılacaklarını ve bir daha onunla görüşmeyeceğini söyledikten sonra bana söz verdirmişti: Ne olduysa ve *ne olursa olsun*, kimseye bu yaşadıklarından söz etmeyecektim. Uzun süredir ilk kez gölete birlikte gittik. Ağaçların altına, kimsenin bizi göremeyeceği bir yere oturduk. Katie ağlayıp elimi tuttu. "Bunun yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi, "onunla olmamalıydım. Bunu anlıyorum. Ama onu seviyordum, elimde değil. Dayanamıyordum. Lütfen onu incitecek bir şey yapma. Lütfen, Lenie, bu sırrı benim için tut. Onun için değil. Ondan nefret ettiğini biliyorum. Bunu benim için yap."

Denedim. Gerçekten denedim. Annem odama girip bana Katie'yi suda bulduklarını söylediğinde, Louise kederden delirmek üzere eve geldiğinde, o pislik yerel gazetelere senin ne kadar harika bir öğrenci olduğunu, ne kadar çok sevildiğini, öğrencilerin ve öğretmenlerin sana hayran olduğunu anlatırken bile sırrımızı tuttum. O herif annemin cenazesinde yanıma gelip baş sağlığı dilediğinde bile dilimi ısırdım.

Ama dilimi aylarca ısırdım ve dilimi ısırmaya devam edersem, dilim kopacaktı. Boğulacaktım.

Ben de her şeyi anlattım. Evet, Katie ve Mark Henderson ilişki yaşıyorlardı. Sonbaharda başlamıştı. Martta ya da nisanda bitmişti. Galiba mayıs sonlarında yeniden başlamıştı ama uzun sürmedi. İlişkiyi bitiren Katie oldu. Hayır, hiç kanıtım yoktu.

"Gerçekten çok dikkatli davranıyorlardı," dedim. "E-posta göndermiyorlar, mesaj atmıyorlar, Messenger'dan yazışmıyorlardı. Hiçbir şekilde elektronik yoldan iletişime geçmiyorlardı. Bu onların bir kuralıydı ve bu konuda çok katılardı."

"İkisi de mi, yoksa yalnızca Mark Henderson mı?" diye sordu Erin.

Yüzüne baktım. "Bunu *Mark* ile hiç tartışmadım. Bunları anlatan Katie'ydi. Kuralları buymuş."

"Lena, bu ilişkiyi ilk olarak ne zaman öğrendin?" diye sordu Erin. "En başından anlatmalısın."

"Hayır, anlatması gerektiğini sanmıyorum," dedi Julia aniden. Kapının önünde duruyordu. Onun burada olduğunu bile unutmuştum. "Bence Lena çok yorgun ve şimdilik yalnız kalmaya ihtiyacı var. Yarın ya biz polis merkezine geliriz ya da siz buraya gelirsiniz. Ama bugünlük yeter."

Ona *sarılmak* istedim. Julia'yi gördüğümden beri ilk kez benim tarafımda olduğunu hissetmiştim. Erin karşı çıkacak oldu ama Sean da, "Evet, haklısınız," dedi. Ayağa kalktı ve hepsi mutfaktan çıkıp antreye doğru ilerlediler. Arkalarından gittim. Kapıya vardıklarında, "Annesi ve babası bunu öğrendiklerine ne hissedecekler, biliyor musunuz?" dedim

Erin arkasına dönüp bana baktı. "En azından bir nedeni olduğunu öğrenmiş olacaklar," dedi.

"Hayır, öyle olmayacak," dedim. "Katie'nin yaptığının bir *nedeni* yoktu. Bak, bunu şu anda kanıtlıyorsun. Buraya gelerek Katie'nin bunu nedensizce yaptığını kanıtlıyorsun."

"Ne demek istiyorsun, Lena?" Hepsi öylece dikilip yüzüme baktı. Cevap vermemi bekliyorlardı.

"Katie bunu kendini suçlu hissettiği ya da Mark onun kalbini kırdı falan diye yapmadı. Mark'ı korumak için yaptı. Birinin ilişkilerini öğrendiğini düşündü. Mark'ın rapor edi-

leceğini ve gazetelere çıkacağını düşündü. Dava açılacağını, Mark'ın ceza alacağını ve cinsel tacizden hapse atılacağını düşündü. Dayak yiyeceğini, tecavüze uğrayacağını ya da bu yüzden hapse giren erkeklere her ne yapılıyorsa Mark'a da yapılacağını düşündü. Bu yüzden kanıttan kurtulmaya karar verdi," dedim. O sırada artık ağlamaya başladım. Julia önüme geçti, sarıldı ve, "Şişt, Lena, her şey yolunda, şişt."

Ama hiçbir şey yolunda değildi. "Böyle düşünmüştü işte," dedim. "Anlamıyor musunuz? Kanıttan kurtulmaya çalışıyordu."

21 AĞUSTOS CUMA

Erin

Nehrin kenarında koşarken gördüğüm ev, yeni evim olacaktı. En azından kısa bir süreliğine. Henderson meselesi çözülene kadar. Fikir Sean'dan çıkmıştı. Polis şefi Callie'ye, bu sabah yorgunluktan neredeyse kaza yapacağımı anlatırken kulak misafiri olmuştu. "Böyle olmaz. Kasabada kalman gerek. Wards evini kullanabilirsin. Nehrin üst yakasında ve boş. Pek gösterişli değil ama cebinden bir şey çıkmayacak. Anahtarları bu öğleden sonra getiririm," dedi.

Sean odadan çıkarken Callie yüzüme güldü. "Wards evi, ha? Manyak Annie'ye dikkat et."

"Anlamadım?"

"Patrick Townsend'in balık avı kulübesi olarak kullandığı nehir kenarındaki yer, Wards evi olarak bilinir. Anne Ward'daki Wards. *Kadınlardan* biri de oydu. Söylenenlere göre," dedi fısıldayarak, "dikkatlice bakarsan *duvarlardaki kanını* hâlâ görebilirmişsin." Şaşkına döndüğümü belli etmiş olmalıyım ki, "Bu sadece eski hikâyelerden biri," deyiverdi. "Eski Beckford hikâyelerinden biri." Yüz yıllık Beck-

ford hikâyelerini pek ciddiye almıyordum. Kendime dert edecek daha yeni hikâyelerim vardı.

Henderson telefonuna cevap vermeyince biz de geri dönene kadar onu yalnız bırakmaya karar verdik. Katie Whittaker hikâyesi doğruysa ve bu hikâyeyi öğrendiğimiz kulağına gittiyse, hiçbir zaman geri dönmeyebilirdi de.

Bu sırada Sean, okul müdürü olduğu için Henderson'ın da patronu olan karısını sorgulamamı istedi. "Mark Henderson'dan hiç şüphelenmediğine eminim," dedi. "Sanırım onun hakkında çok olumlu düşünüyor ama birinin onunla konuşması gerek ve bu kişi ben olamam." Sean karısının okulda beni bekliyor olacağını söyledi.

Beni bekliyorduysa bile hiç öyle davranmadı. Onu ofisinde dört ayak üzerinde, yanağını gri halıya yaslamış kitaplığın altını görmeye çalışırken buldum. Nazikçe öksürünce telaşa kapılarak bana baktı.

"Bayan Townsend?" dedim. "Ben Çavuş Morgan. Erin."

"Ah," dedi. "Evet." Yanakları kızardı, elini boynuna götürdü. "Küpemi kaybettim de," dedi.

"İkisini de kaybettiniz herhalde," dedim.

Burnundan solurcasına bir ses çıkarıp bana oturmamı işaret etti. Oturmadan önce bluzunu düzeltip gri pantolonuna çekidüzen verdi. Benden Dedektifin karısını tasvir etmemi istemiş olsalardı, çok daha farklı birini hayal ederdim. Çekici, iyi giyimli, muhtemelen sportif; bir maraton koşucusu, bir triatloncu. Helen'ın üzerindeki giysiler, daha çok ondan yirmi yaş büyük bir kadının giyeceği türdendi. Pek dışarı çıkmayan ya da güneş görmeyen biri gibi açık tenliydi.

"Benimle Mark Henderson hakkında konuşmak istemişsiniz," dedi, önündeki bir yığın kâğıda kaşlarını çatarak

baktıktan sonra. Herhangi bir giriş konuşması yapmadan doğrudan konuya gelmek istediği belliydi. Belki de Dedektifin karısının en sevdiği huyu buydu.

"Evet," dedim. "Josh Whittaker'ın ve Lena Abbott'ın iddialarını duymuşsunuzdur, değil mi?"

Başını evet anlamında salladı. İncecik dudakları, onları sıktığında kayboluyordu. "Kocam dün anlattı. Emin olun, ilk defa böyle bir şey duyuyorum." Bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada konuşmaya devam etti. "Mark Henderson'ı iki yıl önce işe aldım. Mükemmel referanslarla geldi ve sonuçları da cesaret vericiydi." Önündeki kâğıtları karıştırdı. "İsterseniz ayrıntıları da verebilirim?" Başımı iki yana salladım ve yine, başka bir soru daha sormama izin vermeden konuşmaya devam etti. "Katie Whittaker vicdanlı ve çalışkan bir öğrenciydi. Notları burada. Geçen bahar performansının düştüğü inkâr edilemez ama bu kısa sürdü. Sonra yeniden notlarını yükseltti. Şeyden sonra... şeyden..." elini alnına götürdü, "yazın." Koltuğuna hafifçe gömüldü.

"Peki hiçbir şeyden şüphelenmediniz mi? Dedikodular yok muydu?"

Başını yana eğdi. "Ah, ben dedikodulardan bahsetmedim. Çavuş... eee... Morgan. Ortalama bir ortaokul hakkında etrafta dolaşan dedikoduları duysanız tüyleriniz diken diken olur," dedi ve dudak büktü. "Bu dedikodulara inanacak olursanız, benimle ve beden eğitimi öğretmeni Bayan Mitchell hakkında neler söylediklerini, yazdıklarını, tweetlediklerini hayal edebilirsiniz." Durdu. "Mark Henderson ile tanıştınız mı?"

"Evet."

"O halde anlarsınız. O genç ve yakışıklı biri. Kızlar – bunu hep kızlar yapıyor– onun hakkında her şeyi söylüyor. Her şeyi. Ama gürültüyü kesmeyi bilmeniz gerek. Ben

bunu yaptığıma inandım. Hâlâ da inanıyorum." Yine konuşmaya çalıştım ama beni bastırdı. "Bu iddialar konusunda," dedi, sesini yükselterek, "ciddi şüphelerim olduğunu söylemeliyim. *Ciddi* şüpheler çünkü kaynaklar ve zamanlama ortada."

"Ben–"

"İddiaları ilk ortaya atanın Josh Whittaker olduğunu biliyorum ama tüm bunların arkasından Lena Abbott çıkarsa hiç şaşırmam. Josh'ın ona zaafı var. Lena kendi yanlışları – arkadaşına yasadışı hap almak mesela– unutulsun diye dikkati başka yöne çekmek istediyse, Josh'ı da böyle bir hikâye uydurmaya ikna etmiş olabilir."

"Bayan Townsend–"

"Bahsetmek istediğim bir konu daha var," diye devam etti, araya girmeme izin vermeyerek. "Lena Abbott ile Mark Henderson arasında bir şeyler yaşanmıştı."

"Nasıl yani?"

"Birkaç şey. Lena bazen çok uygunsuz davranabiliyordu."

"Ne gibi?

"Flört ediyor. Yalnızca Mark ile değil. Görünüşe göre ona istediklerini elde etmenin en iyi yolunun bu olduğu öğretilmiş. Çoğu kız bunu yapar ama Mark, Lena'nın davranışlarını çok abartılı buluyordu. Mark'a yorumlarda bulunuyor, ona dokunuyordu..."

"Dokunmak mı?"

"Koluna dokunuyordu; daha fazlası değil. Şarkıda da söylediği gibi,* ona fazla yaklaşıyordu. Onunla bu konuda konuşmak istedim." Hatırladıkları karşısında irkildi. "Onu azarladım ama pek ciddiye almış gibi değildi. Galiba, rüyasında görür, gibi bir şey söyledi." Bunu duyunca güldüm.

---

* Chet Baker'ın She Was Too Good to me şarkısına gönderme. –*çn*

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu gülünecek bir konu değil, Çavuş. Böyle şeyler korkunç zararlar verebiliyor."

"Evet, tabii. Biliyorum. Özür dilerim."

"Evet, her neyse." Yeniden dudaklarını büktü. Tam bir müdür gibi davranıyordu. "Annesi de ciddiye almadı. Bu pek şaşırtıcı sayılmaz." Ensesini öfke dolu bir kırmızılık kapladı, sesi yükseldi. "Hiç şaşırtıcı sayılmaz. O flörtleşmeler, bitmek bilmez göz süzüşler, saç savurmalar, o ısrarcı ve yorucu *sekse hazırım* ifadesi... Lena sizce tüm bunları nereden öğrendi?" Derin bir nefes alıp verdi, gözlerine düşen saçlarını arkaya attı. "İkinci şey ise," dedi, daha sakin ve ölçülüydü, "baharda oldu. Bu kez flört değil, saldırganlık söz konusu. Mark, Lena'yı dersten atmak zorunda kalmış çünkü Lena çok saldırgan ve kaba davranmış. İncelediklerı bir metni tartışırlarken küfürlü konuşmuş." Notlarına baktı. "Metin, *Lolita*'danmış." Kaşını kaldırdı.

"Epey... *ilginç*," dedim.

"Epey. Bu suçlamaları yapmak için fikri bu metinden almış olabilir," dedi Helen. Ben hiç öyle düşünmüyordum.

Akşam olduğunda geçici evime gittim. Alacakaranlık çökerken daha da ıssız görünüyordu. Arkasındaki parlak huş ağaçları hayaletten farksızdı. Nehrin gülüşü neşeli olmaktan çıkmış, tehditkâr bir hal almıştı. Nehrin kıyılarında ve karşısındaki yamaçta kimsecikler yoktu. Çığlık atsanız kimse duymazdı. Koşu yaparken buradan geçtiğimde huzur dolu bir manzara görmüştüm. Şimdi ise aklıma korku filmlerindeki o ıssız evlerden başka bir şey gelmiyordu.

Kapının kilidini açıp hızla içeri baktım. *Duvardaki kana* bakmamaya çalışıyordum. Ama içerisi limonlu bir tür deterjan kokuyordu. Şömine süpürülmüştü ve hemen yanında kırılmış bir yığın odun vardı. Burası daha çok bir kulübeyi andırıyordu: Sadece iki odası vardı. Açık mutfaklı bir oturma odası; içinde küçük bir çift kişilik yatak, yatağın

üzerinde katlanmış temiz çarşaflar ve bir tane battaniye duran yatak odası.

Yapay limon kokusundan kurtulmak için pencereleri ve kapıyı açtıktan sonra yolda gelirken Co-op'tan aldığım biralardan birini açtım. Ön taraftaki basamağa oturup karşı taraftaki tepeyi saran eğreltiotlarının batan güneşin etkisiyle bronzdan altına dönüşünü izledim. Gölgeler uzarken tek başınalığın yalnızlığa dönüştüğünü hissettim. Telefonumu çıkardım ama kimi arayacağımdan emin değildim. O sırada telefonumda sinyal olmadığını *–tabii ki–* fark ettim. Ayağa kalktım ve telefonumu havada sallayarak etrafta dolaştım ama hiç sinyal yoktu. En sonunda nehrin kenarına doğru yürüyünce birkaç çizgi belirdi. Bir süre olduğum yerde durdum. Su ayak parmaklarıma değiyordu. Siyah nehrin hızlı ve sığ akışını izledim. Sanki birinin kahkaha attığını duyuyor gibiydim ama bu yalnızca kayaları sertçe yalayan suyun sesiydi.

Uykuya dalmam sanki yıllar sürdü. Aniden ateşler içinde uyandığımda, etraf zifiri karanlıktı ve dibime kadar soktuğum elimi bile görmem imkânsızdı. Beni bir şeyin uyandırdığından emindim: Bir ses miydi bu? Evet, bir öksürüktü.

Komodindeki telefonuma uzandığımda yere düşürdüm ve sessizliğin içinde şaşırtıcı derecede yüksek bir gürültü çıktı. Etrafı yoklayıp el yordamıyla telefonumu buldum ve aniden korku içinde sımsıkı tuttum. Sanki ışığı açtığımda odanın içinde birini göreceğimden emindim. Evin arkasındaki ağaçlardan gelen baykuş seslerini duyabiliyordum. Sonra yine aynı şey oldu: Biri öksürüyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, yatağımın üzerindeki perdeyi, camın öteki tarafından bana bakan biri vardır korkusuyla bir türlü açamadım.

Kimi bekliyordum ki? Anne Ward'u mu? Kocasını mı? *Gülünç*. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ışığı ve perdeleri açtım. Hiçbir şey ve hiç kimse yoktu, orası kesindi. Yataktan çıktım, eşofman altımı ve svetşörtümü giyip mutfağa gittim. Çay yapacaktım ama mutfak dolabındaki yarısı dolu Talisker şişesini fark ettim. Birkaç parmak koyup kafama diktim. Spor ayakkabılarımı giydim, telefonumu cebime attım, tezgâhtaki feneri aldım ve ön kapının kilidini açtım.

Fenerin bataryası azalmıştı. Işık çok zayıftı ve iki üç metreden daha uzağı aydınlatmıyordu. Ayaklarımın önündeki toprağı aydınlatmak için feneri yere doğru çevirdim ve gecenin karanlığına doğru yürüdüm.

Otlar çiyden ağırlaşmıştı. Birkaç adım sonra ayakkabılarım ve eşofmanım ıslandı. Evin etrafında yavaşça yürürken, fener ışığının solgun hayaletleri andıran kayın ağaçlarının gümüşi kabuğundaki dansını izledim. Hava yumuşak ve serindi. Esintinin içinde yağmur damlaları vardı. Baykuşun sesini, nehrin sessiz şarkısını ve bir kara kurbağasının ritmik vıraklayışını duydum. Evi kolaçan ettikten sonra nehir kıyısına doğru yürümeye başladım. Sonra vıraklama birden durdu ve sonra yeniden öksürük sesini duydum. Yakınlarımdan değil, yamaçtan, nehrin karşısında bir yerden geliyordu ve bu kez pek öksürüğe benzemiyordu. Daha çok meleme gibiydi. Bir koyundu herhalde.

Kendimi de koyun gibi hissederek eve geri döndüm, kendime bir shot daha viski koyup Nel Abbott'ın notlarını çantamdan çıkardım. Oturma odasındaki koltuğa kıvrılıp okumaya başladım.

Ölüm Göleti

Anne Ward, 1920

Eve girmişti bile. Oradaydı. Dışarıda korkacak bir şey yoktu, tehlike içerideydi. Bekliyordu, onun eve geldiği günden beri bekliyordu.

Anne'in hissettiği korku değil, suçluluktu. Arzu ettiklerinin, hayatının gerçek kâbusu gittikçe büyüdüğünde geceleri görmekten kaçınmadığı rüyanın farkında olmak, akıntıdan çıkarılmış bir çakıl taşı kadar soğuk ve sertti. Bu kâbus kocasıydı ve yatakta, hemen yanında yatıyordu ya da çizmelerini çıkarmadan, eline kadehiyle ateşin karşısında oturuyordu. Kâbus, kocası tarafından seyredildiğini fark ettiğinde ve ona sanki fiziksel olarak tiksinçmiş gibi iğrenerek baktığını fark ettiğinde başlamıştı. Sadece Anne'den iğrenmiyordu, bunu biliyordu. Bütün kadınlardan, çocuklardan, ihtiyar erkeklerden, savaşa katılmamış her erkekten iğreniyordu. Yine de ondan ne kadar nefret ettiğini görmek, bunu hissetmek –hayatı boyunca hissettiği her şeyden çok daha güçlü bir şekilde hissetmek– onu incitiyordu.

Ama bunu hak etmediğini söyleyemezdi, değil mi?

Kâbus gerçekti, evinde yaşıyordu ama onun peşini bırakmayan şey, görmeyi kendine yasaklamadığı rüyaydı. Rüyada

evde yalnız olduğunu görüyordu. 1915 yazıydı ve kocası savaşa daha yeni gitmişti. Akşam vaktiydi, ışık yamaçtan nehre doğru iniyordu, evin dört bir yanına karanlık çöküyordu ve o sırada kapı çalınıyordu. Kapının önünde bekleyen üniformalı bir adam vardı ve ona bir telgraf getirmişti. O sırada kocasının bir daha asla geri dönmeyeceğini öğrenmişti. Bunun hayalini kurduğu zamanlarda nasıl olacağını umursamıyordu. Kahraman olarak mı, bir arkadaşını korurken mi, yoksa düşmandan kaçan bir korkak olarak mı öldüğünün bir önemi yoktu. Ölmüş olması yeterliydi.

Onun için her şey daha kolay olacaktı, orası kesindi. O halde neden kocası ondan neden nefret etmesindi ki? Eğer savaşta ölseydi, Anne onun arkasından yas tutacaktı, annesi, arkadaşları, erkek kardeşleri (sağ kalan varsa) Anne'e üzülecekti. Ona yardım edecekler, etrafını saracaklardı ve Anne bunu atlatacaktı. Kocasının yasını uzun süre tutacaktı ama sonunda bitecekti. On dokuz, yirmi, yirmi bir yaşına basacaktı ve önünde kocaman bir hayat olacaktı.

Kocası ondan nefret etmekte haklıydı. Üç yıl, neredeyse üç yıldır bokta ve sigarasını yaktığı adamların kanında boğuluyordu. Oysa Anne, kocasının hiçbir zaman geri dönmemesini diliyor, telgrafın gelmediği her güne lanet ediyordu.

Anne, kocasını on beş yaşından beri seviyordu ve onunla tanışmadan önceki hayatın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Savaş başladığında kocası on sekiz yaşındaydı ve on dokuz yaşında savaşa gitmişti. Her defasında eve aylarca değil, yıllarca, on yıllarca, yüzyıllarca yaşlanmış halde dönüyordu.

İlk gelişinde hâlâ kendi gibiydi. Bütün gece, ateşler içinde titreyen bir adam gibi ağlamıştı. Karısına savaşa dönmek istemediğini, çok korktuğunu söylemişti. Geri dönmeden önceki gece Anne, kocasını nehrin kenarında bulmuş ve onu eve getirmişti. (Keşke bunu hiç yapmasaydı. Keşke onu kendi haline

bıraksaydı.) Kocasını durdurarak bencilce davranıştı. Şimdi daha mı iyi olmuştu?

Kocası, eve ikinci gelişinde ağlamamıştı. Sessizdi, bitkindi, Anne'e yalnızca sinsi gözlerle, göz kapaklarının altından yan yan bakıyordu. Yatağa girdiklerinde ise hiç bakmıyordu. Üzerine çıkıyor, yalvardığında, kanadığında bile durmuyordu. Anne'den nefret etmeye çoktan başlamıştı. Bunu ilk başta anlamamıştı ve Anne ona hapishanedeki kızlara yapılan muameleye ve vicdani retçilere çok üzüldüğünü söylediğinde, kocası ona tokat atmış, yüzüne tükürmüş ve ona hain bir orospu olduğunu söylemişti.

Üçüncü kez eve geldiğinde, artık eski halinden eser kalmamıştı.

Anne kocasının bir daha dönmeyeceğini o an anlamıştı. Eski halinden eser kalmamıştı. Anne onu terk edemezdi, gidip başkasına âşık olamazdı çünkü kocasından başka kimsesi yoktu ve şimdi o da gitmişti. Gitmişti ama hâlâ çizmeleriyle ateşin başında oturuyor, içiyor, içiyor, içiyordu. Anne'e düşman gözlerle bakıyordu ve Anne onun ölmesini diliyordu.

Bu nasıl bir hayattı böyle?

Anne başka bir çaresi olmasını çok istiyordu. Diğer kadınların bildiği sırrı bilmek istiyordu ama Libby Sheeton uzun zaman önce sırlarıyla birlikte ölmüştü. Anne'in bildiği bazı şeyler elbette vardı. Kasabadaki kadınların çoğu bunları bilirdi. Hangi mantarları toplayıp hangilerini bırakacaklarını biliyorlardı, güzelavrat otuna asla dokunmamaları konusunda uyarılmışlardı. Anne bu otun ormanın neresinde yetiştiğini biliyordu ama neye yol açtığını da biliyordu ve kocasının öylece gitmesini istemiyordu.

Kocası sürekli korku içindeydi. Anne bunu görebiliyor, ne zaman yüzüne baksa hissediyordu: Adamın gözleri sürekli kapıdaydı. Sanki ağaçların ardındakini görmek için alacakaran-

lığı seyrediyor gibiydi. Korku içindeydi ve bir şey bekliyordu. Üstelik sürekli yanlış yere bakıyordu çünkü düşman orada değildi. Düşman çoktan içeri, eve girmişti. Ateşin başında oturuyordu.

Anne, kocasının korkmasını istemiyordu. Yüzündeki gölgeyi görmek istemiyordu. Bu yüzden çizmeleriyle koltuğuna oturmuş içkisini içerken uykuya dalana kadar bekledi. Sessiz ve hızlı hareket etti. Bıçağı ensesinden onu hiç uyandırmadan sapladı. Ve işte kocası artık sonsuz uykuya dalmıştı.

Böylesi daha iyiydi.

Elbette ortalık oldukça batmıştı. Ellerini yıkamak için nehre gitti.

23 AĞUSTOS PAZAR

Patrick

Patrick'in karısıyla ilgili gördüğü rüya hep aynıydı. Gece vaktiydi ve karısı suya dalıyordu. Patrick, Sean'ı kıyıda bıraktıktan sonra arkasından yüzüyordu ama karısına tam ulaşacağı sırada karısı daha da uzaklaşıyor ve Patrick'in yine yüzmesi gerekiyordu. Rüyasında gölet, gerçek hayatta olduğundan daha genişti. Gölet değildi, göldü, okyanustu. Sanki sonsuza dek yüzüyordu. Yalnızca suyun dibini boylayacağından emin olacak kadar yorgun düştüğünde karısını yakalayıp kendine doğru çekmeyi başarıyordu. Çektiğinde ise karısının vücudu suyun içinde yavaşça dönüyordu. Yüzü artık Patrick'e bakıyordu ve kırık, kanlı ağzıyla gülüyordu. Hep aynıydı. Ama geçen gece, vücudu suyun içinde ona doğru döndüğünde, bu sefer yüzün Helen'a ait olduğunu fark etti.

Dehşet içinde uyandığında kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Yatağın içinde oturdu, avucunu göğsüne koydu. Kendi korkusunu ya da bu korkunun ne kadar derin bir utanç duygusuyla iç içe geçmiş olduğunu kabul etmek istemiyordu. Perdelerini açıp gökyüzünün aydınlanmasını, siyahtan griye dönmesini bekledikten sonra hemen yanın-

daki Helen'ın odasına gitti. Usulca içeri girdi, makyaj masasının yanının taburesini nazikçe yatağının yanına çekip oturdu. Helen'ın yüzü başka yöne dönüktü. Rüya görüyor gibi bir hali vardı. Patrick kolunu omzuna koyup onu sarsarak uyandırmamak, ağzının kan ve kırık dişlerle dolu olup olmadığına bakmamak için kendini zor tuttu.

Helen en sonunda kıpırdanıp yavaşça sırtüstü döndüğünde Patrick'i fark etti. Başını sert bir şekilde arkaya doğru çektiği sırada duvara çarptı.

"Patrick! Ne oldu? Sean'a bir şey mi oldu?"

Patrick başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey olmadı."

"O halde..."

"Ben... arabanda bir şey unutmuş olabilir miyim?" diye sordu Patrick. "Geçen gün? Kır evinden birkaç çerçöp almıştım. Atacaktım ama o sırada kedi... Dikkatim dağıldı ve galiba çöpleri arabada unuttum. Unutmuş muyum?"

Helen yutkunup başını evet anlamında salladı. Gözleri siyahtı ve gözbebekleri büyüdükçe iris kahverengi bir şeritten ibaret kaldı. "Evet, ben... Kır evinden mi? Onları kır evinden mi aldın?" Kaşlarını, bir şeyleri anlamaya çalışır gibi çattı.

"Evet, kır evinden. Ne yaptın onlara? Torbayı ne yaptın?"

Yatağın içinde oturdu. "Attım," dedi. "Çöptü, değil mi? Çöpe benziyordu."

"Evet, çöptü."

Helen önce uzaklara baktı, daha sonra yeniden Patrick'e döndü. "Baba, sence yine mi başlamıştı?" İç çekti. "Sean ve o. Sence..."

Patrick öne doğru eğildi, Helen'ın saçlarını alnından çekti. "Emin değilim. Olabilir. Sanırım başlamıştı. Ama artık bitti, değil mi?" Ayağa kalkmaya çalışsa da bacaklarında güç

bulamadı ve komodinden destek aldı. Helen'ın onu izlediğinin farkındaydı. Utandı. "Çay ister misin?" diye sordu.

"Ben yaparım," dedi Helen, örtüleri kenara çekerek.

"Hayır, hayır. Sen olduğun yerde kal. Ben hallederim." Kapıya varınca arkasına döndü. "Onu attın, değil mi? O çöpü?" diye sordu. Helen başını evet anlamında salladı. Patrick taş kesilmiş bacakları ve sıkışan göğsüyle yavaşça aşağı inerek mutfağa girdi. Su ısıtıcıyı doldurup masaya oturdu. Kalbi ağırlaşmıştı. Helen'ın ona yalan söylediğini hiç düşünmemişti ama şimdi bundan emindi.

Belki de ona kızmalıydı ama asıl Sean'a kızgındı çünkü onun hatası yüzünden işler bu raddeye gelmişti. Helen'ın bu evde bile olmaması gerekirdi! Kendi evinde, kocasının yatağında olmalıydı. Kendi de bu duruma sokulmamış, oğlunun dağıttıklarını toplamak, gelininin yan odasında uyumak gibi kaba bir pozisyonda bırakılmamış olmalıydı. Bandajın altında kalan önkolu kaşınınca dalgın gözlerle kaşıdı.

Patrick dürüst olsaydı –ki her zaman öyle olmaya çalışmıştı–, o kim oluyordu ki oğlunu eleştiriyordu? Genç bir adam olmak, vücudunun dikine gitmek ne demekti, biliyordu. Oğlu kendi için yanlış bir seçimde bulunmuştu ve bunun utancını hâlâ hissediyordu. Çok güzel ama zayıf, bencil ve neredeyse her açıdan kontrolü kaybeden bir kadın seçmişti. Doyumsuz bir kadın. Karısı kendi kendini yiyip bitiren bir yola sapmıştı ve Patrick bunu düşündüğünde o kadar uzun sürmüş olduğuna şaşırıyordu. Lauren'ın hiçbir zaman anlamadığı şeyi –tehlikeli bir şekilde canından olmanın kıyısından kaç kez döndüğünü– gayet iyi biliyordu.

Merdivenlerden gelen ayak sesini duyup o yöne baktı. Helen çıplak ayakla kapının eşiğinde dikiliyordu ve üzerinde hâlâ pijaması vardı.

"Baba? İyi misin?" Patrick çay yapmak üzere ayağa kalktı ama Helen elini omzuna koydu. "Sen otur. Ben hallederim."

Sean ilkinde yanlış seçim yapmıştı, ikincisinde değil. Çünkü Helen *Patrick'in* seçimiydi. Bir iş arkadaşının kızıydı. Sakin, dürüst ve çalışkandı. Patrick onun dengeli, sevgi dolu ve sadık olacağını sezmişti. Sean'ın ikna edilmesi gerekiyordu. Stajyerken tanıştığı bir kadına âşık olmuştu ama Patrick bu aşkın çok sürmeyeceğini biliyordu. Gerekenden uzun sürünce de bunu sonlandırmıştı. Şimdi Helen'ı izliyordu ve oğlu için ne kadar doğru bir seçim yaptığını düşünüyordu: Helen açık yürekli, mütevazı ve akıllıydı; çoğu kadını yiyip bitiren ünlü dedikodularıyla hiç ilgilenmiyordu. Televizyon ya da romanlarla zaman harcamıyor, çok çalışıyor ve hiç şikâyet etmiyordu. Anlaşması kolaydı ve güler yüzlüydü.

"İşte oldu." Çayını uzatırken gülümsüyordu. "Ah," dedi, dişlerinin arasından keskin bir nefes alarak, "o hiç iyi görünmüyor." Patrick'in kaşıyarak bandajı yırttığı koluna bakıyordu. Alttan çıkan deri kırmızı ve şişkindi. Yarası kararmıştı. Ilık su, sabun, antiseptik ve yeni bandaj getirdi. Yarayı temizledi ve kolunu yeniden bandajladı. İşi bittiğinde Patrick öne doğru eğilip onu dudaklarından öptü.

"Baba," dedi Helen ve onu nazikçe geri itti.

"Özür dilerim," dedi Patrick. "Özür dilerim." İçini yeniden, bu kez oldukça yorucu bir utanç kaplamıştı. Öfkesi de cabasıydı.

Kadınlar onu küçük düşürüp duruyordu. Önce Lauren, sonra Jeannie ve diğerleri. Ama Helen olmazdı. Kesinlikle olmazdı, değil mi? Helen o sabah yalan söylemişti. Patrick bunu o içten, ihanete alışkın olmayan yüzünde görmüştü. Ürperdi. Aklına yeniden rüyası geldi. Lauren suyun içinde yüzünü ona dönüyordu, geçmiş kendini tekrarlıyordu ama tek bir farkla: Kadınlar daha kötüye gidiyordu.

Nickie

Jeannie artık birinin bu konuda bir şeyler yapmasının tam zamanı olduğunu söyledi.

"Söylemesi kolay," diyerek çıkıştı Nickie. "Üstelik neden ağız değiştirdin ki sen? Kendimi korumak için çenemi kapalı tutmam gerekiyordu, şimdi ise karşıma geçmiş, kendimi ateşe atmamı söylüyorsun, öyle mi?" Jeannie sustu. "Ben çok denedim. Bunu gayet iyi biliyorsun. Hep doğru yolu göstermeye çalıştım. Kız kardeşe bir mesaj bırakmadım mı? Kimse beni dinlemiyorsa, bu benim suçum değil. Çok mu ince konuşuyorum ben? Çok inceymiş! Gidip orada burada boşboğazlık etmemi mi istiyorsun? Boşboğazlığın senin başına neler açtığına bir baksana!" Bütün gece bunu tartışıp durdular. "Benim hatam değil! Benim hatam olduğunu söyleyemezsin. Ben Nel Abbott'ın başına bela açmayı hiçbir zaman istemedim. Ona bildiklerimi anlattım, hepsi bu. Senin söylediklerini yaptım. Sana karşı galip gelemiyorum, yapamıyorum. Bunun için neden çabaladığımı bile bilmiyorum."

Jeannie sinirlerini bozmaya başlamıştı. Bir türlü susmak bilmiyordu. En kötüsü de, yani, tabii en kötüsü bu değildi. En kötüsü, kesinlikle uyuyamıyor oluşuydu. Ondan bir sonraki en kötüsü ise, Jeannie'nin muhtemelen haklı oluşuydu. Nickie bunu en başından, o sabah pencere kenarın-

da otururken içine doğduğundan beri biliyordu. Biri daha. Bir yüzücü daha. O zaman aklına bu fikir gelmişti: Sean Townsend ile konuşacaktı. Ama bundan vazgeçerek çok iyi etmişti. Annesinden bahsettiğinde Townsend'in nasıl tepki verdiğini, nezaket maskesinden sıyrılıp nasıl küplere bindiğini görmüştü. Sonuçta babasının oğluydu.

"Peki o zaman kiminle? Kiminle, tuhaf kız? Kiminle konuşmam gerekiyor? Kadın polisle olmaz. Bunu aklından bile geçirme. Hepsi aynı! Hemen patronuna gidecektir, öyle değil mi?" Kadın polis değilse kim? Nel'in kız kardeşi mi? O kadınla ilgili hiçbir şey Nickie'ye güven vermiyordu. Ama kız farklıydı. *O sadece bir çocuk,* demişti Jeannie ama Nickie, "Ne olmuş yani? O kız bu kasabanın yarısından çok daha etkili."

Evet, kızla konuşacaktı. Yalnızca henüz ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Nel'in yazdıklarının üzerinde Nickie ile birlikte çalıştıkları kısmı hâlâ Nickie'deydi. El yazısı değildi, bilgisayarda yazılmıştı ama Lena mutlaka annesinin kelimelerini, onun bakış açısını tanırdı. Elbette her şeyi Nickie'nin ağzından çıktığı şekliyle yazmamışlardı. Aralarının açılmasının nedenlerinden biri de buydu. Sanatsal farklılıklar. Nel ona sinirlenmiş, Nickie gerçekleri söyleyemiyorsa, bu işe zaman harcamalarının da bir anlamı olmadığını söylemişti ama kendisi gerçeklere dair ne biliyordu ki? Hikâye uydurup duruyorlardı işte.

Sen hâlâ burada mısın? diye sordu Jeannie. *Kızla konuşacağını sanıyordum.* Nickie de, "Pekâlâ, sakin ol. Konuşacağım ama daha sonra. Hazır olduğum zaman."

Bazen Jeannie'nin çenesini kapamasını istiyordu, bazen de onunla birlikte pencere kenarında oturup dışarıyı seyretmesini her şeyden çok istiyordu. Birlikte yaşlanmalı,

şimdiki gibi sudan sebeplerle atışmak yerine birbirlerinin huyuna gitmelilerdi.

Nickie, Jeannie'yi zihninde canlandırdığında, onu bu eve son geldiği haliyle hatırlamamayı dilerdi. Bu Jeannie'nin Beckford'dan temelli ayrılmasından birkaç gün önceydi. Şoktan beti benzi atmıştı ve korku içinde titriyordu. Nickie'nin yanına gelmesinin nedeni, Patrick Townsend'in onu görmeye gelmiş olduğunu haber vermekti. Townsend, Jeannie'ye bu şekilde konuşmaya, sorular sormaya, *Townsend'in adını lekelemeye* çalışmaya devam ettiği sürece ona zarar vereceğini söylemişti. "Zararı ben vermeyeceğim," demişti. "Ben sana asla dokunmam. Bu pis işi başkasına yaptıracağım. Ve tek bir kişiye de değil. Birkaç adam bulacağım ve her biri sırayla üzerinden geçecek. Çevremin geniş olduğunu biliyorsun, değil mi Jean? Böyle şeyler yapan adamlar tanıdığımı biliyorsun, değil mi?"

Jeannie odada öylece dikilmiş, Nickie'ye bu konuyu boş vereceğine yemin ettirmişti. "Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Keşke sana hiçbir zaman hiçbir şey söylememiş olsaydım."

"Ama... çocuk," dedi Nickie. "Peki ya çocuk?"

Jeannie gözündeki yaşları sildi. "Biliyorum. Biliyorum. Bunu düşünmek canımı sıkıyor ama onu orada bırakmalıyız. Sakin olmalı, tek kelime etmemelisin. Çünkü Patrick bana bunu yaptırabilir, Nicks. Sana da yaptırabilir. O boş konuşmaz."

Jeannie birkaç gün sonra gitmişti ve bir daha da asla geri dönmemişti.

Jules

Dürüst ol. Bir parçan da bundan hoşlanmadı mı?

Kulaklarımda sesin çınlayarak uyandım. İkindi vaktiydi. Geceleri uyuyamıyorum, bu ev tekne gibi sallanıyor ve suyun sesi insanı sağır edecek gibi. Gündüzleri o kadar kötü değil. Buna rağmen bir ara uyuyakalmış olmalıyım ki, kulaklarımda çınlayan sesinle uyandım:

Bir parçan da bundan hoşlanmadı mı? Hoşlanmak mı, yoksa tadını çıkarmak mı? Yoksa *istemek* mi? Tam kullandığın kelimeyi hatırlamıyorum. Yalnızca elimi ellerinin arasından çekip sana vurmak için kaldırdığımı, senin neler olup bittiğini anlayamayan bakışlarını hatırlıyorum.

Koridora çıkıp banyoya doğru ilerledim ve duşu açtım. Soyunamayacak kadar yorgun olduğum için öylece oturdum ve odanın buharlanmasını bekledim. Sonrasında suyu kapadım ve lavaboya giderek yüzüme su çarptım. Başımı kaldırıp baktığımda, buharlanan aynanın yüzeyinde beliren L ve S harflerini gördüm. Öyle korkmuştum ki çığlığı bastım.

Lena'nın kapısının açıldığını duydum. Hemen sonra banyonun kapısını çaldı. "Neler oluyor, Julia?"

Öfke içinde kapıyı açtım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun sen?" Aynayı işaret ettim.

"Ne?" Canı sıkılmış gibiydi. "*Ne?*"

"Lena, bunu gayet iyi biliyorsun. Ne yaptığını sanıyorsun, bilmiyorum ama..."

Bana sırtını dönüp oradan uzaklaştı. "Tanrım, sen tam bir *ucubesin.*"

Bir süre öylece durup harflere baktım. Hayal gördüğüm falan yoktu, harfler kesinlikle oradaydı: LS. Bunu sen zaten hep yapıyordun: Aynaya hayalet mesajlar bırakıyor ya da kapımın arkasına kırmızı ojenle küçük pentagramlar çiziyordun. Sağa sola beni korkutacak şeyler bırakıyordun. Beni çıldırtmaya bayılıyordun ve bunu kesinlikle Lena'ya da söylemiş olmalısın. Şimdi kızın da aynısını yaptığına göre kesinlikle söylemişsin.

Neden LS? Neden Libby Sheeton? Neden ona takıntılısın? Libby kadınlardan nefret eden, kendi yaptıkları şeylerin suçunu onların üzerine atan erkekler tarafından suya sürüklenen masum ve genç bir kadındı. Ama Lena senin oraya kendi isteğinle gittiğini düşünüyor. O halde neden Libby? Neden LS?

Havluya sarınıp koridora çıktım ve odana girdim. Oda düzgün görünüyordu ama havada tatlı bir koku vardı; senin değil, başka birinin parfümü olmalıydı. İğrençti ve solmuş gül kokusuyla ağırlaşmıştı. Yatağının hemen yanındaki çekmece kapalıydı. Açtığımda her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüm. Ama tek bir istisna vardı. Üzerinde Libby'nin baş harflerinin oyulduğu çakmak orada değildi. Biri odaya girmiş olmalıydı. Biri o çakmağı almış olmalıydı.

Yeniden banyoya döndüm ve yüzüme yeniden su çarptım. Aynadaki harfleri sildiğim sırada arkamda seni gördüm. Yüzünde o aynı, neler olup bittiğini anlamayan ifade vardı. Arkama döndüğümde Lena kendini korumaya çalışırcasına ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, Julia, sakin ol. Neler oluyor sana böyle?"

Başımı iki yana salladım. "Ben... Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" Gözlerini devirdi.

"Biraz hava almam gerek."

Ama ön kapının merdiveninde neredeyse yeniden çığlık atacaktım çünkü kapıda siyah giyimli, öne doğru eğilmiş ve her nedense darmaduman görünen iki kadın vardı. Biri başını kaldırıp bana baktığında onun ölen kızın annesi Louise Whittaker olduğunu gördüm. Öfke içinde konuşarak diğer kadının yanından ayrıldı.

"Bırak beni! Beni rahat bırak! Bana yaklaşma!"

Diğer kadın ona –ya da bana, emin olamadım– elini salladıktan sonra arkasına döndü ve bahçe yolundan topallayarak yavaşça dışarı çıktı.

"Deli karı," dedi Louise, eve doğru yaklaşırken. "Şu Sage denen kadın tam bir baş belası. Sakın onunla muhatap olmayın. Kapınızdan içeri adım atmasına izin vermeyin. O tam bir yalancı, bir üçkâğıtçı. Tek istediği para." Nefeslenmek için durdu, kaşlarını çatarak bana baktı. "Siz de benim hissettiğim kadar korkunç görünüyorsunuz." Ağzımı açacak oldum ama hemen sonra kapadım. "Yeğeniniz evde mi?"

Onu içeri davet ettim. "Hemen çağırayım," dedim ama Louise çoktan merdivenin yanına gitmiş, Lena'ya sesleniyordu. Sonrasında mutfağa gitti, masaya oturup beklemeye başladı.

Bir süre sonra Lena geldi. Senden yadigar o kibirle bıkkınlık karışımı tipik yüz ifadesi kaybolmuştu. Louise'i uysalca selamladı ama Louise'in bunu fark ettiğinden şüpheliydim. Gözleri başka yerdeydi. Nehre ya da daha arkalara bakıyor olmalıydı.

Lena masaya oturup saçlarını ensesinde topladı. Bir görüşmeye, bir sorguya hazırlanır gibi çenesini hafifçe kaldır-

dı. Sanki görünmezmişim gibi benimle hiç ilgilenmemişlerdi. Ben yine de odada yanlarında kalmayı tercih ettim. Tezgâhın yanında durdum ve araya girmem gerekirse diye tetikte beklemeye başladım.

Louise yavaşça gözlerini kırptı ve en sonunda Lena'ya baktı. Lena da bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını yer doğru çevirdi.

"Özür dilerim, Bayan Whittaker. Çok üzgünüm."

Louise hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki, aylarca süren acımasız kederin kazdığı oluklardan gözyaşları akıyordu.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı Lena. O da artık ağlıyordu. Saçlarını açıp küçük bir kız gibi parmaklarının arasına doladı.

"Kendi çocuğunu tanımadığını fark etmek," dedi Louise en sonunda, "nasıl bir his olduğunu günün birinde anlar mısın, bilmiyorum." Derinden, titreyerek nefes aldı. "Bütün eşyaları bende. Giysileri, kitapları, müzikleri. Çok değer verdiği resimleri. Arkadaşlarını ve hayran olduğu insanları, neleri sevdiğini biliyorum. Ama bu o değilmiş çünkü *kimi* sevdiğini aslında bilmiyormuşum. Onun bilmediğim bir hayatı vardı *–koca bir hayatı–* varmış. Ona ait en önemli parçayı bilmiyormuşum." Lena konuşmaya çalıştı ama Louise devam etti. "Lena, bana yardım edebilirdin. Bana bundan bahsedebilirdin. İlk öğrendiğinde bana anlatabilirdin. Gelip kızımın kontrol edemediği ve senin de kötü biteceğini bildiğin *–bunu kesinlikle bilmen gerekirdi–* bir belaya bulaştığını bana anlatabilirdin."

"Ama yapamadım... Yapamadım..." Lena yine bir şeyler söylemeye çalıştı ama Louise yine izin vermedi.

"Katie'nin başına nasıl bir bela açtığını göremeyecek kadar kör ya da aptal ya da umursamaz olsaydın bile, yine de *bana* yardım edebilirdin. Öldükten sonra bana gelip bunun

benim yaptığım ya da yapmadığım bir şey nedeniyle olmadığını söyleyebilirdin. Kocamla ilgili olmadığını söyleyebilirdin. Bizi delirmekten kurtarabilirdin. Ama yapmadın. Yapmamayı seçtin. Bunca zaman tek kelime etmedin. Bunca zaman... Daha da kötüsü, bundan da kötüsü, o adamın bu işten..." Sesi yükseldi ve sonra duman gibi dağıldı.

"Bu işten sıyrılmasına izin mi verdim?" diyerek cümleyi tamamladı Lena. Artık ağlamıyordu ve sesi yükselse de güçlüydü, zayıf değil. "Evet, izin verdim ve bu midemi bulandırdı. Midemi bulandırdı ama bunu Katie için yaptım. Her şeyi Katie için yaptım ben."

"Sakın bir daha onun adını ağzına alma," diye çıkıştı Louise. "Sakın."

"Katie, Katie, Katie!" Lena hafifçe ayaklanıp öne doğru eğildi. Yüzü, Louise'in burnundan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Bayan Whittaker," dedi, sandalyesine geri oturarak, "Ben onu *seviyordum*. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Benden ne istediyse onu yaptım. Benden rica ettiklerini yaptım."

"Lena, bu kadar önemli bir şeyi benden, annesinden saklaman senin kararın değildi."

"Evet, benim değil, onun kararıydı! Her şeyi öğrenmeye hakkınız olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama bu doğru değil. O çocuk değildi, küçük bir kız değildi."

"O *benim* küçük kızımdı!" Louise'in sesi bir ağıta, bir inlemeye dönüşmüştü. Tezgâha sıkıca tutunduğumu, ağlamak üzere olduğumu fark ettim.

Lena yeniden konuştuğunda sesi daha yumuşak ve yalvarır gibi çıktı. "Katie bir seçim yaptı. Bir karar verdi ve ben de buna uydum." Tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyormuş gibi daha da nazikleşti, "Üstelik bu karara uyan tek kişi ben değilim. Josh da var."

Louise, Lena'ya çok sert bir tokat attı. Tokadın sesi duvarlarda yankılandı. Öne doğru atılıp Louise'in kolunu tuttum. "Hayır!" diye bağırdım. "Bu kadarı yeter! Yeter!" Onu ayağa kaldırmaya çalıştım. "Artık gitseniz iyi olacak."

"Bırak onu!" dedi Lena, sert bir sesle. Yüzünün sol kısmı öfkeli bir kırmızıya boyanmıştı ama ifadesi sakindi. "Julia, sen bu işe karışma. İstiyorsa bana vurabilir. Gözlerimi tırmalayıp saçlarımı çekebilir. Bana istediğini yapabilir. Bunun artık ne önemi var?"

Louise'in ağzı açıktı. Ekşi nefesinin kokusunu alabiliyordum. Onu bıraktım.

"Josh'ın hiçbir şey anlatmamasının nedeni *sensin*," dedi, dudaklarındaki tükürükleri silerek. "Çünkü ona *sen* hiçbir şey anlatmamasını söyledin."

"Hayır, Bayan Whittaker." Lena sağ elini yanağına götürürken ses tonu çok sakindi. "Bu doğru değil. Josh'ın konuşmamasının nedeni Katie'ydi. Çünkü bunu Josh'tan isteyen *oydu*. Daha sonraları da sizi ve babasını korumak için susmak istedi. Bunun sizin canınızı çok acıtacağını düşündü. Katie'nin bunu neden yaptığını öğrenirseniz..." Başını iki yana salladı. "Josh daha küçük ve–"

"Bana oğlumun ne düşündüğünü anlatma," dedi Louise. "Bana onun ne yapmaya çalıştığını anlatma. Yapma." Refleks olarak elini boynuna götürdü. Hayır, bu bir refleks değildi: Zincirindeki mavi kuşu başparmağının ve işaret parmağının arasında tutuyordu. "Bu," dedi ve bu söylediği bir kelimeden çok tıslama olarak duyuldu. "Bunu sen vermemiştin, değil mi?" Lena bir anlık tereddütten sonra başını iki yana salladı. "O vermişti. Öyle değil miydi? O vermişti." Louise'in geriye doğru ittiği sandalyenin ayakları yerleri çizdi. Ayağa kalktı, zincire sertçe asılarak kopardı ve masaya, Lena'nın tam önüne attı. "Bunu Katie'ye o verdi ve sen de bunu boynuma takmama göz yumdun."

Lena bir anlığına gözlerini kapadı ve başını yeniden iki yana salladı. Birkaç dakika önce mutfağa giren o uysal, o mahcup kız gitmiş, yerine daha farklı, daha yaşlı bir kız gelmişti. Sanki Louise'in içindeki çaresiz ve ölçüsüz çocuğa ebeveynlik ediyor gibiydi. Aklıma bir anda senin beni koruduğun birkaç sayılı anıdan biri geldi. Lena'dan daha küçüktün. Okulumda beni, bana ait olmayan bir şeyi almakla suçlayan bir öğretmen vardı ve sen onu uyarmıştın. Aklın başında ve sakindin. Elinde hiçbir kanıtı olmadan birini suçlayarak büyük bir hata yaptığını söylerken sesini hiç yükseltmedin. Öğretmenim senden korkmuştu. Seninle nasıl gurur duyduğumu hatırlıyordum. Şimdi de aynı hissi yaşıyor, göğsümde aynı sıcaklığı hissediyordum.

Louise çok kısık bir sesle yeniden konuşmaya başladı. "Madem bu kadar iyi biliyorsun," dedi, yerine oturarak, "madem her şeyden bu kadar iyi *anlıyorsun,* bana şunu açıkla. Katie o adamı sevdiyse ve o adam da Katie'yi sevdiyse, o halde neden? Katie bunu neden yaptı? Adam Katie'yi ölüme sürükleyecek ne yaptı?"

Lena bana baktı. Korkmuş gibiydi ya da sadece gücü kalmamıştı; tam anlayamadım. Bir an yüzüme baktıktan sonra yaşlar süzülen gözlerini sıkıca kapadı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi öncekinden daha yüksek ve serttti.

"Onu ölüme sürükleyen Mark değildi. O değildi." İç çekti. "Katie ve ben kavga ettik," dedi. "Ondan bu ilişkiye bir son vermesini, onunla bir daha görüşmemesini istedim. Bunun doğru olmadığını düşünüyordum. Başının belaya gireceğini düşünüyorum..." Başını iki yana salladı. "Artık onunla görüşmemesini istedim."

Louise'in yüzü bir anda aydınlanmış gibiydi. O an, tıpkı benim gibi, o da her şeyi anlamıştı.

"Onu tehdit ettin," dedim. "Her şeyi anlatmakla tehdit ettin.

"Evet," dedi Lena. Sesi duyulmayacak kadar kısıktı. "Öyle yaptım."

Louise tek kelime etmeden evden ayrıldı. Lena hareketsiz bir şekilde öylece oturup pencereden nehri seyretti. Ağlamadığı gibi konuşmuyordu da. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Onda, eskiden benim de sahip olduğum bir şey görmüştüm. Belki de herkesin o yaşlardayken sahip olduğu bir şeydi bu. Önemli bir bilmemezlik. Ebeveynlerin çocuklarını tanıdıklarına, çocuklarını *anladıklarına* inanmalarının ne tuhaf olduğunu düşündüm. On sekiz ya da on beş ya da on iki yaşında olmak nasıl bir şeydi, hatırlamıyorlar mı? Belki de çocuk sahibi olunca çocuk olmayı unutuyorlardır. Senin on yedi, benimse on üç yaşımızdaki halimizi hatırlıyorum. Anne babamızın kim olduğumuza dair en ufak bir fikri yoktu, eminim.

"Ona yalan söyledim." Lena'nın sesi, beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Hiç hareket etmemişti ve hâlâ suyu seyrediyordu.

"Kime yalan söyledin? Katie'ye mi?" Başını iki yana salladı. "Louise'e mi? Ne konuda yalan söyledin?"

"Ona doğruyu söylemenin bir anlamı yok," dedi Lena. "Artık yok. O da beni suçlayabilir. En azından ben buralardayım. Bütün o nefretini akıtacak bir yere ihtiyacı var."

"Ne demek istiyorsun, Lena? Neden bahsediyorsun?"

Soğuk gri gözlerini bana doğru çevirdi. Eskisinden daha yaşlı görünüyordu. Beni sudan çıkardıktan sonraki sabah bana nasıl baktıysan, kızın da şimdi bana öyle bakıyordu. Değişmiş, bitkin. "Ben onu birilerine anlatmakla tehdit etmedim. Bunu ona asla yapmazdım. Ben onu seviyordum. Hiçbirinin bunun ne anlama geldiğini anlamıyor.

Sevginin ne olduğunu bilmiyor gibisiniz. Onun için her şeyi yapardım."

"Peki, eğer onu sen tehdit etmediysen..."

Cevabı tahmin etmiştim. "Tehdit eden annemdi," dedi.

Jules

Oda soğumuş gibiydi; ruhlara inanıyor olsaydım yanımıza geldiğini düşünürdüm.

"Dediğim gibi, tartışmıştık. Artık onunla görüşmesini istemiyordum. Ne düşündüğümü umursamadığını, bunun hiçbir önemi olmadığını söyledi. Çocukça davrandığımı, gerçek bir ilişkinin ne anlama geldiğini anlamadığımı söyledi. Ona sürtük dedim, o da bana bakire dedi. Bu tür bir tartışmaydı işte. Aptalca, korkunç. Katie gittiğinde, dışarıya çıktığını zannettiğim annemin aslında yan odada olduğunu fark ettim. Bütün tartışmaya kulak misafiri olmuştu. Louise ile bu konuyu konuşması gerektiğini söyledi. Ona konuşmaması için yalvardım, Katie'nin bütün hayatının mahvolacağını söyledim. O da belki de en iyisinin Helen Townsend ile konuşmak olacağını çünkü sonuçta hatalı olanın Mark olduğunu ve Helen'ın onun patronu olduğunu söyledi. Onu kovabileceklerini ama Katie'nin adını bu olaya hiç karıştırmayacaklarını söyledi. Onu resmi yollarla kovmak zorunda kalacaklardı. İşin içine polis girecekti. Olay mahkemeye taşınacaktı. Herkesin haberi olacaktı. Katie'nin adı gazetelere çıkmasa bile anne babası öğrenecek, okuldaki herkesin kulağına gidecekti... Bu tür şeyler gizli kalmaz." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Anneme, Katie'nin tüm bunları yaşamaktansa, ölmeyi tercih edeceğini söyledim."

Lena öne doğru eğildi ve mutfağın penceresini açtıktan sonra kapüşonlu svetşörtünün cebinden bir paket sigara çıkardı. İçinden bir tane alıp yaktı ve dumanı havaya üfledi. "Ona yalvardım. Ona gerçekten yalvardım. Annem bana bu konu üzerinde düşüneceğini söyledi. Katie'yi, Mark ile görüşmemeye, bunun yetkiyi kötüye kullanmak demek olduğuna ve baştan aşağı yanlış olduğuna ikna etmemi istedi. Bana Katie'yi ikna etmem için yeterince zaman tanımadan hiçbir şey yapmayacağına dair söz verdi." Yarım yamalak içtiği sigarasını pencerenin pervazında söndürüp suya fırlattı.

"Ona inandım. Ona güvendim." Yeniden bana döndü. "Ama birkaç gün sonra annemi okulun otoparkında Bay Henderson ile konuşurken gördüm. Ne konuştuklarını bilmiyorum ama pek dostane görünmüyordu. Her ihtimale karşı Katie'ye bir şey söylemem gerektiğine karar verdim çünkü bilmesi, hazır olması gerekiyordu..." Sesi titredi, yutkundu. "Üç gün sonra öldü."

Lena çekip durduğu burnunu elinin tersiyle sildi. "Daha sonra bu konuyu konuştuğumuzda annem, Mark Henderson'a kesinlikle Katie'den bahsetmediğine yemin etti. Benim hakkımda, sınıfta yaşadığım sorunlar hakkında tartıştıklarını söyledi."

"Pekâlâ... Lena, bir dakika. Anlamadığım bir şey var. Annenin onları ifşa etmekle tehdit etmediğini mi söylüyorsun?"

"Ben de bunu anlayamadım. Bir şey söylemediğine yemin etti ama kendini çok *suçlu* hissettiğini görebiliyorum. Benim hatam olduğunu biliyordum ama sanki kendi hatasıymış gibi davranmaya devam etti. Nehirde yüzmeyi bıraktı ve *gerçeği söylemek* konusunda takıntılı hale geldi. Gerçekle yüzleşmekten, gerçeği insanlara anlatmaktan korkmanın ne kadar yanlış olduğunu söyleyip duruyordu..."

(Bu tuhaf mıydı, yoksa tamamen tutarlı mıydı, emin olamadım: Gerçeği söylemedin, hiçbir zaman söylemedin. Anlattığın hikâyeler sadece *senin* gerçeklerin, senin yorumundu. Bilmeliydim. Hayatımın büyük bir kısmı, senin gerçeklerinin kirli tarafındaydı.)

"Ama kendi gerçeklerle yüzleşmedi, değil mi? Kimseye Mark Henderson'dan bahsetmedi ya da Katie ile ilgili *hikâyesinde* onun adını hiç geçirmedi."

Lena başını iki yana salladı. "Hayır çünkü buna izin vermedim. Sürekli kavga edip durduk. O pisliğin hapse girdiğini görmeyi çok istediğimi söyledim ama bu Katie'yi üzerdi. Üstelik bu, Katie'nin tüm bunları bir hiç uğruna yapmış olduğu anlamına gelecekti." Yutkundu. "Yani, *biliyorum.* Katie'nin yaptıklarının aptalca, *amaçsızca* olduğunu biliyorum ama o, Mark'ı korumak için öldü. Polise gitmek, Katie'nin ölümünü anlamsız kılmaktı. Ama annem gerçekleri saklamanın ne büyük bir sorumsuzluk olduğunu söyleyip durdu. O... bilmiyorum." Louise'e bakarkenki soğukluğuyla bana baktı ve, "Julia, onunla konuşsaydın tüm bunları bilirdin."

"Lena, üzgünüm, bu konuda çok üzgünüm ama ben hâlâ nedenini anlamıyorum..."

"Annemin kendini öldürdüğünü nereden biliyorum, biliyor musun? Bundan nasıl emin oldum, biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Çünkü öldüğü gün kavga etmiştik. Bomboş bir kavgaydı ama konu en sonunda, tıpkı her şeyde olduğu gibi, Katie'ye gelmişti. Ona bağırıyor, kötü bir anne olduğunu, iyi bir anne olsaydı bize yardım edeceğini, Katie'ye yardım edeceğini ve bunların hiçbirinin olmayacağını söylüyordum. Bana Katie'ye yardım etmeye çalıştığını, bir gün geç saatte onu eve giderken gördüğünü ve durup onu eve bırakabileceğini söylediğini anlattı. Katie çok mutsuz gö-

rünüyormuş ve nedenini söylememiş. *Sorunlarını kendi başına halletmeye çalışmana gerek yok,* demiş annem. *Sana yardım edebilirim,* demiş. *Annen ve baban da sana yardım edebilir.* Bunu bana neden daha önce hiç söylemediğini sorduğumda cevap vermedi. Bunun ne zaman olduğunu söylediğimde yaz ortasında dedi. 21 Haziran. Katie gölete o gece gitti. Yani istemeden de olsa, Katie'yi gölete gönderen annem olmuş. Ve aynı şekilde, annemi gölete gönderen de Katie oldu."

İçimi bir keder dalgası kapladı. Öyle güçlüydü ki sandalyemden düşeceğimi sandım. Böyle mi oldu, Nel? Tüm bunlardan sonra kendini suçlu ve çaresiz hissettiğin için mi kendini suya attın? Tutunacak dalın olmadığı –öfkeli, kederli kızın da ben de yanında değildik, beni aradığında açmayacağımı biliyordun– için çaresiz hissediyordun. Çaresiz mi hissediyordun, Nel? Gerçekten kendini mi attın?

Lena'nın beni izlediğini hissettim. Utancımı görebildiğini, en sonunda her şeyi çözdüğümü, suçlanacak kişilerden birinin ben olduğumu anladığımı fark etmişti. Ama zafer kazanmış ya da mutlu görünmüyordu. Yalnızca yorgun görünüyordu.

"Polise bunlardan hiç söz etmedim çünkü kimsenin öğrenmesini istemiyordum. Kimsenin onu suçlamasını istemiyordum; zaten bunu yeterince suçluyorlardı. Bunu kininden yapmamıştı ve yeterince acı çekmişti, öyle değil mi? Kendi hatası olmayan şeyler yüzünden bile acı çekmişti. Ne onun ne de benim hatamdı." Kederli bir şekilde belli belirsiz gülümsedi. "Senin hatan değildi. Louise'in ya da Josh'ın hatası da değildi. Bizim hatamız değildi."

Ona sarılmaya çalıştım ama beni itti. "Yapma," dedi. "Lütfen. Ben sadece..." Sustu. Çenesini kaldırdı. "Yalnız kalmam gerek. Kısa bir süreliğine. Yürüyüşe çıkacağım."

Ona engel olmadım.

Nickie

Nickie, Jeannie'nin ona söylediğini yaptı ve Lena Abbott ile konuşmaya gitti. Hava serinlemişti. Sonbahar erken geliyordu. Üzerine siyah bir palto aldı, kâğıtları cebine tıkıştırdı ve Değirmen'e yürümeye başladı. Ama oraya ulaştığında başka insanların da orada olduğunu gördü ve kalabalıkla uğraşacak bir ruh halinde değildi. Özellikle de Louise Whittaker onu para dışında hiçbir şeyi umursamamakla, insanların acısını kullanmakla itham ettikten sonra. Bu hiç adil değildi. Amacı hiçbir zaman bu olmamıştı. Keşke insanlar onu dinleseydi. Bir süre evin önünde durup etrafı izledi ama bacakları ağrıyordu ve başı gürültüden patlayacak gibiydi. Arkasına döndü ve bütün yolu baştan yürüyerek evine döndü. Bazı günler kendi yaşını, bazı günler ise annesinin yaşını hissediyordu.

O gün, onu bekleyen kavgaya karşı kendini hazır hissetmiyordu. Odasına döndü ve sandalyesinde uyuklamaya başladı. Uyandığında Lena'yı gölete doğru giderken gördüğünü sandı ama bu bir rüya ya da önsezi olabilirdi. Daha sonra, çok daha sonra, karanlıkta kızın hayalet gibi hareket ettiğini gördüğünden emin oldu. Amacı olan ve hızla yürüyen bir hayaletti bu. Nickie kız yanından geçerken havanın nasıl yarıldığını, kızın yaydığı enerjiyi hissedebiliyordu. O küçük, karanlık odasında her şeyi hissedebiliyordu. Bu onu

yıllar öncesine götürdü. Hedefi olan bir kızdı bu. Hırslı ve tehlikeli bir kızdı. İnsanın bulaşmak istemeyeceği türdendi.

Lena'yı böyle görmek Nickie'ye eski halini hatırlatmıştı; ayağa kalkıp dans etmek, aya ulumak istedi. Dans ettiği günler bitmiş olabilirdi ama bacakları ağrısın ya da ağrımasın, o gece nehre gitmeye karar verdi. Kendini bütün o sorun çıkaran kadınlara, tehlikeli ve hayat dolu kadınlara yakın hissetmek istiyordu. Ruhlarını hissetmek, içinde yıkanmak istiyordu.

Dört aspirin içip bastonunu aldıktan sonra yavaşça ve dikkatlice merdivenlerden indi, arka kapıdan çıkıp dükkânların arkasındaki dar patikaya girdi. Topallayarak köprüye varan meydandan geçti.

Bu yürüyüş çok uzun sürmüş gibiydi; bu günlerde her şey çok uzun sürüyordu sanki. Gençken kimse sizi bu konuda uyarmazdı. Kimse size ne kadar yavaşlayacağınızı ve yavaşlığınız yüzünden ne kadar sıkılacağınızı söylemezdi. O bunu öngörmüş, tahmin etmiş olmalıydı ve karanlıkta kendi kendine güldü.

Nickie tazı gibi hızlı olduğu zamanları hatırlıyordu. O zamanlar gençti ve kız kardeşiyle birlikte nehir kenarında, tepeye doğru yarış yaparlardı. Eteklerini külotlarının içine sokar, incecik bez ayakkabılarının tabanından sert topraktaki her kayayı ve her yarığı hissederlerdi. Onları durdurmak mümkün değildi. Daha sonra, çok daha sonra, daha çok yaş almış ve yavaşlamışken aynı noktada, nehrin üst yakasında buluşurlar ve birlikte bazen kilometreler boyunca, genelde sessizce yürürlerdi.

Bu yürüyüşlerden birinde Lauren'ı, Anne Ward'un evinin basamaklarında elinde sigarayla oturmuş, başını kapıya yaslamış dururken gördüler. Lauren, Jeannie'nin seslenmesiyle başını kaldırıp baktığında, yüzünün yan tarafının gün-

batımının her rengine boyandığını gördüler. "Kocası tam bir şeytan," dedi Jeannie.

Şeytandan bahsettiğinizde sıcaklığı her yerinizde hissettiğiniz söylenir. Nickie orada öylece durmuş, kız kardeşini düşünüyordu. Dirsekleri köprünün soğuk taşının üzerinde, çenesi avuçlarındaydı. Gözlerini suya dikmişti. O anda onu hissetti. Onu görmeden önce hissetti. Adını söylememişti ama Jeannie'nin fısıltıları onu uyandırmış olmalıydı. Küçük kasaba şeytanı. Nickie başını çevirdi ve işte oradaydı. Köprünün doğu tarafından ona doğru yürüyordu. Bir elinde baston, bir elinde sigara vardı. Nickie her zaman yaptığı gibi yere tükürdü ve dua etti.

Genelde bu kadarıyla yetinirdi ama bu gece –kim bilir, belki de Lena'nın, Libby'nin, Anne'in ya da Jeannie'nin ruhunu hissediyordu– seslendi. "Uzun sürmeyecek," dedi.

Patrick durdu. Nickie'yi gördüğüne şaşırmış gibi baktı. "Ne oldu?" diye söylendi. "Ne dedin?"

"Uzun sürmeyecek dedim."

Patrick ona doğru bir adım atınca Nickie ruhu yeniden hissetti. Öfkeden sımsıcak olmuştu. Karnından göğsüne, oradan da ağzına doğru fışkırdı. "Son zamanlarda benimle konuşuyorlar."

Patrick elini savurdu ve Nickie'nin duyamadığı bir şey söyledi. Yoluna devam ederken ruh hâlâ susmuyordu. "Kız kardeşim! Karın! Ve Nel Abbott. Hepsi benimle konuşuyor. Nel Abbott çevirdiğin dolapları anlamıştı, değil mi?"

"Kapa çeneni, seni ihtiyar bunak," diye bağırdı Patrick. Nickie'ye doğru yaklaşır gibi yapınca Nickie geri çekildi. Patrick gülerek önüne döndü. "Kız kardeşinle bir daha konuştuğunda," diye bağırdı, başını arkaya çevirerek, "saygılarımı ilet."

Jules

Mutfakta Lena'nın eve gelmesini bekledim. Telefon edip sesli mesajlar bıraktım. Umutsuzluk içinde huysuzlaşmıştım. Kafamın içinde, senin benim peşimden geldiğin gibi ben onun peşinden gitmediğim için beni azarlayıp duruyordun. Sen ve ben, hikâyelerimizi farklı şekilde anlatıyoruz. Bunu biliyorum çünkü yazdıklarını okudum: *On yedi yaşımdayken kız kardeşimi boğulmaktan kurtardım.* Bağlama hiç dokunmadan kendini kahraman ilan etmiştin. Oraya nasıl gittiğime, futbol maçına, kana ya da Robbie'ye dair hiçbir şey yazmamıştın.

Ya da gölete. *On yedi yaşımdayken kız kardeşimi boğulmaktan kurtardım,* diyorsun ama bu anılarında ne kadar da seçici davranıyorsun, Nel! Elini hâlâ ensemde hissedebiliyorum; seninle kavga ettiğimi, havasız kalan ciğerlerimin acısını, aptal, çaresiz ve sarhoş sersemliğimde bile boğulacağımı bilmenin soğuk telaşını hâlâ hatırlayabiliyorum. Nel, sen başımı su altında tuttun.

Ama bu uzun sürmedi. Fikrini değiştirdin. Kolunu boynuma sarıp beni kıyıya doğru çektin ama bir yanının beni orada öylece bırakmak istediğini hep biliyordum.

Bana bu konudan kimseye bahsetmeyeceğime dair *annemin üzerine* söz verdirdin. Ben de dediğini yaptım. Galiba her zaman, ileride bir gün, yaşlandığımızda ve sen değiş-

tiğinde, üzgün olduğunda bu konuyu yeniden açacağımızı düşündüm. Neler olup bittiğini, benim ve senin yaptıklarını, senin söylediklerini ve en sonunda birbirimizden nasıl nefret ettiğimizi konuşacaktık. Ama sen hiçbir zaman üzgün olduğunu söylemedin. Kardeşine nasıl böyle davranmış olabileceğini hiçbir zaman açıklamadın. Hiçbir zaman değişmedin, sadece öldün ve ben kalbim göğüs kafesimden sökülüp alınmış gibi hissediyorum.

Seni yeniden görmeyi öyle çok istiyorum ki.

Lena'yı, yorgunluğuma yenilip yatağa gidene kadar bekledim. Bu eve döndüğümden beri uyku sorunu yaşıyordum ama şimdi feci uyku bastırmıştı. Yatağa öylece çöktüm, kapının çaldığını duyana kadar da rüyadan rüyaya koştum. Lena'nın ayak sesleri merdivende yankılandı. Odasına girdi ve müziği şarkıyı söyleyen kadının sesini duyabileceğim kadar çok açtı.

That blue-eyed girl
said *'No more'*,
and that blue-eyed girl
became blue-eyed whore.*

Yavaşça uykuya daldım. Yeniden uyandığımda hâlâ aynı şarkı çalıyordu ve sesi iyice açılmıştı. Müziğin susmasını çok istiyordum ama yataktan kalkacak halim yoktu. Uyanık olup olmadığımı bile bilmiyordum çünkü eğer uyanıksam, göğsümdeki beni ezip geçen bu ağırlık da neydi böyle? Nefes alamıyor, kıpırdayamıyordum ama kadının şarkısını hâlâ duyuyordum.

---

* *Mavi gözlü kız / "Artık yeter" dedi / O mavi gözlü kız / Mavi gözlü bir fahişeydi.* PJ Harvey'nin *Down by the Water* şarkısından alıntı. –çn

Littke fish, big fish, swimming in the water -
*Come back here man, gimme my daughter.**

Aniden üzerimdeki ağırlık kalktı. Öfke içinde yataktan çıktım. Koridorda yalpalayarak yürüdüm, bağırarak Lena'ya müziği kısmasını söyledim. Bir hışımla kapıyı açtım. Oda boştu. Işıklar ve pencereler açıktı, sigara izmaritleri kül tablasındaydı ve boş yatağın hemen yanında bir bardak vardı. Müzik gittikçe yükseliyor gibiydi. Başım zonklamaya, çenem ağrımaya başladı. Odada kimse olmamasına rağmen bağırmaya devam ediyordum. iPod dock'u bulup duvardan söktüm. En sonunda, en sonunda duyabildiğim tek ses kendi nefesim ve kulaklarımda zonklayan kendi kanımın sesiydi.

Odama dönüp yeniden Lena'ya telefon ettim. Cevap alamayınca Sean Townsend'e ulaşmaya çalıştım ama arama doğrudan sesli mesaja düştü. Aşağı indiğimde ön kapı kilitli ve bütün ışıklar açıktı. Bütün odaları gezerek ışıkları bir bir kapadım. Sarhoşmuşum, uyuşturucu etkisindeymişim gibi yalpalıyordum. Eskiden annemle birlikte oturup kitap okuduğum, yirmi iki yıl önce erkek arkadaşının bana tecavüz ettiği pencere kenarındaki divana oturdum ve yeniden uyuyakaldım.

Rüyamda suyun yükseldiğini gördüm. Üst katta, annemle babamın odasındaydım. Robbie ile birlikte yatakta yatıyordum. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve nehir devamlı yükseliyordu. Her nasılsa, evin alt katına su bastığını anladım. Önce yavaştı ve kapının altından birkaç damla su içeri sızmıştı. Sonra hızlandı, kapılar ve pencereler ardına kadar açıldı ve pis su evin içine dolup

---

* *Küçük balık, büyük balık, yüzüyor suda - / Buraya gel dostum, kızımı ver bana..-çn*

merdivenleri dövmeye başladı. Oturma odasının kasvetli bir yeşile döndüğünü, nehrin evi istila ettiğini, suyun *Boğulan Köpek*'in boynuna kadar ulaştığını ama artık köpeğin yalnızca boyanmış bir hayvan değil, gerçek olduğunu görebiliyordum. Gözleri beyazdı ve telaştan kocaman olmuştu. Can havliyle tepiniyordu. Ayağa kalkıp aşağı inerek onu kurtarmaya çalıştım ama Robbie buna izin vermiyor, saçımı çekiyordu.

Kâbusun etkisiyle telaşa kapılıp sıçrayarak uyandım. Telefonuma baktığımda saatin sabahın üçü olduğunu gördüm. Birinin evin içinde hareket ettiğini duyabiliyordum. Lena gelmişti. Tanrı'ya şükür. Merdivenlerden parmak arası terliklerinin taş zemine vuruşunu duydum. Durup kapının eşiğinde dikildiği sırada arkadan gelen ışık siluetini aydınlattı.

Bana doğru yürümeye başladı. Bir şeyler söylüyordu ama duyamadım. Ayağında terlik değil, cenazeye giderken giydiği topuklu ayakkabılar olduğunu gördüm. Üzerinde de aynı siyah elbise vardı ve sırılsıklam olmuştu. Saçları yüzüne yapışmıştı, teni gri, dudakları maviydi. Ölmüştü.

Nefes nefese uyandım. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi çarpıyordu. Altımdaki divan terden sırılsıklam olmuştu. Doğrulup oturdum. Allak bullak olmuştum. Karşı duvardaki tablolara baktım. Sanki hareket ediyorlardı. *Hâlâ uykudayım, uyanamıyorum, uyanamıyorum,* diye geçirdim içimden. Elimden geldiğince sert bir şekilde kendimi çimdikledim, tırnaklarımı koluma geçirdim. Gerçekten iz çıktı ve acıyı hissettim. Ev karanlıktı ve nehrin sessiz fısıltısı dışında çıt çıkmıyordu. Lena'ya seslendim.

Üst kata koşup koridoru geçtim. Lena'nın kapısı aralıktı ve ışık açıktı. Oda, saatler önce bıraktığım gibiydi. Su bardağı duruyordu, yatak hâlâ yapılmamış ve kül tablası boşaltılmamıştı. Lena evde yoktu. Eve hiç gelmemişti. Gitmişti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

24 AĞUSTOS PAZARTESİ

Mark

Eve geldiğinde geç olmuştu, sabahın ikisini biraz geçmişti. Uçağı Málaga'dan rötarlı kalkmıştı. Üstüne otopark fişini kaybetmişti ve arabasını bulması da öfke dolu bir kırk beş dakikasını almıştı.

Şimdi ise tüm bu aksiliklerin daha da uzun sürmüş olmasını, arabasını hiçbir zaman bulamayıp otelde kalmak zorunda olmayı yeğlerdi. Böylelikle bir gece daha rahat edebilirdi. Çünkü karanlıkta evinin bütün pencerelerinin kırıldığını fark ettiğinde o gece ve hiçbir gece uyuyamayacağını anladı. Dinlenme vakti dolmuş, huzuru kaçmıştı. İhanete uğramıştı.

Daha soğuk, daha sert olmayı ve nişanlısını da yanında getirmiş olmayı yeğlerdi. Böylelikle onu almaya geldiklerinde, "Ben mi? Ben İspanya'dan yeni döndüm. Nişanlımla dört gündür Endülüs'teydik. Çekici, profesyonel, *yirmi dokuz yaşındaki* kız arkadaşımla," diyebilirdi.

Gerçi pek de bir şey fark etmezdi, öyle değil mi? Söylediklerinin, yaptıklarının ve hayatını nasıl yaşadığının bir

önemi yoktu: Ne olursa olsun, onu çarmıha gereceklerdi. Gazeteler, polis, okul ve toplum için yarı yaşındaki kızların peşinde koşan bir sapkın olmamasının bir önemi olmayacaktı. Aşık olmuş ve aşık olunmuş olmasının bir önemi yoktu. Duygularının karşılıklı oluşunu göz ardı edeceklerdi. Katie'nin olgunluğunun, ciddiyetinin, aklının, bu ilişkinin onun *seçimi* oluşunun hiçbir önemi yoktu. Onlar yalnızca Mark'ın yirmi dokuz, Katie'nin ise on beş yaşında olmasına bakacak, Mark'ın hayatını paramparça edeceklerdi.

Çimlerin üzerinde durup tahtalarla kapatılan pencerelere bakarak hıçkırıklara boğuldu. Eğer kıracak başka bir şey kaldıysa, bunu kendi elleriyle yapabilirdi. Çimlerin üzerinde durdu ve Katie'ye lanet okudu. Onu gözüne ilk kestirdiği, o aptal ve kendine güvenen arkadaşlarından çok daha güzel olduğunu ilk fark ettiği güne lanet okudu. Katie'nin, kalçalarını nazikçe sallayarak, dudaklarında gülümsemeyle yavaşça masasına yürüdüğü o güne lanet okudu. "Bay Henderson? Sizden yardım isteyebilir miyim?" diye sormuştu. Öyle yakınına sokulmuştu ki, Mark onun temiz ve parfümsüz kokusunu alabilmişti. Başta şaşırmış ve sinirlenmiş, Katie'nin onunla oyun oynadığını düşünmüştü. Onunla dalga geçiyor olmalıydı. Tüm bunları başlatan o değil miydi? O halde sonuçlarına yapayalnız bir şekilde katlanmak zorunda olan neden Mark olmuştu? Çimlerin üzerinde durdu. Gözleri yaşarmış, boğazı telaşla daralmıştı. Katie'den nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu. Başına açtığı ve kaçış yolu bulamadığı bu beladan nefret ediyordu.

Ne yapacaktı? Eve girip eşyalarını toplayıp gidecek miydi? Kaçacak mıydı? Aklı karışmıştı: Nereye gidecekti ve nasıl gidecekti? Yoksa onu çoktan izliyorlar mıydı? İzliyor olmalılardı. Para çekerse bundan haberleri olacak mıydı? Yeniden ülkeyi terk etmeye kalkarsa, onu yakalayacaklar

mıydı? Sahneyi gözünde canlandırdı: Pasaport memuru fotoğrafına baktıktan sonra telefonuna sarılacaktı ve üniformalı adamlar onu tatilcilerin kuyruğundan meraklı bakışlara aldırmadan çekip çıkaracaktı. Onu gördüklerinde ne olduğunu anlayacaklar mıydı? Uyuşturucu satıcısı ya da terörist değildi, hayır: Başka bir şey olmalıydı. Daha kötü bir şey. Boş ve tahtalarla kapatılmış pencerelere bakarak içeride onu beklediklerini, eşyalarını, kitaplarını ve kâğıtlarını çoktan karıştırdıklarını, yaptıklarına dair bir kanıt bulmak için evin altını üstüne getirdiklerini hayal etti.

Hiçbir şey bulamayacaklardı. İçinde küçücük bir umut ışığı doğdu. Bulabilecekleri hiçbir şey yoktu. Aşk mektubu, laptopta herhangi bir fotoğraf, Katie'nin bu eve adımını attığına dair hiçbir kanıt yoktu. (Nevresim takımları çoktan gitmişti, bütün ev temizlenip dezenfekte edilmiş, Katie'nin bütün izleri silinmişti.) Kindar bir genç kızın fantezileri dışında ellerine nasıl bir kanıt geçebilirdi? Mark'ın gözüne girmeye çalışırken reddedilmiş bir genç kız. Kimse bilmiyordu. Kimse gerçekten ikisinin arasında geçenleri bilmiyordu ve kimsenin bilmesi de gerekmiyordu. Nel Abbott küle dönmüştü ve kızının söylediklerinin de daha büyük bir değeri yoktu.

Dişlerini sıktı, cebindeki anahtarları çıkardıktan sonra evin etrafında dolaştı ve arka kapıyı açtı.

Kadın, Mark'ın ışığı kapamasına fırsat vermeden üzerine doğru geldi. Etten kemikten çok, dişten ve tırnaktan oluşan karanlık bir ağız gibiydi. Onu itti ama kadın bir kez daha geldi. Mark'ın elindeki seçenek neydi? Kadın ona nasıl bir seçenek bırakmıştı?

Şimdi ise yerde kan vardı ve Mark'ın bunu temizleyecek zamanı yoktu. Hava aydınlanıyordu. Gitmeliydi.

Jules

Çok ani oldu. Birden aydınlandım. İlk başta korkuya kapılıp telaşlansam da sonra sakinleştim çünkü biliyordum. Lena'nın nerede olduğunu değil ama *kim* olduğunu biliyordum. Artık onu aramaya başlayabilirdim.

Mutfakta oturuyordum. Serseme dönmüştüm ve çok yorgundum. Polisler araştırmalarına devam etmek için nehre dönmüştü. Her ihtimale karşı yerimden kımıldamamı söylemişlerdi. Lena'nın eve dönme ihtimaline karşı. Aramaya devam edin, demişlerdi, telefonunuz açık olsun. *Tamam mı, Julia? Telefonunuz açık olsun.* Sanki çocukmuşum gibi konuşuyorlardı.

Galiba onları suçlayamam çünkü orada oturup bana cevaplayamadığım sorular sormuşlardı. Lena'yı en son ne zaman gördüğümü bilsem de eve en son ne zaman geldiğini bilemiyordum. Evden çıkarken üzerinde ne olduğunu bilmiyordum; onu en son gördüğümde üzerinde ne olduğunu da hatırlayamıyordum. Rüyayı gerçekten ayıramıyordum: Müzik gerçek miydi, yoksa hayal mi görmüştüm? Kapıyı kim kilitlemiş, ışıkları kim açmıştı? Dedektifler bana şüphe ve hayal kırıklığıyla baktılar: Madem Louise Whittaker ile yüzleştikten sonra bu kadar yıprandıysa, neden gitmesine izin vermiştim? Nasıl olmuş da onu teselli etmek için arkasından koşmamıştım? Aralarında birbirlerine nasıl baktık-

ları gözümden kaçmadı. Sessiz ithamlar. Bu kadın ona nasıl gardiyanlık yapabilirdi?

Sen de aklımdan hiç çıkmıyor, sürekli beni azarlıyordun. *Neden benim senin peşinden geldiğim gibi sen onun peşinden gitmedin? Neden benim seni kurtardığım gibi sen de onu kurtarmadın? On yedi yaşımdayken kız kardeşimi boğulmaktan kurtardım.* Nel, sen on yedi yaşındayken beni suya sürükleyip dibe batırdın. (Bu eski tartışma hiç değişmiyor; sen öyle söylüyorsun, ben böyle söylüyorum, sen öyle söylüyorsun, ben böyle söylüyorum. Artık tahammülümü yitiriyordum ve daha fazla uzamasını istemiyordum.)

İşte tam o noktada oldu. Yorgunluğun vızıltısı, korkunun hasta gerginliği içinde bir şey gördüm, gözüme bir şey takıldı. Sanki bir şey hareket etmiş, görüş alanıma bir gölge girmişti. *Seni suya sürükleyen,* diye sordun, *gerçekten ben miydim?* Sen miydin, yoksa Robbie miydi? Yoksa ikisinin bir birleşimi mi?

Yer sanki ayaklarımın altından kaydı. Dengemi korumak için mutfak tezgâhına tutundum. İkisinin bir birleşimi. Nefesimin kesildiğini hissettim. Panik atak geçirecekmişim gibi göğsüm sıkıştı. Dünyanın beyazlaşmasını bekledim ama olmadı. Ayakta durmaya ve nefes almaya devam ettim. *Bir birleşimi.* Merdivenlere koşup hızla yukarı çıktım ve odana girdim. İşte, Lena ile fotoğrafın! Lena yırtıcı bir hayvanı andıran o gülümsemesini takınmış; bu sen değilsin. Bu senin gülümsemen değil. Bu *onun* gülümsemesi. Robbie Cannon'ın. Şimdi anlıyorum. Senin üzerine çıkıp omuzlarını kuma doğru bastırdığı o an gözümde canlanıyor. İşte Lena o. İkinizin bir birleşimi. Lena senin ve onun. Lena, Robbie Cannon'ın kızı.

Jules

Elime fotoğraf çerçevesini alıp yatağa oturdum. Sen ve Lena bana gülümsüyordunuz. Gözlerim yaşlarla doldu ve en sonunda cenazende yapmam gerekeni yaparak senin için gözyaşı döktüm. O gün aklıma Robbie hakkında düşündüklerim, Lena'ya nasıl baktığı geldi; o bakışı tamamen yanlış okumuştum. Yırtıcı değil, *sahipleniciydi*. Lena'ya tavlayacağı, sahip olacağı bir kıza bakar gibi bakmamıştı. Lena zaten ona aitti. Belki de Robbie, yasal olarak kendine ait olanı almaya gelmişti.

Onu bulmak zor değildi. Babasının bütün kuzeydoğuda göz kamaştırıcı oto galerileri vardı. Adı Cannon Cars. Yıllar önce iflas ettikleri için hepsi kapandı ama Gateshead'de galerilerinin daha küçük, daha hüzünlü ve ucuz bir versiyonu var. Ana sayfasında Robbie'nin fotoğrafı olan berbat tasarımlı web sitelerini buldum. Fotoğraf eskiden çekilmiş olmalıydı. O zamanlar daha az göbekliymiş. Yakışıklı yüzündeki kalpsiz ifade ise aynıydı.

Polisi aramadım çünkü beni dinlemeyeceklerinden emindim. Arabanın anahtarlarını alıp yola çıktım. Beckford'a doğru giderken halimden neredeyse memnundum; her şeyi çözmüştüm ve kontrolü ele geçiriyordum. Kasabadan uzaklaştıkça kendimi daha güçlü hissediyordum. Zihnimi bulandıran sis dalgası kayboluyor, vücudumun gerginliği aza-

lıyordu. Kendimi aç, çok aç hissediyordum ve bu duygunun keyfini sürdüm; yanağımı ısırınca demir tadı aldım. İçimdeki eski bir yanım, öfkeli, korkusuz kalıntılarım yüzeye çıkmıştı; Robbie'nin üzerine atlayıp ona saldırdığımı hayal ettim. Kendimi onu paramparça eden bir Amazon olarak düşledim.

Galeri şehrin kenar bir mahallesinde, tren yolunun kemerleri altındaydı. İç karartıcı bir yerdi. Oraya vardığımda artık cesaretimi yitirmiştim. Vitesi değiştirmek ya da sinyal vermek için uzattığım ellerim titriyordu. Ağzımdaki tat kan değil, safraydı. Yapmam gerekene –Lena'yı bulmaya, Lena'nın güvende olmasını sağlamaya– odaklanmaya çalışıyordum ama bütün enerjim, hayatımın yarısı boyunca yüzeye çıkmasına izin vermediğim, şimdiyse suyun içinde sürüklenen bir dal gibi beliren anılar tarafından emilmişti.

Galeriye giden yolda park ettim. Dışarıda bir adam sigara içiyordu. Cannon değildi bu, ondan gençti. Arabadan indim ve adamla konuşmak için titreyen bacaklarımla yolun karşısına geçtim.

"Robert Cannon ile görüşebilir miyim?" diye sordum.

"Arabanız bu mu?" dedi, arkamdaki arabayı işaret ederek. "İçeri alabilirseniz..."

"Hayır, konu bu değil. Onunla konuşmam gereken... İçeride mi?"

"Arabayla ilgili değil mi? Ofisinde," dedi, başıyla arkasını işaret ederek. "İsterseniz bakabilirsiniz."

Kocaman, karanlık galeriye baktığımda karnıma ağrılar girdi. "Hayır," dedim sertçe, "onunla dışarıda konuşmak istiyorum."

Yarısını içtiği sigarasını sokağa fırlatıp, "Nasıl istersenız," dedi ve içeri girdi.

Elimi cebime soktuğumda telefonumun çantamda olmadığını, muhtemelen yolcu koltuğunda unuttuğumu fark ettim. Arabaya doğru yürümek üzere arkama döndüğümde bundan vazgeçmezsem geri dönmeyeceğimi, sürücü koltuğunun güvenliğini hissettikten sonra bütün cesaretimi kaybedeceğimi, motoru çalıştırıp oradan uzaklaşacağımı biliyordum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Donup kaldım. "Bir şey mi istediniz?"

Arkama döndüm ve işte oradaydı. Cenazedeki halinden bile daha çirkindi. Yüzü kabalaşmış, sefilleşmişti. Burnu mordu ve harita gibi çizgi çizgi mavi damarları yanaklarına ırmak ağzı gibi yayılıyordu. Yürüyüşü tanıdıktı. Sağa sola yaylanıyordu. Yüzüme baktı. "Sizi tanıyor muyum?"

"Sen Robert Cannon mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Ben Robbie."

Bir an haline üzüldüm. Adını hâlâ küçültme ekiyle söylüyordu. Robbie bir çocuk ismiydi. Arka bahçede koşturan ve ağaçlara tırmanan küçük bir çocuk ismi. Aşırı şişman bir zavallıya, şehrin en berbat yerindeki üçkâğıtçı bir galeriyi işleten batık bir adama yakışmıyordu. Bana doğru yaklaştığında vücudunun ve alkolün kokusunu aldım. Vücudum, nefesimi kesen vücudunu hatırladığında ona karşı duyduğum acıma hissi de buharlaşıp uçtu.

"Bak tatlım, işim başımdan aşkın," dedi.

Ellerimi yumruk yaptım. "O burada mı?" diye sordum.

"*Kim* burada mı?" Kaşlarını çattı, gözlerini devirip pantolonunun cebinden sigarasını çıkardı. "Ah, lanet olsun, yoksa sen Shelley'nin arkadaşı mısın? Çünkü babasına o fahişeyi haftalardır görmediğimi söyledim. Bunun için geldiysen basıp gidebilirsin, anlaştık mı?"

"Lena Abbott," dedim. Sesim bir tıslamadan farksızdı. "Burada mı?"

Sigarasını yaktı. Donuk kahverengi gözlerinin arkasında bir şey parıldadı. "Sen... kimi arıyorsun? Nel Abbott'ın kızını mı? Kimsin sen?" Etrafına bakındı. "Neden Nel'in kızının burada olacağını düşünüyorsun?"

Rol yapmıyordu. Rol yapamayacak kadar aptaldı, bunu görebiliyordum. Lena'nın nerede olduğunu bilmiyordum. Onun kim olduğunu bilmiyordu. Oradan gitmek için arkama döndüm. Ne kadar kalırsam o kadar merak edecekti. O kadar sırrı açık edecektim.

"Dur bir dakika," dedi, elini omzuma koyarak. Arkama dönüp onu ittim.

"Sakin ol!" dedi, ellerini kaldırıp destek istercesine etrafına bakarak. "Neler oluyor? Sen..." Gözlerini kısarak baktı. "Seni gördüm; cenazedeydin." En sonunda anlamıştı. "*Julia?*" Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Julia! Tanrım. Seni daha önce tanımamıştım..." Beni baştan ayağa süzdü. "Julia. Neden bir şey söylemedin?"

Bana çay ikram etmek istedi. Gülmeye başladım ve kendime engel olamadım. O öylece karşımda dikilirken gözlerimden yaşlar süzülene kadar güldüm. İlk başta o da benimle kıkırdadı. Sonra kararsız neşesi azaldı, donuk ve anlam veremeyen gözlerle beni izlemeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu, öfke içinde.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Lena kaçtı," dedim. "Onu her yerde arıyordum. Belki de burada olabileceğini..."

"*Burada* değil. Neden burada olduğunu düşündün ki? Ben o çocuğu tanımıyorum bile. İlk kez cenazede gördüm. Açıkçası onu gördüğümde biraz şok oldum. Nel'e çok benziyor." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Olanlara çok üzüldüm. Gerçekten üzüldüm, Julia." Bana yeniden dokunmaya çalıştı ama geri çekildim. Bana doğru bir adım attı. "Ben sadece... senin Julia olduğuna inanamıyorum! Çok farklı görünüyorsun." Çirkin bir gülümseme takındı. "Nasıl

unutabilirim ki?" dedi usulca, kısık sesle. "Senin bekaretini almıştım, değil mi?" Güldü. "Çok uzun zaman oldu."

Bekaretini almıştım. Bekaret almak. Ne kadar masum bir laf! Bir kutlama vesilesi. Kadınlığa geçişin simgesi. Tüm bunlar Robbie'nin kaygan dilinin dudaklarımda bıraktığı histen ve pis parmaklarının bacaklarımı aralamasından milyonlarca kilometre uzaktı. Kusacak gibi oldum.

"Hayır, Robbie," dedim. Sesimin berraklığı, yüksekliği ve kararlılığı karşısında şaşırdım. "Sen benim bekaretimi falan almadın. Bana tecavüz ettin."

Yıkık yüzündeki gülümsemesi kaybolup gitti. Bana doğru bir adım daha atmadan önce etrafına baktı. Başım adrenalinden dönüyordu, nefesim hızlanmıştı. Yumruklarımı sıkıp olduğum yerde durdum. "Ben ne yaptım?" diye tısladı. "*Ne* yaptım? Ben hiçbir zaman... ben sana *tecavüz etmedim.*"

Tecavüz kelimesini, birinin bizi duymasından korkarcasına fısıldayarak söylemişti.

"On üç yaşındaydım," dedim. "Sana durmanı söyledim, hüngür hüngür ağlıyordum..." Boğazımın düğümlenerek sesimi boğduğunu fark edince durdum. Bu piçin önünde ağlamaya hiç niyetim yoktu.

"Ağladın çünkü bu ilk seferindi," dedi kısık sesle, "ve canın acıdı. Asla istemediğini söylemedin. Asla hayır demedin." Daha yüksek ve kararlı bir sesle devam etti. "Seni yalancı pislik, asla hayır demedin sen!" Ve gülmeye başladı. "Ben her istediğimi zaten elde edebiliyordum, unuttun mu? Beckford'daki kızların yarısı peşimden koşardı. Ablanla yattım. Oraların en güzel kızı oydu. Sen gerçekten senin gibi şişko bir ineğe tecavüz etmek zorunda kaldığıma inanıyor musun?"

Buna inanıyordu. Ettiği her söze inandığını görebiliyordum. Yenilmiştim. Bugüne kadar kendini hiç suçlu hisset-

memişti. Hiç pişman olmamıştı çünkü ona göre bu yaptığı tecavüz değildi. Bugüne kadar o şişman kıza bir iyilik yaptığına inanmıştı.

Yanından uzaklaşırken arkamdan usulca küfrederek geldiğini duydum. "Sen hep manyak karının tekiydin zaten. Hep öyleydin. Bir de gelmiş deli zırvalarınla..."

Arabama birkaç metre kala aniden durdum. *Bir parçan da bundan hoşlanmadı mı?* Bir şey kıpırdadı. Robbie bana tecavüz ettiğini düşünmediyse, sen bunu nasıl düşünmüştün? Sen neden söz ediyordun, Nel? Bana neyi soruyordun? Bir yanım *neden* hoşlanmıştı?

Arkama döndüm. Robbie peşimden geliyordu. Elleri birer et parçası gibi iki yanından sallanıyordu ve ağzı açıktı. "O biliyor muydu?" diye sordum.

"Ne?"

"Nel biliyor muydu?" diye bağırdım.

Dudak büktü. "Nel neyi biliyor muydu? Seni becerdiğimi mi? Şaka yapıyorsun herhalde, değil mi? Onu becerdikten hemen sonra kardeşini de becerdiğimi söylersem sence bana ne derdi?" Güldü. "Ona başlangıcını biraz anlattım. Senin nasıl bana yeltendiğini, nasıl sarhoş olduğunu, üzerime abanıp o üzgün ve şişko yüzünle *lütfen* diye yalvarırcasına baktığını anlattım. Sürekli etrafta dolanan küçük bir köpek gibi ben onunlayken hep bizi izliyor, bizi takip ediyordun. Yataktayken bile bizi izlemeyi seviyordun, yalan mı? Biz fark etmedik mi sanıyordun?" Bir kez daha güldü. "Farkındaydık. Senin nasıl küçük bir sapık olduğun, hüzünlü bir şişko olduğun, kimse tarafından dokunulmadığın, öpülmediğin ve ateşli ablasını tüm bunları yaparken izlemeyi sevdiğin konusunda kendi aramızda şakalaşıp duruyorduk." Başını iki yana salladı. "*Tecavüz mü?* Güldürme beni. Nel'in yaşadıklarını tatmak istiyordun ve bunu çok belli ettin."

Kendimi ağaçların altında ve yatak odasının önünde durmuş onları izlerken hayal ettim. Haklıydı, onları izlemiştim ama şehvetle değil, kıskançlıkla değil, korkunç bir büyülenmişlik hissiyle. Onları bir çocuk gibi izlemiştim çünkü çocuktum. Ablasına yapılanları (çünkü öyle görünüyordu, sana hep bir şey yapılıyormuş gibi görünüyordu) görmek istemeyen küçük bir kızdım ama gözlerimi kaçıramıyordum.

"Bana yeltendiğini, reddedilince de ağlayarak dışarı koştuğunu söyledim. O da senin peşinden gitti."

Aklımda aniden birbiri ardına bir sürü resim canlandı: söylediklerinin sesi, öfkenin sıcaklığı, suyun içinde beni dibe ittiğinde ellerinin baskısı, sonra saçlarımdan yakalayıp beni kıyıya çekişin.

Seni aptal, şişko sürtük! Ne yaptın sen? Ne yapmaya çalışıyorsun?

Yoksa şöyle mi demiştin, *Seni aptal sürtük, ne yapıyordun sen?*

Sonra aklıma başka bir şey geldi, *Sana zarar verdiğini biliyorum ama ne bekliyordun ki?*

Arabaya doğru yürürken titreyen ellerimle anahtarlarımı aradım. Robbie hâlâ peşimdeydi ve hâlâ konuşuyordu. "Evet, kaç bakalım, seni yalancı fahişe. Kızın burada olduğunu falan da düşünmüyordun, değil mi? Bu bir bahaneydi, değil mi? Sen beni görmeye geldin. Bir haz daha mı yaşamak istiyordun?" Artık peşimi bırakırken bir yandan da güldüğünü duyabiliyordum. Caddenin karşı tarafından söylediği iğneleyici son sözlerini duyabiliyordum. "Hiç şansın yok canım, bu kez olmaz. Biraz kilo vermiş olabilirsin ama hâlâ çirkinsin."

Arabayı çalıştırdım, hareket ettirdim ama sonra da stop ettirdim. Lanetler yağdırarak motoru bir kez daha çalış-

tırdım ve yola çıktım. Gaza basıp Robbie'den ve az önce olanlardan olabildiğinde uzaklaşmaya çalıştım. Lena için endişeleniyor olmam gerekirdi ama bunu düşünecek halde değildim. Düşünebildiğim tek şey buydu: *Bilmiyordun.*

Bana tecavüz ettiğini bilmiyordun.

Sana zarar verdiği için üzgünüm dediğinde, reddedildiğim için üzgün olduğunu söylemeye çalışıyordun. *Ne bekliyordun ki?* dediğinde, elbette beni reddedeceğini, benim daha çocuk olduğumu ima ediyordun. *Bir parçan da bundan hoşlanmadı mı?* diye sorarken seksten değil, sudan söz ediyordun.

Taşlar yerine oturmuştu. Ben kördüm, görememiştim. Sen hiçbir şey bilmiyordun.

Arabayı kenara çekip hıçkırarak ağlamaya başladım. Bütün bedenim bunu öğrenmenin dehşetiyle titriyordu: Bilmiyordun. Yıllar boyunca, Nel. Tüm o yıllar boyunca seni zalimlikle suçlamıştım. Oysa sen bunu hak etmek için ne yapmıştın ki? Yıllar boyunca bu böyleydi ve ben dinlemedim, ben seni hiçbir zaman dinlemedim. Bana, *Bir parçan bundan hoşlanmadı mı?* diye sorduğunda nehirden söz ettiğini, nehirdeki o geceden söz ettiğini görememiş, anlayamamış olmam imkânsız gibiydi. Sen kendimi suya bırakmanın ne demek olduğunu bilmek istemiştin.

Ağlamayı bıraktım. Aklımın içinde fısıldayıp duruyordun: *Julia, buna zamanın yok.* Gülümsedim. "Biliyorum," dedim yüksek sesle. "Biliyorum." Artık Robbie'nin ne düşündüğü umurumda değildi, hayatı boyunca kendi kendine yanlış bir şey yapmadığını söyleyip durması umurumda değildi; erkekler zaten hep böyle yapar. Hem onun düşündüklerinin ne önemi vardı ki? Benim için bir hiçti. Önemli olan sendin, senin bildiklerin ve bilmediklerindi, yapmadığın bir şey için seni hayatın boyunca cezalandırmış ol-

mamdı. Artık sana ne kadar üzgün olduğumu söylemenin hiçbir yolu yoktu.

Beckford'a döndüğümde arabayı köprüde durdurdum, yosunlu basamaklardan aşağı inip nehir kıyısındaki patikada yürümeye başladım. Öğlen olmuştu, hava serindi ve rüzgâr çıkıyordu. Yüzmek için mükemmel bir gün sayılmazdı ama bunu çok uzun zamandır bekliyordum ve orada, seninle olmak istiyordum. Artık sana yakın olmanın tek yolu buydu, elimde bir tek bu kalmıştı.

Ayakkabılarımı çıkarıp kıyıda pantolon ve tişörtümle kaldım. Adım adım ilerlemeye başladım. Gözlerimi kapadım, ayaklarım soğuk çamura değdiğinde nefesim kesildi ama durmadım. Yürümeye devam ettim. Su başımın üzerine kadar çıktığında korku içinde bundan hoşlandığımı fark ettim. Hoşlanmıştım.

Mark

Mark'ın elini saran bandaj kan içinde kalmıştı. Yarayı iyi bir şekilde saramamıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, direksiyonu çok sıkı tutmaktan kendini alamıyordu. Çenesi acıyordu ve gözlerinin arkasına parlak, şaşırtıcı bir ağrı saplanmıştı. Mengene geri dönmüş, şakaklarını ele geçirmişti; başındaki damarlara akın eden kanı hissedebiliyor, kafatasının çatırdamaya başladığını neredeyse duyabiliyordu. İkinci kez arabayı yolun kenarında durdurup kusmak zorunda kalmıştı.

Nereye kaçacağını bilmiyordu. Önce arabayı kuzeye, Edinburgh'a doğru sürmeye başladı ama yolun yarısında fikrini değiştirdi. O yöne gideceğini biliyorlar mıydı? Şehre girişte yola barikat kurmuşlar mıydı? Yüzüne fener ışığı tutup sert elleriyle onu arabadan çıkaracaklar mıydı? Fısıldayan sesler ona bundan daha kötüsü de olduğunu mu söyleyeceklerdi? Daha da kötüsü. Geri dönüp kendine farklı bir rota çizdi. Başı böyle çatlarken sağlıklı düşünemiyordu. Durması, nefes alması, plan yapması gerekiyordu. Anayola çıktı ve sahile doğru sürmeye başladı.

Korktuğu her şey başına geliyordu. Geleceğini gözünde canlandırıp durdu: Kapısına gelen polisler tarafından başına bir battaniye geçirilerek arabaya doğru yaka paça götürülürken, gazeteciler bağırarak ona sorular soruyordu.

Pencereler bir kez daha kırılmak üzere tamir ediliyordu. Duvarlara hakaretler yazılıyor, posta kutusuna dışkı konuyordu. Mahkeme. Ah, Tanrım, mahkeme. Lena ona suçlamalarda bulunurken anne babasının yüz ifadesi, mahkeme heyetinin yönelteceği sorular: Ne zaman, nerede ve kaç kez? Utanç. Mahkumiyet. Hapis. Katie'yi uyardığı her şey, karşı karşıya kalacağını söylediği her şey. Bundan yakasını kurtaramayacaktı. Katie'ye, bundan yakasını kurtaramayacağını söylemişti.

Haziran ayının o cuma akşamı Mark, Katie'nin geleceğinden habersizdi çünkü Katie'nin bir doğumgünü partisine gitmedi gerekiyordu ve bundan kaçamamıştı. Mark kapıyı açtığında onu her gördüğünde olduğu gibi yine keyiflenmişti. Ne var ki bu kez Katie'nin yüzünde endişeli ve şüpheci bir ifade vardı. Mark onu öğleden sonra okulun otoparkında Nel Abbott ile konuşurken görmüştü. Ne hakkında konuşmuşlardı? Hem zaten Nel ile neden konuşmuştu ki?

"*Görülmüş* müyüm? Kim görmüş?" Katie'nin onu kıskandığını düşündüğü için işi espriye vurmuştu.

Katie arkasına döndü ve eliyle ensesini ovuşturmuştu. Gergin ya da kararlı olduğunda hep böyle yapardı. "K? Sorun ne?"

"*Biliyor,*" demişti Katie usulca. Mark'ın yüzüne bakmıyordu. Sanki yer yarılmıştı ve Mark'ı içine alıp yutmuştu. Katie'yi kolundan tutup kendine doğru çevirmişti. "Sanırım Nel Abbott biliyor."

Sonrasında Katie'nin yalanları ve Mark'tan sakladığı her şey birbiri ardına ortaya çıkmıştı. Lena ve Katie'nin kardeşi aylardır her şeyi biliyordu.

"Tanrım! Tanrım, Katie, bana nasıl söylemezsin? Nasıl... *Tanrım!*" Mark, daha önce Katie'ye hiç bağırmamıştı. Onun

ne kadar korkmuş, dehşete kapılmış ve üzgün olduğunu görse de kendine engel olamıyordu. "Bana ne yapacaklarını biliyor musun sen? Cinsel taciz suçundan hapse girmenin ne boktan bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Hapse girmeyeceksin!" diye bağırmıştı Katie.

Mark, Katie'yi yeniden kolundan tutmuştu (şimdi bile bunu yaptığı için utançtan yüzü kızarıyordu). "Gireceğim! Kesinlikle gireceğim. Senin yüzünden."

Mark ona evinden gitmesini söylemişti ama Katie bunu reddetmiş, yalvarmış, yakarmıştı. Lena'nın bundan kimseye bahsetmeyeceğine dair yeminler etmişti. Lena kimseye hiçbir şey anlatmayacaktı. *Lena beni seviyor, bana asla zarar vermez.* Josh'ı her şeyin bittiğine, zaten aslında hiçbir zaman başlamadığına, endişelenmesine gerek olmadığına, bir şey söylediği takdirde bunun yalnızca anne babasını üzeceğine ikna etmişti. Peki ya Nel ne olacaktı?

"Bildiğinden emin bile değilim," demişti Katie. "Lena, Nel'in bir şeylere kulak misafiri olmuş *olabileceğini* söyledi..." Sustu. Mark, Katie'nin bakışlarından yalan söylediğini anlamıştı. Ona, söylediği hiçbir şeye inanmıyordu. Onu büyüleyen, kendine hayran bırakan bu güzel kıza güvenemiyordu.

Mark her şeyin bittiğini söylemişti. Boynuna sarılmaya çalışan Katie'yi ittikçe, kızın yüzünün nasıl düştüğünü görmüştü. Önce nazikçe, sonra sertçe itmişti onu. "Hayır, dinle, beni dinle! Seni artık göremem, böyle olmaz. Asla olmaz, anlıyor musun? Bitti. Zaten hiç başlamadı da. Aramızda hiçbir şey yok; aramızda hiçbir zaman hiçbir şey olmadı."

"Mark, lütfen böyle deme." Öylesine derinden hıçkırarak ağlıyordu ki kendi nefesini bile duyamıyordu. Mark bunu kaldıramıyordu. "Lütfen böyle söyleme. Seni seviyorum..."

Mark'ın gardı düşmüştü. Katie'nin ona sarılmasına, onu öpmesine izin vermişti. Teslim olmuştu. Katie ona sıkı sıkı sarıldığında Mark'ın gözünde kendi bedenine çullanacak birden fazla vücut canlanmıştı: Erkek vücutları onun dayak yemiş, kırıklarla dolu, tecavüze uğramış vücuduna çullanacaktı. Tüm bunları düşününce Katie'yi sert bir şekilde itmişti.

"Hayır! Hayır! Sen ne yaptığının farkında mısın? Hayatımı *mahvettin*, anlıyor musun? Her şey ortaya çıktığında –o sürtük her şeyi polise anlattığında– ki bunu kesinlikle yapacak, benim hayatım bitmiş olacak. Benim gibi adamlara hapishanede ne yaptıklarını biliyor musun? Biliyorsun, değil mi? Sence hayatta kalabilecek miyim? Hayır. Hayatım *bitecek*." Katie'nin yüzündeki korkuyu ve hüznü gördüğü halde devam etmişti, "Ve hepsi senin yüzünden."

Cesedini göletten çıkardıklarında, Mark kendini cezalandırmıştı. Günlerce yataktan çıkmamıştı ama dünyayla yüzleşmesi, okula gitmesi, Katie'nin boş sandalyesine bakması, arkadaşlarının ve anne babasının kederiyle yüzleşirken kendi kederini açık etmemesi gerekiyordu. Katie'yi en çok seven adamın onun hak ettiği gibi yas tutmaya hakkı yoktu. Kendi hak ettiği şekilde yas tutmaya da hakkı yoktu çünkü öfke anında ona söyledikleri yüzünden kendini cezalandırmış olsa da, aslında bunun onun hatası olmadığını biliyordu. Hiçbir şey onun hatası değildi; nasıl olabilirdi ki? İnsan kime âşık olacağını nasıl kontrol edebilirdi?

Mark bir gürültü duydu, sıçradı, yolun ortasında direksiyon hakimiyetini kaybedecek gibi olup yeniden toparladı ve çakıl taşlı bankete doğru savruldu. Dikiz aynasını kontrol etti. Bir şeye çarptığını sandı ama bomboş asfalttan başka görünen hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes alıp yeniden di-

reksiyonu kavradı. Elindeki yaraya dokununca yüzünü buruşturdu. Radyonun sesini sonuna kadar açtı.

Lena konusunda ne yapacağını hâlâ bilmiyordu. Aklına gelen ilk fikir kuzeye, Edinburgh'a doğru yola çıkıp arabasını bir otoparka bıraktıktan sonra Avrupa'ya giden bir feribota binmekti. Lena'yı kısa süre içinde bulacaklardı. Yani onu eninde sonunda bulacaklardı. Mark kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, bunun kendi hatası olmadığını tekrar edip durması gerekiyordu. Her şeyi başlatan *Lena*'ydı, Mark değil. Mark onu geri çevirmeye, kendinden uzaklaştırmaya çalıştığında Lena bağırarak ve pençelerini çıkarıp üzerine atlayarak ona yeniden ve yeniden saldırmıştı. Mark mutfağın zeminine düştüğü sırada el çantası fayansların üzerinde kaymış, çantanın içinden, mizah anlayışı hastalıklı bir tanrının marifetiymiş gibi o bilezik fırlayıvermişti. Helen Townsend'in masasından aldığından beri bileziği üzerinde taşıyordu. Bilezik henüz nasıl kullanacağını bilmediği bir güce sahipti ve artık Lena ile tam ortalarında duruyordu.

Lena bileziğe daha önce böyle bir şeyi hiç görmemiş gibi baktı. Öyle bir yüz ifadesi takındı ki sanki bilezik ışıldayan yeşil bir kriptonitti. Sonra kafa karışıklığı geçti ve yeniden Mark'ın üzerine saldırdı. Ama bu kez elinde mutfak makası vardı ve yüzüne, boynuna doğru büyük bir kararlılıkla sallıyordu. Makas Mark'ın kendini korumak için kaldırdığı ellerinden birine isabet etti. Eli hızla çarpan kalbiyle aynı anda öfke içinde zonkluyordu.

Pat, pat, pat. Mark dikiz aynasını bir kez daha kontrol etti –arkada kimse yoktu– ve frene bastı. Lena'nın bedeni metale çarptıkça hastalıklı ve memnun edici bir ses çıkıyordu. Sonra her şey yeniden sessizliğe bürünüyordu.

Arabayı yeniden kenara çekti ama bu kez kusmak için değil, ağlamak için. Kendine, mahvolan hayatına ağlayacak-

tı. Yaşadığı hüsran ve çaresizlikle hıçkırarak ağlarken bir yandan da sağ eliyle direksiyona defalarca vurdu. Ta ki sol eli gibi acıyana kadar.

İlk yattıklarında Katie on beş yaşını iki ay geçmişti. On ay sonra yasal yaşı dolduracaktı. İşte o zaman dokunulmaz olacaklardı; en azından yasal açıdan. Mark'ın işi bırakması gerekecekti ve bazı insanlar onu yine de taşlayacaklar, küfredeceklerdi ama bununla yaşayabilirdi. Bununla yaşayabilirlerdi. On lanet ay! Beklemeleri gerekirdi. Mark beklemeleri konusunda ısrar etmeliydi. Acele eden Katie'ydi, uzak kalamayan Katie'ydi, ilişkiyi zorlayan Katie'ydi, ona inkar edilemez şekilde sahip olmak isteyen Katie'ydi. Ama artık bu dünyada değildi ve bedelini ödeyecek olan Mark'tı.

Yaşadığı bu haksızlık içini yakıyor, etini asit gibi yakıyordu ve mengene şakaklarını sıktıkça sıkıyordu. Kafasının patlayıp parçalanmasını istiyordu. Tıpkı onun gibi, tıpkı Katie gibi her şeyden kurtulmak istiyordu.

Lena

Uyandığımda korkuya kapıldım, nerede olduğumu bilmiyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Etraf zifiri karanlıktı ama gürültüden, hareketten ve benzin kokusundan bir arabada olduğumu anladım. Başım ve ağzım fena şekilde acıyordu. İçerisi sıcak ve boğucuydu Sırtıma metal cıvata gibi sert bir şey batıyordu. Elimi sırtıma götürüp bu şeyi çekmeye çalıştım ama sabitti.

Yazık çünkü bir silaha gerçekten ihtiyacım vardı.

Dehşete kapılmıştım ama korkumun beni yenmesine izin vermeyecektim. Sakince düşünmem gerekiyordu. Sakince ve hızlı çünkü er ya da geç araba duracaktı; ya o ya da ben ölecektik. *Hem* Katie'yi *hem* annemi öldürmesi imkânsızdı. Buna inanmam gerekiyordu, bunu kendime sürekli tekrar etmem gerekiyordu: Ben hayatta kalacaktım, o ölecekti.

Katie'nin ölümünden sonraki haftalar boyunca, Mark Henderson'a yaptıklarının bedelini ödetmek için bir sürü yöntem düşündüm ama cinayet bunlardan biri değildi. Aklıma başka şeyler gelmişti: duvarlarına bir şeyler çizmek, pencerelerini kırmak (bunu zaten yaptım), kız arkadaşını çağırıp Katie'nin anlattığı her şeyi; kaç kez, ne zaman ve nerede birlikte olduklarını anlatmak. Ona "öğretmenin gözdesi" diye hitap etmeyi sevdiğini anlatmak. Üst dönemdeki

çocukları çağırıp onu dövdürtmeyi düşündüm. Sikini kesip ona yedirmeyi düşündüm. Ama onu öldürmek hiç aklımdan geçmemişti. Ta ki bugüne kadar.

Buraya nasıl gelmiştim? Üstünlüğün ona geçmesine izin verecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Belli bir planım olmadan, ne yapacağımı tam olarak bilmeden evine gitmemeliydim.

Hiç düşünmemiştim bile. Olayların gelişine göre hareket ediyordum. Tatilden dönmekte olduğunu biliyordum; Sean'ı ve Erin'i konuşurken duymuştum. Louise'in söylediklerinden ve bunun benim ya da annemin hatası olmadığı konusunda Julia ile konuştuktan sonra düşündüm ki ulan var ya, zamanı gelmişti. Karşısına çıkmak ve suçun bir kısmını ona yüklemek istedim. Yaptıklarını ve bu yaptıklarının yanlış olduğunu kabul etmesini istedim. Böylelikle evine gittim. Arka kapının penceresini zaten kırdığım için içeri girmek kolay oldu.

Ev tatile çıkarken çöpleri boşaltmamış gibi pis kokuyordu. Bir süre mutfakta durdum ve etrafı görmek için telefonumun fenerini kullandım. Ama sonra ışığı açmaya karar verdim çünkü zaten yoldan görünmezdi ve komşuları görürse de Mark'ın eve döndüğünü düşünürlerdi.

Ev pis kokuyordu çünkü pisti. Hatta mide bulandırıcıydı. Lavaboda bulaşıklar vardı, hazır yemek kartonlarının içinde artıklar duruyordu ve bütün yüzeyler yağla kaplıydı. Geri dönüşüm kutusuna bir sürü boş kırmızı şarap şişesi atılmıştı. Hiç böyle bir manzarayla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Okuldaki haline bakacak olursam –her zaman iyi giyinirdi, kısa kesilmiş tırnakları temiz olurdu– temizliğe takıntılı bir karakter izlenimi bırakıyordu.

Oturma odasına girdim ve yine telefonumu kullanarak etrafı taradım. Yoldan görünmesi ihtimaline karşı ışıkları

açmamıştım. Her yer çok düzenliydi. Ucuz mobilyalar, bir sürü kitap ve CD vardı. Duvarlarda hiç resim yoktu. Düzenli, pis ve hüzünlüydü.

Üst kat daha da kötüydü. Yatak odası berbat haldeydi. Yatak dağınıktı, gardıroplar açıktı ve kötü kokuyordu. Aşağıdan farklıydı, burası hasta bir hayvan gibi ekşi ve terli kokuyordu. Perdeleri kapadım ve yatak başındaki lambayı açtım. Burası aşağı kattan da kötü görünüyordu. Yaşlı evi gibiydi; çirkin sarı duvarlar, kahverengi perde ve giysiler, yerde gazeteler vardı. Çekmecelerden birini açtığımda içinde kulak tıkacı ve tırnak makası olduğunu gördüm. En alttaki çekmecede kondom, kayganlaştırıcı ve tüylü kelepçeler vardı.

Midem bulandı. Yatağa oturduğumda diğer taraftaki çarşafın bir parça kaldırıldığını fark ettim. Gözüme altındaki kahverengi leke çarptı. Kusacak gibi oldum. Katie'nin burada, onunla, bu mide bulandırıcı evdeki bu korkunç odada olduğunu düşünmek fiziksel bir acı veriyordu. Gitmeye karar verdim. Zaten oraya plansız gitmek aptalca bir fikirdi. Işığı kapadım ve aşağı indim. Arka kapıya varmak üzereyken dışarıdaki gürültüyü duydum. Patikada ayak sesleri vardı. O sırada kapı açıldı ve karşımdaydı. Çirkindi, yüzü ve gözleri kırmızıydı, ağzı açıktı. Üzerine atıldım. Gözlerini o çirkin yüzünden oymak, çığlıklarını duymak istiyordum.

O sırada ne olduğunu bilmiyorum. Galiba yere düştü. Ben de dizlerimin üzerindeydim ve ikimizin arasında, yerde bir şey duruyordu. Bir metal parçasına, anahtara benziyordu. Ona doğru uzandığımda tırtıklı değil, pürüzsüz olduğunu gördüm. Daire şeklindeydi. Gümüş bir daireydi ve siyah akikten bir klipsi vardı. Elimde evirip çevirdim. Mutfaktaki saatin gürültülü bir şekilde çıkan tik taklarını ve Mark'ın nefesinin sesini duyabiliyordum. "Lena," dedi. Başımı kal-

dırıp baktığımda göz göze geldik. Korktuğunu görebiliyordum. Ayağa kalktım. "Lena," dedi bir kez daha. Bana doğru bir adım attı. Gülümsediğimi hissedebiliyordum çünkü gözüme bir başka gümüş nesne takılmıştı. Keskin bir şeydi ve ne yapacağımı kesinlikle biliyordum. Nefes alacak, kendimi toparlayacak ve adımı bir kez daha söyleyene kadar bekleyecektim. Sonrasında mutfak masasındaki makası alıp o lanet boynuna saplayacaktım.

"Lena," dedi ve bana doğru uzandı. Bundan sonra her şey çok çabuk gerçekleşti. Makası alıp üzerine atladım ama benden daha uzundu ve kollarını kaldırmıştı. Iskalamış olmalıyım, değil mi? Çünkü ölmemişti, arabayı kullanıyordu ve ben de kafamda bir yumruyla burada sıkışıp kalmıştım.

Aptal gibi bağırmaya başladım. Kim beni duyacaktı ki sanki? Araba hızlı hareket ediyordu ama yine de bağırdım, Çıkar beni, çıkar beni, seni pislik *herif!* Üzerimdeki metal kaportayı yumrukladım, elimden geldiğinde yüksek sesle bağırdım ve sonra bir anda, pat! Araba durmuştu. Bagajın kenarına çarptım ve ağlamaya başladım.

Yalnızca acıdan ağlamıyordum. Nedense Josh ile birlikte kırdığımız pencereleri, bu yaptığımızın Katie'yi nasıl üzeceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Tüm bu olanlar hiç hoşuna gitmezdi: Kardeşinin aylarca yalan söyledikten sonra gerçekleri itiraf etmesi, canının böyle acıması hiç hoşuna gitmezdi ama en çok da o kırık pencerelerden nefret ederdi çünkü bunun olmasından korkuyordu. Kırık pencereler ve duvarlara yazılmış *pedo* sözcüğü, posta kutusuna konan dışkı, kaldırımda bekleyen gazeteciler, tükürenler ve etrafı yumruklayan insanlar.

Duyduğum acı yüzünden ağladım, Katie'ye üzüldüğüm ve tüm bunların onu nasıl üzeceğini bildiğim için ağladım. Biliyor musun, K? Kendimi delirmiş gibi Katie'ye fısıldarken bul-

dum. Tıpkı Julia'nin karanlıkta kendi kendine mırıldanması gibi. Üzgünüm. Çok üzgünüm çünkü hak ettiği şey bu değildi. Şu anda böyle düşünüyorum çünkü artık sen yoksun ve ağzımdan akan kanlar ve yarılmış kafamla bu arabanın bagajında yatarken şunu kesin bir şekilde söyleyebilirim: O daha kötülerini hak ediyor. Onu sevdiğini biliyorum ama o sadece senin değil, benim hayatımı da mahvetti. Annemi öldürdü.

Erin

Haber, Sean ile birlikte arkadaki ofisteyken geldi. Genç ve solgun tenli bir kadın, yüzündeki mahvolmuş ifadeyle başını kapıdan içeri uzattı. "Bir olay daha yaşanmış, efendim. Tepedeki biri görmüş. Suyun içinde genç bir kadın varmış." Sean'ın yüzündeki ifadeden iç geçirmek üzere olduğunu anladım.

"Nasıl olur," dedim. "Her yerde polis var. Nasıl böyle bir şey yaşanabilir?"

Oraya ulaştığımızda köprünün üzeri hınca hınç doluydu ve polisler insanların aşağıya inmemesi için ellerinden geleni yapıyordu. Sean olay yerine doğru koştu, ben de arkasından gittim. Birlikte ağaçların altından geçtik. Yavaşlamak hatta durmak istiyordum. Dünyada isteyeceğim son şey, o kızın sudan çıkarılışını görmekti.

Ama sudan çıkarılan o değildi, Jules'tu. Nehre vardığımızda çoktan kıyıya çekilmişti. Havada, alacakarga ötüşü gibi tuhaf bir ses vardı. Sesin ondan, Jules'tan geldiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Dişleri birbirine vuruyordu. Bütün vücudu titriyordu ve ıslak giysileri acınası bir şekilde ince olan, katlanmış bir şezlong gibi iki büklüm olmuş bedenine yapışmıştı. Adını söylediğimde başını kaldırım bana baktı. Kan çanağına dönmüş gözlerini üzerime dikmişti. Sanki odaklanamıyor, kim olduğumu anlayamıyordu. Sean ceketini çıkarıp Jules'un omuzlarına sardı.

Transa girmiş gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Bizimle konuşmuyordu, oradaki varlığımızı fark etmemişti bile. Öylece oturmuş titriyor, karanlık suya bakıyordu. Dudakları, ablasını otopsi masasında gördüğündeki gibi kıpırdıyordu. Sessiz ama kararlıydı. Sanki görünmez bir rakiple tartışıyor gibiydi.

Bu ferahlık anı, bir sonraki krize kadar ancak birkaç dakika sürdü. Mark Henderson'ı tatil dönüşü karşılamaya giden polisler, evini boş bulmuşlardı. Üstelik yalnızca boş değil, kanlıydı da: Mutfakta boğuşma izleri vardı. Zemin ve kapı tokmakları kan iziyle doluydu. Üstelik Henderson'ın arabası da ortalıkta yoktu.

"Tanrım," dedi Sean. "Lena."

"Hayır," diye bağırdım, Sean'ı olduğu kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak. Henderson ile tatile gitmeden önceki sabah konuştuklarımı düşünüyordum. Onda bir tuhaflık, bir zayıflık sezmiştim. Yaralı bir hali vardı. Böyle bir adamdan daha tehlikelisi yoktur. "Hayır. Evde polisler vardı ve onu bekliyorlardı. Henderson–"

Ama Sean başını iki yana salladı. "Hayır, değillerdi. Orada değillerdi. Dün gece A68'de feci bir kaza oldu ve boşta polis yoktu. Polislerin yeniden konuşlandırılmasına karar verildi. Bu sabaha kadar Henderson'ın evinde hiç polis yoktu."

"Lanet olsun. *Lanet olsun.*"

"Peki. Henderson geri döndü ve bütün pencerelerin kırıldığını gördü. Böylece bir sonuca ulaştı. Lena Abbott'ın bize bir şeyler anlattığı sonucuna."

"Sonrasında ne oldu? Lena'nın evine gitti, onu alıp buraya geri mi getirdi?"

"Ben nereden bileyim?" diye çıkıştı Sean. "Bu bizim hatamız. Evi izliyor olmamız gerekirdi, Lena'yı izliyor olmamız gerekirdi... Lena'nın kaybolması bizim hatamız."

Jules

Polis memuru –onu ilk kez görüyordum– benimle birlikte eve girmek istedi. Gençti, yirmi beş yaşında olabilirdi ama kılsız, tombul yüzü onu daha da küçük gösteriyordu. Nazik görünmesine rağmen ona buna gerek olmadığını söyledim. Ne kadar zararsız görünürse görünsün, evde bir adamla yalnız kalmak istemedim.

Yukarı çıkıp banyoyu doldurmaya başladım. Su, su, her yerde su. Yeniden suyun içine batmak gibi büyük bir arzum yoktu ama kemiklerimi ısıtmanın daha iyi bir yolu da aklıma gelmiyordu. Küvetin kenarına oturdum, dişlerim birbirine çarpmasın diye dudağımı ısırdım. Telefonum elimdeydi ve sürekli Lena'nın numarasını çevirip duruyor ama sürekli o neşeli sesli mesajıyla karşılaşıyordum. Sesi benimle konuşurken hiç duymadığım bir neşeye sahipti.

Banyo yarıya kadar dolduğunda içine girdim. Telaşımı yenmek için dişlerimi sıktım. Bedenim suya daldıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Sakin ol, sakin ol, sakin ol. Bunu sen söylemiştin. O gece bu banyoda birlikteyken, tenime sıcak suyu boca ederken, beni sakinleştirmeye çalışırken. *Sakin ol,* demiştin. *Sakin ol, Julia. Sakin ol.* Elbette sakin olamazdım ama sen bunu bilmiyordun. Tüm olanları korkunç bir gün geçirmiş olmama, benimle dalga geçilmiş olunmasına, aşağılanmış olmama ve hoşlandığım bir ço-

cuk tarafından reddedilmiş olmama bağlıyordun. Abartılı bir melodram olarak da Ölüm Göleti'ne gitmiş ve kendimi içine atmıştım.

Sinirlenmiştin çünkü bunu sana zarar vermek için, başını belaya sokmak için yaptığımı düşünmüştün. Annem beni daha çok sevsin diye. Seni reddetsin diye. Çünkü bu senin hatan olurdu, değil mi? Göz kulak olman gerekirken bana zulmetmiştin ve her şeyin senin gözetimindeyken olmuştu.

Ayak parmağımla musluğu çevirdim ve vücudumu küvetin içine bıraktım; omuzlarım, boynum ve başım suyun içine battı. Evin kirli, boğuk ve suyun kenarında bir uzaylı tarafından çıkarılan seslerini dinledim. Ani bir gürültüyle suyun içinden soğuk havaya doğru fırladım. Kulak kesildim. Çıt yoktu. Gaipten sesler duyuyor olmalıydım.

Ama yeniden suyun içine daldığımda merdivenlerden bir çatırtı geldiğinden emindim. Koridorda ilerleyen yavaş ve düzenli ayak sesleri vardı. Küvetin kenarına tutunarak doğruldum. Bir çatırtı daha. Kapılardan birinin tokmağının döndüğünü duydum.

"Lena?" diye seslendim. Sesim kendi kulağıma çocuksu, tiz ve ince gelmişti. "Lena, sen misin?"

Cevap veren sessizlik kulaklarımda çınladı. Bu sessizliğin içinde sesler duyduğumu sandım.

Senin sesini. Ettiğin telefonlardan bir başkası. İlki. Cenazeden sonra ettiğimiz kavganın, bana sorduğun o korkunç sorunun ertesi gecesi. Çok geçmeden –belki bir iki hafta– gece arayıp mesaj bırakmıştın Ağlamaklıydın, kelimelerin boğuk, sesin kısıktı. Beckford'a döneceğini, eski bir arkadaşını göreceğini söyledin. Biriyle konuşmaya ihtiyacın vardı ve sana benden hayır yoktu. O sırada düşünmemiştim, umurumda değildi.

Şimdi anlamıştım. Suyun sıcaklığına rağmen titredim.

Bunca zaman seni suçlamıştım ama tam tersi olmalıydı. Sen eski bir arkadaşını görmeye gitmiştin. Teselli arıyordun çünkü ben seni reddetmiştim çünkü ben seninle konuşmak istemiyordum. Sen de *ona* gittin. Sana hayal kırıklığına uğrattım ve uğratmaya da devam ettim. Oturdum, kollarımı dizlerime sıkıca sardım. Keder dalgaları yükselmeye devam ediyordu: Seni hayal kırıklığına uğratmıştım, seni incitmiştim ve canımı en çok yakan kısmı ise, senin bu yaptıklarımın nedenini asla bilememendi. Hayatın boyunca senden neden bu kadar nefret ettiğimi anlamaya çalıştın. Yapmam gereken tek şey, sana bunu söylemekti. Yapmam gereken tek şey, aradığında telefonlarını açmaktı. Ama artık çok geçti.

Daha büyük bir gürültü daha duydum. Bir çatırtı, bir sürtünme sesi. Duyduklarım gerçekti. Evde biri vardı. Küvetten çıktım ve elimden geldiğince sessiz bir şekilde giyindim. *Lena'dır,* dedim kendi kendime. *Odur. Lena'dır.* Üst kattaki odaları gezdim ama kimse yoktu. Karşıma çıkan her aynada, dehşete düşen yüzüm benimle dalga geçti. *Lena değil. Lena değil.*

Lena olmalıydı ama neredeydi ki? Mutfakta, acıkmış olabilirdi; aşağı indiğimde buzdolabını karıştırırken bulacaktım onu. Parmak ucunda merdivenden indim, holü ve oturma odasının kapısını geçtim. Ama göz ucuyla gördüm. Bir gölge. Bir siluet. Biri pencere kenarındaki divanda oturuyordu.

Erin

Her şey mümkündü. Toynak sesi duyduğunuzda gözünüz at arar ama zebraları *yok sayamazsınız*. Hemen olmaz. Bu nedenle Sean, Callie'yi Henderson'ın evine götürürken, Louise Whittaker'ın Lena kaybolmadan hemen önce onunla yaşadığı bu "yüzleşme" konusunu konuşmam gerekiyordu.

Whittakerların evine vardığımda kapıyı her zamanki gibi Josh açtı ve her zamanki gibi beni görünce telaşlandı. "Neler oluyor?" diye sordu. "Lena'yı buldunuz mu yoksa?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil. Ama endişelenme..."

Omuzlarını düşürerek arkasına döndü. Peşinden eve girdim. Merdivene vardığında durup bana baktı. "Annem yüzünden mi kaçtı?" diye sordu. Yanakları biraz kızarmıştı.

"Neden sordun, Josh?"

"Annem ona kendini kötü hissettirdi," diye cevap verdi yüzünü ekşiterek. "Lena'nın annesi artık hayatta olmadığı için her şeyden Lena'yı sorumlu tutuyor. Çok aptalca. Onun hatası olduğu kadar benim de hatam ama annem sadece onu suçluyor. İşte şimdi de Lena gitti," dedi. Sesi biraz yükselmişti. "Gitti."

"Kiminle konuşuyorsun, Josh?" diye seslendi Louise, yukarı kattan. Oğlu onu duymazdan gelince ben cevap verdim. "Benim, Bayan Whittaker. Çavuş Morgan. Yukarı gelebilir miyim?"

Louise'in üzerinde daha iyi günler görmüş olan gri bir eşofman vardı. Saçlarını toplamıştı ve yüzü solgundu. "Bana kızgın," dedi, selamlama cümlesi olarak. "Lena'nın evden kaçmasından beni sorumlu tutuyor. Benim hatam olduğunu düşünüyor." Merdiven sahanlığı boyunca arkasından gittim. "O beni suçluyor, ben Nel'i suçluyorum, Lena'yı suçluyorum ve böyle bir kısırdöngünün içinde dönüp duruyoruz." Yatak odasının kapı eşiğinde durdum. Oda boş değildi, yatağın çarşafları çıkarılmıştı ve gardırop boştu. Uçuk lila duvarlarda aceleyle çıkarılmış yapıştırıcıların izi duruyordu. Louise bitkin bir şekilde gülümsedi. "İçeri girebilirsiniz. İşim bitti sayılır." Eğildi ve böldüğüm işine geri döndü: Kitapları karton kutulara koyuyordu. Yardım etmek için yanına çömeldim ama ilk kitaba dokunmama fırsat vermeden sert bir şekilde kolumu tuttu. "Hayır, teşekkürler. Kendim hallederim." Ayağa kalktım. "Kabalık etmek istemedim," dedi. "Yalnızca başkalarının kızımın eşyalarına dokunmasını istemiyorum. Aptalca, değil mi?" dedi, parlayan gözlerle yüzüme bakarak. "Ama her şeyin *onun* tarafından dokunulmuş olmasını istiyorum. Kitap kapaklarında, yatak çarşaflarında, tarağında... hep ondan izler kalsın istiyorum." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Pek gelişme kaydettim sayılamaz. İlerlemek, geçmişi silmek hatta kıpırdamak bile..."

"Kimsenin sizden bunları istediğini sanmıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Henüz–"

"Henüz değil mi? Bu bir noktadan sonra böyle hissetmeyeceğim anlamına geliyor. Ama insanlar benim böyle hissetmekten vazgeçmek istemediğimi anlayamıyorlar. Nasıl vazgeçebilirim ki? Kederlenmekte haklıyım. Tam... dozunda acı çekiyorum ve bu keder beni mahvetmesi gerektiği kadar mahvediyor. Öfkem berrak, beni cesaretlendiriyor..." İç

çekti. "Ama oğlum Lena'nın kaybolmasından beni sorumlu tutuyor. Bazen Nel Abbott'ı uçurumdan benim ittiğime inanıp inanmadığını merak ediyorum." Burnunu çekti. "Zaten Lena'nın bu şekilde, annesiz ve yalnız bırakılmasından da beni sorumlu tutuyor."

Sanki suç mahallindeymişim ve hiçbir şeyi bozmak istemiyormuşum gibi hiçbir şeye dokunmamak için kollarımı dikkatli bir şekilde kavuşturarak odanın ortasında dikildim.

"Annesiz kalmıştı," dedim, "ama babasız kalmış mıydı? Gerçekten Lena'nın babasının kim olduğuna dair *hiçbir fikri* olmadığına inanıyor musunuz? Sizce Katie ile bu konuyu hiç konuşmuş mudur?"

Louise başını iki yana salladı. "Bilmediğinden çok eminim. Nel hep öyle söylerdi. Tuhaf olduğunu düşünürdüm. Nel'in ebeveyn seçimlerinin çoğu gibi yalnızca tuhaf değil, aynı zamanda sorumsuzcaydı. Yani ya genetik bir sorun, bir hastalık falan varsa? Lena'ya babasını tanıma seçeneğinin sunulmaması başlı başına haksızlık. Ona baskı yaptığımda –o da ben de arkadaşken– tek gecelik bir ilişki olduğunu, New York'a ilk taşındığında tanıştığı birinden hamile kaldığını söylerdi. Soyadını bile bilmediğini iddia ediyordu. Daha sonra bu konuyu düşündüğümde, yalan söylediği sonucuna vardım çünkü Nel'in Brooklyn'deki ilk evine taşındığında üzerine giydiği tişörtün sıkılığından hamile göbeği belli oluyordu."

Louise kitap istifleme işini bir kenara bıraktı. Başını bir kez daha iki yana salladı. "Bu anlamda Josh haklı. Lena yalnız. Teyzesi dışında kimsesi yok. Ya da ben hiç duymadım. Nel'in erkek arkadaşlarına gelecek olursam da..." Kederli bir şekilde gülümsedi. "Nel bir keresinde bana yalnızca evli erkeklerle yattığını çünkü onların bunu gizli tuttuğunu, talepkâr olmadıklarını ve onu kendi haline bıraktıklarını

söylemişti. Yaşadığı ilişkiler hep gizliydi. Erkek arkadaşları oluyordu, bundan eminim ama bu tür şeyleri hep saklardı. Onu ne zaman görseniz yalnızdı. Ya yalnızdı ya da kızıyla birlikteydi." Belli belirsiz bir iç çekti. "Lena'nın az da olsa sevdiği tek adam bence Sean'dı." Bu ismi söylerken hafifçe kızardı, söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi gözlerini benden kaçırdı.

"Sean Townsend mi? Gerçekten mi?" Cevap vermedi. "Louise?" Raftan biraz daha kitap almak için ayağa kalktı. "Louise, neler söylüyorsunuz siz? Sean ile Lena arasında... uygunsuz bir şeyler olduğunu mu?"

"Tanrım, hayır!" Gevrekçe güldü. "Lena ile değil."

"Lena ile değil mi? O halde... Nel ile mi? Sean ile Nel Abbott arasında bir şeyler olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Louise dudaklarını büktü ve yüz ifadesini görmemem için başını başka yöne çevirdi.

"Çünkü bu çok uygunsuz olurdu. Yani, ilişki yaşadığı birinin şüpheli ölümünü soruşturması..."

Nasıl yani? Profesyonelliğe mi sığmazdı? Etik mi olmazdı? İşten çıkarılmasına mı neden olurdu? Hayır. Bunu yapmış olamazdı, bunu benden saklamış olamazdı. Bir şeyler görürdüm, bir şeyler fark ederdim, öyle değil mi? Sonra onu ilk gördüğümde nasıl göründüğünü, ayaklarının dibinde Nel Abbott varken kıyıda nasıl durduğunu, dua eder gibi başını nasıl öne eğdiğini düşündüm. Yaşarmış gözleri, titrek elleri, dalgın bakışları, hüznü. Ama bunun nedeni annesi değil miydi?.

Louise sessizce kitapları kutulara yerleştirmeye devam etti.

"Beni dinleyin," dedim, bütün dikkatini bana vermesi için sesimi yükselterek. "Madem Sean ile Nel arasında bir ilişki olduğunu biliyordunuz, o halde..."

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Ben öyle bir şey söylemedim. Sean Townsend iyi bir adamdır." Ayağa kalktı. "Şimdi yapacak çok işim var, Çavuş. Sanırım gitme vaktiniz geldi."

Sean

Polislerin söylediğine göre suç mahalli olan arka kapı açık bırakılmıştı. Yalnızca kilidi değil, kendi de açıktı. İçeri girerken burun deliklerime demir kokusu geldi. Callie Buchan çoktan içerideydi ve olay yeri inceleme memurlarıyla konuşuyordu. Bana da bir soru sordu ama onu pek dinlemiyordum çünkü başka bir şey duymaya çalışıyordum; sızlanan bir hayvanı.

"Şişşt," dedi. "Dinle."

"Evi aradılar, efendim," dedi Callie. "İçeride kimse yok."

"Adamın köpeği var mı?" diye sordum. Boş gözlerle yüzüme baktı. "Evde bir köpek, evcil bir hayvan var mı? Buna dair herhangi bir işaret var mı?"

"Hayır efendim, hiç işaret yok. Neden sordunuz?"

Yeniden kulak kesildim ama ses susmuştu ve bir déjà vu hissiyle baş başa kalmıştım: Bunu daha önce görmüştüm, bunu daha önce yapmıştım. Bir köpek ağlaması duymuş, yağmurun altında kan lekeli bir mutfağa girmiştim.

Ama şimdi yağmur yağmıyordu ve köpek de yoktu.

Callie bana bakıyordu. "Efendim? Şurada bir şey var." Yerde, kan lekesinin içinde yatan mutfak makasını işaret etti. "Sadece bir kesik değil, değil mi? Yani, arteryel olmayabilir ama pek sıradan bir yaraya da benzemiyor."

"Hastaneler?"

"Şimdilik ikisinden de ses yok." Telefonu çalınca cevap vermek için dışarı çıktı.

İki olay yeri inceleme memuru sessizce çalışmaya devam ederken ben mutfakta hareketsiz, öylece kaldım. Bir tanesi numune pensesiyle masanın kenarındaki uzun, sarı saçı aldı. Aniden midem bulandı ve ağzım salyayla doldu. Buna inanamıyordum: Bundan daha kötü olay mahalleri görmüştüm –çok daha kötüsünü– ve soğukkanlılığımı korumuştum. Öyle değil miydi? Bundan çok daha kanlı mutfaklara girmemiş miydim?

Avucumla bileğimi kavradığım sırada, Callie'nin yeniden benimle konuşmaya başladığını fark ettim. Kapı eşiğini işaret etti. "Biraz konuşabilir miyiz, efendim?" Arkasından dışarı çıktım. Ayakkabılarımdaki galoşları çıkarırken bana son haberleri verdi. "Trafik polisi Henderson'ın arabasını bulmuş," dedi. "Yani *bulmuş* değil de kırmızı Vauxhall'unu kamerada iki kez tespit etmişler." Not defterine baktı. "Durum biraz karışık çünkü ilk olarak bu sabah üçte, A68'den kuzeye, Edinburgh'a doğru giderken görülmüş ama birkaç saat sonra, saat beşi çeyrek geçe A1'de güneye, Eyemouth'un dışına çıkarken görülmüş. Belki de... bir şey atmış olabilir." Arabasındaki bir şeyden kurtulmuş olabileceğini düşünüyordu. Bir şeyden ya da birinden. "Ya da kafamızı karıştırmaya çalışıyor olabilir."

"Ya da nereye kaçacağı konusunda fikir değiştirmiş olabilir," dedim. "Ya da telaşa kapıldı."

Başıyla onayladı. "Kafası kesik tavuk gibi oradan oraya koşuyor."

Bu fikir pek hoşuma gitmedi, onun –ya da herhangi birinin– kafasının kesilmesini istemiyordum. Onu tek vücut istiyordum. "Arabada, yolcu koltuğunda biri olabilir mi?" diye sordum.

Dudaklarını büküp başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki..." durdu. Tabii ki bu, arabada ondan başka kimse olmadığı anlamına gelmiyordu. Yalnızca öteki kişinin dik vaziyette olmadığı anlamına geliyordu.

Yine daha önce buraya gelmişim hissini yaşadım. Kendime ait olmayan bir anı canlanmış gibiydi. Nasıl başka birinin anısı olabilirdi ki? Hatırlamadığım biri tarafından anlatılmış bir hikâyenin parçası olmalıydı. Araba koltuğunda kendinden geçmiş halde yatan hasta, sarsılmış ve salyası akan bir kadın. Pek hikâye gibi de sayılmaz; gerisini hatırlayamadım ama düşündükçe midem bulandı. Boş verdim.

"Muhtemelen Newcastle'dadır," dedi Callie. "Yani eğer kaçıyorsa. Uçaklar, trenler, feribotlar; dünya ayakları altında. Ama tuhaf olan şu; sabah beşte görüldüğünden beri başka bir şey bulamadılar. Bu yüzden ya durdu ya da anayoldan ayrıldı. Daha kullanılmayan yollara, sahil yoluna falan sapmış olabilir."

"Ortada bir kız arkadaş yok mu?" diye sordum, sözünü keserek. "Edinburgh'daki kadından bahsediyorum."

"Şu meşhur nişanlısı," dedi Callie, kaşlarını kaldırarak. "O konuda gelişmeler var. Kadınla –adı Tracey McBride– bu sabah irtibata geçildi. Polisler onu konuşmak için Beckford'a getiriyorlar. Ama sizi uyarmak isterim, Tracey'miz Mark Henderson'ı uzun süredir görmediğini iddia etti. Neredeyse bir yıl olmuş hatta."

"Ne? Daha birkaç gün önce beraber tatile gitmediler mi?"

"Henderson, Çavuş Morgan ile konuşurken öyle söylemiş ama Tracey'ye göre Henderson geçtiğimiz sonbaharda ilişkilerini bitirdiğinden beri sırra kadem basmış. Tracey'ye, başka bir kadına sırılsıklam aşık olduğunu söyleyerek birdenbire ondan ayrılmış."

Tracey söz konusu kadının kim olduğunu ya da ne yaptığını

bilmiyordu. "Bilmek de istemiyordum," dedi birdenbire. Bir saat sonra polis merkezinin arka ofisinde oturmuş, çayını yudumluyordu. "Ben... aslında büyük bir yıkım yaşadım. Düğün alışverişi yaparken bir anda bana hayatının aşkıyla tanıştığı için buna daha fazla devam edemeyeceğini söyledi." Üzgün bir ifadeyle gülümserken parmaklarını kısa kesilmiş koyu renk saçlarının arasında dolaştırdı. "Sonrasında onunla bir daha görüşmedim. Numarasını sildim, arkadaşlıktan da tamamen çıkardım. Ona bir şey mi oldu yoksa? Kimse bana neler olduğunu söylemiyor."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm ama şu anda size söyleyebileceğim pek bir şey yok. Ama başına bir şey geldiğini sanmıyoruz. Yalnızca onu bulmamız, bir konu hakkında onunla konuşmamız gerek. Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Kaçmak istediyse mesela? Anne babası, civardaki arkadaşları?"

Kaşlarını çattı. "Ölen kadınla ilgili değil, değil mi? Bir iki hafta önce gazetelerde bir kadının daha öldüğünü okudum. Yani... o... görüştüğü kadın değildi, değil mi?"

"Hayır, hayır. Onunla hiçbir ilgisi yok."

"Ah, tamam." Rahatlamış gibi bir hali vardı. "Yani o kadın ona göre biraz yaşlı olurdu, değil mi?"

"Neden böyle bir şey söylediniz? Daha genç kadınlardan mı hoşlanıyordu?"

Tracey'nin kafası karışmıştı. "Hayır, yani... *daha genç* derken neyi kastediyorsunuz? O kadın kırklı yaşlarında falandı herhalde, değil mi? Mark henüz otuzunda bile değildi."

"Doğru."

"Bana neler olduğunu gerçekten söyleyemez misiniz?" diye sordu.

"Mark size karşı hiç şiddet uyguladı mı? Öfkesine yenik düştüğü oldu mu?"

"Ne? Tanrım, hayır. Hiçbir zaman." Kaşlarını çatarak ar-

kasına yaslandı. "Biri onu bir şeyle mi suçladı? Çünkü o böyle biri değildir. Bencildir, ona hiç şüphe yok ama kötü bir insan değildir, o anlamda değildir."

Polislerin onu evine bırakacağı arabaya kadar ona eşlik ederken, Mark Henderson'ın ne anlamda kötü olduğunu, âşık olmuş olmasının onu temize çıkardığına dair kendini ikna etmeyi başarıp başaramadığını merak ettim.

"Nereye gitmiş olabileceğini sormuştunuz," dedi Tracey, arabaya vardığımızda. "Neler olduğunu bilmediğim için bunu söylemek zor ama aklıma gelen bir yer var. Bizim – yani, babamın– sahilde bir evi var. Mark ile ben haftasonları sık sık oraya giderdik. Oldukça ıssız bir yerdir ve etrafta kimsecikler yoktur. Mark her zaman oranın muhteşem bir kaçış noktası olduğunu söylerdi."

"O evde oturan yok mu?"

"Pek kullanılmaz. Evin arka tarafındaki bir saksının altına anahtar bırakırdık ama bu senenin başlarında başka birinin iznimiz olmadan evi kullandığını fark ettik –etrafta fincanlar, çöp kutusunda çöpler falan oluyordu– ve anahtarı oraya koymayı bıraktık."

"Bu en son ne zaman oldu? İzin almadan o ev en son ne zaman kullanıldı?"

Kaşlarını çattı. "Ah, Tanrım. Biraz oldu. Nisan olabilir. Evet, nisan. Paskalya tatilinde."

"Orası tam olarak nerede?"

"Howick'te," dedi. "Küçücük bir kasabadır, pek bir şeyi yoktur. Craster'ın sahil kesiminde."

Lena

Beni bagajdan çıkarırken özür diledi. "Üzgünüm Lena ama ne yapmamı bekliyordun ki?" Gülmeye başladım ama bana çenemi kapamamı söyledi ve yumruğunu sıktı. Bana yeniden vurmasından korktuğum için sustum.

Deniz kenarındaki bir evdeydik; etrafta başka ev yoktu, uçurumun üzerindeydi, bahçeliydi, etrafı duvarla çevriliydi ve pubların dışındaki masalardan vardı. Kapısı penceresi kilitli gibiydi ve etrafta kimse yoktu. Durduğum yerden yakınlarda başka bir ev daha olmadığını gördüm. Yalnızca evin hemen yanından geçen ve yol bile sayılamayacak bir patika vardı. hiçbir şey duyamıyordum. Ne trafik gürültüsü, ne martı, ne de kayaları döven dalgaların sesi.

"Bağırman bir işe yaramaz," dedi, aklımı okumuş gibi. Sonra beni kolumdan tutup masaya götürdü ve ağzımı silmem için peçete verdi.

"İyi olacaksın," dedi.

"Olacak mıyım?" diye sordum ama gözlerini kaçırdı.

Uzun bir süre orada yan yana oturduk. Eli hâlâ kolumdaydı ve nefes alış verişleri yavaşladıkça, kolumu da daha gevşek tutmaya başladı. Geri çekilmedim. Şu anda mücadele etmenin hiçbir anlamı yoktu. Daha değil. Korkmuştum ve masanın altında deli gibi titreyen bacaklarıma engel olamıyordum. Ama bu iyi bir şey gibiydi de, işe yarıyor-

du. Kendimi evde karşılaşıp dövüştüğümüzde olduğu gibi güçlü hissediyordum. Evet, tamam, dövüşü o kazanmıştı ama bunun nedeni onu hemen öldürmemem ve neyle uğraştığımdan emin olmamamdı. Bu sadece mücadelenin ilk raunduydu. Beni yendiğini düşünüyorsa, ikinci hamlemi beklemeliydi.

Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü bilseydi kolumu tutmaya devam edeceğini sanmıyorum. Bence hayatını kurtarmak için kaçardı.

Dudağımı sertçe ısırdım. Dilime değen taze kanın tadını alabiliyordum ve bu bana kendimi iyi hissettirdi. Metal tadı, ağzımdaki kan hissi ve ona tükürebileceğim bir şey olması hoşuma gitmişti. Doğru zaman gelince tabii. Ona soracak çok şeyim vardı ama nereden başlayacağımı bilemediğim için, "Neden bu sende?" diye sordum. Sesimin pürüzsüz olması, çatlamaması, titrememesi, dalgalanmaması ya da ona korktuğumu göstermemesi için çok uğraştım. Bir şey söylemediği için sorumu yineledim. "Bilezik neden sende? Neden atmadın? Ya da annemin bileğinde bırakmadın? Neden aldın?"

Kolumu bıraktı. Yüzüme değil, denize bakıyordu. "Bilmiyorum," dedi yorgun bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse bileziği neden aldığımı bilmiyorum. Sigorta gibi sanırım. Her yolu denemeye çalışıyordum. Başka birine karşı kullanacak kozum olsun diye..." Aniden susup gözlerini kapadı. Neden bahsettiğini bilmiyordum ama sanki bir açıklık keşfetmiş, bir fırsat kazanmıştım. Hafifçe ondan uzaklaştım. Sonra biraz daha. Gözlerini açtı ama bir şey yapmadan suya bakmaya devam etti. Yüzü ifadesizdi. Bitik görünüyordu. Yenilmişti. Elinde bir şey kalmamış gibiydi. Bankın üzerinde geriye doğru çekildim. Koşabilirdim. İstediğimde gerçekten hızlı olabiliyorum. Evin arkasındaki patikaya

baktım. Doğrudan patikaya koşar, taş duvarın üzerinden atlayıp tarlaların arasından koşarsam ondan kaçabilirdim. Böyle olursa arabasıyla arkamdan da gelemezdi ve ondan kurtulabilirdim.

Ama yapmadım. Elime geçen son fırsat olabileceğini düşünsem de yerimden kıpırdamadım. Anneme ne olduğunu bilerek ölmek, bunu sürekli merak ederek ama asla öğrenemeyerek yaşamaktan iyiydi. Buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Ayağa kalktım. Masanın etrafını dönüp karşısına oturarak onu gözlerimin içine bakmaya zorladığım sırada hiç kıpırdamadı.

"Onun beni terk ettiğini düşündüğümü biliyor musun? Annemin. Onu bulduklarında bana geldiler ve her şeyi anlattılar. Bunun bir seçim olduğunu düşünmüştüm. Ölmeyi seçtiğini çünkü Katie'ye olanlar yüzünden suçlu hissettiğini ya da bundan utandığını ya da... Bilmiyorum. Su onu, beni çektiğinden çok daha büyük bir güçle çekmişti."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben buna inandım!" Avazım çıktığı bağırınca yerinden sıçradı. "Beni terk ettiğine inandım! Bunun nasıl bir his olduğunu anlayabiliyor musun? Şimdi de gerçeklerin böyle olmadığı ortaya çıktı. Onun bir şey seçtiği falan yoktu. Onu sen aldın. Onu benden aldın. Tıpkı Katie'yi aldığın gibi."

Yüzüme bakıp gülümsedi. Onun çok yakışıklı olduğunu düşünürdük ama şimdi midemi bulandırıyordu. "Katie'yi senden almadım," dedi. "Katie senin değildi, Lena. Benimdi."

Çığlık atmak, yüzünü tırmalamak istedim. *O senin falan değildi! Değildi işte! Değildi!* Tırnaklarımı olanca gücümle ellerime geçirdim, dilimi ısırdım ve yeniden kanımın tadını alarak kendini haklı çıkarmasını dinledim.

"Ben kendimi hiçbir zaman bu yaşta bir kıza âşık olacak

biri gibi görmedim. Hiçbir zaman. Böyle insanların gülünç olduklarını düşünürdüm. Kendi yaşında bir kadın bulamayan zavallı ihtiyarlar olarak görürdüm onları."

Güldüm. "Kesinlikle," dedim. "Doğru düşünmüşsün."

"Hayır, hayır." Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Değil. Bana bak. Ben kadınları elde etme konusunda asla sorun yaşamadım. Bana ilk adımı atan hep onlar olmuştur. Şimdi başını iki yana sallıyorsun ama sen de buna tanık oldun. Tanrım, bunu sen kendin de yaptın."

"Hiçbir şey yapmadım ben."

"Lena–"

"Gerçekten seni istediğimi mi düşündün? *Kendini kandırıyorsun.* Bu bir oyundu ve–" Birden sustum. Böyle bir adama böyle bir gerçeği nasıl anlatırsın ki? Onunla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin seninle ilgisi olduğunu; benimle ve Katie ile, birlikte yapabildiğimiz şeylerle ilgili olduğunu nasıl anlatırsın? Bu oyunu oynadığımız kişiler birbiriyle yer değiştirebilirdi. Hiçbirinin bir önemi yoktu.

"Benim gibi bir vücuda sahip olmak ne demek, biliyor musun?" diye sordum. "Yani yakışıklı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama *benim* gibi olmak ne demek, hiçbir fikrin yok. İnsanlara her istediğimi yaptırmak, onları huzursuz etmek ne kadar kolay, biliyor musun? Yapmam gereken tek şey onlara bir bakış atmak, yanlarında durmak ya da parmaklarımı ağzıma götürüp emmek. Bunları yaptığımda kızardıklarını ya da sertleştiklerini hissedebiliyorum. Sana da bunu yaptım, seni gerzek. Seninle alay ediyordum. Seni *istemiyordum.*"

İkna olmadığını belli edercesine güldü. "Peki, tamam," dedi. "Madem öyle diyorsun, Lena. Peki ne istiyordun? Bizi ihanet etmekle tehdit ederken, annenin duyması için bağırarak konuşurken ne istiyordun?"

"Ben... Ben..."

Ne istediğimi söyleyemedim çünkü tek istediğim her şeyin eski haline dönmesiydi. Katie ile her zaman birlikte olduğumuz, her günün her saatini birlikte geçirdiğimiz, nehirde yüzdüğümüz ve kimsenin bize bakmadığı, vücutlarımızın yalnızca kendimize ait olduğu zamanlara dönmek istiyordum. Bu oyuna başlamadan önceki, bunu başarabileceğimizi fark etmeden önceki zamanlara dönmek istiyordum. Ama bu yalnızca *benim* isteklerimdi, Katie'nin değil. Katie kendisine bakılmasını *seviyordu*. Onun için oyun, yalnızca bir oyundan ibaret değildi, daha fazlasıydı. En başında, her şeyi ilk öğrendiğimde ve bu konuda tartıştığımızda bana, "Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun, Lena. Düşünebiliyor musun? Birinin her şeyini; işini, ilişkisini, özgürlüğünü riske atacak kadar seni istemesinin ne demek olduğunu biliyor musun? Bunun nasıl bir his olduğunu anlamıyorsun."

Henderson'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Konuşmamı bekliyordu. Gerçekleri söylemenin bir yolunu bulmak istiyordum. Katie'nin yalnızca ondan değil, onun üzerindeki gücünden hoşlandığını çalıştığını görmesini istiyordum. Katie'yi benim değil, kendisinin çok iyi tanıdığını söyleyen bu adamın yüzündeki o ifadeyi silmek için tüm bunları ona söyleyebilmek istiyordum. Ama doğru kelimeleri bulamadım ve zaten hikâyenin tümü bu değildi. Çünkü kimse Katie'nin onu sevdiğini inkâr edemezdi.

Gözlerimin arkasında bir ağrı vardı. Keskin bir ısırık, bana yeniden ağlamak üzere olduğumu söylüyordu. Yere baktım çünkü gözlerimdeki yaşları görmesini istemiyordum. O sırada ayaklarımın arasında, çamurun içinde bir çivi olduğunu gördüm. Sekiz on santimlik, uzun bir çiviydi. Çivinin ucunu gizlemek için için ayağımı yavaşça hare-

ket ettirdikten sonra üzerine basarak öteki ucunu havaya kaldırdım.

"Lena, senin derdin kıskançlıktı," dedi Henderson. "Bu bir gerçek, öyle değil mi? Sen hep kıskançtın. İkimizi de kıskanıyordun, değil mi? Beni kıskanıyordun çünkü o beni seçmişti. Katie'yi kıskanıyordun çünkü ben onu seçmiştim. İkimiz de seni seçmedik. Sen de bizden intikam aldın. Sen ve annen, ikiniz..."

Konuşmasını bölmedim. Kendini inandırdığı saçmalıkları dışarı kusmasına izin verdim ve her şey hakkında yanılıyor olmasını umursamadım bile. Çünkü dikkatimi, çamurun içinde ayağımla dik hale getirdiğim çividen alamıyordum. Elimi masanın altına soktum. Mark bir anda konuşmayı bıraktı.

"Onla asla olmamalıydın," dedim. Dikkatini çekmek için arkasına bakıyordum. "Bunu biliyorsun. Bunu biliyor olmalısın."

"Beni seviyordu. Ben de onu çok seviyordum."

"Sen bir yetişkinsin!" dedim, gözlerimi arkasından ayırmadan. İşe yaradı da. Bir an başını çevirip arkaya baktı. O sırada kolumu bacaklarımın arasından aşağı doğru sarkıttım ve parmaklarımı ileri uzattım. Soğuk metali elimde hissedince sırtımı düzleştirdim ve kendimi hazırladım. "Sence ona olan duygularının bir önemi var mı? Sen onun öğretmeniydin. Onun iki katı yaşındasın. Doğru olanı yapması gereken kişi sendin."

"Beni seviyordu," dedi yeniden, pislik. Zavallı.

"Senin için fazla gençti," dedim, çivinin başını yumruğumun içinde sıkıca tutarak. "Senin için fazla *iyiydi*."

Ona saldırdım ama yeterince hızlı değildim. Ayağa kalktığım anda elimi bir an masanın altında tuttum. Mark üzerime atıldı, sol kolumu tutup var gücüyle tutarak beni masanın ortasına kadar çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Kolumu bırakmadan ayağa kalktı, beni yana doğru çekip kolumu arkamda döndürdü. Acı içinde ciyakladım. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı, kolumu daha da yukarı itip parmaklarıyla yumruğumu açarak. Çiviyi elimden aldı ve beni masaya doğru itti. Eli saçlarımda, vücudu vücudumun üzerindeydi. Metal çivinin ucunu boğazımın, Mark'ın ağırlığını üzerimde hissettim. Katie de birliktelerken böyle hissetmiş olmalıydı. Kusmuğum boğazıma kadar gelince tükürdüm ve, "Senin için fazla iyiydi! Senin için fazla iyiydi!" dedim. Nefesimi kesene kadar bunu tekrar ve tekrar söyledim.

Jules

Bir tıklama sesi. Tıklama ve tıslama, tıklama ve tıslama. Sonra: "Ah, buradaymışsın. İçeri girmem seni rahatsız etmemiştir umarım."

İhtiyar kadın –mor saçlı ve siyah eyelinerli, medyum olduğunu iddia eden, şehirde insanlara tükürüp lanetler yağdırarak dolaşan, önceki gün Louise ile evin önünde tartışırken gördüğüm kadın– pencere divanında oturmuş, şişmiş baldırlarını ileri geri sallıyordu.

"Rahatsız etti!" dedim yüksek sesle, ondan hâlâ korktuğumu –aptalca ve gülünç bir şekilde– göstermemeye çalışarak. "Tabii ki rahatsız etti. Ne işin var burada?" Tıklama ve tıslama, tıklama ve tıslama. Elinde, üzerinde Libby'nin baş harflerinin yazılı olduğu gümüş çakmak vardı "Bu... bunu nereden buldun? Bu Nel'in çakmağı!" Başını iki yana salladı. "Nel'in çakmağı! Onu nereden buldun? Eve girip buradaki eşyaları mı alıyorsun? Sen–"

Şişko ve aşırı mücevherli elini bana doğru salladı. "Ah, sakin olsana sen." Pis ve kahverengi dişleriyle gülümsedi. "Otur. Otur, Julia." Önündeki koltuğu işaret etti. "Gel, bana katıl."

O kadar şaşırmıştım ki dediğini yaptım. Odanın içinde yürüyüp önündeki koltuğa oturdum. "O koltuk pek rahat değil, değil mi? Biraz daha dolgu malzemesi koyabilirler-

miş. Gerçi benim de yeterince döşemelik kumaşa sahip olduğum söylenebilir!" Kendi şakasına kahkaha attı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Nel'in çakmağı neden sende?"

"Nel'in değil, *Nel*'in değil. Bak," dedi, çakmağın üzerindeki baş harfleri işaret ederek. "Gördün mü? *LS*."

"Evet, biliyorum. LS, Libby Seeton. Ama aslında Libby'ye ait değil, öyle değil mi? Bu özel çakmağı on yedinci yüzyılda ürettiklerini sanmıyorum."

Nickie kıkır kıkır güldü. "Libby'nin değil! LS'nin Libby Seeton olduğunu mu sandın? Hayır, hayır, hayır! Bu çakmak Lauren'ındı. Lauren Townsend. Eski soyadıyla Lauren Slater."

"Lauren Slater mı?"

"Evet! Lauren Slater, aynı zamanda Lauren Townsend. Dedektifin annesi."

"Sean'ın annesi mi?" Aklıma, köprünün oradaki basamakları çıkan çocuk geldi. "Hikâyedeki Lauren, Sean Townsend'in annesi mi?"

"Evet, öyle. Tanrım! Sen pek zeki değilsin galiba? Üstelik bu bir ***hikâye*** değil. Yalnızca bir hikâye değil. Lauren Slater, Patrick Townsend ile evlendi, çok sevdiği bir oğlu oldu. Her şey çok güzeldi. Ama sonra, polislerin bize söylediğine göre, kadın intihar etti!" Öne doğru eğilip sırıttı. "Pek inandırıcı görünmüyor, değil mi? Ben de bunun inandırıcı olmadığını söyledim ama kimse beni dinlemedi."

Sean gerçekten o çocuk muydu? Basamaklardaki çocuk, annesinin suya düşüşüne tanık olan ya da olmayan –bu, kime inandığınıza göre değişir– çocuk muydu? Bu gerçekten doğru muydu? Senin uydurduğun bir şey değil miydi, Nel? Lauren'ın başkasıyla ilişkisi vardı, çok içiyordu, lakayttı ve kötü bir anneydi. Onun hikâyesi bu değil miydi?

Lauren senin yazdığın sayfadaki o kadındı: *Beckford bir intihar noktası değildir. Beckford, bazı sorun çıkaran kadınlardan kurtulma yeridir.* Bana ne anlatmaya çalışıyordun?

Nickie konuşmaya devam ediyordu. "Anlıyor musun beni?" dedi, parmağıyla beni dürterek. "Anlıyor musun? Söylemek istediğim bu işte. Kimse beni dinlemiyor. Orada oturuyorsun, ben de tam karşındayım ama beni dinlemiyorsun bile!"

"Dinliyorum, dinliyorum. Ben... Ben sadece anlamıyorum."

Burnundan soludu. "Beni dinleseydin anlardın. Çakmak," tık, tıs, "Lauren'a aitti, değil mi? Şimdi kendine, ablanın üst kattaki Lauren'ın eşyalarını nereden bulduğunu bir sor bakalım."

"Üst kattaki mi? Demek ki eve *girmişsin*! Eşyaları sen aldın... *sen* miydin o? Banyoya da girdin mi? Aynaya bir şey yazdın mı?"

"Beni dinle!" Ayağa kalktı. "Bu konuyu dert etme, orası önemli değil." Bana doğru bir adım atıp öne doğru eğildi ve çakmağı yeniden tıklatarak alev çıkardı. Nickie yanık kahve ve çürük gül kokuyordu. Arkaya doğru yaslanarak ihtiyar kadının kokusundan kurtulmaya çalıştım.

"Bunu ne için kullandığını biliyor musun?" diye sordu.

"Kim ne için kullandı? Sean mı?"

"Hayır, seni gerzek." Gözlerini devirdi, yeniden oturduğu pencere divanı acı içinde çatırdadı. "Patrick! Babası. Bunu sigarasını yakmak için kullanmıyordu. Karısı öldükten sonra onun bütün eşyalarını aldı –bütün giysilerini, tablolarını ve sahip olduğu her şeyi– ve yaktı. Her şeyi. Bu da –çakmağı son kez tıklattı– ateşi yakmak için kullandığı çakmak."

"Tamam," dedim, sabrım tükeniyordu. "Ama yine de anlamıyorum. Bu çakmak Nel'de ne arıyordu? Ve onu neden Nel'den aldın?"

"Sorular, sorular," dedi Nickie, gülümseyerek. "Pekâlâ. Çakmağı aldım çünkü onun bir eşyasının bende olmasına ihtiyacım vardı. Onunla doğru düzgün konuşabileyim diye. Eskiden sesini açık bir şekilde duyabiliyordum ama... işte. Bazen sesler kısılabiliyorlar, değil mi?"

"Gerçekten bu konuya dair hiçbir fikrim yok," dedim soğuk bir sesle.

"Ah, hadi oradan! Bana inanmıyor musun? Hiç ölülerle konuşmadın mı sen?" Bilgiç bir tavırla gülünce tüylerim diken diken oldu. "Büyü yaparken kullanacak bir eşyasına ihtiyacım vardı. Al!" Çakmağı bana uzattı. "Geri alabilirsin. Bunu satabilirdim de, haksız mıyım? Hepsini toplayıp satabilirdim; ablanda bazı pahalı mücevher vardı, değil mi? Ama bunu yapmadım."

"Çok naziksin."

Sırıttı. "Diğer soruya geçeyim: Çakmak neden ablandaydı? Yani, bundan pek emin değilim."

Hüsranım en sonunda beni ele geçirdi. "Gerçekten mi?" Ona küçümseyerek baktım. "Ben de senin ruhlarla konuşabildiğini sanıyordum. Senin işin bu sanıyordum." Etrafıma baktım. "Ablam burada mı şu an? Neden doğrudan ona sormuyorsun?"

"O kadar kolay değil," dedi, incinmişti. "Onunla temas kurmaya çalıştım ama o susmayı tercih etti." Beni kandırmaya çalışıyordu. "Kibirli davranmana gerek yok. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Benim sana söylemeye çalıştığım şey–"

"*Söyle* şunu o halde!" diye bağırdım. "Çıkar dilinin altındaki şu baklayı!"

"Sakin ol," dedi, alt dudağını büktü, çenesi titriyordu. "Dinlersen söyleyeceğim zaten. Çakmak Lauren'ın ve Patrick'teydi. Önemli olan bu. Çakmağın neden Nel'de olduğunu bilmiyorum ama bunun ne önemi var ki? Ya Patrick'ten

almıştır ya da belki çakmağı ona Patrick vermiştir. Her hâlükârda önemli olan bu. Önemli olan Lauren. Tüm bunların –Nel'inin– zavallı Katie Whittaker'la, o aptal öğretmenle ya da Katie'nin annesiyle falan ilgisi yok. Lauren ve Patrick ile ilgisi var."

Dudağımı ısırdım. "Onlarla ne ilgisi var?"

"Şöyle." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Nel onların hikâyelerini yazıyordu, değil mi? Sean Townsend tanık olduğu için hikâyeyi ondan dinlemişti. Sean'ın doğruları anlattığını düşündü. Neden aksini düşünsün ki?"

"Neden Sean yalan söylesin ki? Yani, Sean'ın annesinin başına gelenler konusunda yalan söylediğini mi ima ediyorsun?"

Dudaklarını büzdü. "Sen o adamla tanıştın mı? Şeytanın biridir ve bunu iyi anlamda söylemiyorum."

"O halde Sean, annesinin nasıl öldüğü konusunda yalan söyledi çünkü babasından korkuyordu, öyle mi?"

Nickie omuz silkti. "Bunu iddia edemem. Ama bildiklerim şu şekilde: Nel'in duyduğu hikâye –ilk versiyon, Lauren'ın gece evden kaçması, kocasıyla oğlunun da onun peşinden gelmesi– doğru değildi. Bunu ona da söyledim. Jeannie –kız kardeşim– o saatlerde oradaydı. O gece–" Aniden elini paltosunun içine daldırıp bir şeyler aradı. "Nel'e Jeannie'nin hikâyesini anlattım, Nel de yazdı." Bir tomar kâğıt çıkardı. Elinden almaya çalıştım ama Nickie geri çekti.

"Bir dakika," dedi. "Bunun –kâğıtları bana doğru salladı– hikâyenin tamamı olmadığını anlaman gerek. Çünkü ona bütün hikâyeyi anlatmama rağmen hepsini yazmadı. Ablan çok inatçı bir kadındı. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. İşte o sırada küçük bir anlaşmazlık yaşadık." Arkasına yaslandı ve bacaklarını daha güçlü bir şekilde sallamaya başladı. "Ona, Lauren öldüğünde polis

olan Jeannie'den söz ettim." Sert bir şekilde öksürdü. "Jeannie, Lauren'ın kendi isteğiyle atladığına inanmıyordu çünkü başka ayrıntılar vardı. Lauren'ın kocasının şeytanın teki olduğunu, onu dövdüğünü, kimsenin görmemiş olmasına rağmen Anne Ward'un evinde herifin tekiyle buluştuğuna dair hikâyeler anlattığını biliyordu. Lauren'ın ölümünün nedeni bu olacaktı, anlıyor musun? Görüştüğü adam onu terk etti. Lauren da kahrından kendini uçurumdan attı." Nickie elini bana doğru savurdu. "Saçmalık. Evde altı yaşında bir çocuğun varken olacak iş mi? Saçmalık bu."

"Aslında," dedim, "bence bu depresyon çok karmaşık bir durum–"

"Peh!" Elini yeniden savurarak beni susturdu. "*Herifin teki* falan yoktu. Kimse öyle birini görmedi. Jeannie'ye sorabilirdin ama öldü ve artık aramızda değil. Ona bunu kimin yaptığını biliyorsun, değil mi?"

En sonunda sustu ve suyun usulca fısıldadığını duydum. "Patrick'in karısını öldürdüğünü ve Nel'in de bütün bunları bildiğini mi söylüyorsun? Bunları yazdı mı?"

Nickie sinirli sinirli söylendi. "Hayır! Sana, Nel'in *bazı* şeyleri yazdığını, *bazı* şeyleri yazmadığını söylüyorum. Anlaşmazlığa düştüğümüz nokta da bu çünkü Jeannie daha hayattayken onun anlattığı şeyleri yazmaktan büyük mutluluk duyuyordu ama Jeannie'nin öldükten sonra bana anlattıklarını yazmak istemedi. Bu çok saçma."

"Anlıyorum..."

"Çok saçma. Ama dinlemen gerek. Beni dinlemeyeceksen," dedi, kâğıtları bana doğru sallayarak, "ablanı dinleyebilirsin. Çünkü onları Patrick öldürdü. Öyle ya da böyle. Patrick Townsend, Lauren'ı öldürdü, Jeannie'mizi öldürdü ve yanılmıyorsam, senin Nel'ini de o öldürdü."

Ölüm Göleti

Lauren, yine, 1983

Lauren, Anne Ward'un evine gitti. Bu günlerde oraya daha da sık gider olmuştu. Beckford'daki hiçbir yer orası kadar huzurlu değildi. Zavallı Anne'e karşı tuhaf bir yakınlık hissediyordu. Anne de ona katlanamayan bir adamla sevgiden yoksun bir evliliğin içine sıkışıp kalmıştı. Lauren burada yüzebiliyor, sigara içebiliyor, kitap okuyabiliyor ve kimse tarafından rahatsız edilmiyordu. Genelde.

Bir sabah iki kadın çıkageldi. Lauren onları tanımıştı: iri yarı, kırmızı suratlı polis memuru Jeannie ve ölülerle konuşan kız kardeşi Nickie. Lauren Nickie'yi seviyordu. Eğlenceli biriydi ve nazik görünüyordu. Düzenbazın teki olsa da.

Jeannie seslenince Lauren da onları yolcu edercesine umursamaz bir tavırla el salladı. Genelde yanlarına gidip sohbet ederdi ama yüzü berbat haldeydi ve nedenini açıklamaya gücü yoktu.

Yüzmeye gitti. Her şeyi son kez yaptığının bilincindeydi: son yürüyüş, son sigara, oğlunun solgun alnına kondurulmuş son öpücük, nehre son dalış (sonuncudan bir önce). Suyun içine doğru süzüldüğünde nasıl olacağını, bir şey hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Mücadeleci ruhunun nereye kaybolduğunu düşündü.

Nehre ilk ulaşan Jeannie oldu. Haber geldiğinde polis merkezinde fırtınayı seyrediyordu: Patrick Townsend telaşa kapılmıştı ve tutarsızdı. Radyoda karısı ve Ölüm Göleti hakkında bağırarak bir şeyler anlatıyordu. Jeannie nehre ulaştığında çocuk ağaçların altındaydı ve başını dizlerine dayamıştı. İlk başta uyuduğunu düşündü ama çocuk başını kaldırdığında gözleri kocaman açık ve siyahtı.

"Sean," dedi, paltosunu çıkarıp çocuğa sararak. Çocuk mosmor olmuştu ve titriyordu. Pijaması ıslak, çıplak ayakları çamura bulanmıştı. "Ne oldu?"

"Annem suda," dedi. "Geri dönene kadar burada kalmalıyım."

"Kim dönene kadar? Baban mı? Baban nerede ki?"

Sean incecik kolunu paltodan dışarı çıkarıp Jeannie'nin arkasını işaret etti. Jeannie, Patrick'in kıyıda nefes nefese yürüdüğünü ve yüzündeki kederli ifadeyi gördü.

Yanına gitti. "Efendim, ben... Ambulans yolda, tahminen dört dakika içinde burada olur–"

"Çok geç," dedi Patrick, başını iki yana sallayarak. "Çok geç kaldım. Öldü."

Diğerleri de geldi: sağlık görevlileri, polisler, bir iki kıdemli Dedektif. Sean ayağa kalktı; Jeannie'nin pelerin gibi sardığı paltosuyla babasına yapıştı.

"Onu eve götürebilir misin?" dedi, Dedektiflerden biri, Jeannie'ye.

Çocuk ağlamaya başladı. "Lütfen. Hayır. İstemiyorum. Gitmek istemiyorum."

Patrick, "Jeannie, onu kendi evine götürebilir misin? Çok korktu ve eve gitmek istemiyor."

Patrick çamurun içinde eğildi, oğluna sarıldı, başını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Yeniden doğrulduğunda çocuk sakinleşmiş ve uysallaşmıştı. Jeannie'nin elini tuttu ve arkasına bakmadan yürümeye başladı.

Eve girdiğinde Jeannie, Sean'ın üzerindeki ıslak giysileri çıkardı. Battaniyeyle sarmaladıktan sonra ona peynirli tost yaptı. Sean tostunu sessiz ve dikkatli bir şekilde, kırıntılar etrafa dökümesin diye tabağının üzerine eğilerek yedi. Bitirince, "Annem iyi olacak mı?" diye sordu.

Jeannie tabakları yıkayarak kendini meşgul etti. "Isındın mı, Sean?" diye sordu.

"Isındım."

Jeannie iki fincan çay yapıp içlerine ikişer şeker attı. "Sean, bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu. Sean başını iki yana salladı. "Hayır mı? Nehre nasıl gittin? Her tarafın çamur içindeydi."

"Arabayla gittik ama ben patikada düştüm," dedi.

"Peki. Yani seni oraya baban götürdü, değil mi? Yoksa annen mi götürdü?"

"Hep beraber gittik," dedi Sean.

"Hepiniz mi?"

Sean yüzünü ekşitti. "Uyandığımda fırtına vardı, çok gürültülüydü ve mutfaktan komik sesler geliyordu."

"Ne gibi komik sesler?"

"Sanki... üzgün bir köpeğin çıkardığı sesler gibi."

"Ağlama gibi mi?"

Sean başıyla onayladı. "Ama bizim köpeğimiz yok çünkü bana izin vermiyorlar. Babam köpeğe bakamayacağımı ve sorumluluğun ona kalacağını söylüyor." Çayını yudumlayıp gözlerini sildi. "Fırtına yüzünden tek kalmak istemedim. Babam da beni arabaya bindirdi."

"Peki ya annen?"

Kaşlarını çattı. "O nehirdeydi ve benim ağaçların altında beklemem gerekiyordu. Bu konuda konuşamam."

"Ne demek istiyorsun, Sean? Konuşamam da ne demek?"

Başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti ve başka kelime etmedi.

Sean

Howick. Craster yakınlarında. Tarih benimle oyun oynar gibi tekerrür edip duruyor. Howick, Beckford'a uzak sayılmaz, arabayla bir saati geçmez ama oraya hiç gitmem. Sahile ya da kaleye hiç gitmem, o ünlü tütsülenmiş ürünler satan o meşhur restoranın o meşhur çirozunu hiç yemedim. Bu annemin isteğiydi. Babam beni oraya hiç götürmedi ve ben de hiç gitmiyorum.

Tracey bana evin nerede olduğunu, nereye gitmem gerektiğini söylediğinde çok duygulandım. Kendimi suçlu hissettim. Annemin doğum gününde yemek düzenleyeceğine söz verdiğinde, Londra Kulesi'ni görmek için bu teklifini reddedişimi düşününce hissettiklerimi hissettim. Bu kadar nankör olmasaydım, onunla sahile gitmek istediğimi, kaleye gitmek istediğimi söyleseydim benimle kalır mıydı? Olaylar farklı gelişir miydi?

O hiçbir zaman gidilmeyen gezi, annem öldükten sonra bütün varlığım yeni bir dünya inşa etme çabasıyla tükendiğinde aklımı kurcalayan sayısız konudan biriydi. İnşa edeceğim yeni dünya, annemin ölmesine gerek kalmayacak alternatif bir gerçeklikti. Craster'a gitmeseydik, her söylendiğinde odamı toplasaydım, nehrin aşağısına yüzmeye gittiğimde yeni okul çantamı çamura bulamasaydım, babamı dinleseydim ve ona bu kadar itaatsizlik etmeseydim. Ya da, sonraları düşündüğüm gibi, babamı *dinlemeseydim*, ona

daha fazla itaatsizlik *etseydim*, belki de o gece yatmaya gitmek yerine geç saatlere kadar uyumasaydım, diye düşünüp durdum. Belki o zaman annemi gitmemeye ikna edebilirdim.

Alternatif senaryolarımdan hiçbiri işimi görmedi. Birkaç sene sonra, nihayet, zaten elimden gelen hiçbir şey olmadığını anladım. Annem *benden* bir şey yapmamı istemiyordu, başkasının bir şey yapmasını –ya da yapmamasını– istiyordu: Sevdiği adamın, gizli gizli buluştuğu adamın, babamı aldattığı adamın onu terk etmemesini istiyordu. O adamı ne gören vardı ne de adını bilen. O bir hayaletti, bizim hayaletimizdi. Benim ve babamın. Bize bir neden veriyordu, bir nebze olsun rahatlatıyordu bizi: *bizim hatamız değildi.* (Adamın ya da annemin, ikisinin, aldatan annemle onun aşığının hatasıydı.) Bu adam bize sabah uyanmamız için, yolumuza devam etmemiz için bir neden vermişti.

Sonra Nel geldi.

Eve ilk geldiğinde babamı sormuştu. Onunla annemin ölümü hakkında konuşmak istiyordu. O gün babam da ben de evde olmadığımız için Helen ile konuşmuştu. Helen onu neredeyse yok saymıştı. Patrick seninle konuşmayacağı gibi bu davetsiz ziyaretinden de hiç hoşlanmaz, demişti. Sean da öyle, hepimiz için aynı şey geçerli. Çok mahrem bir konu bu, üstelik geçmişte kaldı, demişti.

Nel onu yok sayarak yine de babama yaklaşmıştı. Babamın tepkisi onun ilgisini çekmişti. Nel onun öfkeleneceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı; bu konuda konuşmanın çok acı verdiğini, her şeyi yeni baştan yaşamayı kaldıramayacağını da söylememişti. Konuşacak hiçbir şey olmadığını söylemişti. Hiçbir şey olmadı. Nel'e böyle söylemişti. Hiçbir şey olmadı.

En sonunda Nel bana gelmişti. Yaz ortasıydı. Beck-

ford'daki polis merkezinde bir görüşmem vardı. Merkeze geldiğimde onu arabama yaslanmış halde bulmuştum. Üzerindeki elbise o kadar uzundu ki yerleri süpürüyordu. Bronzlaşmış ayaklarına deri sandaletler giymişti ve ayak parmaklarında parlak mavi oje vardı. Onu daha önce de etrafta görmüş, fark etmiştim. Güzel bir kadındı, onu fark etmemek zordu. Ama o âna kadar onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu, ona nasıl bambaşka bir hava kattığını fark etmemiştim. Sanki bu dünyadan, buralardan değildi. Egzotik bir havası vardı.

Bana babamın söylediklerini anlatmıştı. *Hiçbir şey olmadığını* anlatmıştı. "Sen de böyle mi hissediyorsun?" diye sormuştu. Ona babamın bunu kastetmediğini, bir şey olmadığını gerçekten düşünmediğini söylemiştim. Yalnızca bu konuda konuşmadığımızı, artık geride bıraktığımızı kastetmişti. Her şey geçmişte kalmıştı.

"Elbette öyle," demişti gülümseyerek. "Bunu anlıyorum ama ben bir kitap projesi üzerinde çalışıyorum. Ya da bir sergi düzenlerim, bilmiyorum. Ben–"

"Hayır," demiştim. "Yani, ne yaptığını biliyorum ama ben –biz– tüm bunların bir parçası olamayız. Bu utanç verici."

Hafifçe geri çekilmişti ama hâlâ gülümsüyordu. "*Utanç verici* mi? Bu ne tuhaf bir kelime. Utanç veren ne?"

"Bizim için utanç verici," demiştim. "Onun için." (Bizim için ya da onun için, hangisini kullandığımı tam hatırlamıyorum.)

"Ah." Gülümsemesi silinmişti ve yüzünde sıkıntılı, endişeli bir ifade belirmişti. "Hayır. Öyle... değil. Utanç verici değil. Bence artık kimse böyle düşünmüyordur, değil mi?"

"*Babam* düşünüyor."

"Lütfen," demişti, "benimle konuşmayacak mısın?"

Ona arkamı dönmüş olmalıydım çünkü elini koluma koymuştu. Eline bakınca parmaklarındaki gümüş yüzükleri, bileğindeki bileziği ve tırnaklarındaki çıkmış mavi ojeyi görmüştüm. "Lütfen, Bay Townsend. Sean. Bunu seninle uzun zamandır konuşmak istiyordum."

Yine gülümsüyordu. Bana doğrudan ve samimi hitap edişi, onu reddetmemi imkânsız kılmıştı. O an başımın belada olduğunu, belanın *o* olduğunu, üstelik yetişkinlik hayatım boyunca beklediğim türden bir bela olduğunu anlamıştım.

Annemin öldüğü geceye dair tüm hatırladıklarımı ona anlatmayı kabul etmiştim. Onunla Değirmen'deki evde görüşebileceğimi söylemiştim. Bundan kimseye söz etmemesini istemiştim çünkü babam da karım da buna çok üzülürdü. *Karım* kelimesini duyunca irkilmişti ve yeniden gülümsemişti. İkimiz de o an her şeyin nereye varacağını anlamıştık. Onunla konuşmaya ilk gidişimde konuşmadık bile.

Benim de tekrar gitmem gerekti. Bunu tekrar etmeye başladım ve her seferinde konuşmadık. Bir iki saatimi onunla geçiriyordum ama yanından ayrıldığımda sanki günler geçmiş gibi hissediyordum. Bazen sürüklendiğim ve zaman kaybettiğim konusunda endişeleniyordum. Babam buna *kendini soyutlama* diyor. Sanki bilerek yapıyormuşum, bu kontrol edebileceğim bir şeymiş gibi ama öyle değil. Bunu çocukluğumdan beri hep yapıyorum: Bir an oradayım, sonra kayboluveriyorum. Bunu bilerek yapmıyorum. Bazen, sürüklenip gittiğimde bunun farkına varıyorum, bazense kendimi geri getirebiliyorum. Uzun zaman önce kendime öğrettim: Bileğimdeki yaraya dokunuyorum. Genelde işe yarıyor. Her zaman değil.

Ona hikâyeyi anlatmaya niyetim yoktu, hemen olmazdı. Bana baskı yaptı ama dikkatini dağıtmak çok kolaydı. Bana âşık olmaya başladığını düşünüyor, Lena'yı da yanımı-

za alarak buradan gideceğimizi, uzaklaşacağımızı, kasabayı ve ülkeyi terk edeceğimizi hayal ediyordum. En sonunda her şeyi unutabileceğimi hayal ediyordum. Helen'ın yasımı tutmayacağını, onun mükemmelliğine daha uygun biriyle hayatına kaldığı yerden hızlıca devam edeceğini hayal ediyordum. Babamınsa uykusunda öleceğini.

Hikâyeyi didikleye didikleye her şeyi bana anlattırdı. Hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Duymak istediği hikâye bu değildi. Bir mit, bir korku hikâyesi istiyordu, her şeyi izleyen çocuğu istiyordu. O zaman babama yaklaşmasının her şeyin başlangıcı olduğunu fark ettim: Ana yemek bendim. Projesinin kalbi bendim çünkü ona göre her şey önce Libby ile, sonra benimle başlamıştı.

Ona anlatmak istemediğim şeyleri tatlı dille anlattırmayı başardı. Durmam gerektiğini biliyordum ama bunu beceremedim. Kendimi kurtaramayacağım bir şeyin içinde doğru çekildiğimin farkındaydım. Umursamaz birine dönüştüğümün farkındaydım. Değirmen'de buluşmaya bir son verdik çünkü okul tatili başlıyordu ve Lena sık sık evde oluyordu. Onun yerine kır evine gitmeye başladık. Bunun bir risk olduğunu bilsem de civarda otel yoktu ve başka nereye gidebilirdik ki? Onunla görüşmekten vazgeçmek aklıma hiç gelmedi; o sırada bu imkânsızdı.

Babam yürüyüşlerini şafak sökerken yaptığı için o öğleden sonra neden oraya gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama oradaydı ve arabamı görmüştü; Nel gidene kadar ağaçların arasında bekledikten sonra üzerime saldırdı. Yumruğuyla beni yere serdi, göğsüme ve omzuma tekmeler savurdu. Bana öğretildiği gibi kıvrılarak başımı korudum. Ona karşılık vermedim çünkü bıkınca ve daha fazlasına dayanamayacağımı anladığında duracağını biliyordum.

Sonrasında anahtarlarımı alıp beni eve götürdü. Helen

küplere binmişti: Hem beni dövdüğü için babama kızgındı, hem de babam bunu neden yaptığını anlatınca bana kızdı. Daha önce sinirlendiğini hiç görmemiştim. Bu buz gibi ve korkutucu öfkesini görünce neler yapabileceğini, intikamını nasıl alabileceğini düşünmeye başladım. Eşyalarını toplayıp evi terk edeceğini, okuldan istifa edeceğini, skandalın herkesçe duyulacağını ve babamın öfkesini düşündüm. Böyle bir intikam alabilirdi ama öyle olmadı.

Lena

Nefesim kesildi. Elimden geldiğinde çok nefes almaya çalışıp dirseğimle kaburgalarına vurdum. İki büklüm oldu ama yine de üzerimden kalkmadı. Yüzüme değen sıcak nefesi midemi bulandırıyordu.

"Senin için fazla iyiydi," diyordum, "senin için fazla iyiydi, senin dokunabilmen için fazla iyiydi, senin becermen için fazla iyiydi... Sen onun *hayatına* mal oldun, pislik herif. Nasıl yapıyorsun, her sabah nasıl uyanıyorsun, işe nasıl gidiyorsun, annesinin gözünün içine nasıl bakıyorsun bilmiyorum..."

Çiviyi boynuma iyice sürttü. Gözlerimi kapayıp teslim oldum. "Neler çektiğime dair en ufak bir fikrin bile yok," dedi. "En ufak bir fikrin bile." Sonra saçlarımı avuçladı ve kuvvetlice çektikten sonra aniden bıraktı ve kafamı masaya çarptım. Artık kendime hakim olamayacaktım, ağlamaya başladım.

Mark beni bıraktı ve doğruldu. Geriye doğru birkaç adım attıktan sonra masanın öteki tarafına doğru yürüdü. Oradan beni daha iyi görebilirdi. Durdu ve beni izlemeye başladı. Yerin yarılıp beni içine çekmesini her şeyden daha çok istiyordum. Dünyadaki her şey, onun öylece dikilip beni ağlarken izlemesinden daha iyiydi. Emziğini kaybetmiş bir bebek gibi hıçkırıyordum. "Kes şunu! Kes şunu, Lena. Ağ-

lama böyle. Ağlama diyorum," demeye başladı. Tuhaftı çünkü o da ağlıyor, bir yandan da sürekli, "Ağlama Lena, kes ağlamayı," deyip duruyordu.

Durdum. Birbirimize bakıyorduk ve ikimiz de salya sümük içindeydik. Çivi hâlâ elindeydi. "Ben yapmadım," dedi. "Yaptığımı düşündüğün şeyi yapmadım. Annene dokunmadım. Bunu düşündüm. Ona her türlü şeyi yapmayı düşündüm ama yapmadım."

"Yaptın," dedim. "Bileziği sende ve sen–"

"Beni görmeye geldi," dedi. "Katie öldükten sonra. Her şeyi itiraf etmem gerektiğini söyledi. Louise'in hatırına!" Güldü. "Sanki çok umurundaymış gibi. Sanki herhangi biri umurundaymış gibi. Annenin neden bir şeyler söylememi istediğini biliyorum. Katie'nin aklına birtakım fikirler soktuğu için kendini *suçlu* hissediyordu. Suçlu hissettiği için de suçu başkasının üzerine atmak istiyordu. Günah keçisi olarak da beni seçti, bencil sürtük." Çiviyi elinde evirip çevirdiğini gördüm ve üzerine saldırmayı, çiviyi alıp gözüne sokmayı düşündüm. Ağzım kurumuştu. Dudaklarımı yaladığımda tuz tadı aldım.

Konuşmaya devam ediyordu. "Bana biraz zaman vermesini istedim. Louise ile konuşacağımı, ona ne söyleyeceğimi, nasıl anlatacağımı düşünmeye ihtiyacım olduğunu söyledim. İkna oldu." Önce elindeki çiviye, sonra bana baktı. "Lena, ona bir şey yapmama gerek yoktu. Kadınlarla –annen gibi kadınlarla– başa çıkmanın yolu şiddet değil, kibirleridir. Onun gibi çok kadın tanıdım. Daha yaşlılardı, otuz beşin kırka dayanan tarafındalardı ve güzelliklerini kaybediyorlardı. Böyle kadınlar arzulandıklarını hissetmek isterler. Çaresizliklerinin kokusunu bir kilometreden alabilirsin. Düşündükçe tüylerim diken diken olsa da ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu kendi tarafıma çekmeliydim.

Onu etkilemeli, baştan çıkarmalıydım." Durdu, elinin tersini ağzına sürttü. "Onun bazı fotoğraflarını çekebileceğimi düşündüm. Uzlaşmaya varacaktım. Onu küçük düşürmekle tehdit edecektim. Belki o zaman beni rahat bırakır diye düşündüm. Belki o zaman beni acımla baş başa bırakırdı." Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Planım buydu. Ama sonra Helen Townsend devreye girdi ve benim bir şey yapmama gerek kalmadı."

Çiviyi bir kenara attı. Çimlerin üzerinden sekip duvara çarpışını izledim.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Söyleyeceğim ama..." İç çekti. "Lena, seni incitmek istemediğimi biliyorsun. Ben seni hiçbir zaman incitmek istemedim. Evde bana saldırdığında sana vurmak zorunda kaldım ama başka ne yapabilirdim ki? Bir daha yapmayacağım. Sen bana saldırmadığın sürece. Anlaştık mı?" Bir şey söylemedim. "Şimdi beni dinle. Beckford'a dönmeni, polise kaçtığını, otostop çektiğini falan söylemeni istiyorum. Ne söyleyeceğin umurumda değil. Yalnızca benim hakkımda yalan söylediğini belirtmen önemli. Her şeyi sen uydurdun. Onlara senin uydurduğunu çünkü kıskandığını çünkü kederden delirdiğini, belki de dikkat çekmeye çalışan kindar, küçük bir sürtük olduğunu söyleyebilirsin, benim için önemli değil. Tamam mı? Önemli olan, onlara yalan söylediğini söylemen."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu yapacağımı neden düşünüyorsun? Cidden? Nasıl bir şey bunu bana yaptırabilir? Zaten artık çok geç. Onlarla konuşan Josh'tu, ben–"

"O halde onlara Josh'ın yalan söylediğini söyle. Josh'a senin yalan söylettiğini söyle. Josh'a da anlattıklarından caymasını söyle. Bunu yapabileceğini biliyorum. Bence ya-

pacaksın da çünkü eğer yaparsan sana zarar vermeyeceğim ve," elini pantolonunun cebine sokup bileziği çıkardı, "sana bilmen gerekenleri anlatacağım. Bunu benim için yaparsan ben de sana bildiklerimi anlatırım."

Duvara doğru yürüdüm. Sırtım ona dönüktü ve titriyordum çünkü bana saldırabileceğini, isterse işimi bitirebileceğini biliyordum. Ama bence istemiyordu. Bunu anlayabiliyordum. Kaçmak istiyordu. Ayakkabımın ucuyla çiviyi dürttüm. Tek gerçek soru, kaçmasına izin verip vermeyeceğimdi.

Yüzünü görmek için dönüp sırtımı duvara verdim. Buraya gelirken yaptığım bütün aptalca hataları ve bir hata daha yapmamayı nasıl başaracağımı düşündüm. Korkmuş ve minnettar numarası yapacaktım. "Söz veriyor musun? Beckford'a dönmeme izin verecek misin? Lütfen Mark, söz veriyor musun?" Rahatlamış, çaresiz, pişman numarası yapıyordum. Onu taklit ediyordum.

Oturdu ve bileziği önüne, masanın ortasına koydu.

"Bunu buldum," dedi açık açık. Gülmeye başladım.

"*Buldun mu?* Nasıl yani? Polisin *günlerce* arama yaptığı nehirde mi? Güldürme beni."

Bir saniye sessizce oturduktan sonra dünyada en çok benden nefret ediyormuş gibi yüzüme baktı. Ki muhtemelen öyleydi. "Beni dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?"

Duvara yaslandım. "Dinliyorum."

"Helen Townsend'in ofisine gittim," dedi. "Şeyi arıyordum..." Utanmışa benziyordu. "Ona ait bir şey. Katie'ye ait. Bir şey... istiyordum. Tutabileceğim bir şey..."

Ona üzülmem için elinden geleni yapıyordu.

"Sonra?" İşe yaramıyordu.

"Dosya dolabının anahtarını arıyordum. Helen'ın masasının çekmecesine baktığımda bunu buldum."

"Annemin bileziğini Bayan Townsend'in masasında mı buldun?"

Başıyla onayladı. "Bana bileziğin orada ne aradığını sorma. Ama o gün bu bilezik annenin bileğindeyse, o halde..."

"Bayan Townsend," diye tekrarladım aptal gibi.

"Çok saçma olduğunu biliyorum," dedi.

Ama saçma değildi. Ya da saçma olmayabilirdi. Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmezdim. O dediğim dedik bir sürtük, bunu biliyorum ama herhangi birine fiziksel bir zarar vereceğini hiç düşünmezdim.

Mark bana bakıyordu. "Bilmediğim bir şey var, değil mi? Nel, Helen'a ne yapmış olabilir ki? Annen ona ne yaptı?"

Bir şey söylemedim. Bakışlarımı kaçırdım. Güneşin önünden bir bulut geçince o sabah Mark'ın evinde üşüdüğüm gibi üşüdüm. İçim de dışım da buz gibiydi. Masaya doğru yürüdüm, bileziği aldıktan sonra parmaklarımın üzerinden bileğime doğru ittirdim.

"İşte," dedi. "Sana her şeyi anlattım. Sana yardım ettim, öyle değil mi? Şimdi sıra sende."

Sıra bende. Yeniden duvara doğru yürüdüm, çömeldim ve çiviyi aldım. Dönüp yüzüne baktım.

"Lena," dedi. İsmimi söyleyiş şeklinden, kısa kısa ve hızlı nefes alış verişlerinden korktuğunu anlayabiliyordum. "Ben sana yardım ettim. Ben–"

"Katie'nin benim ya da annemin ona ihanet etmesinden korktuğu –birinin ikinize de ihanet etmesinden ve böylece herkesin her şeyi öğreneceğinden, Katie'nin başının belaya gireceğinden ve anne babasının mahvolacağından korktuğu– için kendini boğduğunu düşünüyorsun. Ama *aslında* hiç de öyle olmadığını biliyorsun, değil mi?" Başını eğdi, masanın kenarına dokundu. "Gerçek nedenin bu olmadığını biliyorsun. O, senin başına gelebileceklerden korkuyor-

du." Masaya bakmaya ve kıpırdamamaya devam ediyordu. "Bunu senin için yaptı. Kendini senin için öldürdü. Peki sen onun için ne yaptın?" Omuzları titremeye başladı. "Ne yaptın? Yalan söyleyip durdun, onu tamamen inkâr ettin. Senin için hiçbir anlam ifade etmiyormuş, o hiç kimseymiş gibi. Sence daha iyisini hak etmiyor muydu?"

Elimde çiviyle masaya doğru yürüdüm. Ağlayarak özür dilediğini duyabiliyordum. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diyordu, "Affet beni. Tanrım, beni affet."

"Bunun için biraz geç," dedim. "Sence de öyle değil mi?"

Sean

Yağmur başladığında yolu yarılamıştım. Hafif çisenti bir anda sağanağa dönmüştü. Görüş mesafesi neredeyse sıfırdı ve hızımı kesmem gerekti. Howick'teki eve gönderilen polislerden biri arayınca sesini hoparlöre verdim.

"Burada hiçbir şey yok," dedi, cızırtılı hattın öbür ucundan.

"Hiçbir şey mi?"

"Kimse yok. Bir araba var –kırmızı bir Vauxhall– ama adamdan hiç iz yok."

"Ya Lena?"

"İkisinden de iz yok. Ev kilitli. Arıyoruz. Aramaya devam edeceğiz..."

Araba orada ama Lena da Mark da ortada yok. Bu da yayan olarak gittikleri anlamına geliyor ama neden? Araba bozuk mu? Eve gidip içeri giremediğini, burada saklanamayacağını fark ettiğinde, neden içeri zorla girmeye çalışmadı? *Kaçmaktan* çok daha iyi olmaz mıydı? Tabii biri gelip onları almadıysa. Bir arkadaşı mı vardı? Ona yardım eden biri? Belki biri ona içinde bulunduğu bu zor durumdan kurtulması için yardım etmişti ama sonuçta bir öğretmenden söz ediyoruz, müzmin bir suçludan değil. Çocuk kaçırma gibi bir işe karışacak türden arkadaşları olduğunu sanmıyordum.

Bu bana kendimi daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissettirdi, emin olamıyordum. Çünkü Lena yanında değilse nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Yaklaşık yirmi dört saattir onu gören olmamıştı. Bunu düşünmek bile beni telaşlandırmaya yetiyordu. Lena'nın güvende olmasını sağlamalıydım. Sonuçta annesini yarı yolda bırakmıştım.

Babamla yaşananlardan sonra Nel ile görüşmeyi kestim. Aslında Katie Whittaker öldükten sonrasına kadar onunla hiç baş başa kalmadım. Sonrasında ise başka seçeneğim yoktu. Kızı vasıtasıyla Katie ile bağlantısı ve Louise'in sağda solda yönelttiği suçlamalar nedeniyle onunla konuşmam gerekiyordu.

Onu tanık olarak sorguladım. Bu elbette profesyonelce değildi –geçen seneki davranışlarımın büyük bir kısmı bu tanıma uymayabilirdi– ama Nel'e bir kez bulaştıktan sonra artık bundan kaçamazdım. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onu bir daha görmek ızdırap gibiydi çünkü o eski, içtenlikle gülümseyen, bana sarılan, beni büyüleyen Nel'in artık olmadığını neredeyse ilk anda hissetmiştim. Geri çekilmek gibi bir ortadan kayboluş değildi bu, tanımadığım bir kişilikle içine kapanmıştı. Aylak hayallerim –onla ve Lena ile yeni bir hayat, Helen'ı rahatça geride bırakmak– utanç verici bir şekilde çocuksu görünüyordu. O gün bana kapıyı açan Nel farklı, tuhaf ve ulaşılmaz bir kadındı.

Görüşmemiz boyunca kendini ne kadar suçlu hissettiği her halinden belliydi ama bu şekilsiz, belirsiz bir suçtu. Nel kendini hâlâ yazdıklarına adamış vaziyetteydi ve Ölüm Göleti projesinin Katie'nin trajedisiyle uzaktan yakından ilgisi olmadığı konusunda ısrarcıydı. Yine de her yerinden vicdan azabı fışkırıyordu, cümleleri hep şöyle *yapmalıydım* ya da *böyle yapmalıydık* ya da *fark etmemişim* ifadelerini içeriyor-

du. Ama *ne* yapmalıydı, *neyi* fark etmemişti, onu bir türlü anlayamamıştım. Şu anda bildiklerimle yalnızca kendini Henderson nedeniyle suçlu hissettiğini, bir şeyler bilmesine ya da bir şeyden şüphelenmesine rağmen hiçbir şey yapmadığını anlayabiliyordum.

Görüşmeden sonra onu Değirmen'de bırakıp kır evine gittim. Beklentiden çok umut içinde bekledim onu. Eve geldiğinde gece yarısı olmuştu: Tamamen ayık değildi, ağlamaklıydı, diken üzerindeydi. Sonrasında, şafak sökerken, en sonunda işimiz bitince nehre gittik.

Nel çok heyecanlıydı hatta manik sayılabilirdi. Gerçekler hakkında bir partizan kadar tutkulu konuşuyordu. Hikâye anlatmaktan nasıl yorulduğunu ve yalnızca gerçekleri istediğini söyledi. Gerçeği, bütün gerçeği, yalnızca gerçeği. Ona, "Bu kadar basit olmadığını biliyorsun, değil mi? Bazen bu tür şeylerde gerçekler ortaya çıkmayabiliyor. Katie'nin aklından geçenleri hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz," dedim.

Başını iki yana salladı. "O değil, sadece o değil, sadece..." Sol eliyle elimi tuttu, sağ eliyle çamurun içinde daireler çizdi. "Neden," diye fısıldadı yüzüme bakmadan, "baban burayı hâlâ tutuyor? Neden böyle titiz bir şekilde bakıyor?"

"Çünkü..."

"Burası annenin geldiği yerse, babana ihanet ettiği yerse, o halde neden, Sean? Bu çok anlamsız."

"Bilmiyorum," dedim. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama hiç sormadım. Bu konuyu konuşmuyoruz."

"Peki ya o adam, *âşığı*: Neden kimse adını bilmiyor? Neden onu gören kimse yok?"

"Kimse mi? Nel, *benim* onu görmemiş olmam–"

"Nickie Sage, kimsenin o adamın kim olduğunu bilmediğini söyledi."

"Nickie mi?" Gülmeden edemedim. "Sen Nickie ile mi konuşuyorsun? Sen Nickie'yi mi *dinliyorsun*?"

"Neden kimse onun söylediklerini ciddiye almıyor?" diye çıkıştı. "İhtiyar bir kadın olduğu için mi? Çirkin olduğu için mi?"

"*Kaçık* olduğu için."

"Peki," diye mırıldandı kendi kendine. "Kadınların hepsi kaçık ya zaten."

"Ah, yapma ama, Nel! Kadın sahtekârın teki! Ölülerle konuştuğunu iddia ediyor."

"Evet." Parmaklarını toprağın daha da derinlerine daldırdı. "Evet, kadın düzenbaz ama bu ağzından çıkan her şeyin yalan olduğu anlamına gelmez. Sean, kadının söylediklerinin kulağa ne kadar gerçekçi geldiğine inanamazsın."

"Nickie yalnızca tavırlarını okuyor. Senin durumunda ise tavrını okumaya bile ihtiyacı yok. Ondan ne istediğini, ne duymak istediğini zaten biliyor."

Sessizleşti. Parmakları artık hareket etmiyordu. Sonra bir fısıltı, bir tıslama duyuldu. "Nickie neden annenin öldürüldüğünü duymayı istediğimi düşünsün ki?"

Lena

Suçluluk duygusuna yer yoktu. Her yer rahatlama, keder ve kâbustan uyanıp gördüklerinin gerçek olmadığını anladığında hissettiğin o tuhaf hafiflik tarafından ele geçirilmişti. Ama bu... bu doğru bile değildi çünkü kâbus hâlâ gerçekti. Annem ölmemiş değildi ama en azından gitmeyi o seçmemişti. Beni bırakmayı o seçmemişti. Onu benden biri almıştı. Bu önemliydi çünkü hem onun hem de kendim için yapabileceğim bir şey vardı. Helen Townsend'in bedel ödediğinden emin olmak için yapabileceğim bir şey vardı.

Kıyı boyunca uzanan patikada, bileğimde annemin bileziğini sıkıca tutarak koşuyordum. Açılıp uçurumun üzerinden denize düşmesinden korkuyordum. Kaybolmaması için, tıpkı timsahların bebeklerini ağızlarında taşımaları gibi ağzımda taşımak istedim.

Kaygan patikada koşmak tehlikeliydi çünkü düşebilirdim ama aynı zamanda güvenliydi de. Her iki yöndeki yol da sonuna kadar göründüğü için arkamda kimsenin olmadığını biliyordum. Elbette arkamda kimse yoktu. Kimse gelmiyordu.

Peşimde ne beni yakalayacak ne de yardım edecek kimse vardı. Telefonum da yanımda değildi ve Mark'ın evinde ya da arabasında mı kalmıştı, telefonumu bulup bir kenara mı atmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Şu anda da ona bunu sorabilecek durumda değildim.

Suçluluk duygusuna yerim kalmamıştı. Odaklanmam gerekiyordu. Kime sığınacaktım? Kim bana yardım edecekti?

Yolun biraz daha yukarısındaki evleri görünce daha hızlı, elimden geldiğince hızlı koşmaya başladım. Orada birinin ne yapmam gerektiğini ve bütün cevapları bildiğini hayal ettim.

Sean

Telefonumun çalmasıyla yeniden şimdiki zamana döndüm.

"Efendim?" Konuşan Erin'di. "Neredesiniz?"

"Sahile gidiyorum. Sen neredesin? Louise bir şeyler anlattı mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Hatta o kadar uzundu ki beni duymamış olabileceğini düşündüm.

"Louise, Lena ile ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Eee... hayır." İkna edici değildi.

"Neler oluyor?"

"Bakın, sizinle konuşmam gerek ama bunu telefonda yapmak istemiyorum..."

"Ne oldu? Lena ile mi ilgili? Erin, hemen söyle, uzatma."

"Acil değil. Konu Lena de değil. Konu–"

"Tanrı aşkına, madem acele değil, o halde neden arıyorsun?"

"Beckford'a döndüğünüzde sizinle konuşmam gerek," dedi. Soğuk ve öfkeli bir havası vardı. "Anladınız mı?" Telefonu kapadı.

Sağanak yatışınca hızımı artırdım, yüksek çitlerle çevrilmiş dar yollarda kıvrılarak ilerledim. Başım yine, hız treninde son sürat gidiyormuşum gibi dönmeye başlamıştı. Adrenalinden serseme dönmüştüm. Dar bir taş kemerin altından geçip yokuş aşağı inmeye başladım. Sonra tepeye doğru tır-

manan yolu çıkmaya başladım ve işte oradaydı: Küçük bir liman vardı ve balıkçı tekneleri sabırsız medcezirin etkisiyle yükselip alçalıyordu.

Kasaba tahminen korkunç hava sayesinde sessizdi. Craster da öyle. Araba frene bastığımı fark etmeden yavaşladı. Birkaç yürüyüşçü, çadırı andıran anoraklarının içinde su birikintilerinin arasından zar zor ilerlemeye çalışırken ben de arabamı park ettim. Yağmurdan sığınmak için koşan genç bir çiftin arkasından gittim ve bir kafede çay fincanlarına yumulan bir grup emekli gördüm. Lena ile Mark'ın fotoğraflarını gösterdim ama onları daha önce hiç görmemişlerdi. En fazla yarım saat önce üniformalı bir polisin de aynı şeyi sorduğunu söylediler.

Arabaya geri dönerken annemin beni çiroz yedirmek için götüreceğine söz verdiği tütsülenmiş ürünler satan restoranın önünden geçtim. Ara sıra yaptığım gibi yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım ama başaramadım. Sanırım, buraya gelmek istemediğimi söylediğimde yüzünde oluşan hayal kırıklığını yeniden yaşamak istiyordum. Acıyı, o zamanki onun acısını, şimdiki kendi acımı hissetmek istiyordum. Ama anılarım fazla bulanıktı.

Howick'e giden yaklaşık yarım kilometrelik yolu aştım. Evi bulmak kolaydı. Civardaki tek ev oydu, tehlikeli şekilde uçurumun tepesine inşa edilmişti ve denize bakıyordu. Beklediğim gibi kırmızı Vauxhall da evin önünde, park halindeydi ve bagajı açıktı.

Arabadan indiğim sırada ayaklarım dehşetin etkisiyle ağırlaşmıştı. Polislerden biri beni bilgilendirmek için –nereleri aradıklarına, ne bulduklarına dair– yanıma geldi. Sahil güvenlikle konuşuyorlardı. "Deniz çok dalgalı olduğu için denizde bile olsalar kısa süre içinde uzaklara sürüklenmişlerdir," dedi. "Elbette buraya ne zaman geldiklerini ya da..." Arabaya kadar bana eşlik etti. Bagaja baktım. "Görüyorsu-

nuz ya," dedi, "burada biri varmış gibi görünüyor." Halıdaki ve arka penceredeki kan lekesini gösterdi. Kilit mekanizmasında bir tel sarı saç vardı. Mutfakta bulunana benziyordu.

Bana olay mahallinin geri kalanını da gösterdi: Bahçedeki masada, duvarlarda, paslı bir çivide kan lekeleri vardı. Annemi onu da yüz üstü bırakmıştım. Hayır, *onun* annesini. Annesini yüz üstü bıraktığım gibi onu da yüz üstü bırakmıştım. Yine uzaklara sürüklendiğimi, kontrolü kaybettiğimi hissettim: "Efendim, bir haberimiz var. Sahilin üst yakasındaki köyde bir dükkân sahibi var. Sırılsıklam olmuş, dayak yemiş bir kız gördüğünü, kızın nerede olduğunu bilmediğini ve polisi aramasını rica ettiğini söylüyor."

Dükkânın önünde bir bank vardı ve orada başını geriye atmış, gözlerini kapamış, öylece oturuyordu. Üzerinde, ona çok büyük gelen koyu yeşil bir ceket vardı. Arabayı görünce gözlerini açtı.

"Lena!" Arabadan fırladım ve ona doğru koştum. "Lena!" Yüzü kireç gibi bembeyazdı ama yanağında parlak bir kan lekesi vardı. Hiçbir şey söylemeden, sanki beni tanımamış gibi, sanki kim olduğuma dair en ufak bir fikri bile yokmuş gibi banka iyice çöktü. "Lena, benim. Lena. Her şey geçti, ben geldim."

İfadesi değişmeyince, elimi ona uzattığımda geri çekildiğinde bir sorun olduğunu anladım. Beni görmüştü –şokta değildi kim olduğumu biliyordu. Kim olduğumu biliyordu ve benden korkuyordu.

Aklıma aniden, bir keresinde annesinin ve kadın polis Jeannie beni eve götürürken onun yüzünde gördüğüm bir ifade geldi. Bu yalnızca korku değildi, başka bir şeydi. Korku ve anlam verememe, korku ve dehşet. Bu, ara sıra kendimle aynada göz göze gelme hatasına düştüğümde yüzümde oluşan ifadeye benziyordu.

Jules

Nickie gittikten sonra üst kata, yatak odana çıktım. Yatağında çarşaf olmadığı için gardırobunu açıp paltolarından birini çıkardım. Karamel renkli bir kaşmirdendi. Sahip olmayı hayal edebileceğimden daha yumuşak ve lükstü. Paltoya sarındım ama hâlâ suyun içinde üşüdüğümden daha çok üşüyordum. Uzun bir süre yatağında yattım. Hareket edemeyecek kadar kaskatı kesilmiş ve yorulmuştum. Kemiklerimin ısınmasını, kanımın yeniden akıp kalbimi çalıştırmasını bekler gibiydim. Aklımın içinde sesini duymayı bekledim ama susuyordun.

Lütfen, Nel, diye düşündüm, *lütfen benimle konuş.* Üzgün olduğumu söyledim.

Buz gibi cevabını hayal ettim: *Onca zaman, Julia. Tek istediğim seninle konuşmaktı.* Ve: *Benim için nasıl böyle düşünebildin? Bir tecavüzü göz ardı edebileceğimi, bunu başına kakabileceğimi nasıl düşünebildin?*

Bilmiyorum, Nel. Üzgünüm.

Sesini yine duyamayınca taktik değiştirdim. O halde bana Lauren'dan bahset. Bana o sorun çıkaran kadınlardan bahset. Bana Patrick Townsend'den bahset. Bana eskiden ne söylemek istiyorduysan ondan bahset. Ama tek kelime etmedin. Somurttuğunu neredeyse hissedebiliyordum.

Telefonum çaldı ve parlak mavi ekrandaki Dedektif Mor-

gan ismini gördüm. Bir an cevap vermeye cesaret edemedim. Lena'nın başına bir şey geldiyse ne yapardım? Ya o da öldüyse yaptığım tüm bu hataları nasıl telafi ederdim? Elim titreyerek telefona cevap verdim. Nihayet! Kalbim yeniden atmaya, ellerime ve ayaklarıma sıcak kan pompalamaya başladı. Güvendeydi! Lena güvendeydi. Onu bulmuşlardı ve eve getiriyorlardı.

Dışarıda bir kapının çarptığını duymam sanki saatler, sanki bir ömür sürmüştü. Canlandım, fırladım ve paltonu üzerimden atıp aşağıya koştum. Erin basamakların başındaydı ve Lena'nın arabadan çıkmasına yardım eden Sean'ı izliyordu.

Omuzlarında bir erkek ceketi vardı, yüzü solgun ve pisti. Ama tek parçaydı. Güvendeydi. İyiydi. Ne var ki başını kaldırıp göz göze geldiğimizde bunun bir yalan olduğunu anladım.

Ayaklarını yere dikkatlice koyarak yavaşça yürüyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Kendini korumak istercesine gövdesini kollarıyla sarmıştı; Sean onu eve götürmek için kolunu uzattığında irkildi. Onu kaçıran adamı ve neye meyilli olabileceğini düşündüm. Mideme kramplar girdi ve ağzıma portakallı votkanın şekerli tadı geldi. Yüzüme değen o sıcak nefesi, yumuşak tenimdeki ısrarcı parmakların baskısını hissettim.

"Lena," dedim. Başını öne doğru salladı. Yüzünün pis görünmesinin nedeninin kan olduğunu anladım. Ağzı ve çenesi kan içindeydi. Elini tutmak için uzandım ama kendine daha da sıkı sarıldı. Ben de arkasından basamakları çıktım. Antrede durup birbirimize baktık. Omuzlarını silkerek ceketi yere attı. Ceketi almak için eğildiğim sırada Erin benden önce davrandı. Ceketi alıp Sean'a verdiği sırada ikisinin

arasında bir şey oldu; öfkeyi andıran, tam anlayamadığım bir bakıştı bu.

"O nerede?" diye tısladım Sean'a. Lena lavaboya eğilmiş, musluktan su içiyordu. "Hendersen nerede?" İçimde, kendisine duyulan güveni suiistimal etmiş bu adama acı vermek için basit ve vahşi bir istek vardı. Üzerine atlamak, onu parçalara ayırmak, onun gibi erkeklerin hak ettiği muameleyi yapmak istiyordum.

"Onu arıyoruz," dedi. "Arıyorlar."

"*Aramak* derken ne kastediyorsun? Lena onunla değil miydi?"

"Öyleydi ama..."

Lena hâlâ lavabodan su içmekle meşguldü.

"Onu hastaneye götürdünüz mü?" diye sordum Sean'a.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Lena hastaneye gitmeme konusunda çok ısrarcıydı."

Yüzündeki gizem hiç hoşuma gitmedi.

"Ama–"

"Hastaneye gitmeme gerek yok," dedi Lena, doğrulup ağzını kurularken. "Bir şeyim yok. İyiyim."

Yalan söylüyordu. Ne tür bir yalan söylediğini çok iyi biliyordum çünkü bu yalanları ben de söylemiştim. İlk kez onda seni değil kendimi görüyordum. Yüzünde korku ve güvensizlik vardı; sırrına bir kalkan gibi sarılıyordu. İnsan, kimse görmezse acısının azalacağını, daha az aşağılanacağını düşünür.

Sean kolumdan tutarak beni odadan çıkardı ve çok sessiz bir şekilde, "Önce eve gelme konusunda çok ısrar etti. İstemiyorsa onu muayene olmaya zorlayamayız. Ama onu bir an önce götürmelisin," dedi.

"Evet, elbette götüreceğim. Ama adamı yakalayamamanızı hâlâ anlamıyorum. Nerede o? Henderson nerede?"

"Gitti," dedi Lena, bir anda yanımda belirerek. Parmaklarını parmaklarıma değdirdi; annesine son dokunuşumda onun parmakları da böyle soğuktu.

"Nereye gitti?" diye sordum. "*Gitti* de ne demek?"

Yüzüme bakmadı. "Gitti işte."

Townsend kaşlarını kaldırdı. "Polisler her yerde onu arıyor. Arabası hâlâ orada olduğuna göre fazla uzaklaşmış olamaz."

"Lena, sence nereye gitmiş olabilir?" diye sordum, gözlerinin içine bakmaya çalışarak ama yüzünü benden kaçırdı.

Sean başını iki yana salladı. Yüzünde kederli bir ifade vardı. "Denedim," dedi usulca. "Konuşmak istemiyor. Bence sadece çok yorgun."

Lena'nın parmakları parmaklarımı sardı, nefesi derin bir iç çekiş gibi çınladı. "Öyle. Sadece uyumak istiyorum. Sean bunu yarın yapabilir miyiz? Deli gibi uyumak istiyorum."

Dedektifler geri döneceklerini söyleyerek yanımızdan ayrıldı: Lena'nın resmi bir ifade vermesi gerekecekti. Sean'ın arabasına doğru yürüyüşlerini izledim. Erin yolcu koltuğuna oturduğunda kapıyı öyle sert kapadı ki, pencerenin kırılmamasına şaşırdım.

Lena mutfaktan bana seslendi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi. "Daha önce yaptığın gibi spagetti bolonez yapar mısın?" Sesindeki yumuşaklık yeniydi; elime dokunması kadar şaşırtıcıydı.

"Elbette yaparım," dedim. "Hemen hallederim."

"Teşekkürler. Ben biraz yukarı çıkacağım, duş almam gerek."

Elimi koluna koydum. "Lena, hayır. Duş alamazsın. Önce hastaneye gitmen gerek."

Başını iki yana salladı. "Hayır, gerçekten buna gerek yok. Bir şeyim yok benim."

"Lena." Bunu söylerken gözlerinin içine bakamıyordum. "Duş almadan önce muayene edilmen gerek."

Bir anlığına kafası karışmış gibiydi. Omuzlarını düşürdü, başını iki yana salladı ve bana doğru yürüdü. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Sarıldı. "Sorun değil," dedi. "Sorun değil, sorun değil." Tıpkı senin sudan sonraki gece söylediğin gibi. "Öyle bir şey yapmadı. Öyle olmadı. Anlamıyorsun. O adam şeytani bir sapık falan değil. Yalnızca mutsuz ve yaşlı bir adam."

"Ah, Tanrı'ya şükür!" dedim. "Tanrı'ya şükür, Lena!" Ben ağlamayı kesip o başlayana kadar bir süre öylece birbirimize sarıldık. Küçük bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı, zayıf bedeni sarsılıyor, kollarımın arasından yere doğru kayıyordu. Yanına eğildim. Elini tutmaya çalıştım ama yumruk haline getirmişti.

"Her şey yoluna girecek," dedim. "Bir şekilde olacak. Ben yanında olacağım."

Tek kelime etmeden yüzüme baktı; konuşamıyor gibiydi. Onun yerine elini uzattı ve açtığı parmaklarının arasından bir hazine –akik klipsli küçük, gümüş bir bilezik– çıktı. Sonra yeniden konuşacak gücü buldu.

"O kendini atmadı," dedi, gözleri parlayarak. Oda sıcaklığının birden düştüğünü hissettim. "Annem beni terk etmedi. Kendini atmadı."

Lena

Suyu dayanabileceğim bir sıcaklığa getirip uzun süre duşta durdum. Tenimi ovmak, geçen günü, geceyi, haftayı ve ayı üzerimden silip atmak istiyordum. *Onun*, o pis evinin, yumruklarının, iğrenç kokusunun, nefesinin ve kanının üzerimden silinip gitmesini istiyordum.

Eve geldiğimde Julia bana çok nazik davranmıştı. Yapmacık değildi, geri döndüğüme gerçekten sevinmiş, benim için endişelenmişti. Mark'ın bana *saldırdığını*, onun ellerini genç kızlardan alamayan bir tür sapık olduğunu düşünmüştü. Şu gerçeği kabul etmeliyim: Mark bir konuda haklıydı; insanlar onu ve K'yi anlamamıştı ve asla da anlamayacaklardı.

(Küçük bir tarafım, ölümden sonra yaşamın olduğuna inanıyor olmamı, ikisinin bir şekilde yeniden kavuşacaklarını ve belki de her şeyin iyi gideceğini, Katie'nin mutlu olacağını düşünmemi istiyordu. Mark'tan ne kadar nefret etsem de Katie'nin mutlu olacağını da düşünmek istiyordum.)

Kendimi temiz ya da en azından ne kadar temiz olunabiliyorsa o kadar temiz hissettiğimde odama gittim ve pencere pervazına oturdum çünkü en iyi orada düşünebiliyordum. Bir sigara yaktım ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Anneme sormayı çok istiyordum ama bunu bile

düşünemeden yeniden ağlamaya başlayabilirdim. Bunun ona ne faydası olacaktı ki? Mark'ın söylediklerini Julia'ya söylemeli miydim, Julia doğru olanı mı yapardı, bilmiyordum.

Belki de. Julia'ya annemin atlamadığını söylediğimde bana haksız olduğumu ya da delirdiğimi söylemesini bekledim ama söylediklerimi hemen kabul etti. Sorgusuz sualsiz. Sanki zaten biliyormuş gibi. En başından beri biliyormuş gibi.

Mark'ın bana söylediklerinin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum ama kafadan uydurması çok tuhaf olurdu. Suçlayarak daha belirgin kişiler varken neden okları Bayan Townsend'e çevirsin ki? Louise'i suçlayabilirdi mesela. Ama belki de Whittakerlara yaptıklarından sonra kendini bu konuda yeterince kötü hissediyordur.

Yalan mı söylüyordu, yoksa anlattıkları gerçek miydi, bilmiyordum ama her iki durumda da ona söylediklerimi, yaptıklarımı hak etmişti. Başına gelen her şeyi hak etmişti.

Jules

Lena aşağı indiğinde yüzü ve elleri tertemiz olmuştu. Mutfak masasına oturup tıka basa yedi. Gülümseyerek teşekkür ettiğinde ürperdim çünkü artık bunu görmüştüm ve görmezden gelemezdim. Babası gibi gülümsüyordu.

(Acaba babasından daha neler aldı diye merak ettim.)

"Ne oldu?" diye sordu Lena aniden. "Bana bakıyorsun."

"Affedersin," dedim. Yüzüm kızarmıştı. "Ben sadece... evde olduğun için mutluyum. İyi olduğun için mutluyum."

"Ben de."

Bir anlık tereddütten sonra devam ettim. "Yorgun olduğunu biliyorum ama sana bugün olanları sormam gerek, Lena. Bileziği merak ediyorum."

Pencereye doğru döndü. "Evet, biliyorum."

"Bilezik Mark'ta mıymış?" Başını evet anlamında salladı. "Sen de ondan mı aldın?"

İç çekti. "O verdi."

"Neden sana verdi? Daha da önemlisi, bilezik neden ondaymış?"

"Bilmiyorum." Yeniden bana döndüğünde gözleri bomboş bakıyordu ve sürgülenmişti. "Bana bulduğunu söyledi."

"Bulmuş mu? Nereden?" Cevap vermedi. "Lena, polise gidip bunu anlatmamız gerek."

Ayağa kalktı ve tabağını lavaboya bıraktı. Sırtı bana dönükken, "Bir anlaşma yaptık," dedi.

"Anlaşma mı?"

"Bana annemin bileziğini verip eve gitmeme izin verecekti," dedi. "Ben de polise o ve Katie hakkında yalan söylediğimi anlatacaktım." Bulaşıklarla uğraşırken sesi uyumsuz bir şekilde sakindi.

"O da senin bunu yapacağına inandı mı?" İncecik omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı. "Lena. Bana gerçeği anlat. Sence... sence anneni Mark Henderson mı öldürdü?"

Bana dönüp yüzüme baktı. "Ben doğru söylüyorum. Ve bilmiyorum. Bana bileziği Bayan Townsend'in ofisinden aldığını söyledi."

"Helen Townsend mi?" Lena, başıyla onayladı. "Sean'ın karısı mı? Okulun müdiresi? Ama bilezik neden onda olsun ki? Anlamıyorum..."

"Ben de anlamıyorum," dedi usulca. "Gerçekten."

Çay yaptım ve birlikte mutfak masasında oturup sessizce içeceklerimizi yudumladık. Nel'in bileziği elimdeydi. Lena başını öne eğmiş, karşımda kaykılarak oturuyordu. Uzanıp parmaklarına dokundum.

"Çok yorgunsun," dedim. "Yatağa gitsen iyi olur."

Başıyla onaylayıp kapanan gözleriyle bana baktı. "Benimle gelir misin? Tek başıma kalmak istemiyorum."

Peşinden merdivenleri çıktım ve onun değil, senin odana girdik. Yatağına tırmanıp başını yastığa koydu ve yanındaki boşluğu okşadı.

"Buraya ilk taşındığımızda," dedi, "tek başıma uyuyamıyordum."

"Gürültü yüzünden mi?" diye sordum, yanına tırmandım ve paltonla üzerimizi örttük.

Başını evet anlamında salladı. "Gıcırtılar ve iniltiler yüzünden..."

"Ve annenin korkutucu hikâyeleri yüzünden?"

"Kesinlikle. Hep buraya gelir, annemle birlikte uyurdum."

Boğazıma bir yumru, sanki bir çakıl taşı oturdu. Yutkunamadım. "Ben de hep annemle uyurdum."

Uyuyakaldı. Yanında kaldım ve hareketsizken *tamamen* sana benzeyen yüzüne baktım. Ona dokunmak, saçlarını okşamak, anaç bir şeyler yapmak istedim ama onu uyandırmak, telaşlandırmak ya da yanlış bir şey yapmak istemiyordum. Nasıl anne olunacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Hayatım boyunca hiçbir çocuğa bakmamıştım. Keşke konuşabilseydin, ne yapmam, ne hissetmem gerektiğini bana söyleyebilseydin. Lena yanımda yatarken hissettiğim şey sanırım şefkatti ama bunu sana, annemize karşı hissetmiştim. Yeşil gözlerini açıp yüzüme bakar bakmaz irkildim.

"Neden sürekli beni izleyip duruyorsun?" diye fısıldadı, belli belirsiz gülümseyerek. "Gerçekten çok tuhaf."

"Özür dilerim," dedim ve sırtüstü yattım.

Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Sorun değil," dedi. "Tuhaf şeylerle sorunum yok. Tuhaflık güzel olabiliyor."

Parmaklarımız iç içe geçmiş vaziyette, yan yana yattık. Yavaş yavaş giderken hızlanan, sonra yeniden yavaşlayan nefesini dinledim.

"Anlamadığım şey," diye fısıldadı, "ondan neden bu kadar nefret etmiş olman."

"Ben..."

"O da bunu anlamıyordu."

"Biliyorum," dedim. "Anlamadığını biliyorum."

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı, elini uzatıp yüzüme dokunarak. Yanağımdaki gözyaşlarını sildi.

Ona anlattım. Sana anlatmam gereken her şeyi senin ye-

rine kızına anlattım. Ona seni nasıl yüz üstü bıraktığımı, en kötüsüne inandığımı, seni nasıl suçladığımı anlattım.

"Peki ama neden bütün bunları ona anlatmadın? Gerçekten neler olduğunu ona neden anlatmadın?"

"Çok karışıktı," dedim. Bedeninin gerildiğini hissettim.

"Nasıl karışıktı? Nasıl karışık olabilir ki?"

"Annemiz ölüyordu. Anne babamız berbat bir durumdaydı ve durumu daha da zorlaştırmak istemedim."

"Ama... sana *tecavüz* etmiş," dedi. "Hapse girmesi gerekirdi."

"Ben öyle düşünmedim. Çok küçüktüm. Senden daha küçüktüm. Yaş olarak da küçüktüm ama sadece bunu kastetmiyorum. Çok saftım, çok deneyimsiz ve cahildim. Razı olmak konusunda şimdiki kızlar gibi konuşmazdık. Ben de..."

"Onun yaptığının doğru olduğunu mu düşündün?"

"Hayır ama diğer türlü de düşünmedim. Gerçekten olduğu gibi görmedim. Gecenin bir yarısı bir sokak arasında kötü bir adam üzerine atlayıp boğazına bıçak dayarsa, ancak bunun tecavüz olduğunu düşünürdüm. Genç çocukların tecavüz edeceğini düşünmedim. Robbie gibi okula giden, yakışıklı, kasabanın en güzel kızlarıyla çıkan bir çocuğun tecavüz edebileceğini düşünmedim. Kendi oturma odamda tecavüz edeceğini, sonrasında bu konuda benimle konuşacağını, iyi zaman geçirip geçirmediğimi soracağını düşünmedim. Ben sadece yanlış bir şey yapmış olduğumu, bunu yapmak istemediğimi tam olarak belli edemediğimi düşündüm."

Lena bir süre sessizliğini korudu ama yeniden konuştuğunda sesi daha yüksek, daha ısrarcı çıkıyordu. "Tamam, belki o sırada bir şey söylemek istememiş olabilirsin ama ya sonra? Neden bunu daha sonra ona anlatmadın?"

"Çünkü onu yanlış anladım," dedim. "Tamamen yanlış bir hükme vardım. O gece neler olduğunu bildiğini sandım."

"Bildiğini ama *hiçbir şey* yapmadığını mı düşündün? Onun böyle bir şey yapabileceğini nasıl düşünürsün?"

Bunu nasıl anlatabilirdim? Sözlerini bir araya getirdiğimi –o gece söylediklerini ve daha sonra, *Bir parçan da bundan hoşlanmadı mı?* deyişini– ve sonra bundan kendime göre anlamlı, gerçekten olanlarla yüzleşmek zorunda kalmadan hayatıma devam edebileceğim bir hikâye çıkardığımı ona nasıl anlatabilirdim?

"Onu korumayı seçtiğini düşündüm," diye fısıldadım. "Onu bana tercih ettiğini düşündüm. Robbie'yi suçlayamazdım çünkü onu *düşünemiyordum* bile. Onu suçlasaydım ve düşünseydim, her şey gerçek olacaktı. Ben de sadece... onun yerine Nel'i düşündüm."

Lena'nın sesi buz kesti. "Seni anlamıyorum. Her zaman kadını suçlamayı tercih eden senin gibi kadınları anlamıyorum. İki insan bir yanlış yapıyorsa ve bunlardan biri kadınsa, yanlış hemen kadına yüklenir, değil mi?"

"Hayır, Lena, öyle değil–"

"Evet, öyle. Birinin bir ilişkisi varsa, adamın karısı neden hemen ikinci kadından nefret eder? Neden kocasından nefret etmez? Onu daima seveceğine, daima onunla olacağına söz verip ona ihanet eden, kocası. Neden lanet bir uçurumdan atılan kocalar olmuyor?"

25 AĞUSTOS SALI

Erin

Kır evinden erken saatte ayrılıp nehrin yukarı yakasına doğru koştum. Beckford'dan uzaklaşmak, kafamı toplamak istiyordum ama yağmur havayı silip tertemiz yapmış olmasına ve gökyüzünün mükemmelliğine, uçuk maviliğine rağmen kafamdaki sis daha da koyulaşıp bulanıklaştı. Buraya dair hiçbir şey mantıklı değildi.

Dün, Sean ile birlikte Jules'u ve Lena'yı Değirmen'e bıraktığımızdan beri kendimi yiyip bitirdim. Ona o kadar kızmıştım ki arabaya bindiğimizde, "Sizinle Nel Abbott arasında ne vardı?" diye sordum.

Ayağıyla frene öyle sert vurdu ki camdan dışarı fırlayacağımı sandım. Durduğumuz yer yolun ortasıydı ama Sean'ın umurunda bile değildi. "Ne dedin sen?"

"Kenara çekmek ister misiniz?" diye sordum, dikiz aynasını kontrol ederken ama beni duymazdan geldi. Bu soruyu hiçbir zemin hazırlamadan, nabzını yoklamadan ağzıma geldiği gibi sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sen benim dürüstlüğümü mü sorguluyorsun?" Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiş, bu zırhıyla hiç karşılaşmamıştım. "Ha? Öyle mi?"

"Bana söylenen," dedim, sesime hakim olmaya çalışarak, "yani, ima edilen..."

"İma edilen *mi*?" Oldukça kuşkucu bir hali vardı. Arkamızdaki araba korna çalınca Sean ayağını yeniden gaz pedalına koydu. "Biri bir şey ima etti, değil mi? Sen de beni bu konuda sorgulamanın makul olduğunu mu düşündün?"

"Sean, ben..."

Kilisenin dışındaki otoparka vardık. Kenara çekti, üzerimden uzanarak yolcu kapısını açtı. "Sen benim hizmet sicil kaydımı gördün mü, Erin?" diye sordu. "Çünkü ben seninkini gördüm."

"Efendim, ben sizi incitmek istemedim ama..."

"Arabadan in."

Kapıyı kapamama bile fırsat vermeden gaza basıp oradan uzaklaştı.

Kır evinin kuzeyindeki tepeyi tırmanırken nefes nefese kaldım; tepeye vardığımda biraz soluklanmak için durdum. Hâlâ erkendi –yediye geliyordu– ve bütün vadi benimdi. Tüm mükemmelliği ve huzuruyla benim. Bacaklarımı gerdim ve inişe hazırlandım. Olanca hızımla koşmaya, uçmaya, kendimi yormaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Arınmanın en iyi yolu bu değil miydi?

Sean suçluluk duyan bir adam gibi davranmıştı. Ya da alınmış bir adam gibi. Dürüstlüğünün hiçbir kanıt olmaksızın sorgulandığını düşünmüştü. Adımlarımı sıklaştırdım. Şahsi kayıtlarımız hakkında beni küçümseyerek konuştuğunda aslında haklıydı. Onunki kusursuzdu; bense kendimden küçük bir iş arkadaşımla yattığım için neredeyse

işimden olacaktım. Artık hızla koşuyor, tepeden aşağı yıldırım gibi iniyordum. Gözlerim patikada gezinirken yan taraftaki karaçalılar bulanık görünüyordu. Sean'ın etkileyici bir tutuklama kaydı vardı ve meslektaşları arasında oldukça saygındı. Louise'in de dediği gibi iyi bir adamdı o. Sağ ayağım patikadaki bir taşa takılınca uçarak yere kapaklandım. Tozun içinde öylece yatmış, nefes almaya çalışırken rüzgâra teslim olmuştum. Sean Townsend iyi bir adamdı.

İyi adamlardan etrafta çok var. Babam da iyi bir adamdı. Saygın bir polisti. Gözü karardığında beni ve erkek kardeşlerimi eşek sudan gelinceye kadar döverdi ama yine de iyi bir adamdı. Annem, babam en küçük erkek kardeşimin burnunu kırdıktan sonra babamın bir iş arkadaşına dert yandığında, adam, "Tatlım, ince mavi bir şerit vardır, onu geçmeyeceksin," demişti.

Üzerimi temizleyerek ayağa kalktım. Hiçbir şey söylemeyebilirdim. İnce mavi şeridin doğru tarafında kalabilirdim, Louise'in imalarını ve üstü kapalı göndermelerini duymazdan gelebilirdim, Sean'ın Nel Abbott ile olası kişisel bağlantısını yok sayabilirdim. Ama öyle yapsaydım, seksin olduğu yerde bir gerekçenin de olduğu gerçeğini yadsımış olurdum. Onun da karısının da Nel'den kurtulmak için bir gerekçesi vardı. Okulda onunla konuştuğum gün yüzündeki ifadeyi, Nel ve Lena hakkında nasıl konuştuğunu düşündüm. Neyi küçümsüyordu? Onun ısrarcı ve yorucu sekse hazırım ifadesi mi demişti?

Yokuşun aşağısına vardığımda karaçalıların etrafını dolaştım. Kır evi yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı ve dışarıda birinin olduğunu görebiliyordum. İri yarı, kambur bir siluetti ve üzerinde koyu renkli bir palto vardı. Patrick ya da Sean değildi. Yaklaştıkça onun ihtiyar gotik, *medyum*, zırdeli Nickie Sage olduğunu anladım.

Evin duvarına yaslanmıştı ve yüzü mosmordu. Bir kalp krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Bayan Sage!" diye seslendim. "İyi misiniz?"

Başını kaldırıp ağır ağır nefes alarak bana baktıktan sonra sarkık kadife şapkasını kaşının üzerine kadar çekti. "İyiyim," dedi, "ama epeydir bu kadar uzağa yürümemiştim." Beni baştan ayağa süzdü. "Sanki çamur içinde debelenmiş gibisin."

"Ah, evet," dedim. Üzerimde kalan çamurları temizlemeye çalıştım ama işe yaramadı. "Yere yuvarlandım." Başıyla onayladı. Doğrulduğunda hırıltılı nefes alış verişlerini duydum. "İçeri gelip oturmak ister misiniz?"

"İçeri mi?" Kır evine doğru baktı. "Pek sanmam." Ön kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Sen burada neler olduğunu biliyor musun? Anne Ward'un yaptıklarını biliyor musun?"

"Kocasını öldürmüş," diye cevapladım. "Sonra da kendini nehre atmış."

Nickie omuzlarını silkip nehir kıyısına doğru sallanarak yürüdü. Arkasından gittim. "Bana sorarsan, bir cinayetten çok şeytan çıkarmaydı. O adamı ele geçiren kötü ruhtan kurtulmaya çalışıyordu. Ruh adamın içinden çıktı çıkmasına ama bu evden çıkmadı. Sen burada uyumayı becerebiliyor musun?"

"Yani, ben..."

"Şaşırmadım. Hiç şaşırmadım. Sana söyleyecektim ama beni dinlemezdim. Burası kötülükle dolu bir ev. Townsend neden buraya kendi eviymiş gibi sahip çıkıyor, ona ait özel bir yermiş gibi onunla ilgileniyor sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Burayı balıkçı kulübesi olarak kullandığını sanmıştım."

"Balıkçı mı!" diye bağırdı, sanki hayatı boyunca hiç bu kadar gülünç bir şey duymamış gibi. "Balıkçıymış!"

"Ben onu burada balık tutarken gördüğüm için..."

Nickie burnundan soluyarak söylediklerimi eliyle savuşturdu. Suyun kenarındaydık. Nickie şişmiş ve renk değiştirmiş ayaklarını ayakkabısından çıkarmaya çalışıyordu. Ayak parmağını suyun içine soktuktan sonra mutlu mutlu güldü. "Burada su çok soğuk, değil mi? Çok da temiz." Bileğine kadar nehre girip, "Onu görmeye gittin mi? Townsend'i yani? Ona karısını sordun mu?" dedi.

"Helen'ı mı kastediyorsunuz?"

Dönüp kibirli bir ifadeyle yüzüme baktı. "Sean'ın karısı mı? Tokatlanmış kıça benzeyen bir yüzü olan Helen mı? Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi olabilir ki? O ancak nemli bir günde kuruyan boya kadar ilginç olabilir. Hayır, ilgilenmen gereken kişi, Patrick'in karısı. Lauren."

"Lauren mı? Otuz yıl önce ölen Lauren mı?"

"Evet, otuz yıl önce ölen Lauren! Ölülerin bir önemi yok mu sanıyorsun? Ölüler konuşmaz mı sanıyorsun? Onların neler anlattıklarını bir bilsen!" Nehre doğru biraz daha girdi ve ellerini ıslatmak için eğildi. "Annie ellerini yıkamak için buraya geldi. Aynı bu şekilde. Ama o daha derinlere ilerledi..."

İlgimi kaybetmek üzereydim. "Nickie, benim gitmem gerek. Duş almalı ve biraz çalışmalıyım. Sizinle konuşmak güzeldi," dedim, arkama dönerken. Kır evine giden yolu yarıladığım sırada arkamdan seslendiğini duydum.

"Ölüler konuşmaz mı sanıyorsun? Onları dinlemelisin, bir şeyler duyabilirsin. Senin aradığın kişi Lauren, her şeyi o başlattı!"

Onu nehirde bırakıp oradan ayrıldım. Planım erkenden Sean ile görüşmekti; evine gidip onu alır ve polis merkezine getirirsem, en azından on beş dakika tutsak edebileceğimi düşünüyordum. Benden kaçamaz ya da arabadan atamazdı.

Etrafta başka insanlar da olacağı için polis merkezinde yüzleşmek daha iyiydi.

Kır eviyle Townsend'in evi birbirinden pek uzak sayılmaz. Nehir boyunca ilerlendiğinde yaklaşık beş kilometre sonra varılıyor ama doğrudan bir yol olmadığı için önce şehre gitmek, eve oradan geçmek gerekiyor. Böylece oraya ancak saat sabah sekizden sonra varabildim. Gecikmiştim. Avluda araba yoktu; evden çoktan ayrılmıştı. En mantıklısının geri dönüp polis merkezine gitmek olduğunu biliyordum ama Nickie'nin ve Louise'in sesi kulağımda çınlıyordu. Ben de Helen'ın bir ihtimal oralarda olabileceğini ve onunla görüşebileceğimi düşündüm.

Ama yoktu. Kapıyı birkaç kez çaldım ama açan olmadı. Arabama döneceğim sırada hemen yan taraftaki Patrick Townsend'de de şansımı denemek istedim ama o evin kapısını da açan olmadı. Ön pencereden içeri baktığımda karanlık ve görünüşe göre boş bir odadan fazlasını göremedim. Yeniden ön tarafa gidip kapıyı bir kez daha çaldım. Ses yoktu. Ama kapının tokmağını denediğimde kapı bir anda açıldı. Bu, hoş bir davetten farksızdı.

"Kimse var mı?" diye seslendim. "Bay Townsend? Kimse var mı?" Cevap yoktu. Oturma odasına girdim. Sadeydi, duvarlar çıplak, parkeler koyu renkliydi. Dekorasyon namına konmuş tek şey, şömine rafının üzerindeki çerçevelerdi. Patrick Townsend'in bir orduda, bir de polis teşkilatındaki üniformalı resimleri vardı. Sean çocukluk ve ergenlik resimlerinde kameraya aynı şekilde, sert bakışlarla gülümsemişti. Sean ile Helen'ın evlendikleri günden, Beckford'daki kilisenin önünde bir resimleri vardı. Sean genç, yakışıklı ve mutsuz görünüyordu. Helen şimdiki halinden pek farklı sayılmazdı, biraz daha inceydi belki. Çirkin elbisesine rağmen

kameraya utangaç bir edayla gülümserken kocasından daha mutlu görünüyordu.

Pencerenin önündeki ahşap büfede de çerçeveler vardı ama bunların içinde sertifikalar, takdirnameler ve yeterlik belgeleri vardı. Büfe, babayla oğlun başarı abidesi gibiydi. Görebildiğim kadarıyla Sean'ın annesinin hiç fotoğrafı yoktu.

Oturma odasından çıkıp yeniden seslendim. "Bay Townsend?" Sesim koridorda yankılandı. Ev terk edilmiş gibiydi ama tertemizdi. Süpürgeliklerde ya da tırabzanlarda toz bile yoktu. Merdivenden çıkıp merdiven sahanlığını da geçtim. Yukarıda yan yana iki yatak odası vardı ve en az aşağıdaki oturma odası kadar boştu ama içinde yaşanmışlık vardı. Görünüşe göre, her iki odada da. Vadiden nehre doğru açılan kocaman bir penceresi olan ebeveyn yatak odasında Patrick'in eşyaları vardı: Cilalı siyah ayakkabılar hemen duvarın dibindeydi, giysileri ise gardıropta asılı duruyordu. Yan odada, düzgünce yapılmış tek kişilik yatağın hemen yanındaki sandalyeye bir ceket asılmıştı. Bu ceket, okula görüşmeye gittiğimde Helen'ın üzerindeydi. Gardıropta siyah, gri, lacivert ve şekilsiz birçok giysi daha vardı.

Telefonum, cenaze evini çağrıştıran sessizlikte kulakları sağır edercesine bipledi. Bir sesli mesajım, bir de cevapsız çağrım vardı. Jules'tandı. "Çavuş Morgan," diyordu, ağırbaşlı bir havası vardı, "sizinle konuşmam gerek. Çok acil. Sizi görmeye geliyorum. Ben... eee... sizinle baş başa konuşmalıyım. Polis merkezinde görüşürüz."

Telefonu yeniden cebime koydum. Patrick'in odasına döndüm ve raflardaki kitaplara, yatağın yanındaki çekmeceye bir kez daha hızla baktı. Orada da Sean'ın ve Helen'ın birlikte çekilmiş eski fotoğrafları vardı. Kırk evinin yakınlarında, nehirde balık tutuyorlardı; yeni arabalarına gururla

yaslanmışlardı; Helen okulun önünde duruyordu, mutlu ve utanmış görünüyordu; Helen avludaydı ve kucağında kedi vardı. Helen, Helen, Helen.

Bir gürültü, bir tıkırtı, açılan sürgünün sesi ve sonra da parke gıcırtısı duydum. Fotoğrafları aceleyle yerine koyup çekmeceyi de kapadıktan sonra elimden geldiğince sessiz bir şekilde merdiven sahanlığına yöneldim. Tam o anda donakaldım. Helen merdivenlerde durmuş bana bakıyordu. Sol elinde meyve bıçağı vardı ve öyle sıkı tutuyordu ki elinden yere kan akıyordu.

Helen

Helen, Erin Morgan'ın Patrick'in evinde sanki kendi eviymiş gibi neden böyle dolanıp durduğunu anlayamamıştı ama o an onu asıl endişelendiren, yere akan kanıydı. Patrick evini her zaman temiz tutardı. Mutfaktan bez alıp yerleri silmeye başlamasıyla avucundaki derin kesik daha çok kanamaya başladı.

"Soğan doğruyordum," dedi çavuşa, elindeki kesiği açıklamak için. "Beni korkuttunuz."

Bu pek doğru sayılmazdı çünkü arabanın evin önünde durduğunu görünce soğan doğramaya ara vermişti. Erin kapıyı çaldığında Helen da elindeki bıçakla hareketsiz durmuş, daha sonra Erin'in Patrick'in evine gidişini seyretmişti. Patrick'in dışarıda olduğunu bildiği için çavuşun da kısa süre içinde oradan ayrılacağını düşünmüştü. Ama o sabah evden ayrıldığı sırada ön kapıyı kilitlemediğini hatırladı. Kapıyı kontrol etmek için elinde bıçakla avluya çıktı.

"Derin kesmişsiniz," dedi Erin. "Temizleyip güzelce bandajlamalısınız." Erin aşağı inmiş, Helen'ın yanında dikiliyor ve yerleri silmesini izliyordu. Patrick'in evinde, sanki orada durma hakkına sahipmiş gibi davranıyordu.

"Bunu görürse küplere biner," dedi Helen. "Evin temiz olmasını ister. Her zaman öyleydi."

"Siz de... evi onun için çekip çeviriyorsunuz, öyle mi?"

Helen, Erin'e keskin bir bakış attı. "Ben yalnızca yardım ediyorum. Çoğu şeyi kendi başına yapıyor ama artık yaşlanıyor. Her şeyin düzenli olmasını ister. Ölen karısı," dedi, Erin'e bakarak, "pasaklının tekiymiş. Öyle söylemişti. Eskilerin kullandığı türde bir kelime. Artık fahişe diyemiyoruz, değil mi? Çok patavatsız bir kelime bu."

Ayağa kalktı, kanlı bezi önünde tutarak Erin'e baktı. Elindeki acı, yanık acısı gibi onu dağlamış olmalıydı. Artık kimden korkacağını ya da neyden suçluluk duyacağını bilmiyordu ama Erin'i oyalaması, ne istediğini öğrenmesi gerektiğini hissediyordu. Onu bir süreliğine, Patrick'in geri döndüğünde görmesi umuduyla oyalamalıydı çünkü Patrick'in onunla konuşmak isteyeceğinden emindi.

Helen bıçağın sapını bezle sildi. "Çavuş, bir fincan çay ister misiniz?" diye sordu.

"Memnun olurum," diye cevapladı Erin. Neşeli gülümseyişi, Helen'ın ön kapıyı kilitlediğini ve anahtarı cebine koyduktan sonra mutfağa geri döndüğünü görünce silinip gitti.

"Bayan Townsend–" dedi Erin.

"Şeker kullanıyor musunuz?" diyerek sözünü kesti Helen.

Böyle durumlarla başa çıkmanın yolu, diğer kişinin dengesini bozmaktı. Helen bunu yıllardır kamu sektörü politikalarından biliyordu. İnsanların senden yapmanı beklediklerini yapmazsan köşeye sıkışırlar. Hiçbir şey olmazsa bile, zaman kazanırsın. O yüzden Helen bu kadının evlerine davetsiz bir şekilde gelmiş olmasına kızıp bozulmaktansa nazik davranmayı tercih etti.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu Erin, çay fincanını alırken. "Mark Henderson'ı kastediyorum. Ortaya çıktı mı?"

"Hayır," diye cevapladı Erin, "henüz çıkmadı."

"Arabası uçurumun tepesinde duruyor ve kendisinden de hiçbir iz yok." İç çekti. "İntihar, suçu kabullenmek anlamına gelebilir, değil mi? Kesinlikle böyle görünecektir. İçinden çıkılmaz bir durum." Erin başıyla onayladı. Gergindi, Helen bunu anlayabiliyordu. Kapıya bakmaya, cebini karıştırmaya devam etti. "Okul için, itibarımız için çok kötü olur. Bütün bu kasabanın itibarı yeniden lekelenir..."

"Nel Abbott'tan bu yüzden mi bu kadar nefret ediyorsunuz?" diye sordu Erin. "Yazdıklarıyla Beckford'ın itibarını iki paralık etti diye mi?"

Helen kaşlarını çattı. "Nedenlerinden biri de bu. Söylediğim gibi, o kötü bir anneydi; bana, geleneklere ve okulun kurallarına karşı saygısızdı."

"Fahişenin teki miydi?" diye sordu Erin.

Helen şaşkınlık içinde güldü. "Pardon?"

"Patavatsız kelimenizi kullanmam gerekirse, Nel Abbott'ın fahişe olduğunu düşünüp düşünmediğinizi merak ettim. Şehirdeki bazı adamlarla ilişkisi olduğunu duydum..."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Helen ama yüzü yanıyordu ve üstünlüğünü kaybettiğini hissetti. Ayağa kalktı, tezgâha doğru yürüdü ve yeniden meyve bıçağını eline aldı. Evyenin başında durup bıçaktaki kanı yıkadı.

"Nel Abbott'ın özel hayatına dair her şeyi bildiğimi iddia etmiyorum," dedi usulca. Çavuşun gözlerinin üzerinde olduğunu, yüzünü ve ellerini izlediğini hissedebiliyordu. Yüzündeki kızarıklığın boynuna ve göğsüne yayıldığını hissedebiliyordu. Vücudu ona ihanet ediyordu. Sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Önüne gelenle yatıyorsa buna hiç şaşırmam. İlgi çekmeye çok meraklıydı."

Bu sohbetin bir sona ermesini istiyordu. Çavuşun evlerinden gitmesini, Sean'ın ve Patrick'in orada olmasını is-

tiyordu. Kartlarını açık oynamak, kendi günahlarını itiraf edip onların da kendi günahlarını itiraf etmesini istiyordu. Hata yapılmıştı, ona hiç şüphe yoktu ama Townsendler iyi bir aileydi. İyi insanlardı. Korkacak hiçbir şeyleri yoktu. Çavuşa bakmak için arkasına döndü, çenesini kaldırdı ve elinden geldiğince mağrur bir ifade takındı ama elleri öyle kötü titriyordu ki, bıçağı yere düşürdü. Ne de olsa korkacak hiçbir şeyi yoktu, değil mi?

Jules

Sabah, Lena'yı annesinin yatağında kıvrılmış halde bıraktım. Hâlâ uyuyordu. Onunla ifadesini vermesi için saat on birde polis merkezinde buluşacağımı söyleyen bir not yazdım. Önce yapmam gereken birtakım işler, yetişkinlerin arasında yapılması gereken bazı konuşmalar vardı. Artık bir ebeveyn, bir anne gibi düşünmem gerekiyordu. Onu korumam, daha fazla zarar görmesini engellemem gerekiyordu.

Polis merkezine giderken yarı yolda durup Erin'i arayarak geleceğimi haber verdim. Konuştuğum kişinin Erin olduğundan ve baş başa görüşebileceğimizden emin olmam gerekiyordu.

"Neden lanet bir uçurumdan itilen o değildi?" Dün gece Lena, Sean Townsend hakkında böyle söylemişti. Sean'ın Nel'e âşık olduğu ve –Lena'ya göre– Nel'in de Sean'a biraz âşık olduğu ortaya çıkmıştı. İlişkileri bir süre önce bitmişti. Nel, "işlerin doğal bir şekilde sona erdiğine" dair bir şeyler söylemiş ama Lena buna pek inanmamıştı. Her ne olursa olsun, Helen her şeyi öğrenmiş ve intikamını almış olmalıydı. Sonra öfkelenme sırası bendeydi: Neden Lena daha önce hiçbir şey söylememişti? Sean, Nel'in ölümüyle ilgili yürütülen soruşturmada görevliydi ve bu kesinlikle çok uygunsuz bir durumdu.

"Sean onu seviyordu," dedi Lena. "Ona neler olduğunu

öğrenmeye çalışması onun iyi biri olduğu anlamına gelmez mi?"

"Ama Lena, anlamıyor musun?"

"O iyi biri, Julia. Nasıl bir şey söyleyebilirdim ki? Söylediklerim onun başını belaya sokardı ve o bunu hak etmiyor. O iyi bir adam."

Erin telefonuna cevap vermediği için mesaj bıraktım ve arabayı polis merkezine doğru sürmeye devam ettim. Dışarıya park ettikten sonra onu yeniden aradım ama yine cevap vermedi. Ben de onu beklemeye karar verdim. Aradan yarım saat geçtikten sonra içeri girmeye karar verdim. Sean oradaysa bir bahane bulacak, Lena'nın ifadesinin on birde değil, dokuzda olduğunu zannediyor gibi davranacaktım. Bir yolunu bulacaktım işte.

İçeri girdiğimde Sean yoktu. İkisi de yoktu. Danışmadaki adam bana Dedektif Townsend'in gün boyunca Newcastle'da olacağını, Çavuş Morgan'ın ise nerede olduğunu bilmediğini söyledi ama her an geleceğinden hiç şüphesi yoktu.

Arabama döndüm. Bileziğini cebimden çıkardım. Onu, üzerinde ne varsa onu korumak için plastik bir torbanın içine koymuştum. Parmak izine ya da halkaların içine sıkışmış bir DNA'ya rastlanma olasılığı düşüktü ama düşük bir olasılık bile önemliydi. Düşük olasılık da bir şanstı. Düşük olasılık, bir sorunun cevabı olabilirdi. Nickie senin Patrick Townsend ile ilgili öğrendiğin bir şey nedeniyle öldüğünü söylemişti. Lena, Sean ile birbirinize aşık olduğunuz için kıskanç ve kindar Helen'ın buna dayanamaması nedeniyle öldüğünü söyledi. Hangi yöne dönersem döneyim, karşımda Townsendleri görüyordum.

Mecazen. Ama gerçekte gördüğüm kişi Nickie Sage'di.

Dikiz aynamı kaplıyordu. Otoparkta salınarak, acı içinde yavaşça yürüyordu. Kocaman, sarkık şapkasının altındaki yüzü pespembe olmuştu. Arabamın arkasına ulaştığında yaslandı. Açık pencereden yorucu nefes alış verişlerini duyabiliyordum.

"Nickie." Arabadan çıktım. "İyi misin?" Cevap vermedi. "Nickie?" Yakından baktığımda son nefesini verecek gibi duruyordu.

"Beni eve bırak," dedi, nefes nefese. "Saatlerdir yürüyorum."

Arabaya binmesine yardım ettim. Giysileri terden sırılsıklam olmuştu. "Nerelerdeydin, Nickie? Ne yapıyordun?"

"Yürüyordum," dedi, hırıltılar çıkararak. "Wards evindeydim. Nehri dinliyordum."

"Nehrin senin evinin tam önünden geçtiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Aynı nehir eğil. Sen aynısı olduğunu düşünüyorsun ama o nehir değişiyor. Yukarı yakada farklı bir ruhu var. Bazen sesini duymak için yolculuk etmen gerekir."

Köprüye girmeden önce, meydana doğru sola döndüm. "Yukarı yakada, öyle mi?" Başıyla onayladı ve nefes almaya çalıştı. "Belki de bir daha yolculuk etmek istediğinde birinden seni arabayla götürmesini iste."

Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Gönüllü mü oluyorsun? Ben senin buralarda kalacağını düşünmemiştim."

Nihayet evine vardığımızda bir süre arabada oturduk. Onu hemen arabadan indirip evine çıkmasını bekleyecek kadar insafsız olmadığım için öylece oturup bana neden Beckford'da kalmam gerektiğini, Lena'nın suyun kenarında yaşamaya devam etmesinin neden ona iyi geleceğini, buradan ayrılırsam ablamın sesini neden asla duyamayacağımı anlatmasını dinledim.

"Nickie, ben böyle şeylere inanmıyorum," dedim.

"Elbette inanıyorsun," dedi ters ters.

"Peki." Tartışmaya niyetim yoktu. "Yani yukarı yakada, Wards evinde miydin? Erin Morgan orada kalıyor, değil mi? Onu gördün mü?"

"Gördüm. Dışarı çıkmış, bir yerlerde koşuyordu. Sonra başka bir yere koştu ve muhtemelen dikkatini yanlış yere yöneltti. Kafasına takması gereken kişinin Helen olmadığını söylediğim halde hâlâ onunla ilgileniyordu. Kimse beni dinlemiyor. *Lauren* dedim ben, *Helen* değil. Ama beni kimse dinlemiyor."

Bana Townsendlerin adresini verdi, bir de ikazda bulundu: "O adam senin bir şeyler bildiğini düşünürse canını yakar. Akıllı olman gerek." Ona bilezikten ya da yanlış tarafa yönelmiş olanın Erin değil, kendisi olduğundan söz etmedim.

Erin

Helen birini bekler gibi pencereye bakmaya devam ediyordu.

"Sean'ı mı bekliyorsunuz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Neden gelsin ki? Şu anda Newcastle'da ve şefleriyle Henderson meselesini konuşuyor. Elbette bunu biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Bana bir şey söylemedi," dedim. "Aklından çıkmış olmalı." Söylediklerime inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bazen çok dalgın olabiliyor, değil mi?" diye devam ettim. Kaşlarını kaldırmaya devam ediyordu. "Yani, bu durum işini engellemiyor tabii ama bazen..."

"Susun," diye çıkıştı.

Onu anlamak imkânsızdı: Nazikken bir anda kabalaşıyor, utangaçken saldırganlaşıyor, bir an kızgınken bir an korkuya kapılıyordu. Bu beni bir hayli germişti. Karşımda oturan bu ufak tefek, çekingen, silik kadın beni korkutuyordu çünkü bir sonraki adımını asla kestiremiyordum; bir fincan çay daha mı verecekti, yoksa bıçakla üzerime mi gelecekti?

Sandalyesini aniden ittiğinde sandalyenin bacaklarından tiz bir ses çıktı. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. "O gideli çok oldu," dedi usulca.

"Kim? Patrick mi?"

Beni duymazdan geldi. "Sabahları yürüyüş yapar ama bu genelde çok sürmez. İyi değil. Ben..."

"Gidip onu aramak ister misiniz?" diye sordum. "İsterseniz ben de sizinle gelebilirim."

"Hemen hemen her gün tepedeki kır evine gider," dedi, sanki ben orada yokmuşum, sanki beni duyamıyormuş gibi konuşarak. "Nedenini bilmiyorum. Sean onu oraya götürürdü. İkisi... Ah, bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Artık doğru olanın ne olduğunu bile bilmiyorum." Sağ elini yumruk haline getirdi. Eski beyaz bandajında kırmızı bir leke belirdi.

"Nel Abbott öldüğünde çok mutlu olmuştum," dedi. "Hepimiz çok mutlu olmuştuk. Büyük bir rahatlamaydı. Ama kısa sürdü. Kısa sürdü. Çünkü artık bu ölümün başımıza daha çok sorun çıkarıp çıkarmadığını düşünür oldum." En sonunda dönüp yüzüme baktı. "Neden buradasınız? Ah, lütfen yalan söylemeyin çünkü bugün hiç havamda değilim." Elini yüzüne doğru götürdü. Ağzını silerken parlak kan dudaklarına bulaştı.

Telefonumu çıkarmak için elimi cebime soktum. "Bence artık gitsem iyi olur," dedim, yavaşça ayağa kalkarak. "Sean ile konuşmaya gelmiştim ama madem burada değil..."

"O dalgın biri değildir," dedi, sola doğru bir adım atıp benimle ön kapıya geçişin tam orta yerinde durarak. "Dalgınlıkları vardır ama o farklı. Hayır, size Newcastle'a gittiğini söylemediyse, bunun nedeni size güvenmemesidir. Size güvenmiyorsa, ben de size güvenebileceğimden emin değilim. Yalnızca bir kez daha soracağım," dedi. "Neden buradasınız?"

Başımla onayladım, omuzlarımı düşürmek, sakin görünmek için bilinçli bir çaba sarf ettim. "Dediğim gibi, Sean ile konuşmak istiyordum."

"Ne konuda?"

"Uygunsuz bir davranış iddiası konusunda," dedim. "Nel Abbott ile olan ilişkisiyle ilgili."

Helen bana doğru yürüyünce mide bulandıracak kadar keskin bir adrenalin tekmesini bağırsaklarımda hissettim. "Bunun bazı sonuçları olacak, değil mi?" dedi, yüzünde kederli bir gülümsemeyle. "Olmayacağını nasıl düşünebiliriz ki?"

"Helen," dedim, "bilmek istediğim şey–"

Ön kapının çarptığını duyunca hızla geri çekildim ve Helen ile aramıza mesafe koydum. Patrick mutfağa girdi.

Bir an hiçbirimiz tek laf etmedik. Patrick gözlerini gözlerime dikerek yüzüme baktı, çenesi kıpırdadı. Bir yandan da ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Daha sonra dikkatini Helen'a verdi. Kanlı elini fark edince hemen canlandı.

"Ne oldu? Yoksa sana bir şey mi yaptı? Tatlım..."

Helen'ın yüzü kızardı, benimse midem sıkıştı. "Bir şey yok," dedi hızla. "Bir şey yok. O bir şey yapmadı. Soğan doğrarken elim kaydı..."

Patrick hâlâ bıçak tutan diğer eline baktı ve bıçağı nazikçe aldı. "Onun burada ne işi var?" diye sordu, bana bakmadan.

Helen başını yana doğru eğip bana baktı ve sonra bakışlarını yeniden kayınpederine çevirdi. "Sorular soruyordu," dedi, "Nel Abbott hakkında." Yutkundu. "Sean hakkında. Onun mesleki tutumu hakkında."

"Prosedür gereği, soruşturma kapsamında bazı konuları açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Patrick konuyla pek ilgilenmemiş gibiydi. Yüzüme bakmadan mutfak masasına oturdu. "Onu neden buraya sürdüklerini," dedi Helen'a, "biliyor musun? Sorup soruşturdum. Elbette hâlâ tanıdığım insanlar var ve Londra'daki eski iş arkadaşlarımdan biriyle konuştuğumda, bana bu güzel çavuşun Met'teki işinden kendinden küçük bir iş arkadaşını baştan çıkardığı için el çektirildiğini söyledi. Üstelik

bu iş arkadaşı sıradan bir iş arkadaşı da değilmiş, bir kadınmış! Bunu aklın alıyor mu?" Kuru kahkahası bir sigara tiryakisinin öksürüğünden de kötüydü. "Buna rağmen, aynı suçu kendi de işlemiş olmasına rağmen, Bay Henderson'ın izini sürüyor. Kendi cinsel doyumu için görevini kötüye kullanmış ama hâlâ bir işi var." Sigarasını yaktı. "Şimdi de buraya gelmiş, oğlumun mesleki tutumu hakkında konuşmak istediğini söylüyor!"

En sonunda yüzüme baktı. "Sen meslekten men edilmeliydin ama kadın olduğun için, *lezbiyen* olduğun için işin içinden sıyrılmana göz yumdular. *Eşitlik* diye buna diyorlar işte." Kibirli bir tavırla güldü. "Bunu bir erkek yapsaydı, neler olabileceğini hayal edebiliyor musun? Sean, kıdemce kendinden küçük biriyle yatarken yakalansaydı işinden olurdu."

Titremelerini engellemek için ellerimi yumruk haline getirdim. "Ya Sean'ın yattığı kadın en sonunda ölü bulunsaydı?" diye sordum. "O zaman ona ne olurdu?"

İhtiyar bir adama göre oldukça hızlı hareket etti. Ayağa kalkarken sandalyesi de büyük bir çatırtıyla arkaya doğru düştü. Boğazıma sarılması bir saniye bile sürmemiş gibiydi. "Ağzını topla, seni pis kaltak," diye fısıldadı, ekşi nefesini yüzüme üfleyerek. Göğsünden sert bir şekilde itince beni bıraktı.

Geriye doğru çekildi, kolları iki yanındaydı ve yumruklarını sıkmıştı. "Oğlum yanlış bir şey yapmadı," dedi usulca. "Onun başını belaya sokarsan, ben de senin başını belaya sokarım. Bunu anlıyor musun? Karşılığını misliyle alırsın."

"Baba," dedi Helen. "Bu kadar yeter. Kadını korkutuyorsun."

Patrick gülümseyerek gelinine döndü. "Biliyorum, tatlım. Zaten istediğim de bu." Yeniden bana bakıp gülümsedi. "Bazıları bir tek bundan anlar."

Jules

Arabayı, Townsendlerin evine giden yolun kenarında bıraktım. Aslında buna gerek yoktu, avlularında park için bir sürü yer vardı ama oraya park etmem daha doğru gelmişti. Sanki gizli bir görevdeydim ve onları şaşırtmam gerekiyordu. Tecavüzcümle yüzleştiğim günkü o korkusuz hatıra geri dönmüştü. Cebimde bilezikle güneşten kurumuş avluya dik ve cesur bir şekilde girdim. Buraya ablam için, işleri yoluna koymak için gelmiştim. Kararlıydım. Korkusuzdum.

Ta ki Patrick Townsend kapıyı elinde bıçak ve yüzünde öfkeyle açana kadar.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Ön kapıdan birkaç adım geriye çekildim. "Ben..." Kapıyı yüzüme çarpmak üzereydi ve ben de ne istediğimi söylemekten korkuyordum. *Karısı için yaptı,* demişti bana Nickie. *Bir de ablan için.* "Ben..."

"Jules?" diye seslendi bir ses içeriden. "Sen misin?"

Ev suç mahallinden farksızdı. Helen'ın eli ve yüzü kana bulanmıştı, Erin ise her şey kontrol altındaymış gibi davranmaya çabalıyordu. Beni neşeli bir gülümsemeyle selamladı. "Sizi buraya getiren ne? Polis merkezinde buluşacaktık."

"Evet, biliyorum. Ben..."

"Söyle söyleyeceğini," diye mırıldandı Patrick. Tenim sı-

caktan karıncalanmaya başladı, nefesim kesildi. "Abbottlar! Tanrım, ne aile ama!" Bıçağı mutfak masasına çarparken sesini iyice yükseltti. "Seni hatırlıyorum. Gençken obez değil miydin sen?" Helen'a doğru döndü. "Mide bulandırıcı bir şişkonun tekiydi. Hele anne babası! İçler acısı." Yeniden bana doğru döndüğünde ellerim titriyordu. "Annesinin bir bahanesi olabilir çünkü ölmek üzereydi ama birinin onları elinden tutması gerekirdi. Sen ve ablan meydanı boş buldunuz. İkiniz de şimdi ne haldesiniz, bir baksana! O zaten dengesizdi, sen de... Sen nesin? Geri zekâlı mı?"

"Bu kadar yeter, Bay Townsend," dedi Erin. Kolumu tuttu. "Hadi, polis merkezine gidelim. Lena'nın ifadesini almamız gerek."

"Ah, evet, bir de o var. O da annesi gibi olacak. Aynı annesi gibi pis görünüyor. Ağzı bozuk. Tam tokatlamalık bir çocuk."

"Henüz ergenlik çağındaki yeğenime neler yapacağınızı çok fazla düşünüyorsunuz, değil mi?" dedim yüksek sesle. "Sizce bu doğru bir davranış mı?" Öfkem gitgide artıyordu ve Patrick buna hazırlıklı değildi. "Evet? Öyle mi? Mide bulandırıcı yaşlı herif." Erin'e döndüm. "Benim henüz gitmeye niyetim yok," dedim. "Ama burada olmanıza sevindim, Erin. Bence çok iyi denk geldi çünkü ben buraya Patrick ile konuşmaya gelmemiştim," dedim, Patrick'e doğru dönerek, "onla konuşmaya geldim. Sizinle, Bayan Townsend." Titreyen ellerimle cebimdeki küçük, plastik torbayı çıkarıp masaya, bıçağın hemen yanına koydum. "Bu bileziği ablamın bileğinden ne zaman aldınız?"

Helen'ın gözleri büyüdü. Suçlu olduğunu anlamıştım.

"Jules, bu bilezik nereden çıktı?" diye sordu Erin.

"Lena'dan. O da Mark Henderson'dan almış. Mark da Helen'dan almış. Helen da, bu suçlu bakışlarından tahmin

ettiğim kadarıyla, ablamı öldürmeden önce onun bileğinden almış."

Patrick yüksek sesli ve sahte bir kahkaha attı. "O Lena'dan aldı, Lena, Mark'tan aldı. Mark, Helen'dan aldı. Helen da panayır sırasında Noel ağacından almıştı! Üzgünüm, tatlım," diyerek Helen'dan özür diledi, "kabalığımı mazur gör ama bu tam bir saçmalık."

"Ofisinizdeydi, değil mi, Helen?" Erin'e baktım. "Üzerinde parmak izleri ve DNA vardır."

Patrick yeniden güldü ama bu kez Helen epey gerilmişti. "Hayır, ben..." dedi en sonunda. Önce Erin'e, ardından kayınpederine bakı. "Bilezik... Hayır." Derin bir nefes aldı. "Ben onu buldum," dedi. "Ama onun ne olduğunu... bilmiyordum. Ben yalnızca... aldım işte. Kayıp eşya bürosuna bırakacaktım."

"Helen, bileziği nerede buldunuz?" diye sordu Erin. "Okulda mı buldunuz?"

Helen, Patrick'e baktıktan sonra yeniden çavuşa baktı. Sanki nasıl bir yalan söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Bence ben... evet, okulda buldum. Ve, eee, kimin olduğunu bilmediğim için..."

"Ablam o bileziği hiç çıkarmazdı," dedim. "Üzerinde annemin baş harfleri vardı. Onun ne olduğunu, ne kadar önemli olduğunu anlamamış olduğuna inanmak biraz zor."

"Anlamadım," dedi Helen ama sesi incecikti ve yüzü kızarıyordu.

"Tabii ki bilmiyordu!" diye bağırdı Patrick aniden. "Tabii ki kimin olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyordu." Hızla Helen'ın yanına gelip elini omzuna koydu. "Bilezik Helen'daydı çünkü ben onu arabada unutmuşum. Benim dikkatsizliğim. Atacaktım, atmak istiyordum ama... Çok unutkan oldum. Çok unutkan oldum, değil mi, tatlım?"

Helen bir şey söylemedi ve kıpırdamadı da. "Arabada unutmuşum," dedi Patrick, bir kez daha.

"Tamam," dedi Erin. "Peki siz nereden bulmuştunuz?"

Erin'e cevap verirken benim yüzüme baktı. "Aptal karı, sence nereden bulmuş olabilirim? O orospuyu uçurumdan atmadan önce bileğinden çıkardım."

Patrick

Helen'ı uzun süredir seviyordu ama Patrick'i korumak için kendini öne attığı anda bu sevgisi zirveye ulaştı.

"Öyle olmadı!" dedi Helen, ayağa fırlayarak. "Bu... Hayır! Suçu üzerine alma baba, böyle bir şey olmadı. Sen... sen..."

Patrick elini uzatarak Helen'a gülümsedi. Helen kendine uzatılan eli tutunca Patrick onu kendine doğru çekti. Eli yumuşaktı ama zayıf değildi. Mütevazılığı, gizlemediği sadeliği herhangi bir güzellikten çok daha çarpıcıydı. Patrick bundan çok etkilenmişti; nabzının yükseldiğini, zayıflamış yaşlı kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Kimse konuşmuyordu. Kız kardeş sessizce ağlıyor, ağzından sessiz kelimeler dökülüyordu. Çavuş, Patrick'i ve Helen'ın uyanık yüz ifadesini izledi.

"Siz..." Başını iki yana salladı, doğru kelimeleri bulamıyordu. "Bay Townsend, ben..."

"Hadi be!" Patrick aniden öfkelenmişti, kadının kendini belli eden üzüntüsünden uzaklaşmak istiyordu. "Sen bir polissin be kadın, yapman gerekeni yap."

Erin derin bir nefes aldı ve ona doğru yürüdü. "Patrick Townsend, sizi Danielle Abbott cinayetinin şüphelisi olarak tutukluyorum. Bir şey söylemenize gerek yok..."

"Evet, evet, evet, tamam," dedi bıkkınlıkla. "Biliyorum,

her şeyi biliyorum. Tanrım. Senin gibi kadınlar ne zaman susacaklarını hiç bilmiyorlar."

Sonra Helen'a döndü. "Ama sen, tatlım, sen biliyorsun. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman susacağını biliyorsun. Sen gerçekleri söylüyorsun, kızım."

Helen ağlamaya başladı. Patrick, Helen'dan ayrılmadan önce son kez yukarıdaki odada onunla baş başa olmayı her şeyden çok istiyordu. Onu alnından öptü ve çavuşun peşinden kapıdan çıkmadan önce onunla vedalaştı.

Patrick mistisizme, içgüdüsel duygulara ya da önsezilere hiçbir zaman inanmamıştı ama inansaydı hesaplaşma ânının, oyunun sonunun geldiğini hissederdi. Nel Abbott'ın soğuk cesedini sudan çıkarmalarından çok önce hissederdi. Ama o, yaşının bir belirtisi olarak bunu umursamamıştı. Son zamanlarda aklı ona türlü oyunlar oynuyor, eski hatıralarının rengini ve sesini arttırıyor, yeni hatıralarının ise köşelerini bulandırıyordu. Bunun uzun vedanın henüz başlangıcı olduğunu, içten içe, çekirdekten kabuğuna kadar yenip bitirileceğini biliyordu. En azından gevşeyen uçları bağlamaya, kontrolü ele geçirmeye hâlâ zamanı olduğu için minnettar olabilirdi. Şimdi anlamıştı; bu, inşa ettikleri hayattan bir şeyi kurtarmanın tek yoluydu ama herkesin kurtarılamayacağını da biliyordu.

Onu Beckford'daki polis merkezinin görüşme odasına aldıklarında, ilk başta bu aşağılamayı kaldıramayacağını düşündü ama kaldırdı. İçinin şaşırtıcı bir şekilde rahatlamış olması her şeyi kolaylaştırmıştı. Hikâyesini anlatmak istiyordu. Bütün gerçekler eninde sonunda ortaya çıkacaksa, hâlâ zamanı varken, hâlâ aklı yerindeyken bunu o anlatmalıydı. İç rahatlığı bir yana, bir de gurur meselesiydi. Hayatı boyunca bir parçası Lauren'ın öldüğü gece olanları hep an-

latmak istemişti ama bir türlü anlatamamıştı. Oğluna olan sevgisi nedeniyle kendini tutmuştu.

Kısa ve basit cümleler kuruyordu. Açık konuşuyordu. Lauren Slater'ın 1983'teki, Danielle Abbott'ın ise 2015'teki cinayetlerine dair itiraflarda bulunmak istediğini söyledi.

Lauren elbette daha kolaydı. Anlaşılır bir hikâyeydi. Evde tartışmışlardı. Lauren, Patrick'e saldırınca Patrick de kendini korumuştu ve bu koruma sırasında Lauren ağır yaralanmıştı ve pek ümit yoktu. Patrick oğlundan gerçekleri saklamak ve –bunu kabul ediyordu– hapse de girmemek için Lauren'ı nehre götürmüş, uçurumun tepesine çıkarmış ve artık cansız olan bedenini suyun içine atmıştı.

Çavuş Morgan onu nazikçe dinliyordu ama bu esnada sözünü kesmek zorunda kaldı. "O sırada oğlunuz yanınızda mıydı, Bay Townsend?" diye sordu.

"Oğlum bir şey görmedi," diye cevapladı Patrick. "Olan biteni anlayamayacak kadar küçük ve korkmuştu. Annesinin canının yandığını da görmedi, düşüşünü de."

"Onu uçurumdan atışınızı görmedi mi?"

Patrick masanın karşı tarafına fırlayıp Erin'i tokatlamamak için kendini zor tuttu. "Hiçbir şey görmedi. Onu da arabaya almam gerekti çünkü altı yaşındaki bir çocuğu bir fırtınanın ortasında evde yalnız bırakamazdım. Çocuğun olsaydı anlardın. O bir şey görmedi. Kafası karışmıştı, ben de ona... gerçeklerin ona anlamlı gelecek, onun anlamlandırabileceği bir versiyonunu anlattım."

"Gerçeklerin bir versiyonunu mu?

"Ona bir hikâye anlattım. Anlayamayacaları konularda çocuklara hikâye anlatırsın. Ona kabul edebileceği, hayatını yaşanır kılabilecek bir hikâye anlattım. Anlamıyor musun?" Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sesini yükseltmeden edemiyordu. "Onu yalnız bırakacak değildim ya? Annesi ölmüştü ve ben de hapse girersem ona ne olacaktı? Nasıl bir hayatı

olacaktı? Yetiştirme yurduna gönderilecekti. Ben orada büyüyen çocuklara ne olduğunu gördüm. Zarar görmeyen ve sapıklaşmayanı yok. Ben oğlumu korudum," dedi Patrick, koltukları kabararak, "hayatı boyunca."

Nel Abbott'ın hikâyesini anlatmaksa kaçınılmaz bir şekilde daha zordu. Nel'in, Nickie Sage ile konuştuğunu ve Lauren hakkındaki iddiaları ciddiye aldığını görünce endişelenmişti. Nel polise gitmeyecekti, hayır. Adaletle ya da böyle bir şeyle ilgilenmiyordu. Tek ilgilendiği, değersiz sanatını köpürtmekti. Patrick'i endişelendiren şey, Nickie'nin Sean'ı üzecek bir şey söyleme olasılığıydı. Yine oğlunu koruyordu. "Babalar böyledir," dedi. "Senin bundan pek haberin olmayabilir. Duyduğum kadarıyla seninki ayyaşın tekiymiş." Atılan bu yumruk karşısında irkilen Erin Morgan'ı gülümseyerek izledi. "Çok sinirliymiş."

Nel Abbott'a iddialar hakkında konuşmak için bir akşam geç saatte buluşmayı teklif ettiğini söyledi.

"Sizle uçurumda buluşmayı kabul mü etti?" Çavuş Morgan'ın buna inanırmış gibi bir hali yoktu.

Patrick gülümsedi. "Onu tanımıyorsun tabii. Kibrinin nasıl büyük olduğunu, kendini nasıl önemli gördüğünü bilmiyorsun. Yapmam gereken tek şey, ona Lauren ile aramda geçenleri anlatacağımı söylemekti. O geceki korkunç olayların hemen orada, olay mahallinde nasıl meydana geldiğini gösterecektim. Ona hikâyeyi daha önce hiç anlatılmadığı gibi anlatacaktım. Onu uçuruma çıkardıktan sonrası kolaydı. İçki içmişti ve ayakta duracak hali yoktu."

"Ya bilezik?"

Patrick sandalyesinde kıpırdandı ve Çavuş Morgan'ın gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. "Biraz boğuştuk. Benden kaçmaya çalıştığı sırada onu kolundan yakaladım. Bileziği de o sırada bileğinden çıktı."

"Onu bileğinden çıkarmıştınız; bana daha önce böyle

söylemiştiniz, değil mi?" Notlarına baktı. "Onu 'o orospunun bileğinden çıkardım' demiştiniz."

Patrick başını evet anlamında salladı. "Evet. Kızgındım, kabul ediyorum. Oğlumla ilişki yaşadığı, evliliğini tehdit ettiği için ona kızgındım. Onu baştan çıkarmıştı. En güçlü ve en ahlaklı erkekler bile kendini bu şekilde sunan bir kadının kapısında köle olabilir."

"Bu şekilde sunan mı?"

Patrick dişlerini gıcırdattı. "Evde bulamadığı cinsel özgürlüğü sunan. Çok üzücü olduğunu biliyorum ama böyle şeyler oluyor. Bu konuda kızgındım. Oğlumun evliliği çok güçlüdür." Patrick, Çavuş Morgan'ın kaşlarının kalktığını gördü ve kendine bir kez daha hakim olmaya çalıştı. "Bu konuda kızgındım. Bileziği bileğinden çıkardım ve onu ittim."

DÖRDÜNCÜ KISIM

EYLÜL

Lena

Buradan ayrılmak istemeyeceğimi sanmıştım ama her gün nehre bakmaya, okula giderken yanından geçmeye tahammülüm kalmadı. Artık nehirde yüzmek bile istemiyorum. Zaten çok soğuk. Yarın Londra'ya gidiyoruz ve neredeyse bütün eşyalarımı topladım bile.

Ev kiraya verilecek. Aslında bunu istememiştim. İnsanların bizim odalarımızda yaşamasını, bizim alanımızı doldurmasını istemiyordum ama Jules böyle yapmazsak evde izinsiz yaşayanların olabileceğini ya da içinin döküleceğini söyledi. Kimse ona göz kulak olamayacaktı ve böyle bir şeyi istemiyordum. O yüzden kabul ettim.

Ev hâlâ benim. Annem onu bana bıraktı ve on sekiz yaşımı doldurduğumda (ya da yirmi bir yaşımı, her neyse) tamamen benim olacak. Yeniden burada yaşayacağım. Bunu biliyorum. Canım eskisi kadar yanmadığında ve baktığım her yerde onu görmeyi bıraktığımda yeniden buraya döneceğim.

Londra'ya gitmekten korkuyorum ama öncekine kıyas-

la bu konuda kendimi daha iyi hissediyorum. Jules (Julia değil) gerçekten tuhaf biri, her zaman da tuhaf olacak. Birkaç tahtası eksik. Ama ben de biraz tuhafım ve benim de birkaç tahtam eksik olduğu için belki ikimiz de düzeliriz. Sevdiğim yanları da var. Yemek yapıyor, dırdır ediyor, sigara içtiğim için beni azarlıyor, nereye gittiğimi ve ne zaman döneceğimi söylememi istiyor. Diğer insanların anneleri gibi.

Yine de ikimiz yaşayacağımız için mutluyum. Kocası yok ve tahminime göre erkek arkadaşı falan da yok. En azından yeni okuluma başladığımda kimse kim olduğumu ya da hakkımda herhangi bir şey bilmeyecek. Kendini baştan yaratabilirsin, demişti Jules. Bunu biraz gereksiz bulmadım değil. Benim ne eksiğim varmış ki? Gerçi ne demek istediğini biliyorum. Saçlarımı kestim ve artık farklı görünüyorum. Londra'daki yeni okuluma başladığımda kimsenin sevmediği o güzel kız olmayacağım. Sıradan olacağım.

Josh

Lena vedalaşmak için yanıma geldi. Saçlarını kesmiş. Hâlâ güzel ama eskisi kadar hoş değil. Ona saçlarını uzun daha çok sevdiğimi söyleyince güldü ve yeniden uzayacağını söyledi. Bir daha görüştüğümüzde tekrar uzamış olacak, dedi. Bunu duyduğuma sevindim çünkü en azından bir daha görüşeceğimizi düşündüğü anlamına geliyor. Ben bundan pek emin değildim çünkü artık Londra'da olacak ve biz de Devon'a gidiyoruz. Devon ile Londra pek yakın değil. Ama o çok da uzak olmadığını, beş saat kadar sürdüğünü söyledi. Birkaç sene sonra da ehliyet alacak, gelip beni alacakmış. Birlikte başımızı belaya sokacakmışız.

Biraz odamda oturduk. Biraz tuhaftı çünkü birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Yeni haberleri olup olmadığını sorunca boş gözlerle yüzüme baktı. Bay Henderson hakkında, dedim. Başını iki yana salladı. Bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi. Etrafta epey dedikodu dönüyor. Okuldakiler Lena'nın onu öldürdüğünü, denize ittiğini söylüyor. Bence bu çok saçma ama gerçek olsaydı da onu suçlayamazdım.

Katie'nin, Bay Henderson'a bir şey olmasına çok üzüleceğini biliyorum ama onun bir şeyden haberi yok, değil mi? Ölümden sonra yaşam diye bir şey yok. Önemli olan tek şey, geride kalan insanlar ve ben her şeyin daha iyiye gittiğini

düşünüyorum. Annem ve babam mutlu değiller ama iyiye gidiyorlar, eskisinden farklılar. Rahatlamış gibiler. Artık nedenini düşünmelerine gerek kalmadı. İşte bu yüzden deyip gösterebilecekleri bir nedenleri var artık. *Tutunabilecekleri bir şey*, demişti biri. Bunu anlayabiliyorum ama benim için bir anlam ifade edeceğini sanmıyorum.

Louise

Bavullar arabadaydı ve kutular etiketlenmişti. Öğlen olmadan anahtarları teslim edeceklerdi. Josh ve Alec, Beckford'ı hızlıca gezerek herkesle vedalaşmakla meşguldü ama Louise kalmıştı.

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi.

Louise kızının yaşamış olduğu, bildiği tek evle vedalaşmak için kalmıştı. Merdivenlerin altındaki dolapta ölçtüğü boyunun izleriyle, bahçedeki taş basamakla vedalaşması gerekiyordu. Katie bu taş basamakta düşüp dizini kestiğinde Louise kızının mükemmel olmayacağını, yara bere izleriyle dolu olacağını ilk kez fark etmişti. Oturup saatlerce sohbet ettikleri, Katie'nin saçlarını kurutup rujunu sürdükten sonra akşam Lena'ya gideceğini söyleyip orada kalmasının sorun olup olmayacağını sorduğu yatak odasıyla vedalaşması gerekiyordu. Acaba Lena'da kalacağı konusunda ona kaç kez yalan söylemişti?

(Geceleri uykusunu kaçıran şey –şeylerden biri– nehir kenarındaki o gün, Mark Henderson'ın gözünde yaşlarla ona baş sağlığı dilemesiydi. Louise bundan çok etkilenmişti.)

Lena vedalaşmak için gelmiş, yanında Nel'in yazılarını, fotoğraflarını, notlarını ve içinde bilgisayardaki bütün dosyaların bulunduğu USB'yi getirmişti. "İstersen hepsini yak.

Hiçbirine bir daha bakmak istemiyorum." Louise, Lena'nın gelmesine sevinmişti. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağına daha çok sevinmişti. "Sence beni affedebilir misin?" diye sordu Lena. "Bir gün affedebilecek misin?" Louise onu çoktan affettiğini söylese de bu yalnızca nezaketen söylenmiş bir yalandı.

Nezaket onun yeni projesiydi. Ruha etkisinin öfkeden daha yumuşak olmasını umuyordu. Lena'yı hiçbir zaman affedemeyeceğini bilse de –gerçekleri gizlediği, sır tuttuğu hatta kendi kızı ölmüşken o hâlâ *hayatta olduğu* için– ondan nefret de edemiyordu. Çünkü kesin olan bir şey varsa, herhangi bir şey, bu dehşetin içinde şüphesiz tek bir şey varsa, o da Lena'nın Katie'ye olan sevgisiydi.

ARALIK

Nickie

Nickie'nin çantaları toplanmıştı.

Şehirde her şey daha sakindi. Kış geldiğinde hep böyle olurdu ama çoğu insan da artık yaşananları geride bırakmıştı. Patrick Townsend hücresinde çürüyordu (ha!) ve oğlu huzur bulmak için kaçıp gitmişti. Ona iyi şanslar. Değirmen boştu, Lena Abbott ve teyzesi Londra'ya taşınmıştı. Whittakerlar da taşınmıştı; ev daha piyasaya çıkalı bir hafta olmadan Range Rover'lı, üç çocuk ve köpekli birileri geldi.

Kafasındakiler de artık sakinleşmişti. Jeannie eskisi kadar yüksek sesle konuşmuyordu. Konuştuğunda ise tirat atmıyor, sohbet ediyordu. Son günlerde Nickie pencereden dışarı bakarak daha az, yataktaysa daha çok zaman geçirir olmuştu. Kendini çok yorgun hissediyordu ve bacakları daha da çok ağrıyordu.

Sabah iki hafta güneş ışığına doymak için İspanya'ya gidecekti. Dinlenecek, kafasını dinleyecekti. Buna çok ihtiyacı vardı. Sürpriz bir şekilde eline para geçmişti: Nel Abbott'ın mirasçısından Marsh Sokağı, Beckford'da yaşayan

Nicola Sage'e on bin pound gelmişti. Kimin aklına gelirdi ki? Ama belki de Nickie'nin şaşırmaması gerekiyordu çünkü Nel onu dinleyen tek kişiydi. Zavallıcık! Nickie'yi dinlemişti de başına gelmeyen kalmamıştı.

Erin

Noel'den önce geri döndüm. Nedenini tam olarak bilmiyorum ama neredeyse her gece nehri rüyamda görüyordum. Bu yüzden Beckford'a gelmenin şeytanı içimden çıkarmaya yarayabileceğini düşündüm.

Arabayı kilisenin orada bırakıp göletten kuzeye, uçuruma doğru yürüdüm. Selofanın içinde ölen birkaç demet çiçeğin yanından geçtim. Kır evine giden yolu yürüdüm. Çökmüş ve berbat haldeydi. Perdeleri kapanmış, kapıya kırmızı boya sıçramıştı. Tokmağı çevirmeye çalıştım ama kilitliydi. Geri dönüp uçuk mavi ve sessiz nehrin donmuş yüzeyinde yürüdüm. Yükselen ses hayaletleri andırıyordu. Nefesim havada bütün beyazlığıyla asılı kalıyor, kulaklarım soğuktan acıyordu. Keşke şapka taksaydım.

Nehre geldim çünkü gidecek başka bir yer ve konuşacak kimse yoktu. Gerçekten konuşmak istediğim kişi Sean'dı ama onu bulamamıştım. County Durham'da Pity Me –kulağa uydurma bir isim gibi geliyor ama değil– denen bir yere taşındığını duymuştum. Şehir orada ama Sean yoktu. Bana verilen adreste, dışında TUV LET yazan bir tabela olan boş bir ev vardı. Patrick'in son günlerini geçireceği hapishane olan HMP Frankland ile de bağlantıya geçtim ama bana ihtiyarın oraya yerleştirildiğinden beri hiç ziyaretçisinin gelmediğini söylediler.

Gerçekleri Sean'a sormak istiyordum. Artık polis ol-

madığı için bana anlatabileceğini düşünmüştüm. Nasıl bir yaşam sürdüğünü, Nel'in ölümünü soruştururken en başından beri onu babasının öldürdüğünü bilip bilmediğini anlatabileceğini düşünmüştüm. Bu pekâlâ mümkündü. Sonuçta hayatı boyunca babasını korumuştu.

Nehir de hiç cevap vermiyordu. Bir ay önce bir balıkçı lastik çizmelerinin saplandığı çamurda bir cep telefon bulduğunda içim umutla dolmuştu. Ama Nel Abbott'ın telefonu, telefon kayıtlarından öğrenemediğimiz hiçbir şey söylemedi. İçinde hâlâ açıklanamamış olan bir şeyi açıklayacak fotoğraflar ve görüntüler vardıysa bile onlara ulaşmamış imkânsızdı. Telefon açılmıyordu bile, bozulmuştu, içi alüvyon ve suyla dolmuş, çürümüştü.

Sean gittikten sonra geriye bir yığın belge, soruşturma, Sean'ın bildiklerine dair, bütün bu soruşturmanın ne zaman ve neden bu kadar kötü yürütüldüğüne dair sorulmuş ve cevaplanmamış sorular kalmıştı. Sorun yalnızca Nel'in değil, aynı zamanda Henderson'ın da dosyasıydı: Nasıl olmuştu da Henderson gözümüzün önünden hiç iz bırakmadan kaybolmayı başarmıştı?

Patrick ile son görüşmemizi, anlattığı hikâyeyi defalarca düşünüp durdum. Nel'in bileziği, Patrick kolunu tutarken bileğinden çıkmıştı. Patrick onu uçurumdan atmadan önce boğuşmuşlardı. Ama Patrick'in bileziği çıkardığını söylediği bileğinde hiç morluğa rastlanmamıştı. Boğuşmaya dair de hiç iz yoktu. Üstelik bileziğin klipsi kırılmamıştı bile.

Tüm bunları o zaman dile getirmiştim ama tüm olanlardan, Patrick'in itiraflarından, Sean'ın istifasından, kıç kollamalardan ve suçu başkasına atmalardan sonra kimse beni dinleyecek durumda değildi.

Nehrin kenarına oturduğumda bir süredir hissettiklerimi hissettim: Nel'in, Lauren'ın ve Katie'nin hikâyesi tamamlanmamış, bitmemişti. Görülmesi gerekenleri hiçbir zaman görememiştim.

Helen

Helen'ın Pity Me'nin dışında, Durham'ın kuzeyinde yaşayan bir teyzesi vardı. Kadının bir kır evi vardı ve Helen bir yaz onu ziyaret etmiş, havuç parçalarıyla eşekleri beslemiş, çalılardan böğürtlen toplamıştı. Şehir hatırladığından artık daha sefil ve daha fakir görünüyordu. Ortalıkta eşek falan da yoktu ama küçüktü, meçhuldü ve kimse onu umursamıyordu.

Kendine niteliklerinin altında bir iş ve arka tarafında avlusu olan küçük bir zemin kat bulmuştu. Ev öğleden sonra güneş görüyordu. Şehre ilk vardıklarında müstakil bir ev kiralamışlardı ama bu yalnızca birkaç hafta sürmüştü. Helen bir sabah uyandığında Sean gitmişti. O da anahtarları ev sahibine teslim edip kendine yeni bir daire bakmaya başlamıştı.

Onu aramayı denememişti. Geri dönmeyeceğini biliyordu. Aileleri parçalanmıştı, Patrick olmadan parçalanmaması mümkün değildi. Patrick onları bir arada tutan bir tutkal gibiydi.

Helen'ın kalbi de, pek düşünmek istemeyeceği bir şekilde paramparça olmuştu. Patrick'in ziyaretine gitmemişti. Ona üzülmesinin bile fazla olduğunu biliyordu. Patrick karısını ve Nel Abbott'ı soğukkanlılıkla öldürdüğünü itiraf etmişti.

Hayır, soğukkanlılıkla değil, hayır. Bu doğru değil. Helen, Patrick'in her şeyi siyah ya da beyaz olarak gördüğüne, Nel Abbott'ın aileleri için, birliktelikleri için bir tehdit olduğuna inandığını biliyordu. Öyleydi de. Patrick de harekete geçti. Bunu Sean için, Helen için yaptı. Buna soğukkanlılık denmez, değil mi?

Ama her gece aynı kâbusu görüyordu: Patrick kedisini suyun içine daldırıyordu. Rüyasında Patrick'in gözleri mühürlenmişti ama kedininkiler açıktı. Can çekişen hayvan yüzünü ona doğru döndüğünde, gözlerinin tıpkı Nel Abbott'ın gözleri gibi parlak yeşil olduğunu görüyordu.

Rahat uyuyamıyordu ve yalnızdı. Birkaç gün önce biberiye bitkisi almak için en yakın çiçekçiye otuz kilometre yol yapmıştı. Aynı gün daha geç saatlerde Chester-le-Street'teki hayvan barınağına gidip kendine uygun bir kedi seçti.

OCAK

Jules

Her sabah kahvaltı masasında on beş yaşındaki halinle karşı karşıya oturmak çok tuhaf bir his. Masadaki kötü alışkanlıkları seninle aynı. Bunu söylediğimde, tıpkı senin yaptığın gibi gözlerini deviriyor. Masada otururken bağdaş kuruyor, kemikli dizleri masanın her iki tarafından çıkıyor. Tıpkı senin yaptığın gibi. Müzik dinlerken ya da bir şeyler düşünürken kendini kaybettiğinde yüzündeki rüyadaymış ifadesi seninkiyle aynı. O anda kimseyi dinlemiyor. İnatçı ve can sıkıcı. Hiç susmadan ve ahenksiz bir şekilde şarkı söylüyor. Aynı annem gibi. Babamız gibi gülüyor. Her sabah okula gitmeden yanağımdan öpüyor.

Hatalarımı telafi edemem: seni dinlemeyi reddetmem, hakkında en kötüsünü düşünme hevesim, çaresiz durumdayken sana yardım etmemem, seni sevmeye bile çalışmamam. Çünkü senin için yapabileceğim hiçbir şey yok. Tek telafi yolu, anne gibi davranmam. Anneliğin birçok şeklini uygulamam. Sana kardeş olamadım ama çocuğuna anne olmaya çalışacağım.

Stoke Newington'daki küçük ve düzenli evimi her gün mahvediyor. Bu karmaşadan endişe ve telaş duymamak için büyük çaba sarf ediyorum. Ama deniyorum. Lena'nın babasıyla karşılaştığım gün açığa çıkan korkusuz tarafımı hatırlıyorum; o kadının geri dönmesini çok isterdim. İçimde o kadından, senden, Lena'dan daha çok olmasını isterdim. (Sean Townsend beni senin cenazenin olduğu gün eve bıraktığında benim sana benzediğimi söylemişti, ben de inkâr etmiştim. Anti-Nel olduğumu söylemiştim. Bunla gurur duyuyordum. Artık duymuyorum.)

Ailemden kalan tek kişi olduğu ya da olacağı için kızınla kurduğum hayattan zevk almaya çalışıyorum. Ondan zevk almaya, seni öldüren adamın çok geçmeden hapiste öleceği gerçeğinden de teselli bulmaya çalışıyorum. Karısına, oğluna ve sana yaptıklarının bedelini ödüyor.

Patrick

Patrick artık rüyasında karısını görmez olmuştu. Bugünlerde, onun yerine, o gün evde olanların daha farklı cereyan ettiğini görüyordu. Dedektife itiraf etmek yerine meyve bıçağını masadan alıp kalbine saplıyordu. İşi bittiğinde ise Nel Abbott'ın kız kardeşini bıçaklıyordu. Bu zevk büyüdükçe büyüyor, en sonunda doyuma ulaşıyordu. Böyle olduğunda bıçağı kız kardeşin göğsünden çıkarıyor, başını kaldırıp baktığında gözyaşları yanaklarından sicim sicim akan, ellerinden kan damlayan Helen'ın onu izlediğini fark ediyordu.

"Baba, yapma," diyordu Helen. "Onu korkutuyorsun."

Uyandığında Helen'ın yüzü, yaptıklarını onlara anlattıktan sonra yüzünde oluşan kederli ifade aklından çıkmıyordu. Sean'ın tepkisine şahit olmak zorunda kalmadığı için minnettardı. Oğlu o akşam Beckford'a döndüğünde, Patrick her şeyi eksiksiz bir şekilde itiraf etmişti. Tutuklandıktan sonra Sean onu bir kez görmeye gelmişti. Patrick oğlunun bir kez daha geleceğinden şüpheliydi ve bu onu çok üzüyordu çünkü yaptığı her şey, anlattığı bütün hikâyeler ve inşa ettiği hayat hep Sean içindi.

Sean

Ben, olduğumu düşündüğüm kişi değilim.

Ben, olduğumu düşündüğüm kişi değildim.

İşler çığırından çıkmaya başladığında, Nel söylememesi gereken şeyler söylediğinde ve ben çığırımdan çıkmaya başladığımda dünyamı hep aynı sözlerle ayakta tutmaya çalıştım: *Her şey olduğu gibi ve her zaman da öyleydi. Hiçbir şey değişmez.*

Ben intihar etmiş bir annenin ve iyi bir adamın çocuğuydum. İntihar etmiş bir annenin ve iyi bir adamın çocuğuyken polis oldum; ortalama ve sorumluluk sahibi bir kadınla evlenip ortalama ve sorumluluk sahibi bir hayat yaşadım. Kolaydı ve berraktı.

Elbette şüpheler de yok değildi. Annem öldükten sonra babam bana üç gün boyunca konuşmadığımı söylemişti. Ama ben o nazik, tatlı Jeannie Sage ile konuştuğumu hatırlıyordum. Hatırladığımı düşünüyordum. Beni o gece eve o getirmişti, öyle değil miydi? Oturup peynirli tost yememiş miydik? Ona nehre arabayla hep birlikte nasıl gittiğimizi anlatmamış mıydım? *Hep birlikte mi?* diye sormuştu. Üçünüz birlikte mi? Bunu duyunca hiç konuşmamanın daha iyi olduğunu düşünmüştüm çünkü işleri yokuşa sürmek istemiyordum.

Üçümüzün de arabaya bindiğini hatırlıyordum ama babam bana bunun bir kâbus olduğunu söylemişti.

Kâbusumda, fırtına nedeniyle değil, babamın bağırmasıyla uyanmıştım. Annem de bağırıyordu. Birbirlerine çirkin sözler ediyorlardı. Annem: *hayal kırıklığı, canavar*; babam: *sürtük, fahişe, senden anne olmaz*. Keskin bir ses, bir tokat duydum. Sonra başka gürültüler de yükseldi ve bir anda bütün patırtı sona erdi.

Yalnızca yağmuru, yalnızca fırtınayı duyuyordum.

Sonra bir sandalyenin yere sürttüğü duydum. Ardından arka kapı açıldı. Kâbusumda merdivenlerden aşağı inip mutfağın önünde duruyor, nefesimi tutuyordum. Yeniden, bu kez daha kısık çıkan babamın sesini duydum. Fısıldıyordu. Bir şey daha vardı: bir köpek ağlaması. Ama bizim köpeğimiz yoktu. (Kâbusumda annemle babamın, annemin eve bir sokak köpeği getirdiği için mi kavga ettiklerini merak ediyordum. Annem böyle şeyler yapardı.)

Kâbusumda, evde yalnız olduğumu fark ettiğimde dışarı koştum. Annemle babam oradaydılar ve arabaya biniyorlardı. Beni bırakıyor, terk ediyorlardı. Telaşlandım, bağırarak arabaya doğru koştum ve arka koltuğa oturdum. Babam bağırıp lanetler okuyarak beni yaka paça dışarı çıkardı. Kapı koluna yapıştım, tekmeler savurup bağırdım ve babamın elini ısırdım.

Kâbusumda, arabanın içinde üç kişiydik: Arabayı babam kullanıyordu, ben arkadaydım ve annem de yolcu koltuğundaydı. Düzgün oturamıyor, kapıya yığılıp duruyordu. Keskin bir virajdan döndüğümüz sırada hareket etti, başı sağa doğru döndü ve böylelikle onu görebildim. Başında ve yüzünün yanında kan vardı. Konuşmaya çalıştığını fark ettim ama ne söylediğini anlayamadım. Kelimeler, anlamadığım bir dilde konuşuyormuş gibi kulağıma tuhaf gelmişti. Yüzü de tuhaf görünüyordu, orantısızdı, ağzı yamulmuştu, gözleri geriye doğru dönmüştü ve akları görünüyordu. Dili, köpek gibi ağzından dışarı çıkmıştı; pembeydi, köpüklü

tükürüğü ağzının kenarından akıyordu. Kâbusumda bana doğru uzanıyor, elime dokunuyordu. Dehşete kapılıyordum ve geri çekilip kapıya yapışarak ondan olabildiğince uzağa kaçmaya çalışıyordum.

Babam, *annen sana mı uzanıyordu? Kâbus görmüşsün Sean*, demişti. Böyle bir şey olmadı. Tıpkı annen ve benimle Craster'da çiroz yediğini hatırladığını söylediğinde olduğu gibi. O sırada sadece üç aylıktın. Tütsülenmiş ürünler satan restoranı hatırladığını söylemiştin ama bunun tek nedeni, gördüğün bir fotoğraftı. Nedeni buydu.

Mantıklıydı. Gerçekçi görünmüyordu ama mantıklıydı.

On iki yaşımdayken başka bir şey hatırlamıştım: Fırtınayı, dışarı koşup yağmura çıktığımı hatırlıyordum ama bu kez babam arabaya binmiyor, annemi bindiriyordu. Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyordu. Her şeyi çok net hatırlıyordum ve kâbusun bir parçası gibi görünmüyordu. Hatıranın niteliği daha farklıydı. Bu hatırada korkuyordum ama farklı bir korkuydu bu. Annem bana uzandığında hissettiğim kadar içgüdüsel değildi. Bu hatıra aklımı kurcalayıp durduğu için babama sormuştum.

Beni duvara yapıştırırken omzumu çıkarmıştı ama her şey bundan sonra olmuştu. Bana bir ders vermesi gerektiğini söylemiş, et bıçağını alıp bileğimi yatay kesmişti. Bu bir uyarıydı. "Bunu unutmaman için yapıyorum," demişti. "Böylece hep hatırlayacaksın. Eğer unutursan, bir sonraki seferi farklı şekilde keserim. Dikey olarak." Bıçağın ucunu sağ bileğime, avucumun tam bittiği yere dayadı ve yavaşça bileğime doğru kesti. "Bu şekilde. Sean, bunu bir daha tartışmak istemiyorum. Biliyorsun, bunu yeterince konuştuk. Annenden söz etmek yok. Yaptığı şey utanç vericiydi."

Bana intiharların dikenli çalılara döndüğü ve Harpialar tarafından yendiği cehennemin yedinci katından söz etti.

Ona Harpia'nın ne olduğunu sorduğumda, annemin bir Harpia olduğunu söyledi. Bu kafa karıştırıcıydı: Annem dikenli bir çalı mıydı, yoksa bir Harpia mıydı? Kâbusu, annemin arabadaki halini, bana uzanışını, ağzının açık oluşunu ve dudaklarından damlayan kanı düşündüm. Beni yemesini istemiyordum.

Bileğim iyileştiğinde yara izinin çok hassas ve işe yarar olduğunu fark ettim. Ne zaman dalıp gitsem yarama dokunuyordum ve çoğu zaman ona dokunmak beni kendime getiriyordu.

İçimde hep bir fay hattı vardı; olup bitenlerin ne kadarını biliyor olduğumu, kendimle babamı ne kadar tanıyor olduğumu ve kaygan bir yanlışlık hissini ikiye ayırıyordu. Kutsal Kitap'ta dinozorların yer almaması gibi hiçbir anlamı olmayan bir histi bu ama böyle olması gerektiğini biliyordum. Biliyordum çünkü bana hem Adem ile Havva'nın hem de brontosaurusların doğru olduğu anlatılmıştı. Yıllar içinde bazı değişimler yaşanmıştı ve fay hattının üzerindeki toprağın titrediğini hissetmiştim ama Nel ile tanışana kadar sarsılmamıştım.

En azından ilk başta sarsılmamıştım. İlk başta o vardı, biz vardık. Ona anlattığım hikâyeyi, doğru olduğunu sandığım hikâyeyi hayal kırıklığıyla kabul etmişti. Ama Katie öldükten sonra Nel çok değişmişti. Katie'nin ölümü onu farklı biri yapmıştı. Nickie Sage ile gittikçe daha çok konuşmaya başlamıştı ve artık ona anlattıklarıma inanmıyordu. Nickie'nin hikâyesi Nel'in Ölüm Göleti'ne bakışına çok daha fazla uyuyordu. Ölüm Göleti, Nickie'nin uydurduğu bir yerdi ve zulme uğrayan kadınların, dışlananların ve ataerkil hükümlere ters düşen uyumsuzların yeriydi. Babamsa tüm bunların somut haliydi. Nickie babamın annemi öldürdüğüne inandığını söylemişti ve fay hattı genişlemişti; her

şey hareketlenmişti ve hareketlendikçe tuhaf görüntüler bana başta kâbus, daha sonra hatıra olarak geri dönmüştü.

Seni küçük düşürecek, demişti babam, Nel ile olan ilişkimi öğrendiğinde. Nel, bundan daha fazlasına neden oldu. Beni paramparça etti. Onu dinleseydim, hikâyesine inansaydım, intihar etmiş bir anneyle ortalama bir aile babasının trajik oğlu olmaktan çıkıp bir canavarın oğlu olacaktım. Daha da beteri şuydu: Annesinin ölümünü izleyip bu konuda tek kelime etmemiş bir çocuktum. Çocukluğumda, ergenliğimde ve yetişkinliğimde annemin katilini korumuş, onunla birlikte yaşamış ve onu sevmiştim.

Böyle bir adam olmak zordu.

Annemin öldüğü gece her zaman olduğu gibi kır evinde buluşmuştuk. Nel gerçekleri öğrenmemi o kadar çok istiyordu ki, bunları öğrenmenin beni kendimden ve istemediğim bir hayattan kurtaracağını söylüyordu. Ama o kendini de düşünüyordu. Keşfettiği ve onun için anlamlı olan şeyleri –işini, hayatını, nehri– düşünüyordu. Özellikle de nehri çünkü orası artık bir intihar noktası değildi. Orası, baş belası kadınlardan kurtulma noktasıydı.

Birlikte şehre doğru yürüdük. Bunu daha önce de sık sık yapardık; babam bizi kır evinde gördüğünden beri arabamı dışarı park etmiyor, şehirde bırakıyordum. İçki, seks ve yeni amacı nedeniyle çok heyecanlıydı. Bunu unutma, demişti bana. Orada durup bakman ve hatırlaman gerek, Sean. Olayın nasıl olduğunu hatırlamalısın. Şimdi. Gece.

Yağmur yağıyordu, dedim. Öldüğünde yağmur yağıyordu. Gökyüzü bu geceki gibi açık değildi. Yağmuru beklemeliyiz.

Nel beklemek istemedi.

Uçurumun tepesinde durup aşağı baktık. Nel, ben olayı bu-

radan görmedim, dedim. Aşağıdaki ağaçların dibindeydim ve bir şey göremiyordum. Annem uçurumun kenarındaydı ve sırtı bana dönüktü.

Bağırdı mı? diye sordu. Düşerken bir şey duydun mu?

Gözlerimi kapadım ve onu arabada bana uzanırken, kendimi de geri çekilirken gördüm. Buna rağmen üzerime gelmeye devam etmiş, ben de onu itmeye çalışmıştım. Nel'i belinden tutup itmiştim.

Teşekkürler

Bu nehrin kaynağını bulmak pek kolay değil ama ilk olarak bana güçlü görüşlerini sunan, tuhaf fikirler, zorlayıcı okuma listeleri ve sonu gelmez şekilde destek veren Lizzy Kremer ile Harriet Moore'a teşekkür etmek istiyorum.

Kaynağı bulmak ayrı, nehrin akışını takip etmek ayrı bir konuydu: muhteşem editörlerim Sarah Adams'a ve Sarah McGrath'e yolumu bulmama yardım ettikleri için teşekkür ederim. Editoryal destekleri için Frankie Gray'e, Kate Samano'ya ve Danya Kukafka'ya da teşekkür ederim.

Alison Barrow'a teşekkür ederim. Onun dostluğu ve tavsiyeleri olmasaydı son birkaç senem çok zor geçerdi.

Bana destek oldukları, cesaret verdikleri için, okuma tavsiyeleri ve parlak fikirleri için Simon Lipskar'a, Larry Finlay'e, Geoff Kloske'a, Kristin Cochrane'e, Amy Black'e, Bill Scott-Kerr'e, Liz Hohenadel'a, Jynne Martin'e, Tracey Turriff'ei Kate Stark'a, Lydia Hirt'e ve Mary Stone'a teşekkür ederim.

Çarpıcı ve güzel kapak tasarımları için Richard Ogle'a, Jaya Miceli'ye ve Helen Yentus'a teşekkür ederim.

Bu kitabın onlarca farklı dilde okunmasını sağlayan Alice Howe'a, Emma Jamison'a, Emily Randle'a, Camilla Dubini'ye ve Margaux Vialleron'a teşekkür ederim.

Markus Dohle'a, Madeleine McIntosh'a ve Tom Weldon'a teşekkür ederim.

Profesyonel görüşleri için eski Greater Manchester Police mensubu James Ellson'a, Edinburgh Law School'dan Profesör Sharon Cowan'a –yasal ya da yöntemsel hataların tamamen kendime ait olduğunu söylememe gerek yok– teşekkür ederim.

Bir ömürlük dostlukları ve verdikleri ilham için Windsor Close'dan Rooke kardeşlere teşekkür ederim.

Tavsiyeleri ve yapıcı eleştirileri için Bay Rigsby'ye teşekkür ederim.

Ayaklarımın yere basmasını sağlayan Ben Maiden'a teşekkür ederim.

Annem Glynne'e, babam Tony'ye ve erkek kardeşim Richard'a teşekkür ederim.

Sabırlı arkadaşlarımın hepsine teker teker teşekkür ederim.

Ve her şey için Simon Davis'e teşekkür ederim.

0396145
GNN
0396145 GNN

Çe[illegible] Abiman Kuzucan

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

28 TL

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786053 756668